ROBIN HOBB

CORABIA DESTINULUI

VOLUMUL 2

VISURILE DRAGONILOR

PARTEA A TREIA A TRILOGIEI CORĂBIILE ÎNSUFLEȚITE

ARMADA

„Strigătele femelei dragon
zguduiră din nou cerul.
Împrejurul lor, năierii fie
își întindeau gâturile ca s-o vadă
mai bine, fie căutau să se
adăpostească. [...]
— Femela dragon a obosit.
Zboară prea repede, șerpii nu pot
ține pasul cu ea. N-a vânat și nu
s-a hrănit, pentru că s-a temut
să-i lase singuri. Au întâlnit
o corabie chalcedeană care
a atacat-o. N-a fost grav rănită,
însă șerpii s-au năpustit asupra
corabiei. Reyn se întrerupse
ca să tragă aer în piept.
Chalcedenii știu cum să ucidă
șerpi. Arcașii lor au ucis șase
înainte ca încălcitura
să scufunde corabia.
Indignarea și mâhnirea corabiei
vii se întețiră.
— Încălcitura se odihnește
peste noapte, dar Tintaglia a
venit să ne ceară ajutorul.
Reyn se întoarse rugător
către căpitani. A prins-o noaptea
în zbor. Are nevoie de o plajă
nisipoasă pe care să coboare...
sau de orice fel de plajă și
de un foc care s-o călăuzească.
Sorcor răspunse imediat.
— Nămolul e bun? E alunecos,
dar mai moale decât stânca.
— Insula Duhnitoare, adeveri
Etta. [...]
— Trebuie s-ajungem acolo.
Imediat. Reyn privi neliniștit cerul.
Dacă nu ne grăbim, o s-o înghită
oceanul. E la capătul puterilor.“

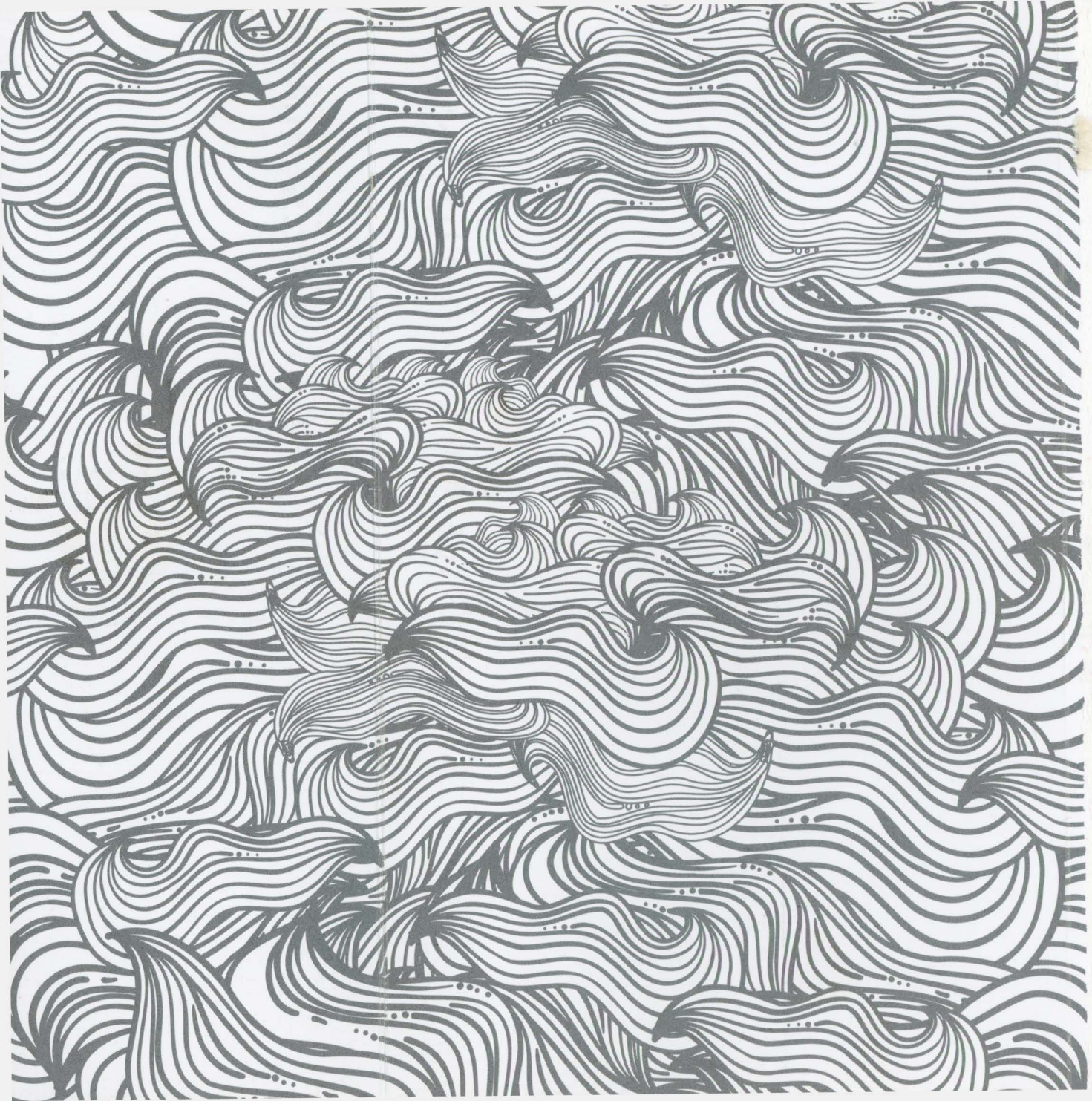

ARMADA

ROBIN HOBB

CORABIA DESTINULUI

VOLUMUL 2

VISURILE DRAGONILOR

PARTEA A TREIA A TRILOGIEI CORĂBIILE ÎNSUFLEȚITE

Traducere din limba engleză de

ANA-VERONICA MIRCEA

ARMADA

Director editorial: Alexandra RUSU
Redactor-șef: Marian COMAN
Coperta: Adnan VASILE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Roxana POPESCU
Tehnoredactor: Magda BITAY, Antonela IVAN
Lector: Anca BACIU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOBB, ROBIN
Corabia destinului / Robin Hobb ; trad. din lb. engleză: Ana-Veronica Mircea. - București : Nemira Publishing House, 2022
2 vol.
ISBN 978-606-43-1232-7
Vol. 2. : Visurile dragonilor. - 2022. - ISBN 978-606-43-1234-1

I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111

Robin Hobb
SHIP OF DESTINY
Copyright © Robin Hobb 2000
All rights reserved.
Robin Hobb asserts the moral right to be identified as the author of this work.

© NEMIRA, 2022
ARMADA este un imprint al Grupului Editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de ARTPRINT S.A.
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1234-1

IARNA

(continuare)

20

PRIZONIERI

— Ești sigur c-o să-ți fie destul de cald? îl întrebă din nou Jani Khuprus.

Selden se uită la Reyn dându-și ochii peste cap în semn de înțelegere, și tânărul din Tărâmul Ploilor Sălbatice nu putu să nu zâmbească.

— Nu știu, răspunse el cu sinceritate. Dar mi-e teamă că, dacă-mi pun mai multe straturi de haine, aș putea s-alunec din ele când o să mă care dragonul.

Astfel o făcu să tacă.

— N-o să pățesc nimic, mamă, continuă el. N-o să fie mai supărător decât un drum pe apă la vreme rea.

Stăteau în spatele Sălii Negustorilor, într-un loc eliberat în grabă. Tintaglia ceruse ca, de atunci înainte, în toate orașele aflate sub controlul negustorilor să existe un spațiu liber destul de larg pentru ca un dragon să poată coborî nestânjenit. Și, ori de câte ori un dragon se hotăra să coboare în oraș, trebuia să fie întâmpinat de oameni cu căldură și cu mâncare convenabilă. Negocierea pentru „mâncare convenabilă" durase câteva ore; carnea trebuia să fie a unui animal viu și cel puțin la fel de mare cât un vițel gras la sfârșitul primului său an de viață. Când i se spusese că e mult mai probabil să primească păsări de curte, fiindcă Bingtownul nu are pășuni pentru vite, stătuse îmbufnată

până când cineva îi oferise ulei cald și ajutor ca să-și cureţe solzii la fiecare vizită. Asta păruse s-o îmbuneze.

Zilele se scurseseră pline de astfel de ciondăneli pentru mărunţișuri, până când Reyn crezuse c-o să înnebunească. Cei zece-doisprezece porumbei supraviețuitori care făceau legătura între Bingtown și Trehaug erau istoviți de atâta zbor. Foarte scurtele misive primite și trimise nu păreau să poată explica limpede ce se petrecea în cele două orașe. Reyn se simțise ușurat când, din singurul rând al unui mesaj, aflase că tatăl lui vitreg și sora lui vitregă se întorseseră cu bine acasă. Bendir plecase din Trehaug, aventurându-se să meargă în susul fluviului, ca să găsească locul indicat de Tintaglia pe mica hartă care îi fusese trimisă. Aveau să-nceapă să se gândească la o cale de adâncire a fluviului și să caute urme ale unui oraș îngropat. Mulţumită că se înaintează pe calea îndeplinirii dorinţelor sale, Tintaglia fusese în sfârșit de acord să plece în căutarea Maltei. Reyn era surprins de numărul mare de oameni veniți să-l vadă plecând, probabil mai mult din curiozitate decât fiindcă și-ar fi făcut vreun fel de griji legate de călătoria lui. Supraviețuirea sau moartea Maltei aveau prea puțină importanță pentru ei.

— Ești gata? îl întrebă Tintaglia, iritată.

Folosindu-se de legătura lor, îi vorbea în minte, ca să-l facă să-i *simtă* mai bine supărarea.

Reyn despărți cu hotărâre sentimentele ei de ale lui. Din nefericire, asta nu-i mai lăsă mare lucru în afară de nervozitate și spaimă. Se apropie de ea.

— Sunt gata.

— Prea bine, atunci, răspunse femela dragon. Își plimbă apoi privirea asupra celor adunați ca să-și ia rămas-bun. Când mă voi întoarce, m-aștept să văd îmbunătățiri. Îmbunătățiri remarcabile.

Selden plecă brusc de lângă mama lui și puse în mâna lui Reyn o punguță de pânză. Înăuntru zornăia ceva.

— Ia astea. Au fost ale Maltei. Te-ar putea ajuta să faci față călătoriei.

Reyn deschise cu gravitate punguța, așteptându-se să vadă câteva bijuterii oferite ca amintire. În schimb, văzu o mână de bomboane de culoarea mierii. Își înălță privirea, nedumerit.

Selden ridică din umeri.

— Am fost ieri în vechea noastră casă, să văd ce-a mai rămas din ea. Aproape totul a fost furat sau distrus. Așa că am căutat în locurile care sar în ochi cel mai puțin. Selden rânji brusc, ca un frate mai mic: Am știut întotdeauna unde-și ascunde Malta dulciurile. Rânjetul i se îndulci: Adoră bomboanele cu miere. Pe tine te-ar putea ajuta când o să-ți fie frig. Nu cred c-o să se supere dac-o să le mănânci.

Chiar așa era Malta. Aduna dulciuri pentru a face față nesiguranței zilei de mâine. Reyn puse punguța deasupra, în raniță lui.

— Mulțumesc, spuse cu seriozitate.

Își trase vălul de lână în josul feței și îl îndesă în gulerul hainei. Avea să-i țină de cald, cu prețul îngreunării vederii.

— E înțelept ce faci, îl încurajă Selden. Știi, te-ai schimbat foarte mult. Când te-am văzut prima oară, m-am gândit că pe Malta n-o s-o deranjeze prea tare. Însă acum ești mult mai zgrunțuros. Fără să-și dea seama ce face, băiatul ridică mâna și își trecu degetele peste sprâncene. Când o să mă vadă pe mine, o să se-nfurie, prezise apoi vesel.

Dragonul se săltă pe picioarele din spate.

— Grăbește-te! îi porunci scurt lui Reyn. Lui Selden îi vorbi mai blând: Dă-te deoparte, micule menestrel, și ferește-ți ochii! Nu vreau să te-orbesc cu praful împroșcat de aripile mele.

— Mulțumesc, măreață Tintaglia. Deși orbirea mea n-ar fi o pierdere atât de mare dacă ultima imagine pe care aș vedea-o ai fi tu, strălucind argintie și albastră pe când te înalți. O astfel de amintire mi-ar fi de-ajuns până la sfârșitul zilelor mele.

— Lingușitorule!

Tintaglia îi respinse cuvintele, dar nu-și ascunse plăcerea. Imediat ce Selden se îndepărtă, îl înșfăcă pe Reyn și îl săltă ca pe o jucărie. Îi ținea pieptul în gheare, așa că picioarele i se legănau.

Cu o scuturare din aripi, Tintaglia se ghemui pe picioarele ei puternice din spate. Pe urmă își flutură aripile, o dată, de două ori, pregătindu-se să se avânte. El încercă să strige cuvinte de bun-rămas, dar nu izbuti să tragă destul aer în piept. Ea se înălță atât de brusc, încât capul lui zvâcni spre spate. Strigătele care-i urau drum bun se pierdură în neîncetatul tunet al aripilor ei. Reyn închise ochii, ferindu-și-i de vântul rece. Când se sili să-i deschidă, se uită în jos, la un covor de scânteieri albastre și cenușii, străbătut agale de o unduire. Marea, își dădu el seama, se afla jos, foarte, foarte departe. Sub el nu era nimic altceva decât apă rece, adâncă. Înghiți în sec, străduindu-se să-și țină în frâu spaima din ce în ce mai puternică.

— Ei, unde vrei să mergem?

— Unde vreau să mergem? Acolo unde e Malta, firește.

— Așa cum ți-am mai spus, eu simt că trăiește. Ceea ce nu înseamnă că știu unde e.

Pe Reyn îl potopi disperarea. Femelei dragon i se făcu brusc milă de el.

— Vezi ce poți face, îl sfătui.

Prin ea, Reyn o simți din nou pe Malta. Închise ochii și se afundă în acea senzație, care nu ținea cu adevărat nici de auz, nici de văz, nici de miros, ci era o umbră nefirească a îmbinării acelor trei simțuri. Se trezi deschizând gura și răsuflând adânc, de parcă ar fi putut gusta mirosul ei în aerul rece. Era sigur că din el se desprinde ceva, scurgându-se către Malta.

Se contopiră într-o moleșeală caldă, somnolentă. La fel ca atunci când îi adusese împreună cutia-cu-vis, simțind lumea așa cum o simțea ea. Căldură. O legănare lentă. Răsuflă adânc împreună cu ea și gustă inconfundabilul miros al unei corăbii. Încetă să mai conștientizeze existența propriului trup și se avântă cu mai mult curaj spre al ei. Simți în jurul ei un așternut călduros. Îi prinse ritmul profund al răsuflării și apoi și-l însuși. Malta dormea cu obrazul în palmă. El deveni palma ei, cuprinzându-i catifelarea caldă a pometelui. I-l mângâie. Ea zâmbi în somn.

— Reyn, îl întâmpină ea, fără a-i recunoaște cu adevărat prezența.

— Malta, dragostea mea, răspunse el cu blândețe. Unde ești?

— În pat, suspină ea.

În glas i se simțea un interes plin de tandrețe.

— Unde? stărui Reyn, nesocotindu-i cu părere de rău invitația.

— Pe o corabie. O corabie chalcedeană.

— Unde mergeți? întrebă el cu disperare.

Simți cum se subțiază legătura cu ea, căci întrebările lui iritante stricau armonia cu visul ei. Se agăță de ea, dar mintea ei se smulgea din somn, tulburată de insistența lui.

— UNDE? repetă el. UNDE?

*

— Spre Jamaillia! Malta se trezi stând în capul oaselor în așternut, cu spatele drept. Spre Jamaillia, repetă, fără să-și poată aminti ce-o îndemnase să spună asta.

Avea chinuitoarea senzație că tocmai se desprinsese dintr-un vis interesant, din care nu izbutea să-și amintească nici măcar o frântură. Era cu adevărat aproape o ușurare. În timpul zilei putea să-și controleze gândurile. Noaptea, mintea ei perfidă i-l aducea în vise pe Reyn, cu dulcea durere a pierderii lui. Mai bine să se trezească fără să-și amintească nimic, decât cu lacrimi pe față. Ridică mâinile și își atinse obrajii. Unul o furnica de-a dreptul bizar. Se întinse și își dădu seama că se trezise de-a binelea. Azvârli cuvertura și se ridică în picioare căscând.

Aproape că se obișnuise cu opulența încăperii. Dar asta n-o împiedica să fie la fel de încântată ca la început. Căpitanul trimisese doi năieri care s-o ajute și îi îngăduise s-aleagă din cală orice l-ar fi putut face pe Satrap să se simtă în largul lui. Ea lăsase deoparte orice urmă de moderație. Un covor gros, din lână moale, și draperii cu modele strălucitoare dădeau căldură încăperii. Un candelabru înlocuise lampa care fumega. Culcușul ei era un morman de pături și de blănuri. Pe patul Satrapului erau așternute blănuri groase de urs și de oaie. Alături de el trona o

narghilea rafinată și îl înconjurau draperii de damasc, menite să-l ferească de curenții de aer.

De dincolo de ele se auzea, când și când, sforăitul lui. Bun. Malta avea timp să se-mbrace înainte de a se trezi el. Traversă fără zgomot încăperea către un cufăr mare, îl deschise și își afundă mâinile printre straturile de haine din interior. Degetele ei pipăiră țesături din tot felul de materiale și culori. Alese ceva călduros, catifelat și albastru și îl trase afară. Lipi de ea roba aleasă. Era prea largă, dar avea să meargă. Se uită stânjenită la draperiile de la patul Satrapului, apoi își trase roba albastră peste cap. Sub ea, își lăsă cămașa de noapte să cadă, apoi își strecură brațele în mâneci. Avea un ușor parfum, cel preferat de posesoarea sa când o purtase ultima oară. Nu se întrebă cum ajunsese cufărul pe corabia chalcedenilor. N-o învia pe stăpâna hainelor dacă umbla în continuare în zdrențe. N-ar fi izbutit decât să-și îngreuneze supraviețuirea.

De partea interioară a cufărului era fixată o oglindă, dar Malta se feri să se uite în ea. Când îl deschisese prima oară, dăduse bucuroasă cu ochii mai întâi de reflexia propriei fețe. Cicatricea era mult mai urâtă decât își imaginase. Se înălța, era o culme dublă de piele palidă, încrețită, care pornea aproape de deasupra nasului și i se pierdea în păr. Nevenindu-i să-și creadă ochilor, îi atinsese conturul grăunțos și se trăsese înapoi îngrozită, îndepărtându-se de cufăr.

Satrapul izbucnise în râs.

— Vezi, o batjocorise el, e întocmai cum ți-am spus. Scurtul tău răstimp de frumusețe s-a încheiat, Malta. Ai da dovadă de înțelepciune deprinzându-te să fii folositoare și îndatoritoare. Atât ți-a mai rămas. Dacă nu renunți la mândrie, te amăgești singură.

Nu putuse să dea o replică spuselor lui odioase. O vreme privise fix oglinda în tăcere, nefiind în stare să se miște și nici măcar să gândească.

Satrapul rupsese vraja înghiontind-o cu piciorul.

— Ridică-te și vezi-ți de treabă. În seara asta iau cina cu căpitanul și încă nu mi-ai pregătit hainele. Și, pentru numele lui Sa,

acoperă-ți despicătura aia din cap. Nu e nevoie să ți-o mai și arăți, pentru mine e deja destul de umilitor că tot echipajul știe că ești desfigurată.

Într-o tăcere amorțită, i se supusese. În noaptea aia, stătuse pe podea, lângă scaunul lui, ca un câine. Își adusese aminte de Kekki, slugarnică, dar mereu cu ochii-n patru. Dar, în afară de câteva cuvinte în chalcedeană, discuția din jurul mesei fusese de neînțeles pentru ea. Din când în când, Satrapul îi întindea și ei câte ceva de mâncare. După o vreme, Malta își dăduse seama că o face după ce gustă dintr-un fel și nu-l găsește pe placul lui. Ea păstrase tăcerea, cu un zâmbet firav încremenit pe buze, chiar și când el își șterse cu nepăsare degetele de rochia ei. La un moment dat, bărbații de la masă vorbiseră despre ea. Satrapul spusese ceva, căpitanul răspunsese și toată lumea izbucnise în râs. Cosgo o înghiontise disprețuitor cu piciorul, de parcă ar fi stat dezgustător de aproape de el.

O uluise în ce măsură o rănise gestul lui. Își păstrase zâmbetul discret, privind în gol. Bărbații benchetuiau cu mâncăruri bogate și vinuri bune, furate de pe alte corăbii. După masă, savuraseră împreună ierburi ale plăcerii, adevărate rarități din cutia lăcuită a căpitanului Deiari. Mai târziu, Satrapul îi spusese Maltei, privind-o de sus, că nu se află pe o corabie pirat, ci pe unul dintre vasele lui de patrulare, și că toată încărcătura e marfă confiscată de la contrabandiști și de la adevărații pirați. De fapt, adăugase el țanțoș, unul dintre nobilii lui favoriți din Jamaillia își adusese din plin contribuția la înarmarea corabiei și avea dreptul la o parte din prada ei.

Malta izbutise să-și păstreze masca de-a lungul întregii seri. Nu-și pierduse sângele-rece nici măcar când îl urmase supusă pe Satrap către cabina lor, unde îl ajutase să se dezbrace pentru culcare și rezistase avansurilor lui lipsite de vlagă. Abia după ce fusese sigură că el a adormit, îngăduise lacrimilor să curgă în voie. Folositoare și îndatoritoare. Oare într-adevăr doar atât îi mai rămăsese, pentru tot restul vieții? Cu o înfiorătoare descurajare, își dăduse seama că asta i se potrivea mamei ei. Folositoare

şi îndatoritoare faţă de tatăl ei chalcedean. Ce-ar fi gândit el dacă ar fi văzut-o astfel? Ar fi fost îngrozit sau ar fi considerat că ea s-a deprins în sfârşit să fie graţioasă? Malta crezuse întotdeauna că o iubea pe ea mai mult decât pe fraţii ei. Dar oare cum o iubea? Ca pe o tânără femeie independentă, ca pe o fiică de negustor? Sau i-ar fi plăcut mai mult noul rol pe care şi-l însuşise?

Întrebarea asta o bântuia şi acum, în timp ce-şi înnoda şireturile corsajului rochiei albastre şi îşi lega foarte strâns cordonul, ca nu cumva să calce pe tiv. Îşi răsuci părul, apoi şi-l prinse deasupra cefei. Îşi ascunse cicatricea sub o eşarfă. Când termină, îşi privi faţa în oglindă. Viaţa pe corabie nu-i pria tenului ei. În afară de ochi şi de buzele arse de vânt, era mult prea palidă.

— Par grosolană, spuse încet pentru sine. Ca o servitoare muncită peste măsură.

Închise hotărâtă capacul cufărului. Purtarea şi ţinuta ei, iar nu înfăţişarea, o ajutaseră să câştige respectul căpitanului şi al echipajului. Dacă l-ar fi pierdut, n-ar mai fi izbutit să se descurce. Iar pe Cosgo îl credea prea puţin în stare să continue farsa fără ea. Numai ploconelile ei neîntrerupte îl făceau să se poarte ca un Satrap. Era dezgustător să se străduiască din toate puterile să-l convingă de propria superioritate. Încă şi mai rău, cu cât îl flata mai mult, cu atât mai atrăgătoare o găsea Cosgo, însă ea era mai puternică decât el. Înfrânsese puţinele lui strădanii şi avansuri, îndepărtându-i mâinile când el o pipăia şi reamintindu-i că nu e demnă de atenţia lui.

Încălţă pantofii de piele moale, şi gata. Traversă cabina spre patul Satrapului, îşi drese zgomotos glasul, apoi îi trase draperiile patului. Nu voia să-l surprindă în vreo poziţie scârboasă.

— Nobile senior, cu şovăire îţi tulbur odihna. Îţi cer îngăduinţa să-ţi aduc micul dejun.

El deschise un ochi.

— Îţi îngădui. Vezi s-ajungă la mine cald, nu doar călduţ, ca ieri.

— Voi avea grijă, nobile senior, făgădui ea cu umilinţă.

Nu putea să-i aducă aminte că, în ziua dinainte, el zăcuse în pat, fumând, încă multă vreme după ce-i adusese ea tava. Nimic

nu era niciodată din vina lui. Își puse o mantie pe umeri și se grăbi să iasă.

Era timp câștigat doar pentru ea. Departe de ochii Satrapului și cu hotărâre în mișcări, se putea bucura de o oarecare libertate necontestată de nimeni. Dacă întâlnea năieri, aceștia îi fixau cu privirea fruntea acoperită și vorbeau despre ea în spatele ei, dar o lăsau să treacă nestingherită.

Vatra bucătarului era într-un ruf din mijlocul corabiei. Când ajunse acolo, găsi ușa glisantă deschisă. Bucătarul, un bărbat palid, ursuz, o salută cu o înclinare a capului. Pregăti o tavă, două castroane și niște tacâmuri, apoi luă un polonic și mestecă în terciul gros care era mâncarea de dimineață a tuturor. Unele lucruri nu pot fi schimbate nici măcar de plângerile unui Satrap. Un strigăt puternic al omului de veghe de pe catarg îl trimise pe bucătar în mare grabă spre ușă. O clipă mai târziu, puntea se umplu de zgomot de voci. Ropote de pași și ordine zbierate spulberară relativa pace a corabiei care înainta cu iuțeală. Malta nu avea nevoie de puținele ei cunoștințe de chalcedeană ca să-și dea seama că printre strigăte se amestecau o mulțime de înjurături. În prag, bucătarul adăugă câteva de-ale lui, își aruncă polonicul și îi porunci Maltei ceva cu asprime. Pe urmă, ieși trântind ușa în urma lui. Malta o întredeschise imediat, ca să tragă cu ochiul afară.

Puntea mișuna de oameni în plină acțiune. Se apropia o furtună? Privi înfiorată cum erau slăbite parâmele, pânzele, desfășurate, apoi parâmele din nou bine întinse. Sub ochii ei, mai multe vele înflorirră pe catargele deja acoperite de albul altora. Simți puntea înclinându-i-se sub tălpi până ce corabia prinse mai multă viteză.

Oamenii din vârful catargelor strigau întruna către cei de jos. Ea se aventură cu doi pași în afara rufului și își lungi gâtul. Întrezări o mână întinsă și îi urmări cu privirea degetul arătător.

Pânze. O altă corabie se apropia cu iuțeală. Un nou strigăt venit de sus o făcu să se-ntoarcă grăbită în ruf și să se uite prin hubloul din partea opusă. O a doua corabie, cu pânzele umflate

de vânt, se apropia de ei la fel de repede ca prima. Ambele aveau steaguri bizare din petice, care înfățișau un corb cu aripile întinse. În mintea Maltei, gândurile prinseră să alerge frenetice. Corabia chalcedeană fugea de celelalte două. Însemna că acelea erau din Bingtown? Sau erau corăbii de pirați? Piraților obișnuiau să se prade unii pe alții? Nu știa ce să spere: că vor izbuti chalcedenii să scape cu fuga sau că vor fi capturați? Dacă urmăritorii erau pirați și cădeau în mâinile lor, ce-avea să se-aleagă de ea și de Satrap? În minte i se înfiripă în grabă un plan.

Așteptă un moment potrivit, apoi ieși în goană din ruf și intră în tambuchi ca un șoarece într-o gaură. Trapa căzu în urma ei, afundând-o în întuneric. Străbătu corabia în grabă și găsi dormitorul echipajului pustiu. La lumina tot mai slabă a unei lămpi, se servi cu mai multe rânduri de haine, înainte de a alerga spre cabina Satrapului. Când dădu buzna înăuntru, el deschise alene un ochi și o privi iritat.

— Purtarea ta e scandaloasă, îi spuse. Unde mi-e micul dejun?

Chiar fiind în primejdie, Malta trebuia să-și joace rolul.

— Mă rog de iertare, nobile senior. Corabia noastră fuge de alte două. Dacă suntem ajunși, o să urmeze o luptă. Dacă o să se-ajungă la luptă, mă tem c-o să fim copleșiți. Mă tem că sunt corsari din Insulele Piraților, care îl iubesc și îl respectă prea puțin pe Satrapul din Jamaillia. Așa că am împrumutat haine, ca să te deghizezi. Ca simplu năier, ai putea trece neobservat. Și eu la fel.

În vreme ce vorbea, începu să aleagă grăbită hainele. Găsi pentru sine o cămașă din pânză aspră și niște pantaloni, plus o bonetă de năier, care să-i ascundă cicatricea. Un pulover gros, mult prea mare pentru ea, ar fi putut-o ajuta să treacă drept băiat. Pentru Satrap alesese cele mai curate haine. Cu toate astea în brațe, se apropie de pat. Cosgo se încruntă la ea și își încleștă mai tare mâinile de marginea păturii.

— Ridică-te, preaslăvite, și-o să te-ajut să te-mbraci primul, se oferi ea.

Ar fi vrut să se răstească la el ca la un copil neascultător, dar știa că așa l-ar fi făcut doar să se încăpățânеze mai tare.

— Nu. Dă deoparte zdrențele alea scârboase și alege veșminte potrivite pentru mine. Dacă trebuie să mă ridic și să mă-mbrac înainte de micul dejun, atunci o să mă-mbrac așa cum se cade s-o fac eu. Îi nedreptățești cumplit pe năierii noștri chalcedeni dacă-ți închipui că pot fi capturați și înfrânți cu atâta ușurință. Nu e nevoie să m-ascund sub o deghizare atât de grosolană. Satrapul se săltă în capul oaselor în pat, dar își încrucișă hotărât brațele pe piept. Adu-mi haine și încălțări decente. O să ies pe punte, ca să văd corabia mea de patrulare punându-i pe fugă pe piraților ăștia de rând.

Malta oftă, înfrântă. Ei, dacă nu se ascundea, ea trebuia să scoată cât mai mult în evidență mărimea răscumpărării cerute pentru el. Oare piraților nu se purtau mai bine cu ostaticii mai valoroși?

Se înclină adânc.

— Ai dreptate, firește, preamilostivule. Iartă prostia unei femei neghioabe, te implor.

Azvârli pe scara tambuchiului hainele de năier refuzate. Odată întoarsă în cabina lor, alese cele mai strălucitoare robe și i le aduse Satrapului.

O zdruncinătură neașteptată o izbi de pat. Trase aer în piept și apoi ascultă, ținându-și răsuflarea. Zgomotele care veneau de sus, de pe punte, se schimbaseră. Erau pași apăsați, țipete furioase și urlete sălbatice. O corabie de-a piraților se izbise de a lor? În clipa aia corabia fusese deja abordată? Răsuflă scurt.

— Nobile senior, cred c-ar fi înțelept să ne grăbim.

— Prea bine. Cu un oftat de martir, Cosgo își împinse păturile deoparte. Apoi își îndepărtă brațele de trup. Poți să mă-mbraci.

*

Tintaglia îl zgâlțâi. Reyn deschise ochii și văzu departe, jos, licărul unduitor al apei întunecate. Țipă îngrozit și-și încleștă nebunește mâinile de ghearele care îl țineau.

— Așa e mai bine, spuse cu tărie și fără milă femela dragon. Am crezut c-ai murit. Uitasem că oamenii nu sunt prinși de trupurile lor la fel de temeinic ca dragonii. Când vă aventurați prea departe de ele, vă puteți rătăci pe drumul de întoarcere.

Slăbit, Reyn se agăță de ghearele ei. Îi era frig, se simțea amețit și foarte mic, dar nu credea că din pricina zborului. Bănuia că leșinase. Încercă să-și trimită gândul la ultimul lucru pe care și-l putea aminti. Dar amintirea îi scăpa. Se uită îndelung în jos și înțelese brusc ce vede.

— Galerele alea de-acolo sunt chalcedene? Ce fac, unde se duc?

Erau șapte și mergeau spre miazăzi grupate în formă de V, aidoma gâștelor.

— Cum te poți aștepta să știu eu așa ceva? Sau să-mi pese de așa ceva? Tintaglia privi alene în jos. Am văzut multe corăbii de soiul lor pe-aici, îndreptându-se spre miazăzi. Le-am alungat din Bingtown, așa cum ne-am înțeles. Dar sunt prea multe ca să le-mprăștie un singur dragon.

Părea ofensată fiindcă o silise să recunoască asta. Schimbă vorba:

— Credeam că nu-ți faci griji decât pentru Malta.

— Așa e, răspunse el, fără vlagă. Însă corăbiile alea...

Lăsă cuvintele să i se stingă pe buze. Înțelese ceea ce ar fi trebuit să-i fie limpede de la bun început. Chalcedenii nu atacaseră pur și simplu doar Tărâmul Ploilor Sălbatice și Bingtownul. Complotau, alături de Negustorii Noi, împotriva Satrapului. Întoarcerea lor și împotriva Negustorilor Noi dovedea doar că se purtau cu aliații lor așa cum o făcuseră mereu. Chalcedul se îndrepta acum cu toată forța spre Jamaillia. Bingtownul fusese doar un popas, un loc de schilodit și de ocupat, ca să nu rămână cu un dușman în spate, pe când umbla după o pradă mai bogată. Reyn se uită lung în jos, la corăbii. Multe de soiul lor, spusese Tintaglia. Pe apă, puterea Jamailliei era în declin de aproape zece ani. El n-avea idee nici măcar dacă Jamaillia putea purta un război cu Chalcedul și știa cu atât mai puțin dacă ar fi putut să învingă. Putea Bingtownul să supraviețuiască dacă negoțul era

întrerupt de un asemenea război? În minte i se învârtejiră toate urmările a ceea ce vedea.

Tintaglia își pierdu răbdarea.

— Ei, ți-ai găsit perechea? Ți-ai dat seama unde e?

El înghiți în sec.

— Întru câtva. Simți iritarea Tintagliei la auzul răspunsului. O clipă, o imploră.

Trase adânc în piept aerul rece, sperând c-o să-l ajute să-și revină în vreme ce se străduia să dea sens amintirii fragmentate a visului.

— Era pe o corabie, spuse apoi. După cum se mișca, părea să fie una cu pescaj mare, nu o galeră. Însă a spus că e chalcedeană. Reyn se încruntă: Ai simțit și tu asta?

— N-am dat chiar atât de multă atenție, răspunse Tintaglia cu nepăsare. Așadar, o corabie chalcedeană. Mare. Sunt destul de multe cele dintre care trebuie s-alegem. Unde e?

— Se îndreaptă spre Jamaillia.

— Oh, asta ne e de ajutor.

— Spre miazăzi. Zboară spre miazăzi prin Canalul Interior.

— Iar când o să zburăm pe deasupra corabiei pe care se află ea, tu o să știi pur și simplu că e acolo, continuă Tintaglia cu îndoială în glas. Și pe urmă ce facem?

Reyn se holbă la apa de jos, de sub picioarele sale.

— Atunci o să m-ajuți cumva s-o salvăm. Și o s-o luăm cu noi, o s-o ducem acasă.

Ea bodogăni cu nemulțumire:

— E o însărcinare prostească și cu neputință de îndeplinit. Pierdem vremea, Reyn. Ar trebuie să facem cale-ntoarsă.

— Nu. Nu fără Malta, se încăpățână el. Și, ca răspuns la furia ei care mocnea, adăugă în tăcere: Ceea ce îmi ceri tu e la fel de prostesc și la fel de imposibil de dus la îndeplinire. Vrei să mă târăsc prin mlaștinile din Tărâmul Ploilor Sălbatice ca să găsesc cumva un oraș înghițit de ele Sa știe cu câți ani în urmă și să salvez într-un fel sau altul toți coconii cu dragon îngropați în adâncul lui.

— Vrei să spui că n-o poți face?

Tintaglia era indignată.

El râse scurt.

— Facem căutările cu neputință de dus la bun sfârșit pe rând. Începi tu.

— O să mă țin de cuvânt, făgădui ea, ursuză.

Lui Reyn îi păru rău că o ofensase. Nu așa o putea convinge să-și dea toată silința.

— Știu că o să te ții de cuvânt, o asigură. Trase aer în piept. Sufletele noastre s-au atins, Tintaglia. Al tău e prea bun ca să-ți încalci făgăduiala.

Ea nu răspunse, dar el simți că se îmbunase. N-avea habar de ce o încântau atât de mult laudele, dar erau un preț mic de plătit. Femela dragon continuă să-l poarte prin aer, mișcându-și uniform aripile imense. Reyn deveni conștient de bătăile inimii ei puternice. Când îl lipi de ea, se încălzi. În amândoi se revărsă un val de încredere. Aveau s-o găsească pe Malta și s-o aducă acasă cu bine. Reyn își încleștă mâinile de ghearele Tintagliei și nu mai luă în seamă durerea din picioarele care îi atârnau, legănându-se.

*

Mâinile Maltei tremurau când îi aranjă mai bine haina Satrapului. De pe punte se auzi un strigăt de durere scos de o voce groasă. Ea strânse din dinți și se strădui să creadă că lupta e câștigată de chalcedeni. Descoperi deodată că preferă mai degrabă un pericol de care să știe decât unul necunoscut. Trase cu delicatețe de gulerul hainei Satrapului, îndreptându-l. Așa. Conducătorul întregii Jamaillii, moștenitorul Tronului de Perle, Magnadon Satrap Cosgo, era acum prezentabil. Se privi în oglinjoara ridicată de ea. Netulburat de zgomotele înăbușite ale luptei, își netezi mustața subțire. Ceva greu căzu deasupra lor, pe punte.

— Acum o să merg sus, spuse el.

— Nu cred că e înțelept. Acolo se poartă o luptă, n-auzi?

Malta se pripise să vorbească. El își încordă falca a încăpățânare.

— Nu sunt laș!

Nu. Doar idiot.

— Nobile senior, nu trebuie să riști! îl imploră ea. Știu că nu te temi pentru tine însuți, dar gândește-te la Jamaillia, vătămată și rătăcită ca o corabie fără cârmă dacă ți se întâmplă vreun rău.

— Ești proastă, îi răspunse Satrapul, privind-o cu îngăduință. Cine ar îndrăzni să-l lovească pe Satrap? Câinii ăștia de pirați mi-or fi punând la îndoială domnia, dar numai de la o distanță sigură. Când mă vor privi în față, vor prinde să tremure de rușine.

Credea în adevărul spuselor sale. Malta rămase cu gura căscată, privindu-l în tăcere cum se îndreaptă spre ușă. Acolo Cosgo se opri, așteptând să i-o deschidă. Poate, dacă nu i-o deschidea, avea să rămână în cabină. Poate că asta era soluția. Dar, după o lungă clipă de încremenire, el vorbi încruntându-se:

— Cred că trebuie să fac totul singur, spuse, apoi deschise ușa.

Malta îl urmă, stăpânită de o fascinație bolnavă.

Oprindu-se la picioarele scării care ducea spre punte, se gândi că l-ar fi putut salva capacul tambuchiului. Era întotdeauna greu de ridicat și de împins; poate avea să-l înfrângă. Însă, când Satrapul era la jumătatea scării, capacul tambuchiului se deschise și asupra lor căzu un pătrat de lumină de soare. Un bărbat cu bustul gol le aruncă o privire aspră. Corbul cu aripile întinse tatuat pe pieptul său era împroșcat cu sânge proaspăt, care nu părea să fie al lui. Tatuaje de sclav i se întindeau pe toată fața și pe o parte a gâtului. De pe cuțitul pe care-l ținea în mână se prelingeau picături roșii. Pe urmă privirea lui holbată dispăru, urmată de un chiot de încântare.

— Hei, căp'tane! Vino să vezi ce păsări frumoase am găsit în colivia de jos! Se răsti la Satrap și la Malta: Veniți încoace și mișcați-vă repede!

Când Satrapul apăru din tambuchi, piratul îl înșfăcă de un braț și-l trase pe punte. Cosgo îl înjură și îl lovi, iar el îl îmbrânci cu nepăsare, făcându-l să cadă lat. Când o înșfăcă pe fată, Malta strânse din dinți și nu-și îngădui să țipe. Îl fulgeră cu privirea când o săltă prinzând-o de un braț și o azvârli într-o parte. Căzu în picioare, lângă Satrap. Fără să-și ia ochii de la piratul care

plesnea de încântare, se aplecă, îl prinse pe Cosgo de partea de sus a unui braț și îl ajută să se ridice.

În jurul lor, puntea era ca un abator. O grămadă de chalcedeni dezarmați erau înconjurați într-un capăt, păziți de trei pirați batjocoritori. Chiar lângă catarg, Malta văzu picioarele rășchirate ale unui bărbat. Nu se mișcau. Alți pirați coborau în cală să vadă pe ce pradă puseseră mâna. Malta auzi un plescăit și se răsuci la timp ca să vadă niște bărbați azvârlind un mort peste bord. Era posibil să fie secundul.

— O să muriți pentru asta! O să muriți!

Satrapul gâfâia de furie. Pe obrajii palizi îi apăruseră două pete roșii și părul i se răvășise. Îi cuprinse pe toți într-o privire încruntată.

— Unde e căpitanul? Vreau să vorbesc cu căpitanul!

— Te rog, taci, îl imploră Malta pe șoptite.

Satrapul n-o ascultă. O îmbrânci, de parcă din vina ei căzuse.

— Gura! se răsti la ea. Femeie proastă! Nu-ți imagina că-mi poți spune tu mie ce să fac!

Ochii îi scânteiau de mânie, dar vocea stridentă îl trăda. Își propti pumnii strânși în șolduri.

— Cer să fie adus căpitanul la mine!

— Ce-ai găsit, Rusk[1]? îl întrebă un bărbat vânjos, rânjind, pe cel care îi prinsese.

De sub basmaua lui, pe care trona imaginea unui corb, se revărsau bucle roșcate. În mâna stângă ținea o sabie. Cu vârful ei, săltă marginea brodată a vestei Satrapului.

— E-o pasăre cu pene superbe. Poate e un negustor bogat sau cineva de sânge albastru, aș zice.

Jignit, Cosgo își umflă pieptul.

— Sunt Magnadon Satrap Cosgo, conducătorul întregii Jamaillii și moștenitorul Tronului de Perle! Vreau să vorbesc cu căpitanul!

---

[1] „Pesmet", în lb. engleză (n. tr.).

Speranţele Maltei se năruiră dintr-odată.

Un zâmbet parcă despică faţa pistruiată a piratului.

— Vorbeşti cu căpitanul. Cu căpitanul Red[1]. Făcu o plecăciune adâncă şi adăugă, torcând ca o pisică: În slujba ta, măreţe Satrap, fără-ndoială.

Bărbatul care îi descoperise râse cu atâta poftă, încât nu mai avea aer.

Furia puse pe faţa lui Cosgo o mască stacojie.

— Îl vreau pe adevăratul căpitan. Căpitanul Deiari.

Rânjetul căpitanului Red se lăţi. Îi făcu Maltei cu ochiul.

— Îmi pare atât de rău, Magnadon Satrap Cosgo! Căpitanul Deiari desfată acum peştii. Asta se-ntâmplă cu bărbaţii care nu ştiu când să lase sabia din mână, o lămuri apoi pe Malta, cu o şoaptă sonoră. Sau cu aceia care mă mint.

Rămase în aşteptare.

În spatele lui, doi năieri îl luară pe bărbatul căzut dincolo de catarg. Fascinată şi îngrozită deopotrivă, Malta rămase cu ochii pironiţi asupra lor. Corpul neînsufleţit lăsa în urma lui o dâră de sânge. Când cei doi îl ridicară, ochii lui morţi se uitară la ea şi gura i se deschise într-un zâmbet amar când fu aruncat dincolo de copastie. Maltei i se tăie răsuflarea.

— Îţi spun că sunt Magnadon Satrap Cosgo, conducătorul întregii Jamaillii.

Cu sabia încă în mână, căpitanul pistruiat îşi desfăcu larg braţele şi rânji.

— Iar aici sunt adunaţi toţi servitorii tăi şi toţi nobilii de rang înalt, ca să te-nsoţească în această uimitoare călătorie din... de unde? Din Chalced? Satrapul călătoreşte din Chalced către Jamaillia?

Indignat, Cosgo strânse din nări până i se albiră.

— Nu e treaba unui tâlhar asasin, dar mă-ntorc din Bingtown. Am mers acolo ca să pun capăt unei neînţelegeri dintre Negustorii Vechi şi Noi, dar am fost răpit de negustorii din

---

[1] „Roşu", în lb. engleză (n. tr.).

Bingtown şi dus în susul Fluviului Ploilor Sălbatice. Negustorii de acolo, un soi de oameni atât de oribil desfiguraţi încât poartă tot timpul văluri, m-au ţinut captiv într-un oraş îngropat. Am scăpat în timpul unui cutremur şi am plutit în josul Fluviului Ploilor Sălbatice până când am fost salvat de o...

Ascultându-l pe Satrap, căpitanul se uita de la un om de-al său la altul, strâmbându-se cu falsă uimire la auzul poveştii. În timp ce piraţii râdeau în hohote încântaţi, se aplecă brusc ca să-şi proptească vârful sabiei în gâtul lui Cosgo. Ochii acestuia se bulbucară şi şuvoiul cuvintelor i se opri. Din obraji îi pieri orice urmă de culoare.

— Încetează imediat, te rog, încetează! îl imploră amuzat căpitanul. Eu şi oamenii mei avem de lucru aici. Termină cu glumele şi spune-ne adevărul. Cu cât ne spui mai curând cum te numeşti şi din ce familie faci parte, cu atât mai curând o să fii răscumpărat şi-o să te-ntorci la ai tăi. Vrei s-ajungi acasă, nu? Sau îţi imaginezi c-ai fi un adaos valoros la echipajul meu?

Privirea lui Cosgo cerceta pe rând, cu disperare, chipurile celor care-l luaseră prizonier. Când întâlni în sfârşit ochii Maltei, ai lui se umplură brusc de lacrimi.

— Încetează, spuse ea cu voce scăzută. Lasă-l în pace. E într-adevăr Magnadon Satrap Cosgo, iar pentru tine e un ostatic mult mai valoros dacă n-are capul tăiat.

Vârful sabiei se îndepărtă de gâtul Satrapului. O clipă mai târziu, era apăsată între sânii ei. Malta îşi coborî privirea spre el, încremenită. Era încă mânjit de sângele altcuiva. Căpitanul Red strecură vârful sabiei sub şiretul care îi încheia corsajul.

— Iar tu eşti, firește, încântătoarea şi învăţata Însoţitoare a Inimii lui. Tot pe drumul de întoarcere spre Jamaillia.

Privirea lui se plimbă alene pe trupul ei.

Batjocura spulberă spaima Maltei. Se uită în ochii piratului cu furie, vorbi scuipând cuvintele pe rând.

— Nu. Fi. Idiot. Îşi înălţă bărbia. Sunt Malta Vestrit, fiica unui Negustor din Bingtown. Oricât de bizar ar suna povestea, el e cu adevărat Magnadon Satrap Cosgo. Trase aer în piept.

Ucide-l, şi-o să se ducă vestea că eşti cel mai tâmpit căpitan, cel care a renunţat la răscumpărarea unui Satrap.

Red hohoti încântat, iar echipajul îl imită ca un ecou. Malta îşi simţi obrajii împurpurându-se, dar nu cuteză să se mişte în timp ce sabia îi apăsa pieptul.

— Nu-l înfuria, fato, şopti Satrapul în spatele ei.

— Căp'tane Red. Pe corabie nu mai e niciun pericol, e a noastră.

Vorbise un năier tânăr, aproape un copil, îmbrăcat cu o vestă brodată, mult prea mare pentru el. Malta îşi aminti că o văzuse purtată de căpitanul Deiari. Hainele unui mort erau prada musului.

— Bun, Oti. Câţi prizonieri?

— În afară de ăştia doi? Doar cinci.

— Starea corabiei?

— Poate naviga, căp'tane. Şi are calele pline. E încărcată cu mărfuri de preţ.

— Într-adevăr? Minunat. Cred că o captură atât de grasă e de-ajuns ca să ne trimită înapoi în port, nu-i aşa? De data asta am cutreierat ceva vreme şi-o să ne placă în Divvytown, ei?

— Foarte mult, căp'tane, răspunse musul cu entuziasm.

Restul echipajului scoase sunete aprobatoare.

Căpitanul se uită în jur.

— Închideţi-i pe cei cinci sub punte. Aflaţi-le numele, aflaţi dacă au familii care să-i răscumpere. Au luptat bine. Dacă vreunul se-arată dornic să fie pirat, aduceţi-l la mine. Carn! Alege-ţi un echipaj. O să duci corabia asta acasă.

Carn, bărbatul care-i descoperise pe Malta şi pe Satrap, zâmbi larg.

— Aşa o să fac, căpitane. Bun. Voi doi, întoarceţi-vă jos, de unde aţi ieşit!

Căpitanul clătină din cap.

— Nu. Nu şi ăştia doi. Îi iau cu mine pe *Bufonul*. Chiar dacă el nu e Satrapul întregii Jamaillii, pun prinsoare c-o să ne-aducă o răscumpărare bogată de la cineva.

O săltare abilă a vârfului sabiei reteză șireturile Maltei. Ea își prinse corsajul lărgit și îl lipi de trup, icnind ofensată. Căpitanul se mulțumi să rânjească.

— Cât despre doamna, o să cineze cu căpitanul Tâmpit și-o să-i spună orice povești îi fac ei plăcere. O luăm cu noi.

21

PARAGON DIN FAMILIA LUDLUCK

Althea era în vârful catargului de veghe, când pânzele *Vivaciei* își făcură apariția, albe pe fundalul norilor de un negru amenințător. Un canal către Divvytown se vedea clar, dar *Vivacia* încă nu trecuse de gura golfului în care stătea *Paragon* la pândă. Brashen studiase hărțile desenate de el pe petice și se hazardase să spună că pe-acolo o să se-ntoarcă *Vivacia* în Divvytown, dacă venea dinspre Insula Celorlalți. Nu se înșelase. Chiar înainte de a-i vedea coca sau galionul, Althea recunoscuse catargul și pânzele. Pentru o clipă, mult așteptata apariție o lăsase fără grai. În ultimele șapte zile, zărise de mai multe ori corăbii pe care le luase drept *Vivacia*. De două ori chiar îl chemase pe Brashen în vârful catargului, ca să se sfătuiască. Se înșelase de fiecare dată.

Acum, văzând cum se conturează greementul familiar, nu avea nicio îndoială: era corabia ei, o recunoștea cu aceeași ușurință cu care recunoștea chipul mamei sale. Nu strigă ca să le dea de veste tuturor, ci coborî de pe catarg cu agilitatea unui păianjen și începu să alerge din clipa când puse piciorul pe punte. Dădu buzna în cabina lui Brashen fără să bată la ușă. El era în pat; fusese de cart peste noapte.

— E ea. Vine dinspre sud-est, cum ai bănuit. De data asta nu mă-nșel, Brashen. E *Vivacia*.

El se trezi imediat și sări în picioare.

— Atunci, a sosit momentul. Să sperăm că într-adevăr Kennit e atât de inteligent și de rațional, pe cât crezi tu. Altminteri ne întindem gâturile în fața unui măcelar.

Preț de câteva clipe, Althea nu izbuti decât să se holbeze la el fără grai.

— Iartă-mă, se grăbi Brashen să adauge. Nu era nevoie să spun așa ceva. Amândoi am pus la punct planul ăsta. Amândoi am convins echipajul c-o să dea rezultate. Nu te gândi că te fac pe tine singura răspunzătoare.

Ea clătină din cap.

— Ai rostit cu glas tare ceea ce gândesc eu de mai multe zile. Într-un fel sau altul, Brashen, sunt singura răspunzătoare. Dacă n-aș fi fost eu, corabia asta și echipajul ei nici măcar nu s-ar fi aflat aici și cu atât mai puțin n-ar fi luat în seamă planul ăsta nebunesc.

El o cuprinse într-o îmbrățișare brutală. Pentru o clipă, mirosul pielii lui dezgolite se strecură în nările ei și părul lui lăsat liber i se lipi de obraz. Althea își frecă fața de pieptul lui cald. De ce, se întrebă ea, voia să riște viața acelui bărbat și pe a ei însăși într-o astfel de aventură nebunească? Pe urmă el îi dădu drumul și își luă cămașa de pe un scaun. Când o îmbrăcă, redeveni căpitanul vasului.

— Ia steagul alb și arborează-l. Spune-i echipajului să aibă armele pregătite, dar nicio armă în mână. Îi propunem lui Kennit să stăm de vorbă; nu-l invităm să ne abordeze. La primul semn de atac răspundem ca atare.

Althea își mușcă limba ca să nu-i spună că echipajul n-are nevoie să i se împrospăteze memoria. Își întipăriseră totul foarte bine în minte. Fără uneltirile lui Lavoy, se simțea mult mai încrezătoare în oamenii lor. Aveau să li se supună. Poate că, peste câteva ore, ea avea să stea din nou pe puntea *Vivaciei*. Se grăbi să ducă la îndeplinire ordinele lui Brashen.

— Acolo, căp'tane. Acum o vezi? Gankis arătă cu degetul şi miji ochii, de parcă asta l-ar fi putut ajuta pe căpitan să vadă mai bine. Corabia e ancorată chiar lângă plajă. Probabil echipajul crede că linia ţărmului şi copacii o ascund, dar eu am zărit-o...

— O văd, îl întrerupse scurt Kennit. Du-te la treburile tale!

Privi îndelung catargele şi pânzele. O certitudine stranie îi umplu sufletul. Bătrânul năier de cart plecă, domolit de tonul căpitanului. Vântul sufla rece pe lângă Kennit şi corabia lui se înfigea în valuri, dar el era deodată rupt de toate. *Paragon*. Cealaltă jumătate a sufletului său era ancorată în micul golf.

— Îl pot recunoaşte de la o distanţă atât de mare? se întrebă cu voce abia auzită. Cum? Pluteşte o senzaţie în aer? Un miros în vânt?

— Sângele îşi trimite chemarea către sânge, şopti talismanul de la încheietura mâinii lui. Ştii că el e. După atât de mulţi ani, s-a întors.

Kennit se străduia să respire, dar îşi simţea plămânii împovăraţi şi clisoşi. În el, spaima se lupta cu nerăbdarea. Vorbindu-i din nou corabiei, păşind din nou pe punţile ei, se simţea de parcă ar fi încheiat un capitol. Triumful ar fi înecat toate înfrângerile şi toată durerea din trecut. Corabia s-ar fi bucurat aflând cum prosperase şi cum se maturizase şi... Nu. N-avea să fie aşa; îl aşteptau o înfruntare şi o învinovăţire, umilinţa şi ruşinea. Avea să deschidă uşa durerilor trecutului, lăsându-le să-şi reverse chinurile în prezent. Avea să-şi privească în faţă iubirea trădată. Avea să recunoască astfel că o trădase din egoism, ca să-şi asigure supravieţuirea. Mai rău decât atât, avea să se-ntâmple în văzul tuturor. Toţi oamenii de pe corabia lui aveau să ştie ce fusese el şi ce păţise. Echipajul de pe *Paragon* avea să ştie. Etta şi Wintrow aveau să ştie, Fulger avea să ştie. Niciunul n-avea să-l mai respecte vreodată. Avea să se aleagă praful de tot ce clădise cu atâta dureroasă trudă, de toţi anii lui de muncă.

Nu putea îngădui aşa ceva. Băiatul înfrânt, rugător, trebuia redus încă o dată la tăcere. Pentru ultima oară, trebuia să-l şteargă din amintirea întregii lumi pe flăcăul laş şi slugarnic.

Jola veni în fugă spre el pe punte.

— Căp'tane, știi corabia pe care-a zărit-o omul de cart? A arborat un steag alb. Își ridică ancora și vine spre noi. Cuvintele îi amuțiră pe buze sub privirea amenințătoare a lui Kennit. Ce vrei să facem? întrebă cu voce joasă.

— Bănuiesc că e o capcană. Mesajul lui Faldin ne-a prevenit. Nu mă las momit de steagul lor. Dacă e nevoie, o să facem o pildă din corabia asta și din echipajul ei. Dacă e perfidie la mijloc, atunci o trimitem la fund cu toată suflarea de la bord. Kennit își îndreptă privirea spre Jola și îi întâlni ochii. Pregătește-te s-auzi multe minciuni azi. Căpitanul ăsta e un om foarte abil. Încearcă să captureze o corabie vie folosind o altă corabie vie. N-o să-ngăduim să se-ntâmple asta.

Durerea îi puse, brusc, un nod în gât. Groaza îl cuprinse la gândul că Jola, dacă s-ar fi răsucit pe călcâie tocmai atunci, i-ar fi văzut ochii înlăcrimați. *Sentimentele se schimbă*, își reaminti cu brutalitate. *Așa se sufocase cândva un băiat; lacrimile sunt ale unui băiat care nu mai există. Am încetat cu mult timp în urmă să simt așa ceva.*

Tuși ca să-și acopere clipa de slăbiciune.

— Pregătește oamenii. Du-ne spre cealaltă corabie și aruncă ancora. Arborează steagul nostru alb ca să-i facem să se-apropie. O să ne prefacem că ne-au păcălit cu șiretlicul lor. Îi spun corabiei să trimită șerpii înainte. Își arătă dinții într-un zâmbet batjocoritor. Trell n-are decât să negocieze cu ei.

— Cum poruncești, căp'tane, spuse Jola, îndepărtându-se cu iuțeală.

Kennit își continuă drumul spre proră. Bocănitul propriului picior de lemn i se părea zgomotos. Oamenii se mișcau grăbiți pe lângă el și în jurul lui, fiecare grăbindu-se s-ajungă la postul său. Niciunul nu se oprea cu adevărat să-l privească. Nimeni nu mai putea să-l vadă cu adevărat. Toți îl vedeau numai pe Kennit, Regele Insulelor Piraților. Nu asta își dorise întotdeauna? Să fie văzut doar omul pe care-l făcuse din sine însuși? Încă mai putea să-și imagineze cum ar fi urlat *Paragon* descoperind că rămăsese

fără un picior sau ce exclamații de încântare ar fi scos la vederea minunatei croieli a vestei lui de brocart. Înțelese brusc că triumful nu e tot atât de desfătător când îl împarți doar cu cei care s-au așteptat întotdeauna să izbândești. Pe toate mările din lume nu exista decât o singură făptură care știa cu adevărat de-a fir a păr prin ce trecuse Kennit ca s-ajungă pe astfel de culmi, o singură făptură putea înțelege cât de încântător îi e triumful și cât de adânci i-au fost hăurile nenorocirii. O singură făptură putea să-i dea în vileag tot trecutul. *Paragon* trebuia să moară. Nu exista nicio altă cale. Și, de data asta, Kennit trebuia să fie sigur de moartea lui.

Pe când urca scurta scară către puntea proră, văzu cu groază că Etta și Wintrow erau deja acolo. Wintrow stătea aplecat peste balustradă, adâncit într-o discuție cu galionul. Peste întinderea de apă care o despărțea de *Paragon*, Etta îl privea cu o expresie stranie. Părul ei negru se răsfira în vântul tot mai puternic. Kennit își făcu umbră cu mâna deasupra frunții, ca să-i urmărească privirea. *Paragon* se apropia neabătut. Inima lui Kennit se frânse la vederea chipului ciopârțit cu cruzime. Rușinea îl pârjoli, urmată de un val de furie. Vina nu putea fi aruncată asupra lui. Nimeni nu-l putea învinui, nici măcar *Paragon*. Vinovatul era Igrot! Igrot era singurul vinovat. Întinzându-se peste valuri, o spaimă rece ajunse la el. Groaza îl năuci și își duse la față o mână tremurătoare.

— L-ai lăsat să-ți ia toată suferința, îi șopti talismanul la ureche. A spus c-o s-o facă, și tu l-ai lăsat. Micul său chip zâmbi. E toată acolo, te așteaptă. Alături de el.

— Taci, scrâșni Kennit.

Cu degete tremurătoare, încercă să-și desprindă blestemăția aia de la încheietura mâinii. Avea s-o arunce peste bord, ca să se scufunde și să dispară pentru totdeauna, cu tot ce știa. Însă degetele îi erau bizar de stângace, aproape amorțite. Nu putea desface nodurile bine strânse. Trase de talisman, dar șnururile de piele rezistară.

— Kennit, Kennit! Nu te simți bine?

Curva proastă punea ca întotdeauna întrebări nepotrivite în momente nepotrivite. Kennit își stăpâni sentimentele. Scoase batista și își tamponă fruntea rece, dar brobonită de sudoare. Își regăsi glasul.

— Ba mă simt foarte bine, firește. Tu?

— Arătai atât de... pentru o clipă, m-am temut c-o să leșini.

Privirea Ettei îi scrută fața, străduindu-se să i-o citească. Încercă să-i ia mâinile într-ale ei.

Nici gând s-o lase. Se uită la ea, zâmbind ușor. Abate-i atenția.

— Băiatul, spuse el cu glas scăzut. Lui îi vine probabil foarte greu. Cum se simte?

— Sfâșiat, îi destăinui ea, fără să stea pe gânduri.

Un bărbat mai slab de înger s-ar fi simțit jignit de ușurința cu care trecuse Etta de la grija pentru el la grija pentru Wintrow. Dar, la urma urmelor, nu era decât o târfă. Ea oftă.

— Se străduiește să stoarcă un răspuns de la corabie. Îi cere să-i vorbească fiind *Vivacia*. Bineînțeles că ea nu-l ia în seamă. Acum încearcă s-o facă să reacționeze la prezența Altheei. Dar corabia nu-i oferă nimic. I-a reamintit cum tu i-ai făgăduit că Altheei n-o să i se facă niciun rău, dar a râs și a spus că e făgăduiala ta, nu a ei. I-a frânt inima când a adăugat că o înțelegere cu tine nu e o făgăduială. Etta își coborî vocea: N-ai putea să-l asiguri încă o dată c-o să te ții de cuvânt?

Kennit ridică din umeri:

— Ba da, dar numai în măsura în care va fi cu putință. Întocmai cum i-am spus mai înainte. Unii sunt hotărâți să lupte până la moarte și, dacă e așa, ce pot face eu? Cu siguranță nu se-așteaptă s-o las să mă omoare ca să nu-mi încalc cuvântul.

Pentru câteva clipe, Etta se mulțumi doar să-l privească. De două ori păru gata să spună ceva, dar nu scoase niciun sunet. În cele din urmă, întrebă cu voce înceată:

— Cred că steagul alb ar putea fi o amăgire. Dar... o să-ncerci să-ți îndeplinești făgăduiala?

El o privi pieziș.

— Bizară întrebare. Sigur că da.

Zâmbetul îi deveni cald. Îi oferi Ettei brațul, iar ea îl luă și veni alături de el, lângă copastie.

— Dacă lucrurile încep să meargă prost – aici folosește-ți rațiunea –, dacă bănuiești că n-o să meargă așa cum își dorește Wintrow, ia-l sub punte, continuă el cu voce joasă. Găsește o scuză, ceva care să-i abată atenția. Indiferent ce.

Etta îi aruncă o scurtă privire.

— Nu mai e copil ca să dea uitării o jucărie când îi fluturi alta în fața ochilor.

— Nu mă-nțelege greșit. Spun doar ceea ce știm amândoi că e adevărat. Ești o femeie întotdeauna în stare să atragă atenția oricărui bărbat. Fă orice trebuie să faci, n-o să te învinuiesc. Orice. Nu m-aștept să uite că familia lui e amestecată în povestea asta, dar nu e nevoie să fie martor la tot ce va urma.

Așa. Doar poruncindu-i pur și simplu să-l seducă pe Wintrow i-ar fi putut da mai clar de înțeles ce vrea de la ea. Sa știa că Etta era destul de pofticioasă, încât să nu respingă un al doilea bărbat. În ultima vreme fusese de-a dreptul nesătulă. L-ar fi putut ține pe băiat ocupat atât de mult cât avea Kennit nevoie ca să pună lucrurile la punct. Ea păru adâncită în gânduri în timp ce se apropiau de Wintrow.

Băiatul vorbea încet, cu convingere.

— Se poate spune că Althea a crescut la bordul tău. Dacă ar fi putut hotărî ea, nu te-ar fi părăsit niciodată. Când o să stea iarăși pe puntea asta, tot ce simțeai pentru ea va ieși din nou la suprafață. *Vivacia*, ea o să te facă să devii tu însăți, și știu c-o s-o întâmpini cu drag. Lasă deoparte furia stârnită de ceea ce a fost silită să facă.

Fulger își ținea brațele încrucișate pe piept. În jurul navei apa clocotea de șerpi.

— Nu sunt furioasă, Wintrow. Doar plictisită. Sătulă de predica ta. Am auzit adesea de preoți care bat omul la cap până când se declară de acord cu ei doar ca să-l facă să tacă. Așa că am o întrebare: dacă pretind că simt ceva pentru ea, taci și pleci de-aici?

Pentru o clipă, Wintrow își lăsă capul în jos. Kennit crezu că ea îl înfrânsese. Pe urmă băiatul își înălță fruntea ca să se uite la *Paragon*, care se apropia.

— Nu, spuse cu voce scăzută. N-o să plec. Stau chiar aici, lângă tine. Când va veni ea la bord, trebuie să fie aici cineva care s-o lămurească imediat în legătură cu tot ce ți s-a întâmplat.

Nici în ruptul capului! Kennit luă iute o hotărâre.

— De fapt, Wintrow, am pentru tine o mică însărcinare. Ia-o și pe Etta. Imediat ce ancorăm, vreau să te urci în barcă și să treci pe *Marietta*. O parte din oamenii lui Sorcor sunt nechibzuiți și se înfierbântă repede. Spune-i lui Sorcor, cu diplomație, că numai eu m-apropii de corabia asta. Vreau s-o țină pe *Marietta* la distanță; pentru mine, cel mai bine ar fi dacă echipajul lui nici măcar nu s-ar îngrămădi lângă copastie. Corabia asta vine spre noi arborând steagul alb; nu vreau ca echipajul ei să se simtă copleșit numeric și amenințat. Asta ar putea duce la izbucniri violente de care nu e nevoie.

— Căp'tane, n-ai putea trimite... începu Wintrow, rugător.

Degetele lui Kennit loviră apăsat dosul palmei Ettei. Ea îl înțelese.

— Nu te văita, Wintrow! îl dojeni pe băiat. N-o să-ți fie de niciun folos să stai aici, lăsând-o pe Fulger să te chinuiască. Se joacă doar cu tine ca pisicuța cu șoarecele, și tu n-ai destulă minte ca să pleci de lângă ea. Așa că te-ajută Kennit. Haide. Ai darul vorbelor dulci, o să-i poți spune lui Sorcor ce i se poruncește fără să-l faci să se simtă jignit.

Kennit o asculta cu admirație. Se pricepea de minune să-l facă pe Wintrow să se simtă deopotrivă neghiob și egoist, fiindcă încerca să se împotrivească. Era probabil un talent femeiesc. Și mama lui îi vorbise adesea astfel, lăsând ascuțișul neîngăduinței să-l convingă că greșește. Își alungă amintirea asta. Cu cât dispărea *Paragon* mai repede, cu atât mai bine. Trecuseră mulți ani de când în minte nu i se mai foiseră atâtea amintiri supărătoare.

Nesigur, Wintrow se uită de la unul la altul.

— Dar speram să fiu aici când Kennit o să se-ntâlnească...

— Ar da impresia că ești un ostatic scos înadins la vedere. Vreau să înțeleagă că ai intrat în echipajul meu de bunăvoie. Doar dacă nu cumva... Kennit se întrerupse și îi aruncă lui Wintrow o privire stranie. Vrei să părăsești corabia? Să pleci cu ei? Fiindcă, dacă asta e dorința ta, nu trebuie decât să-mi spui. Te poți întoarce cu ei în Bingtown sau la mănăstirea ta...

— Nu.

Chiar și Etta păru surprinsă de iuțeala cu care răspunse Wintrow.

— Locul meu e aici. Acum o știu. Nu doresc nicidecum să plec. Căp'tane, o să-ți rămân alături și o să văd cu ochii mei cum devin Insulele Piraților un regat recunoscut. Simt... simt că aici a vrut Sa să mă aflu. Preț de o clipă, băiatul privi puntea în tăcere. Pe urmă reîntâlni ochii lui Kennit. Mă duc la Sorcor, căp'tane. Chiar acum?

— Da. Spune-i să rămână acolo unde e. Ai grijă să înțeleagă bine asta. Indiferent ce s-ar întâmpla, să mă lase pe mine să rezolv.

Pe când cei doi se îndepărtau în grabă, Kennit luă locul lui Wintrow lângă copastie.

— De ce-l chinuiești pe băiat cu atâta încântare? întrebă el corabia cu îngăduință și amuzament deopotrivă.

— De ce mă tot sâcâie cu obsesia lui pentru *Vivacia*? mormăi ea drept răspuns. Ce anume are ea atât de miraculos? De ce nu mă poate accepta pe mine în locul ei?

Gelozie? Dacă ar fi avut mai mult timp, posibilitatea asta ar fi meritat să fie cercetată. Ocoli răspunsul spunând:

— Băieții își dau întotdeauna silința să păstreze lucrurile așa cum sunt. Ai răbdare cu el, o să-și vină în fire. Pe urmă rosti întrebarea pe care nu îndrăznise s-o pună până atunci: Șerpii pot să scufunde o corabie? Nu doar s-o strice ca să nu mai poată naviga, ci s-o trimită la fund? Trase aer în piept. De preferat, făcută bucăți.

— Habar n-am. Privindu-l cu coada ochiului, Fulger adăugă: Ai vrea să-ncercăm?

Pentru o clipă, buzele lui nu izbutiră să găsească forma cuvântului.

— Da, recunoscu apoi. Dacă o să fie nevoie, adăugă cu voce pierită.

Glasul ei deveni gutural.

— Gândește-te ce-mi ceri. *Paragon* e o corabie vie, la fel ca mine. Se uită spre vasul care se apropia. Un dragon asemenea mie doarme în scheletul lui de lemn. Îmi ceri să mă-ntorc, pentru binele tău, împotriva unuia dintre semenii mei. Crezi că aș face-o?

Hăul apărut brusc în mijlocul planurilor sale aproape că-l descumpăni pe Kennit. *Paragon* se oprise și arunca ancora la o distanță mai mare decât bătaia săgeților. Căpitanul lui nu era întru totul idiot. Kennit trebuia să-și convingă corabia, și încă repede.

— Pentru mine, tu ești mai presus decât oricine altcineva. N-aș șovăi dacă mi-ai cere un sacrificiu asemănător, făgădui el din tot sufletul.

— Serios? întrebă ea plină de cruzime. Chiar dacă ar fi vorba de Etta?

— Fără șovăire, garantă el, refuzând să se gândească la sensul propriilor cuvinte.

— Și dacă ar fi Wintrow?

Glasul ei îndulcit mustea de subînțelesuri.

În el se răsuci un cuțit. În ce măsură izbutea ea să-i citească într-adevăr în suflet? Trase adânc aer în piept.

— Dacă asta o să-mi ceri.

Oare avea s-o facă? Să-i ceară să renunțe la băiat? Își alungă gândul ăsta.

— Sper că și tu mă prețuiești la fel de mult. Încercă să găsească alte cuvinte frumoase pentru ea. Nu izbuti, așa că se mulțumi să adauge doar: O s-o faci?

— E timpul să afli prețul, ripostă ea.

Marietta ridicase la bord bărcuța lui Wintrow. Acum vira. Avea să ancoreze curând, la o distanță mulțumitoare. Kennit rămase în așteptare, privind munca de rutină a echipajului lui Sorcor.

— După ce vom termina aici, spuse Fulger, îți vei chema corăbiile, toate corăbiile care arborează steagul cu corb. Tu și ele veți fi escorta noastră. Șerpii trebuie să călătorească spre

miazănoapte, către gura unui fluviu de care nu-și aduc prea bine aminte, dar pe care eu am intrat de multe ori când eram *Vivacia*. Pe drum vom aduna și alți șerpi. Tu o să-i aperi de oameni. Odată ajunși la fluviu, eu o să-i călăuzesc în susul lui, în vreme ce toate celelalte corăbii ale tale vor sta de pază în urma noastră. Nicio corabie din lemn obișnuit n-o să-i poată însoți. Tu, Kennit Ludluck, o să-mi dai din timpul tău care a rămas din iarna asta și apoi toată primăvara și toate zilele verii, până în toiul ei, când soarele dă cea mai multă căldură, ca să-i ajutăm pe șerpi să facă tot ce au de făcut și ca să-i păzim cât vor fi neajutorați. Ăsta e prețul. Vrei să-l plătești?

Rostindu-i numele, corabia îl legase de ea. De unde îl știa? Îi ghicise? Se uită în jos, la micul talisman care rânjea, prins de încheietura mâinii lui. Privind trăsăturile identice cu ale sale, știu cine îl trădase. Talismanul îi făcu cu ochiul.

— Și eu am fost cândva dragon, șopti.

Avea atât de puțin timp de gândire! Dispărând cu șerpii atât de multe luni, ar fi putut distruge tot ce construise. Însă nu cuteza s-o refuze. Poate, cugetă el sumbru, asta avea să dea mai mult farmec legendei sale. *Paragon* cobora la apă o barcă. Althea Vestrit avea să fie în ea.

— Dacă fac ce-mi ceri, o să-l scufunzi pe *Paragon*?

Îi venea greu s-o întrebe acum, când era sigur că ea știe de ce dorește el să-și găsească *Paragon* sfârșitul.

— Spune-mi de ce vrei să dispară. Rostește cuvintele.

El răsuflă adânc și îi întâlni ochii.

— Motivele mele nu se deosebesc de ale tale, spuse el cu răceală. Tu nu vrei să vină Althea la bord, fiindcă te temi că ți-ar „reaminti totul despre tine însăți". Își înalță privirea și se uită lung la *Paragon*. Acolo plutește o parte din mine însumi fără de care mă simt foarte bine.

— Atunci se pare că, pentru noi amândoi, e cel mai înțelept să-ți fac pe plac, încuviință ea. *Paragon* e nebun. Nu pot conta pe ajutorul lui; încă și mai rău, fiind o corabie vie, ar putea să ne urmeze în susul fluviului și să ni se împotrivească. N-o să mai

poată zbura niciodată ca dragon. Așa că să-l scăpăm de nefericire. Și să punem capăt și nefericirii tale, legându-te totodată de mine. Numai de mine.

Gelozie. De data asta, de neconfundat. Nu voia să-l împartă cu nimeni și în niciun caz cu un rival atât de puternic cum era *Paragon*. Și în privința asta semănau. Ea își îndesă bărbia în piept și chemă șerpii. Scoase un sunet pe care Kennit mai degrabă îl simți decât îl auzi. Escorta de șerpi rămăsese în urmă ca să vâneze și să mănânce, dar veni degrabă la chemarea ei. În curând, în jurul lor răsări o pădure de capete atente. Șerpoaica verde-argintie din Insula Celorlalți veni în fața mulțimii. Când Fulger se întrerupse, își deschise botul și scoase un răget drept răspuns. Fulger își dădu capul pe spate și cântă. Vocea ei se izbi de vântul care prevestea o furtună. Urmară mai multe schimburi de gemete, urlete și țipete ascuțite ale celor două. Încă doi șerpi își adăugară glasurile corului. Kennit se neliniști. Probabil că discutau poruncile lui Fulger. Asta nu se mai întâmplase niciodată. Nu era de bun augur, dar nu cuteză s-o întrerupă cu o întrebare. Echipajul lui urmărea curios totul. Kennit își privi degetele încleștate de copastie și văzu mica față de la încheietura mâinii sale uitându-se în sus, la el.

— I se împotrivesc? întrebă.

— Pun la îndoială necesitatea. Cea Care Își Amintește crede că *Paragon* le-ar fi de folos viu. Fulger spune că e deopotrivă nebun și unealtă supusă oamenilor de la bordul lui. Maulkin întreabă dacă pot să-l mănânce ca să-i dobândească amintirile. Fulger nu e de acord. Cea Care Își Amintește vrea să știe de ce. Acum Maulkin întreabă dacă nu cumva corabia știe lucruri pe care vrea să le ascundă șerpilor.

Fulger era acum evident furioasă. Kennit știa că echipajul stă gură cască în spatele lui. Fără să-și întoarcă deloc capul, îi porunci lui Jola:

— Toți oamenii la posturile lor.

Secundul îi dădu ascultare și toată lumea plecă în fugă.

— Ce spun? întrebă Kennit din nou talismanul.

— Folosește-ți ochii, veni răspunsul în șoaptă. Șerpii i se supun.

*

Brashen rămăsese la bordul lui *Paragon*. Nu i se păruse înțelept să părăsească amândoi corabia, iar Althea nu putea suporta să fie atât de aproape de *Vivacia* fără să-i vorbească. În barcă, alături de ea, Haff și Jek se aplecară asupra vâslelor. Așezat la proră, cu mâinile încleștate de o parâmă de amarare, Lop se uita drept înainte cu un aer sumbru. Althea stătea țeapănă pe locul de la pupă. Se spălase și își pusese hainele pe care le purtase la plecarea lui *Paragon*. Nu putea să sufere greutatea fustei despicate, dar ocazia era ceremonioasă și n-avea alte haine mai bune. Erau într-adevăr singurele haine cât de cât prezentabile. Vântul din ce în ce mai puternic trăgea cu speranță de părul ei împletit în cozi prinse de cap. Spera că înfățișarea ei ceremonioasă n-o să fie privită de Kennit drept o încercare de a se ascunde în spatele veșmintelor femeiești. Trebuia s-o ia în serios.

Strânse mai bine în mâini sulul de pergament și se uită la destinația lor. Pe puntea proră a îndrăgitei ei *Vivacia* se zărea o singură siluetă. Haina de un albastru întunecat îi flutura în vânt și avea un șold mai sus decât celălalt, semn că își sprijinea toată greutatea pe un singur picior. Trebuia să fie Kennit. Înainte de plecarea ei de pe puntea lui *Paragon*, mai stătuseră și alții alături de el. Se gândise că tânărul ar fi putut fi Wintrow. Nu putea pretinde că-l recunoscuse, însă părul negru și postura îi aduseseră aminte de tatăl ei. Era cu putință să fie el? Și, dacă era el, unde plecase? De ce n-o aștepta decât Kennit?

Din reflex, aruncă o privire în urmă, spre *Paragon*. Brashen stătea neliniștit pe puntea proră. Alături de el era Clef, cu mâinile în șold, fără să-și dea seama că-și imită căpitanul. Părul lui Amber flutura în vânt aidoma unor șuvițe de mătase, iar neclintirea feței o făcea să pară un al doilea galion. Cu brațele încrucișate și fălcile încleștate, *Paragon* se uita spre *Vivacia* fără s-o vadă. Mușchii lui țepeni trădau o hotărâre teribilă. De când fusese zărită *Vivacia*, el nu mai scosese niciun cuvânt. Când îndrăznise să întindă mâna și să-i atingă umărul musculos,

Althea i-l simţise tare ca lemnul. Era ca şi cum ar fi atins spinarea încordată a unui câine care-şi arată colţii.

— Nu-ţi fie frică, îi vorbise ea cu blândeţe, dar nu primise niciun răspuns.

Stând calmă pe copastie, alături de ea, Amber clătinase din cap.

— Nu-i e frică, spusese cu glas scăzut. Furia care îl mistuie distruge orice alt sentiment.

Părul i se înfoiase uşor în vântul înteţit şi continuase cu o voce ce părea să vină din depărtări.

— Primejdia ne ţine sub căuşul palmei sale şi nu putem face nimic mai mult decât să fim martori la mersul lucrurilor. Aici mergem pe o funie care se leagănă între mai multe reprezentări posibile ale viitorului. Oamenii cred întotdeauna că ei decid soarta întregii lumi, şi chiar o fac, dar niciodată atunci când cred ei că se-ntâmplă. Viitorul se ondulează ca un şarpe prin apă şi destinul unei corăbii devine soarta spre care merge lumea.

Se întorsese să se uite la Althea cu ochi de culoarea chihlimbarie a rachiului în lumina focului.

— Nu simţi? şoptise. Suntem într-un punct de cotitură. Suntem un ban care se răsuceşte în aer, o carte de joc fluturând, azvârlită cu un bobârnac, un cub cu rune plutind în apă agitată. Posibilităţile mişună în jur ca un roi de albine. În această zi, într-o clipă, în timpul unei răsuflări, viitorul lumii o să-şi schimbe cursul, deviind foarte puţin. Într-un fel sau altul, banul o să cadă zăngănind, cartea o să se aşeze pe masă, cubul o să sară la suprafaţa apei. Faţa lui de deasupra o să ne orânduiască zilele, iar copiii care vor veni de-atunci înainte pe lume vor spune: „Aşa a fost dintotdeauna."

Vocea i se stinsese, însă Althea avusese senzaţia că vântul îi poartă cuvintele în jurul lumii. Simţise furnicături pe pielea capului.

— Amber, mă sperii.

Cealaltă femeie se întorsese spre ea zâmbind alene, în culmea fericirii.

— Da? Atunci devii mai înţeleaptă.

Althea nu crezuse că poate suporta privirea neclintită a acelor ochi. Pe urmă Amber clipise și o văzuse iarăși. Sărise de pe copastie pe punte, ștergându-și mâinile de turul pantalonilor înainte de a-și pune mănușile.

— E timpul să pleci, spusese. Haide. Te-ajut să-ți aranjezi părul.

— Veghează asupra lui *Paragon* în locul meu, îi ceruse Althea cu glas scăzut. Nu-l lăsa singur.

— Mi-ar plăcea s-o fac, răspunsese Amber, mângâind copastia cu degetele ei lungi. Dar trebuie să înfrunte singur ce-i rezervă ziua asta.

Acum, uitându-se în urmă, Althea își dori să fi venit Amber cu ea. Strânse mai tare pergamentul și se rugă să fie Kennit înrâurit de oferta scrisă cu grijă. Trebuia să fie! Tot ce auzise despre el vorbea de o inteligență de netăgăduit dublată de o clarviziune remarcabilă. Arborase și el un steag alb, așa că era de acord să negocieze. Măcar avea s-o asculte. Chiar dacă o iubea pe *Vivacia*, și mai ales dacă o iubea, avea să-și dea seama că e cel mai avantajos pentru toți să o înapoieze familiei Vestrit în schimbul unor înțelegeri negustorești. Amber ridică pe neașteptate un deget, arătând ceva din fața Altheei. În aceeași clipă, Lop scoase un strigăt nebunesc, urmat ca un ecou de cel al lui Haff, care lăsă vâsla să cadă și se săltă pe jumătate în picioare. Althea își întoarse capul să vadă ce arată Amber și înlemni.

În jurul *Vivaciei*, marea mișuna de șerpi. Cap după cap scânteietor se înălța din adâncuri, până ce între Althea și corabia ei apăru o pădure de șerpi. În barcă, Haff se ghemui bolborosind, în timp ce Jek întreba:

— Ne întoarcem?

Lop se târî pe fundul bărcii și luă cu speranță vâsla lui Haff. Althea privea îndurerată hoarda de șerpi care îi amenința corabia. Însă urmă ceva și mai rău.

Vivacia își dădu capul pe spate și le cântă creaturilor. Gâtul i se umflă și își deschise larg gura. Scoase gemete, răgete și triluri neomenești. Capetele șerpilor fascinați de cântecul ei se legănară. După o vreme, îi răspunseră tot cântând, ca și cum i-ar fi vrăjit.

Althea își dădu seama că s-a ridicat pe jumătate, cu ochii lipiți de galion. Neliniștea se zvârcolea în ea. Era limpede că *Vivacia* le vorbea șerpilor, iar ei îi răspundeau. Fața corabiei, schimonosită ca să redea sunetele șerpești, era neomenească, la fel ca nefireasca înălțare și zvârcolire a părului său. O ducea pe Althea cu gândul la coama unui șarpe, înfoiată înainte de a-și arunca veninul. Oare *Vivacia* imita șerpii ca să-i convingă să n-o atace?

În timp ce privea fix galionul, în sufletul Altheei zvâcni o certitudine cumplită, care o făcu să înlemnească. O alungă, așa cum gonești amintirea unui coșmar. *E a mea*, își spuse cu insistență, Vivacia *e a mea, face parte din familia mea, mi-e rudă de sânge*. Totuși, cu glas scăzut, dădu o poruncă:

— Lop, Jek, scoateți-ne de-aici. Haff, taci, dacă nu poți fi de folos.

Nu avu nevoie să repete. Lop și Jek se aplecară asupra vâslelor cu înverșunare.

Vivacia înălță o mână uriașă și arătă poruncitoare către *Paragon*. Din gâtlej îi țâșni un țipăt de șoim năpustit asupra prăzii:

— Chi-ii-ii!

Aidoma unui stol de păsări rotitor, toate capetele șerpilor se întoarseră spre corabia oarbă. O clipă mai târziu, un val de șerpi porni spre ea, ondulându-și culorile scânteietoare. Capetele spintecau apa și spinările lor sclipitoare se unduiau străpungând suprafața spumoasă, năpustindu-se spre *Paragon*. Althea nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos și nici ceva atât de înspăimântător. Sub ochii ei, boturile șerpilor se căscară larg, arătându-și interiorul stacojiu și dinții albi. Aidoma florilor întoarse spre soare, coamele multicolore începură să li se răsfire în jurul gâturilor ca niște petale ucigașe.

De pe puntea lui *Paragon*, Brashen le strigă să se-ntoarcă imediat pe corabie, de parcă porunca lui ar fi putut face barca să se miște mai repede. Althea se uită peste umăr la șerpii care se apropiau și își dădu seama că era prea târziu. Lop și Jek vâsleau din greu, adâncind vâslele cu mișcări lungi ce făceau barca să se avânte, dar doi vâslași nu aveau cum să întreacă acele

creaturi ale mării, îndepărtându-se de ele. Sărmanul Haff, victimă a amintirii ultimei sale întâlniri cu un șarpe, stătea ghemuit pe fundul bărcii. Althea nu-l putea învinui. Încremenită ea însăși de groază, se uita la creaturile care îi ajungeau din urmă. Apoi un șarpe albastru se înălță semeț deasupra bărcii, cu coama lui înfoiată ca o imensă umbrelă din tentacule.

Toți cei din barcă țipară, însă uriașa creatură nu făcu nimic altceva decât să-i împingă, îndepărtându-i din calea sa. În învolburarea din urma ei, barca se clătină violent, răsucindu-se apoi în loc, izbită de un alt șarpe în trecere. Lovitura lui smulse vâsla din strânsoarea lui Jek și îi rupse suportul. Althea își încleștă mâinile de bancheta pe care stătea până ce i se albiră încheieturile degetelor și se rugă să nu se răstoarne. După ce legănarea bărcii se domoli, se uită cu groază la șerpii care îl înconjurau pe *Paragon*. Nu putea face nimic pentru corabie sau pentru echipajul de la bord. Se sili să se gândească numai la ceea ce îi stătea în puteri.

Și se hotărî.

— Folosiți vâsla drept padelă și îndreptați-vă spre *Vivacia*. Ea e de-acum singura noastră speranță. Nu ne putem nicicum întoarce pe *Paragon* printre atâția șerpi.

*

Brashen se uita neajutorat cum se leagănă și se răsucește barca Altheei în urma hoardei de șerpi. Cântărea cu iuțeală posibilitățile, scoțându-și din minte tot ce nu era cu putință. Lăsarea unei alte bărci la apă n-ar fi fost de niciun ajutor; n-ar fi izbutit decât să pună în pericol alți membri ai echipajului. Își luă ochii de la Althea și răsuflă adânc. Când privirea lui o regăsi din nou, se gândi la ea considerându-se doar căpitanul ei. Dacă se încredea cât de cât în ea, și-o închipuia în stare să le poarte de grijă bărcii și oamenilor ei. Și ea s-ar fi așteptat la același lucru din partea lui. Prima lui grijă trebuia să fie corabia.

Numai că nu era mare lucru de făcut. Dădu totuși un ordin.

— Ridicați ancora. Vreau să ne putem mișca dacă e nevoie.

Se întrebă dacă nu cumva spusese asta ca să aibă oamenii ceva de făcut, în loc să se holbeze la valul de șerpi care se apropia.

Se uită la Amber. Ea se ținea strâns de copastie, aplecându-se ca să-i vorbească încet lui *Paragon*, descriindu-i tot ce nu putea să vadă.

Își îndreptă gândurile spre celelalte întâlniri cu șerpi. Când își aduse aminte de șarpele lui Haff, le porunci celor mai buni arcași să vină lângă copastie.

— Nu trageți înainte de a vă ordona eu, le ceru cu asprime. Iar atunci faceți-o numai dacă puteți nimeri petele strălucitor colorate din spatele deschiderii botului. Nu alegeți nicio altă țintă! Așteptați până când le puteți lovi. Fiecare săgeată contează. Se uită din nou la Amber și întrebă: Înarmăm corabia?

— Nu vrea, răspunse ea cu voce scăzută.

— Nu vreau nici ca arcașii voștri să lupte. Glasul lui *Paragon* era răgușit. Ascultă-mă, Brashen Trell! Spune-le oamenilor să-și lase jos arcurile și celelalte arme. Să le țină la-ndemână, dar să nu amenințe cu ele. Nu vreau să omorâm creaturile astea. Bănuiesc că nu sunt un pericol pentru mine. Dacă mă respecți cât de cât...

Paragon își lăsă gândul să se spulbere. Își înălță brațele larg deschise și strigă pe neașteptate:

— Vă cunosc. VĂ CUNOSC!

Urletul lui gros vibră prin întreaga corabie. Își lăsă lent brațele pe lângă trup.

— Și voi mă cunoașteți.

Brashen se holbă la el nedumerit, dar le făcu semn arcașilor să se supună. Ce voia să spună corabia? Însă, în vreme ce *Paragon* își dădu capul pe spate și își umplu pieptul cu aer, căpitanul știu că nu vorbise cu echipajul, ci cu șerpii care se apropiau.

Paragon își deschise larg gura. Sunetul pe care-l scoase vibră în scândurile de sub picioarele lui Brashen, apoi se înălță până ce deveni un vaier prelung. O altă respirație adâncă și încă un strigăt, cu o voce mai asemănătoare cu un fluier de cart decât cu graiul omenesc.

În tăcerea care urmă, șoapta lui Amber ajunse la urechile lui Brashen.

— Şerpii te aud. Încetinesc şi se uită unii la alţii. Acum continuă să se apropie, dar cu prudenţă, şi toţi se uită la tine. Se opresc şi se răsfiră în jurul tău, într-un cerc imens. Acum unul iese în faţă. E verde, dar solzii lui aruncă sclipiri aurii şi se răsuceşte în lumina soarelui...

— Solzii ei, se grăbi *Paragon* s-o corecteze. E Cea Care Îşi Aminteşte. Îi simt gustul în vânt, iar scândurile mele îi simt prezenţa sub apă. Se uită la mine?

— Da. Se uită cu toţii.

— Bun.

Galionul răsuflă din nou adânc şi dintre buze îi ieşiră din nou sunetele cavernoase ale graiului şerpilor.

*

Shreever îl urmă pe Maulkin cu inima grea. Loialitatea ei faţă de el era neclintită; l-ar fi urmat şi sub gheaţă. Îi acceptase hotărârea de-ai ceda Celei Care Îşi Aminteşte conducerea încâlciturii. În şerpoaica schilodită avusese din instinct o încredere care trecea dincolo de mirosul ei aparte. O încredere inspirată de ea însăşi. Shreever era sigură că acei doi şerpi puteau salva stirpea.

Însă în ultima vreme avea impresia că ei doi îi cedaseră conducerea corabiei aurii numite Fulger. În ea, Shreever nu putea avea încredere. Deşi mirosea aidoma Celei Care Îşi Aminteşte, nici nu arăta ca un şarpe, nici nu se purta ca atare. Poruncile date de ea încâlciturii n-aveau nicio noimă, iar „curând" era cuvântul cu care începea de fiecare dată când făgăduia că-i va conduce într-un loc sigur, unde să-şi ţească coconii. „Curând" şi „mâine" însemnau o tărăgănare pe care şerpii nu şi-o mai puteau îngădui. Frigul iernii îngheţa apele, iar bancurile de peşti migratori dispăreau. Şerpii îşi pierdeau deja din carne. Dacă nu-şi făceau repede coconii, trupurile lor n-ar mai fi avut rezerve ca să reziste în anotimpul rece şi cu atât mai puţin ca să se preschimbe.

Însă Cea Care Îşi Aminteşte i se supunea lui Fulger, iar Maulkin i se supunea ei. Aşa că Shreever îl urma, ca şi Sessurea şi restul încâlciturii. Deşi ultima poruncă a lui Fulger era total lipsită de noimă. Distrugeţi cealaltă corabie argintie. Ea voia să

știe de ce. Corabia nu-i amenințase în niciun fel. Mirosea a șarpe, în același fel de neînțeles și împuținat ca Fulger. Așa că, de ce s-o nimicească? Și, mai ales, de ce s-o nimicească lăsând-o nedevorată? De ce să n-o ducă la fund și să-i împartă carnea între ei? Judecând după miros, era bogată în amintiri. Cealaltă argintie pe care o trăseseră la fund le cedase de bunăvoie carnea și amintirile sale. De ce ar fi fost asta altfel?

Însă Fulger le stabilise tactica. Aveau să împroaște corabia cu venin, ca s-o șubrezească. Apoi cei mai lungi dintre șerpii de parte bărbătească aveau să se arunce asupra sa, răsturnând-o pe-o parte. Odată ce-avea să fie cu aripile în apă, șerpii mai mici își puteau adăuga greutatea și forța lor ca s-o scufunde. Aveau s-o rupă în bucăți și să lase bucățile să se ducă la fund. Nu le era îngăduit să mănânce decât creaturile cu două picioare. O intenționată irosire prostească a forței, a vieții și a mâncării. Corabia aia avea ceva de care se temea Fulger? O amintire ascunsă în trupul argintiu, una pe care Fulger nu voia s-o împartă cu nimeni?

Pe urmă corabia argintie vorbi. Profundă și puternică, vocea îi licări prin apă. Trecu, poruncitoare, de-a lungul solzilor lui Shreever. Ea își încetini înaintarea și coama i se pleoști a mirare.

— De ce mă atacați? întrebă corabia. Apoi adăugă, cu voce mai aspră: Așa v-a poruncit *el*? Așadar se teme să mă-nfrunte, dar îi trimite pe alții s-o facă în locul lui? În privința trădării, a mai fost viclean și-n alte dăți. Credeam că vă cunosc. Credeam că vă pot numi moștenitorii Celor Trei Tărâmuri. Însă aceia nu se puneau decât în slujba propriilor interese. Nu se târau grăbindu-se să îndeplinească porunca unui om.

Disprețul îi picura din cuvinte ca veninul.

Șerpii prinseră brusc să se foiască, nedumeriți. Nu se așteptaseră să-și audă victima vorbindu-le, și cu atât mai puțin punându-le întrebări și defăimându-i. Cea Care Își Amintește vorbi în numele tuturor când întrebă:

— Cine ești? Ce ești?

— Cine sunt? Ce sunt? Întrebările astea au atât de multe răspunsuri încât își pierd sensul. Și de ce vă datorez eu un răspuns, când voi nu mi-ați răspuns mie? De ce mă atacați? Îl slujiți pe Kennit?

Niciun șarpe nu răspunse, dar niciunul nu atacă. Shreever aruncă o privire către tăcuții două-picioare îngrămădiți de-a lungul corabiei, de-o parte și de alta, ținându-se strâns de vârfurile aripilor ei. Nu se mișcau, doar ascultau și asudau în tăcere. Știau că n-au nimic de spus: știau că e vorba de ceva care nu-i privește decât pe Stăpânii Celor Trei Tărâmuri. Ce însemnau învinovățirile rostite de creatura argintie? Porunca de a distruge corabia aia venea într-adevăr de la Fulger sau de la oamenii aflați la bordul ei? Shreever urmărea totul cu nesaț în timp ce atât Cea Care Își Amintește, cât și Maulkin așteptau să dea cealaltă argintie un răspuns.

Însă, de vorbit, vorbi Hoit, șarpele alb. Rămăsese în afara încâlciturii; stătea mereu pe margine, ascultând și batjocorind.

— Nu te vor ucide la porunca unui om, ci fiindcă le-a promis cealaltă corabie că, dacă o fac, o să-i călăuzească acasă. Fiind creaturi nobile, cu minți ascuțite, au căzut imediat de acord că un omor e un preț mic pentru a se salva pe ei înșiși. Chiar și dacă trebuie să-l omoare pe unul de-ai lor.

Creatura care făcea parte din corabie își desfăcu larg membrele.

— Unul de-ai voștri? Așadar pretindeți cu adevărat că asta sunt? Ce straniu! Fiindcă, deși a fost de-ajuns o singură atingere ca să vă cunosc pe voi, pe mine încă nu mă cunosc. Nici măcar eu nu pretind că știu care îmi e obârșia. Cum de știți voi?

— E o făptură nebună, trâmbiță un șarpe plin de cicatrice. Ochii arămii i se rotiră a nerăbdare. Să facem ceea ce trebuie. S-o ucidem. Pe urmă cealaltă o să ne conducă spre miazănoapte. Deja am amânat prea mult.

— O, da! chicoti gutural șarpele alb. Omorâți-o, omorâți-o repede, înainte de a ne sili să privim în față ceea ce am devenit. Omorâți-o înainte de a ne face să ne întrebăm ce e Fulger și de ce îi acordăm încredere. Albiciosul se împleti într-un nod insultător, ca și cum și-ar fi curtat propria coadă. Poate că a învățat

asta de când e plină de oameni. Din câte ne-aducem aminte, oamenii se delectează omorându-se între ei. Nu i-am ajutat chiar și noi s-o facă, la porunca lui Fulger? Dacă astfel de porunci vin cu adevărat de la ea. Poate a devenit acolita slugarnică a unui om. Să-i arătăm ce elevi destoinici suntem. Omorâți-o pe argintia asta!

Cea Care Își Amintește vorbi răspicat.

— Nu omorâm pe nimeni. Nu se cuvine, nu e drept, o știm cu toții. E nedemn de noi să ucidem creatura asta nu pentru ca să mâncăm sau ca să ne apărăm, ci, pur și simplu, pentru că așa ni s-a poruncit. Suntem moștenitorii Celor Trei Tărâmuri. Când ucidem, o facem în interesul nostru. Nu așa.

Pe Shreever o străbătu un val de ușurare. Pe urmă Tellur, menestrelul verde și zvelt, vorbi pe neașteptate.

— Și cu înțelegerea noastră cu Fulger cum rămâne? Dacă facem asta pentru ea, o să ne călăuzească acasă. Acum o să redevenim ceea ce am fost înainte de a o întâlni?

— Mai bine redevenim ce-am fost înainte decât să devenim ceea ce aproape că ne-a făcut ea, ripostă apăsat Maulkin.

Cea Care Își Amintește glăsui iarăși.

— Nu știu ce fel de rudenie ne leagă de corabia asta. Din câte am auzit noi, când vorbim cu astfel de creaturi, discutăm cu morți. Însă au fost cândva de-ai noștri, așa că le datorăm cât de cât respect. Pe asta n-o s-o ucidem. Mă duc înapoi la Fulger să văd ce spune. Dacă e o poruncă venită de la oamenii pe care-i are la bord, atunci să-și poarte singuri luptele mărunte. Noi nu suntem servitori. Dacă ea refuză să ne conducă acasă, eu o părăsesc. Cei care vor mă pot urma. Poate că amintirile mele ne pot fi o bună călăuză. Sau poate că nu. Dar vom rămâne moștenitorii Celor Trei Tărâmuri. Vom face împreună această ultimă călătorie. Dacă nu ne va conduce spre renaștere, ne va conduce la moarte. E mai bine decât s-ajungem ca oamenii, omorându-i pe ai noștri ca să supraviețuim noi.

— Ușor de spus! trâmbiță cu furie o șerpoaică portocalie. Dar e greu să trăiești așa. Iarna e aici, profeteso, poate ultima iarnă pe care-o vom cunoaște vreodată. Tu nu ne poți călăuzi; lumea

s-a schimbat prea mult. Fără o călăuză sigură, încă un drum spre miazănoapte înseamnă moarte. Ce altceva ne mai rămâne de făcut, în afară de fuga în ținuturile calde? Când ne vom întoarce aici, vom fi cu mult mai puțini. Și ce-o să mai ținem minte? Șerpoaica portocalie își înclină capul, arătând cu răceală spre corabie: S-o ucidem. E un preț mic pentru salvarea noastră.

— Un preț mic! se declară de acord un șarpe mărunt, stacojiu. Corabia asta, care nu ne dă niciun răspuns, nu ne dezvăluie nici măcar numele său - e un sacrificiu pentru supraviețuirea stirpei noastre. După cum a spus însăși Cea Care Își Amintește, când ucidem o facem fiindcă așa vrem noi. Ucidem doar în interesul nostru. Și acum chiar va fi în interesul nostru, vom cumpăra supraviețuirea noastră, a tuturor.

— Ne cumpărăm viețile de la oameni, plătind cu sângele semenilor noștri? Nu cred! Șarpele marmorat, de culoarea șofranului, își rostise vorbele provocatoare cu coama zburlită. Ce-o să urmeze? Oamenii ne vor porunci să ne-ntoarcem unii împotriva altora?

Ca să-și arate disprețul, marmoratul își azvârli către stacojiu veninul paralizant din coamă.

Lungul șarpe roșu se răzbună clătinând din cap și împroșcându-și din plin vecinii cu otrăvurile sale. Cât ai clipi, cei doi șerpi se încleștară în luptă, înfășurându-se unul în jurul altuia și împroșcând cu venin în repetate rânduri. Și alții se aruncară în luptă. Purtat de vânt, un jet de venin îl izbi pe unul dintre uriașii albaștri, care răspunse din reflex împroșcând cu propria sa otravă usturătoare. Înfuriat de durere, un șarpe verde se apropie de el și i se înfășură în jur. Lupta lor învolbură apa, umplând-o de spumă albă și făcându-i pe șerpii mai mici să se izbească de alții, care răspunseră împroșcând sau lovind. Haosul se întinse.

Shreever auzi urletul corabiei argintii acoperind vacarmul.

— Opriți-vă! Vă vătămați unii pe alții! Omorâți-mă dacă trebuie, dar nu vă nimiciți în lupta asta fără sens!

Îi luase vreunul dintre șerpi îndemnul în serios? Jetul de venin care îi smulse țipete răgușite îl izbise din întâmplare? Erau

întrebări puse prea târziu, cu răspunsuri fără de folos. Corabia argintie își urlă durerea cu voce omenească, dând zadarnic din brațe în ceața arzătoare. Jalnice și disperate, țipetele lui se contopeau cu ale oamenilor. Pe urmă, pornind de pe puntea corabiei, o săgeată în zbor alunecă pe pielea lui Shreever și ricoșă, nevătămătoare, în a lui Maulkin. Zadarnicul atac împotriva conducătorului lor îi înfurie pe șerpii agitați. Vreo douăzeci înconjurară nefericita corabie. Unul imens, de un albastru strălucitor, o izbi cum ar fi făcut o orcă, pe când alții, mai mici, o împroșcau cu venin. Nu erau deprinși să lupte deasupra Plinului. Vântul capricios din lumea de sus le aducea cea mai mare parte a stropilor înapoi, peste propriile fețe, sporind furia atacului.

— Opriți-i! răgi Maulkin, și vocea Celei Care Își Amintește i se alătură.

— Gata cu nebunia! Ne batem între noi fără rost.

Glasul lui Hoit le acoperi pe ale lor.

— Dacă Fulger vrea să fie ucisă corabia asta, s-o ucidă ea! Să ne-arate că merită s-o urmăm. Provocați-o să omoare ea!

Mai degrabă decât cuvintele conducătorilor, vorbele lui domoliră nebunia. Sessurea se înfășură în jurul a doi șerpi care se luptau și îi trase către fund și cât mai departe de corabie. Shreever și ceilalți îi urmară exemplul, îi îndepărtară de luptători trăgându-i către adâncul liniștitor, unde îi ținură până ce izbutiră să se stăpânească.

*

Atacul încetă la fel de brusc cum începuse.

— Nu înțeleg.

Brashen se apropie de copastie împleticindu-se și, nevenindu-i să-și creadă ochilor, se holbă la șerpii care se îndepărtau de corabia lui.

— Ce-nseamnă asta?

Clef se uită în sus, la el, cu ușurarea așternută pe fața albă ca varul. Se ținea de brațul ars de venin, dar izbuti să zâmbească.

— Înseamnăn că 'ncăn nu murim?

De-a lungul întregii corăbii, oamenii țipau și se clătinau pe picioare. Numai doi arcași fuseseră direct împroșcați cu venin, însă stropii purtați de vânt îi vătămaseră pe mulți alții. Cei în suferință se zvârcoleau pe punte, încercând zadarnic să îndepărteze mâzga mistuitoare.

— Nu vă frecați rănile! N-o să faceți nimic mai mult decât să-ntindeți mizeria aia. Apă de mare! strigă Brashen în mijlocul învălmășelii. Porniți pompele de pe punte! Voi, toți cei care sunteți în stare să cărați o găleată! Spălați galionul, restul echipajului și puntea. Turnați apă peste mâzgă, ca să se subțieze. Repede!

Brashen își plimbă grăbit privirea pe deasupra apei, sperând să zărească barca Altheei. O văzuse recăpătând controlul. În vreme ce șerpii îl înconjurau pe *Paragon*, ea se îndreptase din nou către *Vivacia*. Valurile scăldate în strălucirea soarelui și spinările sclipitoare ale șerpilor din jurul celeilalte corăbii îl orbeau. Unde era Althea? Ajunsese la loc sigur? Se întoarse cu spatele către apă, chinuit de durere. Nu putea face nimic pentru ea; era dator să se ocupe mai întâi de ceea ce se petrecea în jurul lui.

Copastia și puntea fumegau în mai multe locuri, atinse de arsura rece a veninului. Brashen înșfăcă găleata cu apă de mare din mâinile unui năier în trecere și se îndreptă spre galion. Amber ajunse înaintea lui. Azvârli apa dintr-o găleată pe umărul lui *Paragon*, din care ieșeau aburi. Când apa îndepărtă veninul gelatinos și pâclos, întreaga corabie se cutremură de ușurare. Vaietele zgomotoase ale lui *Paragon* se domoliră, devenind gemete și gâfâieli. Amber se întoarse spre Brashen și încercă să-i ia găleata.

— Nu te mișca, îi porunci el cu grosolănie, și îi răsturnă găleata în cap.

Smocuri mari din părul ei se scurseră laolaltă cu apa. Pe partea stângă a corpului, hainele îi atârnau preschimbate în zdrențe aburinde. Plină de bășici, pielea de pe obrazul stâng i se jupuia.

— Scoate-ți hainele astea și spală-ți bine pielea, îi porunci Brashen.

Ea se clătină fără să se clintească din loc.

— *Paragon* are nevoie de mine, spuse cu voce slabă. Alții i-au întors spatele. Toată familia lui, toate rudele pe care le-a cunoscut vreodată. Doar pe noi ne mai are, Brashen. Doar pe noi.

Paragon își întoarse brusc către ei fața ciopârțită, învăluită de aburi.

— Am nevoie de tine, recunoscu. Vocea îi era răgușită. Chiar am. Așa că du-te sub punte și scoate-ți hainele astea până nu te mistuie veninul.

Dinspre Clef se auzi pe neașteptate un strigăt de groază. Arăta ceva cu o mână tremurătoare.

— B'rcan no'străn, căp'tane. A l'vit-o coada unui șarpe și-au zburat toți din ea ca p'pușilen den c'rpăn! Drept în mijlocu' șerpilor. Și nu-i mai văd d'loc!

O clipă mai târziu, Brashen stătea lângă el.

— Unde? întrebă, zgâlțâindu-l pe băiat de umăr, dar Clef nu făcea altceva decât s-arate către nicăieri.

Unde se aflase barca nu se mai vedeau acum decât unduirea multicoloră a spinărilor de șarpe și sclipirea valurilor. Brashen se îndoia că Althea știe să înoate; prea puțini năieri se osteneau să-nvețe, spunând că, odată ce-ai căzut peste bord, nu prea are rost să-ți prelungești agonia. Greutatea hainelor avea s-o tragă la fund; Brashen gemu zgomotos. N-o putea lăsa să moară astfel, însă, dac-ar fi coborât o altă barcă în marea de șerpi, ar fi însemnat pur și simplu să-i ucidă pe oamenii din ea.

— Sus ancora! strigă.

Avea să-l ducă pe *Paragon* mai aproape de *Vivacia* și să cerceteze fâșia de apă unde îi văzuse Clef ultima oară pe cei patru. Aveau o foarte mică șansă de supraviețuire, agățați de barca răsturnată. În ciuda piraților și a șerpilor, avea s-o găsească. Trebuia.

*

Kennit văzu apropiindu-se valul de capete și boturi căscate și se strădui să-și păstreze sângele-rece. Răsunând în depărtare, țipetele corabiei lui i se târau pe fiecare nerv și-i răzuiau sufletul, trezind amintirea unei nopți întunecate și pline de fum, de care îl despărțeau o droaie de ani. Și le scoase din minte.

— De ce se-ntorc? Nu l-au nimicit. Trase aer în piept cu greutate. Credeam c-o s-o facă la iuțeală. Vreau să se termine totul repede.

— Nu știu, răspunse Fulger, furioasă.

Își dădu capul pe spate și trâmbiță ceva către șerpii care se apropiau. Mai mulți îi răspunseră, într-o năucitoare răbufnire de sunete.

— Cred c-o să fii nevoit să-ți înfrângi singur propriile coșmaruri, îl înștiință în șoaptă talismanul. Uite, *Paragon* vine după tine.

Într-un moment de mare limpezime a minții, Kennit văzu corabia legănându-se cu putere sub vânt, apoi pornind către el. Așadar avea să urmeze o luptă. Poate era mai bine. Odată ce se încheia, putea păși din nou pe punțile lui *Paragon*. Avea să fie un soi de ultim rămas-bun.

— Jola!

Se simți în culmea încântării, fiindcă vocea îi răsuna puternică și clară în ciuda tremurului nebunesc al inimii sale.

— Șerpii și-au făcut treaba. Ne-au slăbit și ne-au descurajat dușmanul. Pregătește oamenii de luptă. O să conduc eu grupul de abordaj.

*

Brashen ar fi trebuit să observe că, în ciuda mugetelor și a vânzolelii, șerpii nu o atacau pe *Vivacia*. Ar fi trebuit să observe că, în timp ce *Paragon* se apropia, piratii se adunau, înșirându-se de-a lungul copastiei. Ar fi trebuit să stea cu ochii pe corabia lui Kennit, în loc să cerceteze marea în căutarea Altheei. Ar fi trebuit să știe că, pentru regele piraților, steagul alb nu e decât o zdreanță...

Primele cârlige de abordaj îi loviră puntea când se credea încă prea departe ca să poată fi atacat. Chiar în timp ce poruncea furios să fie aruncate, un șir de arcași se apropie de copastia lui Kennit. În timp ce Brashen striga să fie căutați supraviețuitorii, săgețile își luară zborul și oamenii lui căzură. Năieri care supraviețuiseră veninului șerpilor pieriră pe neașteptate, în vreme ce Brashen se clătina pe picioare, îngrozit de propria lui nepricepere. Alte cârlige de abordaj le urmară pe primele, trăgând cele două corăbii tot mai aproape una de alta, iar valul de abordori

sări de pe greementul lor pe al lui. Piraţii erau deodată pretutindeni, se revărsau peste copastia lui şi pe punţile lui parcă la nesfârşit. Apărătorii erau siliţi să dea înapoi şi linia lor se rupse, împărţindu-i în grupuri mici, care, în ciuda prea puţinelor şanse de izbândă, luptau să supravieţuiască.

Paragon urla, lovea şi para cu o bâtă care nu întâlnea decât aerul. Din clipa când fuseseră aruncate primele cârlige de abordaj, victoria devenise un vis de neînfăptuit. Punţile lui *Paragon* se îmbibau cu sângele muribunzilor şi corabia urla, rănită de pierderea fiecărei vieţi. Mai groaznic era sunetul care ajungea la urechile lui Brashen odată cu neostoitul şuier al vântului. *Vivacia* striga cuvinte omeneşti şi neomeneşti deopotrivă, încurajând piraţii. El era aproape bucuros că Althea murise înainte de a-şi auzi corabia întorcându-se împotriva lor.

Echipajul lui lupta plin de curaj, dar zadarnic. Erau copleşiţi numeric şi lipsiţi de experienţă, iar câţiva erau răniţi. Tânărul Clef rămase lângă el, cu o sabie scurtă în mâna teafără, pe toată durata luptei jalnic de scurte. Când valul de atacatori îi înghiţi, Brashen ucise un om, apoi încă unul, iar Clef îl doborî pe un al treilea, tăindu-i tendoanele de la genunchi, dar, în schimbul curajului său, se alese cu o tăietură urâtă în josul coastelor. Alţi piraţi păşeau pur şi simplu peste trupurile celor căzuţi, cu săbiile gata de luptă. Cu mâna liberă, Brashen îl înşfăcă pe băiat de guler şi îl smuci, trăgându-l în spatele lui. Se retraseră împreună prin haos, luptând să rămână în viaţă, şi ajunseră la prora. Brashen se uită în jos, la o punte presărată cu leşuri. Măcelul era fără dubiu controlat de piraţi; oamenii lui nu puteau decât să se apere sau să fugă ca şobolanii pe greement, unde piraţii îi vânau râzând, azvârlindu-i jos. Brashen se gândi să le ceară să reintre în formaţie, dar o singură privire îl convinse că nicio tactică nu-i mai poate salva. Nu se mai purta o luptă, era un măcel.

— Îmi cer iertare, îi spuse băiatului care sângera lângă el. N-ar fi trebuit să-ţi îngădui nici în ruptul capului să mă însoţeşti. Apoi îşi ridică glasul: Şi ţie îţi cer iertare, *Paragon*. Te-am adus atât de departe şi am trezit atâtea speranţe în noi amândoi doar ca să

sfârșim astfel. V-am dezamăgit pe amândoi. Am dezamăgit pe toată lumea și pe mine însumi.

Trase adânc aer în piept și strigă cuvinte pe care le detesta.

— Mă predau! Și cer îndurare pentru echipajul meu. Căpitanul Brashen Trell al corabiei vii *Paragon* se recunoaște înfrânt și îți predă vasul său.

Spusele lui străpunseră întregul vacarm abia peste câteva clipe. Zăngănitul săbiilor încetă treptat, dar gemetele răniților continuară. Străbătând toată învălmășeala cu mustața elegant răsucită și nepătat nici de sânge, nici de sudoare, un bărbat cu un singur picior, care nu putea fi decât căpitanul Kennit, se apropie de Brashen.

— Deja? întrebă sec. Arătă către arma sa care era încă în teacă. Dar, bunule domn, eu abia am venit la bord. Ești sigur că vrei să te predai?

Se uită în jur, la grupurile răzlețe de supraviețuitori. Armele le zăceau căzute la picioare, fiind înconjurați de nenumărați oameni cu săbii care îi țineau sub amenințare. Zâmbetul piratului era sclipitor când adăugă, cu voce fermecătoare:

— Sunt sigur că băieții mei îi vor lăsa să-și ridice armele pentru încă o încercare. E păcat să dați greș la prima voastră strădanie. A fost prima, nu-i așa?

Râsetele care îi întâmpinară vorbele de duh trecură peste Brashen ca niște limbi de foc. Se uită în jos, ca să nu vadă chipurile deznădăjduite ale echipajului său, însă Clef își ridică privirea către el. Lacrimile și suferința îi umpleau ochii când protestă:

— Io n' m-aș dat b'tut, căp'tane. Aș muri p'entru t'nen.

Brashen își lăsă sabia să cadă. Își puse o mână pe părul blond al băiatului.

— Știu. De asta m-am temut.

*

Ei, la urma urmelor, era un sfârșit frumușel. Cu mult mai bun decât se așteptase, date fiind toate poticnelile primului său plan. Kennit nu se obosi nici măcar să înainteze ca să primească

arma căpitanului. Oricum bădăranul o lăsase să cadă pe punte. Chiar n-avea idee ce se cuvine să facă? Nu, lui Kennit nu-i era teamă să pună piciorul pe puntea proră.

Echipajul lui nu mai purtase de prea multă vreme o luptă adevărată. Aceea abia le stârnise pofta când, gata, se și terminase. Trebuia să atace una sau două corăbii purtătoare de sclavi, ca să-și delecteze oamenii. Până una-alta, porunci să fie închiși supraviețuitorii sub punte. Aceștia se supuseră aproape fără nicio împotrivire, așteptându-se să le fie cât de curând chemat căpitanul pentru negocierea răscumpărării. Odată ce dispărură captivii din vedere, Kennit le ceru oamenilor săi s-arunce morții peste bord. Șerpii, observă el cu dispreț, veniră destul de repede să se înfrupte fără trudă din ceea ce refuzaseră să ucidă ei înșiși. Ei, fie și așa, n-aveau decât să considere că e un dar de la Fulger. Poate că, dacă ar fi oprit vreo două corăbii ale negustorilor de sclavi și ar fi hrănit din nou șerpii, ca să se îngrașe, le-ar fi recâștigat supunerea.

Partea cu Althea se rezolvase cu destulă ușurință. Nu era nicio femeie la bord, nici vie, nici moartă. Când căpitanul Trell întrebase cu durere dacă *Vivacia* a luat la bord supraviețuitori de pe barca lui *Paragon*, Kennit se mulțumise să ridice din umeri. Dacă Althea fusese în barca ghinionistă, însemna că nu izbutise să se întoarcă pe corabie. Scoase un mic oftat, care ar fi putut fi de ușurare. Nu suporta să-l mintă pe Wintrow. Acum putea spune cu conștiința împăcată că orice i s-ar fi întâmplat Altheei nu i se datora lui.

Trell mijì ochii când i se ceru să coboare sub punte, dar se supuse. Nu prea avusese de ales, căci trei săbii îl împingeau într-acolo.

Kennit le porunci tuturor oamenilor săi să se întoarcă pe corabia lor, dar alese trei cărora le ordonă să se-ntoarcă imediat cu butoiașe cu gaz de lampă. Ei părură mirați, dar nu-i puseră nicio întrebare. În lipsa lor, Kennit făcu în tăcere un tur al punților. Pe pe corabia lui se auzea zumzetul triumfului, însă pe aceea răsunau înăbușite voci neliniștite de sub punte. Unii dintre

cei pe care-i închiseseră acolo erau grav răniți. Ei bine, nu mai aveau mult de suferit.

Deasupra se vedeau conturile însângerate ale trupurilor căzute. Sângele mânjea punțile bine spălate. Păcat! Căpitanul Trell condusese o corabie bine îngrijită; *Paragon* era mai curat decât îl văzuse Kennit vreodată. Igrot condusese corabia cu stricteţe, dar nu pusese mare preţ pe curăţenie. Iar sub comanda tatălui său, dezordinea de pe corabie nu fusese mai prejos decât cea din casă. Kennit se îndreptă spre uşa cabinei căpitanului şi se opri acolo. Inima prinse să-i palpite de-a dreptul bizar. Arătându-se îndurător, talismanul de la încheietura mâinii lui tăcea. Kennit făcu încă un tur al punților. Vocile de sub punte se domoleau treptat. Asta era bine. Cei trei năieri ai săi se întoarseră cu câte un butoiaş cu gaz.

— Flăcăi, turnaţi-l peste tot, pe parâme şi pânze, pe dunetă şi pe punte. Pe urmă mergeţi înapoi, pe corabia noastră. Îi privi cu gravitate, asigurându-se că înţeleg cu toţii cât de serios vorbeşte. Eu voi pleca ultimul de pe corabia asta. Voi faceţi-vă treaba şi părăsiţi-o. Desprindeţi-o de *Vivacia*, lăsaţi doar o parâmă la pupă, şi apoi vreau să coboare sub punte şi toată lumea de pe corabia noastră. M-aţi înţeles? Toată lumea. Am de îndeplinit o ultimă însărcinare, doar a mea.

Cei trei se grăbiră să-şi plece supuşi frunţile şi se îndepărtară. Kennit se trase deoparte şi îi lăsă să-şi vadă de treabă. Când ultimul butoiaş gol se rostogoli pe punte, le făcu semn să plece. În sfârşit singur, înaintă înfruntând vântul şi se opri pe punte, privind în jos, către capul plecat al lui *Paragon*.

Dacă galionul s-ar fi uitat la el, dac-ar fi trebuit să-i întâlnească ochii furioşi sau sfidători, sau trişti, sau mai mult decât încântaţi să-l vadă, n-ar fi putut vorbi. Dar... ce idee prostească. *Paragon* nu-l putea privi cu niciun fel de ochi. Igrot avusese grijă de asta cu ani în urmă. Kennit lovise cu securea, stând pe palmele mari ale lui *Paragon* ca să poată ajunge la faţa galionului. Înduraseră asta împreună, fiindcă Igrot le jurase amândurora că, altminteri, Kennit o să moară. Igrot stătuse pe puntea aia, acolo

unde stătea el acum, și privise râzând, în vreme ce Kennit îndeplinea acea însărcinare murdară. *Paragon* omorâse deja doi năieri destoinici, puși de Igrot să-l orbească. Dar băiatului n-avea să-i facă niciun rău, oh, nu. Avea să suporte durerea, ba chiar avea să-l țină pe băiat destul de aproape ca s-ajungă la fața lui și să poată face ce i se cerea, fiindcă Igrot făgăduise că n-o să-l ucidă. Și, când privise în adâncul ochilor lui negri pentru o ultimă oară înainte de a-i distruge, ridicându-și securea și lăsând-o să cadă, Kennit știuse că nimeni n-ar fi trebuit să iubească atât de profund pe cineva sau ceva. Nimeni n-ar fi trebuit să aibă o inimă atât de credincioasă. Știuse că niciodată, niciodată, dar niciodată, el n-o să iubească pe nimeni și nimic așa cum îl iubea *Paragon* pe el. Își făgăduise asta sie însuși, apoi ridicase securea strălucitoare și despicase ochii negri atât de plini de dragoste pentru el. Sub ei nu găsise nimic, nici sânge, nici carne, doar lemn cenușiu-argintiu, care crăpase cu ușurință sub loviturile micii lui securi. I se spusese că lemnul-vrăjitor e unul dintre cele mai tari soiuri de lemn din care poate fi construită o corabie, însă el îl cioplise de parcă ar fi fost lemn de plop, iar așchiile, mari sau mărunte, căzuseră în marea adâncă și rece de sub picioarele lui. Picioare mici și reci, cărora le simțea tălpile atât de bătătorite în palma lui caldă.

Dubla putere a amintirii dezvăluite de unul celuilalt îl arse. Kennit își aminti cum lui Paragon îi pierise vederea treptat, nu așa cum și-ar fi pierdut-o un om. Fusese mai degrabă ca și cum cineva ar fi tăiat, în fața ochilor lui, bucăți dintr-un tablou, lăsându-l în întuneric. Începu brusc să tremure și îl cuprinse amețeala. Când își veni în fire, redevenind el însuși, strângea în mâini copastia de la proră. O greșeală. Nu avusese de gând să atingă cu mâinile goale nicio parte a corabiei, și totuși iată-l acolo. Legat din nou. Legat prin sânge și prin amintiri.

— *Paragon.*

Rosti numele cu voce înceată.

Corabia se înfioră, dar nu-și înălță capul. Îi învălui o tăcere îndelungată. Apoi:

— Kennit, Kennit, băiatul meu.

Vocea lui groasă și blândă era sugrumată. Nevenindu-i să creadă, îl recunoștea pe băiatul de odinioară și asta copleșea orice alt sentiment.

— Eram atât de plin de furie împotriva ta, se scuză galionul cu uimire. Cum a fost cu putință să-mi îndrept furia împotriva ta?

Kennit își drese glasul. După scurt timp, izbuti să vorbească.

— N-am crezut nici c-o să mai stau aici vreodată, nici c-o să-ți mai vorbesc.

Dragostea se înălța din corabie aidoma fluxului, amenințând să-i înghită. Kennit se străduia din greu să se desprindă de *Paragon*. Se sili să-l dojenească.

— Nu asta am plănuit noi, corabie. Nu așa ne-am înțeles.

— Știu. *Paragon* vorbea în căușul mâinilor care îi acopereau fața. Știu. Am încercat. Chiar am încercat.

— Ce s-a-ntâmplat?

Împotriva propriei voințe, Kennit vorbise cu blândețe. Nu voia cu adevărat să afle. Vocea bogată și profundă a lui *Paragon* îi aducea aminte de melasa groasă de pe prăjiturile mâncate dimineața, de zilele calde de vară, în care alerga desculț pe punți, în vreme ce mama lui îi implora tatăl să-l învețe să fie mai prudent. Amintiri, toate îmbibate în lemnul acelei corăbii, de unde sângerau, prelingându-se în el.

— M-am dus la fund și am stat acolo. Am făcut-o. Sau am încercat. Oricât de multă apă am lăsat să pătrundă, n-am izbutit să mă scufund cu desăvârșire. Dar am stat sub apă, ascuns. Au venit pești și crabi. Au curățat oasele. M-am simțit purificat. Totul era tăcut, rece și ud.

Dar au sosit șerpii. Mi-au vorbit. Știam că nu pot să-i înțeleg, dar ei îmi tot repetau că pot. M-au chinuit punându-mi întrebări și cerându-mi tot felul de lucruri. Voiau amintiri, cerșeau amintiri, dar eu mi-am ținut cuvântul dat ție. Am păstrat secretele noastre. Asta i-a înfuriat. M-au blestemat și m-au mustrat, și m-au batjocorit, și... Am fost nevoit, înțelegi? Știam că trebuie să fiu mort și uitat de toți, însă ei nu m-au lăsat să fiu mort și

uitat. Au continuat să mă facă să-mi amintesc. Trebuia să scap de ei. Și... apoi am ajuns cumva din nou în Bingtown, și acolo m-au îndreptat și m-am temut că mă vor pune din nou să navighez, însă m-au târât pe țărm și m-au înlănțuit acolo. Așa că n-am putut fi mort. Dar mi-am dat toată silința să uit. Și să fiu dat uitării.

Corabia răsuflă sacadat.

— Dar iată-te aici, sublinie Kennit. Și nu numai că ești aici, dar ai la bord oameni care vor să mă omoare. De ce, corabie? De ce m-ai trădat în halul ăsta? O suferință neprefăcută îl copleși. De ce ne faci pe amândoi să trecem din nou prin asta?

Paragon își ridică mâinile, își prinse părul și trase de el.

— Îmi cer iertare, îmi cer iertare, strigă, iar printre buzele mărginite de barbă, glasul de băietan pocăit suna bizar. N-am vrut. Ei n-au venit să te omoare. Vor doar să recapete corabia Altheei. Voiau să se ofere s-o cumpere pe *Vivacia* de la tine. Știam că n-au destui bani pentru asta, dar, la un moment dat, am sperat că, dacă o să mă vezi curat, cu pânzele bine înălțate și plutind pe apă, o să mă vrei înapoi. Că poate o să mă vrei pe mine în schimbul ei.

Acum glasul i se înălța, părând gata să se umple de furie. Șocul lui *Paragon* din clipa revederii începea să dispară.

— Am crezut că un Ludluck o să vrea corabia care îi aparține de drept în locul uneia furate. Am auzit un pirat spunând că ți-ai dorit întotdeauna o corabie vie, ca ea. Dar ai avut una. M-ai avut pe mine.

Ții minte noaptea aia? Noaptea în care-ai spus că trebuie să te sinucizi, fiindcă nu poți trăi cu astfel de amintiri? Și a fost ideea mea, eu am zis c-o să-ți iau toate amintirile, amintirile dureroase, amintirile urâte, ba chiar și amintirile frumoase din vremuri care nu se mai pot întoarce, c-o să le iau și o să mor, ca să poți trăi tu, fără ele. Eu m-am gândit cum să le punem capăt. Am luat totul cu mine, pe toți cei care știau ce ai pățit. Ți-aduci aminte? Ți-am purificat viața, ca să poți continua să trăiești. Iar tu ai spus că n-o să mai iubești niciodată o altă corabie așa cum

m-ai iubit pe mine, că n-o să mai vrei niciodată să iubeşti vreo corabie aşa cum ne-am iubit noi doi unul pe altul. Nu-ţi aduci aminte?

Amintirea dată uitării se înalţă ca o flacără din mâinile încleştate ale lui Kennit către sufletul lui tremurător şi se sălăşlui acolo. Cu ea reveniră toate amănuntele, toate sentimentele. Uitase cât de dureros e să-ţi aminteşti cu adevărat.

— Ai făgăduit, continuă *Paragon* cu glas tremurător. Ai făgăduit şi ţi-ai încălcat făgăduiala, cum am încălcat-o şi eu pe a mea. Aşa că suntem chit.

Suntem chit. O idee copilărească. Dar *Paragon* avusese întotdeauna un suflet de copil părăsit şi uitat. Poate că numai un alt copil îi putea câştiga dragostea, aşa cum i-o câştigase Kennit. Poate că numai un copil ca *Paragon*, care fusese maltratat şi neglijat, ar fi putut rămâne alături de Kennit în lungile zile ale dominaţiei lui Igrot. Numai că *Paragon* rămăsese copil, cu logica unui copil, pe când Kennit crescuse, devenind bărbat. Un bărbat putea face faţă unor adevăruri brutale şi ştia că viaţa e rareori dreaptă, că nu se-ntâmplă prea des să fii chit. Şi mai ştia un adevăr brutal: cel mai scurt drum dintre un om şi ţelul său e adesea o minciună.

— Îţi imaginezi c-o iubesc? Kennit vorbi ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă una ca asta. Cum aş putea? *Paragon*, ea nu e sânge din sângele meu. Ce ne putem împărtăşi? Amintiri? Cu neputinţă. Eu ţi le-am încredinţat deja ţie pe ale mele. Inima mea îţi aparţine, corabie, aşa cum ţi-a aparţinut întotdeauna. Te iubesc, *Paragon*. Numai pe tine. Corabie, eu *sunt* tu şi tu eşti eu. Tot ce sunt sau am fost e zăvorât în tine. În siguranţă şi încă secret... dacă nu cumva ai divulgat ceva altora?

Kennit puse întrebarea cu prudenţă.

— Niciodată, declară *Paragon* cu devotament.

— Bun. E bine. Deocamdată. Dar ştim amândoi că numai într-un singur fel poate fi totul în siguranţă pentru totdeauna. Doar într-un singur fel ne putem păstra secretele ascunse.

După cuvintele lui se aşternu tăcerea. Kennit nu o spulberă. În el creştea o linişte, o certitudine. N-ar fi trebuit să se-ndoiască

niciodată de *Paragon*. Corabia îi era credincioasă, îi fusese întotdeauna. Păstră gândul ăsta, îl lăsă să-i crească în inimă. Se delectă cu căldura lui și împărți cu corabia sentimentul său de siguranță. De data aceea doar, își îngădui s-o iubească așa cum o iubise odinioară. Îl iubea pe *Paragon*, cu desăvârșire convins că se va hotărî să facă tot ce era mai bine pentru el, pentru Kennit.

— Și cum rămâne cu oamenii din echipaj? întrebă galionul cu oboseală în glas.

— Ia-i cu tine, îl sfătui Kennit cu blândețe. Te-au slujit cât de bine-au putut. Ține-i pentru totdeauna în siguranță în interiorul tău. Nu te mai despărți niciodată de ei.

Paragon trase aer în piept.

— N-o să le placă să moară. Niciunul dintre ei nu vrea să moară.

— Mda. Dar noi doi știm că moartea oamenilor se petrece într-un timp foarte scurt. Vor trece peste asta.

Acum, *Paragon* deveni mai șovăitor.

— Știi, n-am habar dacă eu pot muri cu adevărat.

Pauză, preț de o răsuflare.

— Ultima oară nici măcar n-am putut să rămân acolo, jos. Lemnul vrea să plutească.

O pauză mai lungă.

— Și Brashen e încuiat dedesubt. Lui i-am făcut o mică făgăduială, Kennit. I-am făgăduit că n-o să-l omor.

Piratul își împreună gânditor sprâncenele, lăsându-l pe *Paragon* să simtă cu câtă seriozitate îi cântărește spusele.

— Vrei să te-ajut? se oferi într-un târziu cu blândețe. Ca să nu-ți încalci făgăduiala. Nimic din ce-o să urmeze n-o să fie din vina ta.

În cele din urmă, corabia își întoarse capul imens spre Kennit. Locul ciopârțit în care îi fuseseră ochii părea să-l privească. Piratul îi cercetă trăsăturile pe care le cunoștea la fel de bine ca pe ale lui însuși. Capul lățos, fruntea înaltă, nasul puternic deasupra gurii frumoase și a bărbii. *Paragon*, *Paragon* al lui, cea mai bună corabie

cu putință. Dragostea pentru corabia lui îi umplu dureros inima. Lacrimi pentru ei amândoi i se adunară în ochi, usturătoare.

— Ai putea? îl rugă *Paragon* cu voce scăzută.

— Sigur că pot. Sigur că da, îl liniști Kennit.

*

După plecarea lui Kennit de pe punțile lui, liniștea se revărsă în el, umplându-l. O liniște fără vreo legătură cu urechile, o liniște a inimii. În lume erau alte zgomote: întrebările strigate de echipajul din calele lui din scânduri groase, trâmbițările șerpilor care se îndepărtau, vântul întețit, sunetul abia auzit al dezlegării unei parâme de la pupă, pocnetul flăcărilor. O pală de vânt îl clinti brusc din loc. La cârmă nu era nimeni care să-l controleze când furtuna se pregătea să răbufnească, împingând în pânzele lui zdrențuite de venin. Un șuier se făcu auzit pe neașteptate, odată cu o răbufnire de căldură, când focul i se urcă pe greement. Cu pași mai siguri decât ai oricărui năier, flăcările se răsfirară în evantai, devorând velele și lingând lemnul.

Aveau nevoie de timp ca să se răspândească. Lemnul-vrăjitor nu se aprindea cu ușurință, însă, odată ce lua foc, era aproape de nedomolit. Mai întâi, o să ardă celălalt lemn din care erau construite duneta și greementul, dar, în cele din urmă, avea să se-aprindă și lemnul-vrăjitor. Era deprins să aibă răbdare. Putea s-aștepte. Doar echipajul lui îi abătea atenția, punându-i răbdarea la încercare, căci acum lovea în capacele tambuchiurilor. Oamenii simțeau, fără îndoială, că plutesc în derivă; poate simțeau și miros de fum.

Își îndreptă cu hotărâre gândurile în altă parte. Băiatul lui era acum bărbat. Era înalt, judecând după direcția din care îi venea vocea. Și puternic. Simțise pe copastie strânsoarea fermă a unui bărbat. *Paragon* clătină din cap cu mândrie și dragoste. Băiatul izbândise. Sacrificiul lui nu fusese zadarnic. Kennit crescuse, devenind bărbatul din visurile lor. De-a dreptul uimitor, sunetul vocii și atingerea mâinii lui, ba chiar și mirosul lui, purtat de vânt, aduseseră totul înapoi. Spunând „Paragon", glasul lui șterse toate supărările imaginare și toate păcatele adunate ca

să-i îngăduie corabiei să-şi îndrepte furia împotriva lui. Acum chiar şi gândul la aşa ceva i se părea prostesc. Furie împotriva singurului om care-l iubise vreodată din toată inima? Da, *Paragon* se sacrificase pentru el, dar ce altceva ar fi putut face? Cineva trebuia să-l elibereze pe Kennit. Şi el o făcuse. Acum băiatul lui avea să domnească, să fie Regele Insulelor Piraţilor şi, într-o zi, exact aşa cum plănuiseră, urma să aibă un fiu şi să-i pună numele Paragon. Într-o zi avea să existe un Paragon Ludluck iubit şi preţuit. Poate că exista deja! Corabia îşi dorea acum cu disperare să-i fi trecut prin gând să-l întrebe pe Kennit dacă are deja un fiu. Ar fi fost liniştitor să ştie că băiatul pe care şi l-au imaginat chiar există cu adevărat.

Jos, în adâncul lui, echipajul rupsese ceva pe care-l folosea acum drept berbec cu care lovea în capacul tambuchiului. Oamenii nu păreau să se mişte cu prea multă forţă. Poate că fumul umpluse deja cala. Ar fi fost bine; puteau s-adoarmă pur şi simplu cu toţii şi să moară.

Paragon oftă şi îşi îngădui să se încline, doar puţin, aşa cum făcea întotdeauna când nu se controla. Nu era vina lui. Avea un defect de construcţie, ceva care nu putea fi evitat când o corabie era făurită din doi buşteni de lemn-vrăjitor diferiţi. Un dragon încerca întotdeauna să-l domine pe celălalt. Luptă, luptă, luptă, cu asta îşi ocupau tot timpul până ce el se sătura să-ncerce să priceapă ce e cu celelalte două sine-uri ale sale. Le împinsese în adâncul fiinţei lui şi se hotărâse să fie doar *Paragon*. Paragon Ludluck. Rosti numele, dar cu voce înceată. Închise gura, încetă să mai răsufle. N-avea cu adevărat nevoie s-o facă, era doar o parte a formei pe care i-o dăduseră. O formă pe care şi-o putea schimba, dacă se gândea la asta cu băgare de seamă. Fiecare dintre scândurile de lemn-vrăjitor îmbinate cu grijă se putea clinti, doar foarte puţin. O vreme nu simţi nimic. Apoi deveni conştient de strălucirea şi de răceala apei care i se strecura lent în interiorul bordajului. Prinse să se îngreuneze încetul cu încetul. Se lăsă să se-ncline mai tare. În el, echipajul începu să-şi dea seama ce se petrece. Se auzeau strigăte, apoi ropot de picioare,

căci oamenii încercau să descopere pe unde pătrunde apa. Se strecura prin toate îmbinările. Singura întrebare era ce o să-l răpună: focul sau marea? Indiferent care urma să câștige, n-avea să fie vina lui. Își încrucișă brațele pe piept, își îndreptă fața spre furtuna care se apropia și se pregăti să moară.

*

— M-am gândit că vrei să hotărăști tu, căp'tane.

Jola stătea foarte țeapăn. Știa că se aventura pe un teren periculos, dar era îndeajuns de înțelept ca să-și dea seama că ar fi fost și mai periculos să nu ceară părerea lui Kennit. Însă căpitanul își dorea mai degrabă ca secundul să-i fi lăsat să se înece. Lucrurile s-ar fi aranjat mult mai bine.

Se aplecă peste copastie și se uită în jos, la femeia din valuri. Era evident puternică, însă răceala apei îșI lua partea ei, ca și izbiturile valurilor tot mai înalte. Totul avea să se termine cât de curând. Sub privirile lui Kennit, un val trecu peste ea. De-a dreptul surprinzător, capul ei reapăru. Călca apa cu încăpățânare. Ar fi rezistat mai mult dacă i-ar fi dat drumul însoțitorului său. Năierul pe care-l purta în brațe părea oricum mort. Femeia blondă din apă își lăsă capul pe spate și tuși.

— Te rog.

Era prea slăbită ca să strige, dar Kennit îi citi cuvintele pe buze. *Te rog.* Își scărpină barba, gânditor.

— E de pe *Paragon*, îi spuse lui Jola.

— Neîndoielnic, încuviință secundul, printre dinții încleștați.

Cine-ar fi bănuit că Jola o să sufere fiindcă o femeie se înecă sub ochii lui? Kennit nu înceta nicidecum să se minuneze de slăbiciunile stranii care pot șubrezi caracterul unui bărbat.

— Crezi c-ar trebui s-o luăm la bord? Tonul lui Kennit spunea clar că nu-l lasă pe secund să hotărască, vrea doar să-i afle părerea. Nu prea mai avem timp. Șerpii au plecat deja.

De fapt, Fulger le poruncise să plece. Kennit se simțise ușurat când văzuse că ea încă îi mai putea controla într-o atât de mare măsură. Fusese foarte tulburat, fiindcă nu izbutiseră să-l scufunde pe *Paragon*. Numai șarpele alb sfidase porunca lui Fulger. Continua

să se învârtească în jurul corabiei, cu ochii săi roșii, ciudat de învinuitori. Lui Kennit asta nu-i plăcea. Șarpele îl irita fiindcă nu-i mâncase pe cei doi supraviețuitori din apă, scăpându-l astfel de belea. Și creatura nici n-avea de gând s-o facă, își pierdea vremea uitându-se curioasă la oameni. De ce nu i se supusese corabiei?

Kennit își luă privirea de la șarpe, silindu-și mintea să se gândească numai la problema din acel moment. Fulger însăși îi spusese că nu vrea să vadă corabia vie arzând. Kennit își ridică ochii către tot mai apropiații nori de furtună. Și lui îi convenea să părăsească locul ăla cât mai repede.

— Asta vrei? întrebă secundul cu viclenie.

Și scăzu în ochii lui Kennit. Sorcor, așa prost cum era, s-ar fi dovedit îndeajuns de curajos ca să-și spună părerea. Jola n-avea nici măcar acest merit. Căpitanul piraților aruncă încă o privire spre pupă. Acum pe *Paragon* se înălțau flăcări vesele. O pală de vânt schimbător aduse până la el fumul și duhoarea. Era timpul să plece. Nu numai fiindcă se aștepta să țipe galionul înainte de a-și găsi sfârșitul; exista un pericol real, vântul ar fi putut aduce bucăți aprinse din pânzele lui *Paragon* către greementul *Vivaciei*.

— E mare păcat că tocmai acum nu avem destul timp, îi spuse lui Jola, apoi ordinul de ridicare a pânzelor i se opri în gât.

Femeia blondă se lăsase pe spate în apă, permițând să se vadă fața băietanului căruia îi ținea capul deasupra valurilor.

— Wintrow! exclamă Kennit, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Ce ghinion îl făcuse să cadă în mare și cum ajunsese ea să-l salveze?

— Ridicați-i imediat la bord! îi porunci lui Jola.

Apoi, când secundul se repezi să-i ducă ordinul la îndeplinire, un val îi săltă ceva mai sus pe cei doi din apă. Nu era Wintrow. Nici măcar nu era un bărbat. Însă, copleșit de asemănarea fascinantă, Kennit nu se răzgândi. Strigând din toate puterile, Jola porunci să fie aruncată o parâmă.

— Știi că trebuie să fie ea, îi șopti talismanul de la încheietura mâinii. Althea Vestrit. Cine altcineva ar putea semăna atât de bine cu el? Lui Fulger n-o să-i placă asta. Îți urmărești propriul

ţel, nu pe-al ei. Aduci la bord singura persoană pe care trebuia neapărat s-o ucizi.

Kennit îşi puse cealaltă mână peste talisman şi nu-i mai dădu nicio atenţie feţei schimonosite de sub palma lui. Privi cu tot mai multă curiozitate ceea ce se petrecea. Femeia blondă prinse parâma, dar mâinile îi erau atât de amorţite de frig, încât nu izbuti s-o ţină. Un năier se văzu nevoit să sară în apa rece, alături de cele două femei. Înfăşură parâma în jurul lor şi făcu în grabă un nod.

— Trageţi! strigă, şi cei de pe corabie le ridicară pe amândouă, moi ca nişte alge.

Kennit rămase acolo până ce le văzu aduse pe punte. Asemănarea era nefirească. Ochii i se plimbară lacomi pe toate trăsăturile feţei. O femeie cu chipul lui Wintrow.

Îşi dădu seama că se holbează la ea, devenind totodată conştient de uimirea care-i amuţise pe piraţii adunaţi în jurul femeii întinse pe punte.

— Ei, duceţi-le jos! Trebuie să vă poruncesc eu să faceţi ce e de la sine înţeles? Jola, curs către Divvytown. Semnalizează către *Marietta* să ne urmeze. Se apropie furtuna. Să plecăm înainte să ne lovească.

— Căp'tane, aşteptăm să se-ntoarcă Wintrow şi Etta înainte de plecare?

El se uită la femeia brunetă care începea să tuşească şi să se mişte.

— Nu, răspunse. Deocamdată lasă-i acolo unde sunt.

22

REVEDEREA RUDELOR

Wintrow clipi ca să scape de apa de ploaie din ochi și continuă să privească fix.

— Nu înțeleg, repetă cu voce slabă.

Crezuse că vorbea pentru sine și tresări când Etta îi răspunse. Nu-i auzise pașii ușori prin răpăitul ploii pe punte.

— Nu mai încerca să ghicești ce s-a-ntâmplat. Kennit o să ne lămurească întru totul când o să-l vedem.

— Eu chiar vreau să știu ce s-a-ntâmplat, se încăpățână el.

Dezolat, continuă să se uite la palida pată de foc care fusese *Paragon*. Urmărise lupta, dar nu putea pricepe ce se întâmplase. De ce îi provocase *Paragon* atât de prostește și pe șerpi, și pe *Vivacia*? Cum izbucnise focul și de ce renunțase Kennit la o pradă atât de valoroasă? Luase prizonieri? Golul necunoașterii adevărului părea gata să-l mistuie.

Furtuna care-i amenințase toată ziua se dezlănțuise în sfârșit. Ploaia deasă era o draperie cenușie, vălurită, între ei și *Paragon*, care ardea. Cuprins de frig și ud până la piele, băiatul stătea pe punte, cu ochii la corabia naufragiată trimisă de familia lui. Aveau să ducă la fund speranțele lor de răscumpărare și salvare. Ploaia era o ușurare. Ochii lui nu fuseseră în stare să plângă.

— Vino înăuntru, îl sfătui Etta, cu mâna ei caldă pe brațul lui.

Wintrow se întoarse s-o privească. Dacă, în acel nefericit moment al vieţii lui, mai rămăsese ceva care să-l aline, acel ceva era Etta. Purta haina de ploaie a lui Sorcor; atârna, imensă, pe trupul ei zvelt. Se uită la el din adâncurile glugii. Câţiva stropi de ploaie îi găsiseră faţa şi le dădeau genelor ei strălucirea nestematelor. Clipi, şi ploaia îi alunecă pe obraji, imitând lacrimile. Wintrow se uită la ea năucit de dorinţă şi de nevoia de a nu-şi recunoaşte niciodată dorinţa. Ea îl trase din nou de braţ, şi el se lăsă condus.

Sorcor îi cedase Ettei cabina lui. Ceainicul aburind de pe masă şi două căni care aşteptau îmbietoare îl făcură să se deplaseze pe Wintrow. Etta pregătise ceaiul şi îl adusese acolo ca să-l împartă cu el. Ea îi arătă un scaun şi el se aşeză, cu hainele şiroind de apă, în timp ce Etta îşi atârna mantaua de ploaie într-un cuier. Cabina fusese cândva a lui Kennit şi o parte din mobila lui rămăsese acolo. Altminteri, preferinţa lui Sorcor pentru strălucire şi ornamentaţie ţipătoare domina simplitatea aleasă de Kennit. Faţa de masă brodată şi cu ciucuri ascundea eleganţa contururilor simple ale lemnului de sub ea. Etta îşi scutură câteva picături de ploaie din păr şi se aşeză pe celălalt scaun.

— Arăţi la fel de jalnic ca un câine de pripas, comentă ea, turnând ceaiul. Împinse o cană spre el şi adăugă, dojenitoare: Nu pricep de ce e nevoie să-ţi reamintesc să ai încredere în Kennit. Orice s-ar întâmpla, trebuie s-avem încredere în judecata lui. Cu mult timp în urmă, mi-ai spus că e Alesul lui Sa. Nu mai eşti de aceeaşi părere?

El sorbi din ceai şi savură căldura scorţişoarei. În ciuda tristeţii lui adânci, îi făcea plăcere. Etta părea să ştie foarte bine că micile delicii ale trupului sunt uneori cel mai puternic leac al durerilor sfâşietoare ale sufletului.

— Nu ştiu ce să mai cred, recunoscu el, obosit. Am văzut binele pe care l-a făcut pretutindeni. E o forţă puternică în luptă pentru libertatea oamenilor şi pentru îmbunătăţirea vieţilor lor. Şi-ar fi putut construi o casă semeaţă, plină de bogăţii şi de slugi şi toată lumea ar fi continuat să-l respecte şi să-l onoreze, dar el

preferă să cutreiere mările, să se bată cu negustorii de sclavi și să-i elibereze pe cei întemnițați. Date fiind toate astea, cum m-aș putea îndoi de măreția sufletului său?

— Dar te îndoiești, nu-i așa?

Wintrow oftă.

— Da. Mă îndoiesc. Uneori, noaptea, când încerc să meditez, să-mi găsesc locul în lumea asta, nu mai izbutesc să pun totul cap la cap. Își îndepărtă părul ud de pe față și se uită la Etta cu sinceritate. Lui Kennit îi lipsește ceva. Simt că îi lipsește, dar nu pot spune ce anume.

Furia trecu peste fața ei ca o umbră.

— Poată că acel ceva îți lipsește ție, nu lui. Poate că tu îți pierzi credința ori de câte ori calea lui Sa te duce acolo unde nu vrei s-ajungi.

Cuvintele ei îl uluiră. Nu se așteptase s-audă vreodată de la ea o astfel de dojană și, cu atât mai puțin, să-i sune atât de întemeiată. Ea continuă:

— Kennit are cusururile lui. Dar trebuie să ne uităm la ceea ce înfăptuiește în ciuda propriilor sale îndoieli și suferințe. Ochii i se ridicară învinuitori spre ai lui. Sau crezi că un om trebuie să devină perfect înainte de a putea face bine?

— Mâna lui Sa poate lucra cu orice unealtă, murmură el. Apoi, doar o clipă mai târziu, răbufni: Dar de ce trebuie să-mi ia corabia? Nu doar s-o ia, ci s-o și preschimbe într-o creatură pe care nici măcar n-o mai recunosc? De ce trebuie să-i omoare pe cei care au venit să ne ia acasă? Asta nu înțeleg, Etta, și n-o să-nțeleg niciodată!

— Nu cumva fiindcă deja ai hotărât că n-o să-nțelegi niciodată? Întâlni privirea lui Wintrow și rămase cu ochii într-ai lui. Într-una dintre cărțile pe care mi le-ai dat, am citit că, prin cuvintele noastre, putem modela realitatea. Uită-te ce-au făcut deja cuvintele tale din ceea ce se petrece. Ai remodelat totul, făcând din tine victima unei nedreptăți. Corabia ta, spui tu. Oare? A fost ea vreodată corabia cuiva? Sau a fost o ființă vie, întemnițată într-un trup nefamiliar ei și revendicată drept posesiune? Kennit

a preschimbat-o sau doar a eliberat-o, pentru a redeveni ceea ce e de fapt? De unde știi că i-a ucis pe cei veniți să te elibereze pe tine, dacă într-adevăr asta aveau de gând? Deocamdată noi nu știm nimic. Însă tu ai hotărât deja că ți s-a făcut o nedreptate, ca să-ți poți hrăni furia și să simți că e întemeiată. Nu e cu nimic mai bine decât să-ți plângi de milă.

Vocea ei se umplea din ce în ce mai mult de mânie. Strânse din buze și își luă privirea de la Wintrow.

— Am vrut să-ți împărtășesc ceva, care să rămână un secret al nostru. Acum mă-ntreb dacă pot cuteza s-o fac, dacă nu cumva o să răstălmăcești totul până o să devină ceea ce nu este.

El nu izbuti decât să se uite la ea. Deși avusese un rol în transformarea Ettei, schimbările ei continuau să-l uluiască. Nu se mai repezea să-l lovească dacă o contrazicea. Nu mai avea nevoie; limba îi devenise la fel de tăioasă ca o sabie. Wintrow îi recunoscuse inteligența și îi respectase șiretenia și curajul încă din ziua când o cunoscuse. Acum în spatele inteligenței stăteau cunoștințe dobândite, iar în spatele curajului, etica. Îi sporeau frumusețea. Își întoarse mâna de pe masă cu palma în sus, dându-i ei de înțeles că se predă. Spre surprinderea lui, Etta se aplecă și-și puse mâna într-a lui.

Când degetele lui i-o strânseră, zâmbi. El nu se gândise că ar fi putut fi și mai frumoasă, dar pe fața ei strălucea o lumină neașteptată. Se aplecă mai tare, ca să-i vorbească în șoaptă.

— Sunt grea. Port copilul lui Kennit.

Cuvintele rostite închiseră o ușă, lăsându-l în afara vieții și a luminii ei. Era a lui Kennit, întotdeauna fusese a lui Kennit. Wintrow avea să fie întotdeauna singur.

— La început n-am fost sigură. Însă, începând dintr-o anumită noapte, am avut sentimentul că e adevărat. Iar azi, când m-a trimis pe altă corabie, cum n-a mai făcut niciodată, m-am gândit că poate există un motiv. Așa că m-am așezat aici și am verificat dacă așa e, ținând un ac atârnat de o ață deasupra palmei mele. A zvâcnit atât de tare, încât nu mai am nicio îndoială.

Totul arată că port în pântec un fiu, un bărbat care să-i urmeze lui Kennit.

Își luă mâna dintr-a lui, apoi și-o puse cu mândrie pe pântecul plat.

Suferința îl amorți pe Wintrow.

— Cred că ești foarte fericită, izbuti el să-și împingă cuvintele dincolo de suferința care îl sufoca.

Zâmbetul ei își pierdu o mică parte din strălucire.

— Doar atât ai să-mi spui? îl întrebă.

Doar atât cutezase el să rostească. Era mai bine să nu dea glas niciunui alt gând. Își mușcă limba și se uită la Etta neajutorat, în tăcere.

Femeia oftă ușor și își feri privirea.

— Sperasem la mai mult. Pesemne prostește. Dar Kennit te-a numit atât de des profetul lui, încât eu – acum să nu râzi – mi-am imaginat că, dacă o să-ți dezvălui că-l port în pântec pe fiul Regelui Piraților, tu o să, oh, nu știu, o să spui ceva care o să-i prevestească măreția sau o să...

Glasul i se stinse. O ușoară roșeață îi coloră obrajii.

— Ca în poveștile de demult, izbuti el să spună. O prevestire a unui viitor minunat.

Ea își întoarse fața, brusc stânjenită, fiindcă își făurise visuri atât de mărețe pentru copilul ei. Străduindu-se să-și recapete curajul, Wintrow îl alungă pe băiatul rănit dinlăuntrul lui și vorbi deopotrivă ca un bărbat și ca un preot.

— N-am prorociri pentru tine, Etta. Nicio viziune trimisă de Sa, nicio profeție inspirată. Cred că, dacă acestui copil îi e hărăzită măreția, își va primi moștenirea în aceeași măsură și de la tine, și de la tatăl lui. În tine deslușesc acum că, indiferent ce vor face alții și ce vor vedea în fiul tău, în inima ta el va fi întotdeauna rege. Tu vei descoperi cu mult înaintea altora tot ce e valoros în el și vei ști că, dintre toate trăsăturile sale, simplul fapt că e el însuși e cea mai importantă. Când părinții îl acceptă, copilul se înrădăcinează în acea acceptare. E un dar deja primit de fiul tău de la tine.

Spusele lui o mișcară pe Etta la fel de mult ca o profeție. Radia.

— Abia aștept să văd fața lui Kennit când o să-i spun.

Wintrow răsuflă adânc. Se simți brusc sigur că deține adevărul și știu că, dacă îi era dat vreodată să fie inspirat de Sa, atunci aceea era clipa.

— Te sfătuiesc să mai păstrezi o vreme secretul. Acum mintea lui e atât de plină de alte griji. Așteaptă până când va avea într-adevăr nevoie să știe.

— Poate că ai dreptate, încuviință ea cu regret.

Wintrow se îndoi că o să-i dea ascultare.

*

Furtuna care îi amenințase toată ziua îi ajunsese în cele din urmă. *Paragon* își întoarse fața spre cer și gustă ultima ploaie pe care avea s-o mai simtă vreodată. Loviturile valurilor îl zguduiau, dar nu izbuteau să-l legene prea tare, căci trupul lui îngreunat se adâncea tot mai mult în apă. Loviturile în capacul tambuchiului își pierduseră vlaga. Focurile hrănite de ulei, aprinse de Kennit, fumegau și duhneau în ploaie, dar continuau să ardă. Din când în când, bucăți carbonizate de greement cădeau cu zgomot pe punte. El nu lua în seamă nimic din toate astea. Se scufunda într-un loc din sine însuși mai adânc decât orice fund de ocean.

În el, Amber plângea. Era greu de suportat. Nu-și dăduse seama cât de mult ajunsese s-o îndrăgească. Îl îndrăgea și pe Clef. Și pe Brashen, atât de mândru să-i fie căpitan. Își alungă cu hotărâre astfel de gânduri. Nu trebuia să cedeze din pricina lor. Amber se târâse atât de aproape de proră cât era cu putință, fiind sub punte. În ciuda arsurilor ei dureroase, se străduise din greu să înainteze prin apa rece din cală. *Paragon* ar fi preferat s-o simtă murind acolo, în apa care o amorțea; ar fi fost un sfârșit mai blând. Dar ea trăia, se agățase de etrava lui și vorbea cu voce slabă. *Paragon* se ținea departe de ea.

Un șarpe se izbi de el.

— Hei, idiotule! Ai de gând să-i lași pur și simplu să-ți facă așa ceva? Creatura îi vorbea cu dispreț. Vino-ți în fire! Ai dreptul să trăiești în aceeași măsură în care îl are ea!

— Și tot în aceeași măsură am dreptul să mor, ripostă *Paragon*.

Pe urmă își dori să nu fi ieșit din toropeală ca să vorbească, fiindcă devenise conștient și de spusele lui Amber, încărcate de suferință.

— *Paragon*, *Paragon*, nu vreau să mor. Nu așa. Nu lăsându-mi toată munca neterminată. Te rog, corabie. Te rog, nu face asta.

Plângea, și lacrimile ei îl ardeau la fel de dureros ca veninul șerpilor.

— Nimeni n-are dreptul să moară fără niciun folos, spuse șarpele.

De data asta, *Paragon* îi recunoscu vocea. Era cel care strigase disprețuitor la ceilalți când îl atacaseră. Se izbi din nou de corabie. Era enervant.

— Moartea mea e cel mai folositor lucru pe care-l pot face pentru Kennit, își reaminti *Paragon*.

Se strădui să-și regăsească calmul.

Șarpele se propti cu capul în carena lui înclinată și-l împinse cu putere.

— Nu vorbesc despre „Kennit". Spun că trebuie să le fii de folos semenilor tăi. Fulger se laudă că e singura care ne poate călăuzi pe drumul spre casă și singura care ne poate apăra. Eu n-o cred. În amintirile mele apar mai multe călăuze și mai mulți apărători. Cu siguranță că, dacă unul singur poate face ceva bine, doi o pot face și mai bine. De ce e ea atât de nerăbdătoare să te ucidă ca să-i facă pe plac acestui „Kennit"? De ce se sinchisește de el oricare dintre voi doi?

— Ea mă vrea mort ca să-i facă pe plac lui Kennit?

Paragon își găsea cu greu cuvintele. Nu-și putea da seama care le e înțelesul. Era cu siguranță vorba doar de o întristătoare dorință a lui Kennit. Nu avea legătură cu *Vivacia* sau cu Fulger, cum își spunea ea acum.

Dacă nu cumva îl voia pe Kennit pentru ea. Dacă nu cumva voia să scape de *Paragon* ca să nu aibă niciun rival. Poate Kennit îl amăgise. Dacă-l voia mort ca să poată rămâne cu *Vivacia*?

Gândul trădător îl şocă.

— Pleacă! Hotărârea e a mea.

— Şi cine eşti tu ca să hotărăşti? insistă şarpele.

— *Paragon*. Sunt *Paragon* din familia Ludluck.

Numele era un talisman care ţinea la distanţă orice alt sine al său.

Şarpele se frecă de el într-o mângâiere prelungă, pielea lui atingând carena.

— Şi cine altcineva mai eşti? întrebă.

În interiorul său, simţi brusc apăsarea palmelor dezgolite ale lui Amber.

— Nu! strigă el la amândoi. Nu! Sunt *Paragon* din familia Ludluck. Doar atât.

Însă în el, dintr-o întunecime mai adâncă decât orice suflet omenesc, glăsuiră alte voci, iar Amber le asculta.

*

Althea deschise ochii şi aşteptă să se risipească visul urât. Părea să se afle la bordul *Vivaciei*, în fosta ei cabină. Încăperea arăta aşa cum se aşteptase, dar în felul în care o simţea ceva subtil era nelalocul său. O amintire de pe *Secerătorul* se ridică la suprafaţă. Ea nu simţea corabia aia. Era lemn mort. N-avea deloc senzaţia că se află pe o corabie vie. Se întinse în afara propriei fiinţe, dar nu simţi decât legănarea vasului. Îşi luaseră corabia înapoi? Brashen era la cârmă ducându-i spre casă?

Se săltă prea brusc în capul oaselor. O tuse puternică o zdruncină. O amintire răzleaţă se contură, ca desprinsă dintr-un vis: era întinsă pe puntea *Vivaciei*, moartă de frig, şi tuşea scuipând apă de mare. Gustul sării nu-i dispăruse din gură şi îl simţea usturător în nas. Totul se petrecuse aievea. Puntea de sub ea fusese foarte tare, şi nu doar tare cum e lemnul. În scândurile de sub mâinile ei simţise respingere. Jek fusese cu ea, dar acum nu se afla în cabină. Părul îi era încă umed, aşadar nu trecuse prea

mult timp. Prin hublou se zărea lumina amurgului de la începutul unei seri de iarnă, împuținată de dezlănțuirea unei furtuni. O lampă cu flacăra micșorată atârna de un cârlig.

Rămase neclintită, străduindu-se să pună cap la cap faptele. Șerpii înconjuraseră mica ei barcă, apoi unul o lovise în flanc. Barca ricoșase de spinarea creaturii. Își aminti cum o plesnise apa când o izbise. Se zvârcolise sub suprafața ei, scoțându-și cizmele, dar apa rece trăsese de materialul greu al hainelor ei și fiecare val o acoperise din ce în ce mai mult timp. Nu-și amintea s-o fi prins Jek, dar nu se îndoia că femeia înaltă îi sărise în ajutor. Fuseseră pescuite din apă și aduse pe puntea *Vivaciei*.

Și iat-o acolo. Cineva o îmbrăcase într-o cămașă de noapte bărbătească, dintr-o țesătură fină de in, și pături călduroase de lână îi acopereau picioarele. Cineva îi purtase de grijă cu bunătate. Se agăță de asta ca de un semn bun: negocierea mersese bine. Probabil că Brashen era la bord, discutând cu căpitanul Kennit. Asta explica de ce nu fusese dusă înapoi, pe *Paragon*. Avea să se-mbrace și să plece în căutarea lor, imediat după ce se ducea pe puntea proră, să vadă galionul. Fusese despărțită de corabia ei pentru un timp prea îndelungat. Vorbind cu *Vivacia* avea să-ndepărteze cu siguranță orice piedică le stătea în cale.

Își roti privirea prin încăpere, dar nu-și văzu hainele. Însă de cârlige atârnau cămăși și pantaloni care păreau a fi pe măsura ei. Nu era momentul să se poarte cu sfială; mai târziu avea să-i mulțumească piratului care îi cedase cabina și hainele lui. Probabil era secundul, un om cu o oarecare educație, după cum o dovedeau cărțile de pe raftul lui. Respectul ei pentru Kennit crescu. Calitatea echipajului spunea multe despre căpitan. Bănuia c-o să se înțeleagă bine cu piratul. Amintindu-și un gest obișnuit din copilăria ei la bord, întinse brațele și își lipi palmele de grinda din lemn-vrăjitor vizibilă deasupra capului său.

— *Vivacia*, își salută ea corabia cu căldură, m-am întors. Am venit să te iau acasă.

Atingerea grinzii o trânti înapoi, pe saltea. Năucită, rămase întinsă pe spate, cu ochii la tavan. Se izbise cumva cu capul de

el? Era lipsit de sens. Nu o lovise nimic, însă se simțea buimacă. Își privi palmele, în mare parte, așteptându-se să le vadă roșii.

— *Vivacia*? întrebă, prudentă.

Încercă din nou să simtă corabia, dar nu izbuti.

Își adună tot curajul și își întinse iarăși brațele spre grindă. La o lungime de deget distanță de ea, se opri. Ostilitatea radia din lemn așa cum radiază căldura din flăcări. Își lipi din nou palmele de el. Era ca și cum ar fi împins în zăpadă bătătorită. Răceala și o senzație de arsură îi învăluiră deopotrivă degetele, urmate de o amorțeală ce i se răspândea în trup. Strânse din dinți și continuă să apese.

— Corabie, scrâșni ea. Sunt eu, Althea Vestrit. Am venit după tine.

Împotrivirea față de atingerea ei crescu.

Auzi o cheie răsucindu-se într-o broască și ușa se deschise. Althea aruncă o scurtă privire către bărbatul din cadrul ei. Era înalt, chipeș și frumos îmbrăcat. Ținea în mână o tavă cu o cupă aburindă. Părul de un negru lucios îi strălucea, iar mustața era răsucită fără cusur. Avea dantelă albă la guler și la manșete, iar un diamant pentru care l-ar fi invidiat orice bărbat elegant îi sclipea pe lobul unei urechi, însă umerii largi și haina albastră bine croită spuneau că nu e nicidecum un răsfățat nevolnic. Se sprijinea într-o cârjă din alamă și lemn lustruit, mai degrabă un adaos bine ales pentru îmbrăcămintea sa decât susținere pentru un schilod. Trebuia să fie Kennit.

— Încetează! o preveni el. Închise ușa, puse tava pe masa ei și traversă cabina din doi pași. Am spus să încetezi. N-o să te facă decât să suferi, atât și nimic mai mult.

Mâinile lui puternice se încleștară de încheieturile mâinilor ei și îi desprinseră palmele de grindă. Althea se simți brusc amețită deopotrivă de efort și de respingerea uluitoare. Știa ce îi făcuse *Vivacia*. Îi răscolise cu subtilitate toate îndoielile de sine pe care le avusese vreodată și îi trezise toate amintirile despre raționamente greșite, momente de egoism și de prostie la care ea, corabia, fusese vreodată martoră. Althea se simțea mai prejos

decât alții și pentru asta o mistuia rușinea, deși logica ei se străduia să se impună.

— N-o să te facă decât să suferi, repetă Kennit.

Continua să o țină de încheieturile mâinilor. După o încercare de a se elibera, Althea renunță. Era puternic. Mai bine să se poarte cu demnitate decât aidoma unui copil în fața unei piedici.

Întâlni ochii lui de un albastru palid. El îi zâmbi liniștitor și așteptă.

— De ce? întrebă ea. De ce încearcă să mă facă să sufăr? E corabia mea.

Zâmbi larg.

— Și eu sunt încântat să te cunosc, Althea Vestrit. Nu mă-ndoiesc că te simți mai bine. Ochii lui o cercetară fără fereală. Arăți mult mai bine decât atunci când te-am pescuit. Ai vomat ceva apă de mare pe puntea mea curată.

Era exact amestecul potrivit de remarci care să-i aducă aminte de bunele maniere, de situația în care se află și de datoria față de el. Althea își lăsă mâinile să se destindă și el îi eliberă imediat încheieturile bătând-o în treacăt liniștitor pe dosul palmei. Obrajii îi ardeau.

— Îmi cer iertare, spuse cu toată sinceritatea. Presupun că ești căpitanul Kennit. Nu mă-ndoiesc că mi-ai salvat viața și îți mulțumesc cu sinceritate. Dar să fiu respinsă de propria corabie este... Althea căută cuvântul potrivit. Mai mult decât dureros, încheie, stângace.

— Oh, sunt convins că e răvășitor. Kennit întinse cu nepăsare mâna și își puse palma pe grinda de lemn cenușiu-argintiu de sub tavan. Pentru voi amândouă. Dați-vă timp una alteia. Sunt sigur că nu mai ești cea de altădată când ai fost ultima oară la bord. Iar corabia mai mult decât sigur nu mai e aceeași. Nicio creatură înzestrată cu sensibilitate, adăugă el cu voce înceată, lăsându-și mâna în jos, n-ar putea rămâne neschimbată după ce a îndurat tot ce-a îndurat ea. Se aplecă mai mult și continuă în șoaptă: Dă-i timp. Dă-ți ție timp s-o cunoști și s-o accepți așa cum e acum. Și fii îngăduitoare cu furia ei. E bine înrădăcinată și întemeiată.

Răsuflarea lui caldă mirosea a cuișoare. Cu un aer firesc, se așeză pe pat, lângă ea.

— Deocamdată răspunde-mi la o singură întrebare. Te simți mai bine?

— Mult mai bine, mulțumesc. Unde e Jek, femeia care era cu mine? Brashen e la bord? Șerpii l-au vătămat rău pe *Paragon*? Cum i-ați alungat? Wintrow, nepotul meu, e viu și nevătămat?

Imediat ce rostea o întrebare, în minte îi răsărea alta, până când Kennit se aplecă spre ea și îi puse două degete pe buze. Atingerea o făcu să se înfrâneze; apoi o suportă, silindu-se să se convingă că probabil nu are niciun alt înțeles.

— Sst, o opri el cu blândețe. Sst. Să le luăm pe rând, deși n-ar trebui să te agiți pentru nimic din toate astea. Ai trecut prin destul de multe pentru o singură zi. Jek doarme adânc. Probabil că un șarpe s-a atins de ea; are un picior și coastele opărite, dar nu mă-ndoiesc c-o să se vindece pe deplin. I-am dat niște sirop de mac ca să-i domolească durerea. Cred că deocamdată e bine să n-o tulburăm.

O întrebare neliniștitoare se contură brusc în mintea Altheei.

— Atunci mie cine mi-a purtat de grijă? Cine m-a așezat aici, în pat?

Mâna i se duse cu de la sine putere la nasturii de sub gulerul cămășii de noapte.

— Eu, răspunse Kennit, fără s-o privească. Un zâmbet i se înfiripă în colțul gurii, dar și-l alungă. Nu era o însărcinare pentru năierii mei și la bord nu e nicio femeie.

Fața Altheei ardea.

— Ți-am adus ceva.

El se ridică în timp ce vorbea și își potrivi cârja sub braț. Traversă cabina către masă, luă tava cu care venise și o aduse lângă patul ei. În ciuda piciorului lipsă, mișcările lui aveau grația unduitoare a unui adevărat om al mării. Althea își retrase picioarele ca să facă loc pentru tavă. El puse tava acolo, apoi se așeză alături.

— E vin amestecat cu rachiu, aromat cu mirodenii. E o rețetă veche, din Divvytown, te încălzește de minune, te ajută să-ți

recapeți puterile și e un leac nemaipomenit pentru durere. Încearcă să bei în timp ce stăm de vorbă. E cel mai bine s-o faci cât e cald.

Ea luă cupa în amândouă mâinile. Aburul care se înălța era o alinare în sine. Mirodenii de culoare întunecată se învârtejeau în adâncul lichidului chihlimbariu. O duse la buze și sorbi. Căldura se răspândi în ea, deznodându-i încordarea, și un tremur o străbătu brusc, făcându-i pielea de găină. Ca și cum trupul ei ar fi închis în sine răceala mării, eliberând-o abia în clipa aceea.

— Așa e mai bine, o încurajă Kennit. Hai să vedem. Wintrow nu e acum la bord. Se află pe *Marietta*, sub comanda lui Sorcor, adjunctul meu. Am descoperit că mutând un om promițător de pe o corabie pe alta și schimbându-i însărcinările îl încurajez să-și sporească deprinderile de lup de mare și priceperea de a gândi singur. Ți-ai dat fără îndoială seama că acum te afli în cabina și în patul lui. Nu-ți face griji pentru asta. El se simte foarte bine acolo unde e și știu că n-o să-ți poarte pică pentru nimic.

— Mulțumesc, spuse ea cu prudență.

Încercă să-și adune gândurile. Fără nicio îndoială, Kennit considera că Wintrow îi aparține, că e cineva pe care-l pregătește pentru responsabilități mai mari, cum deprinzi un fiu să se ocupe de negoțul familiei. Althea nu-și imaginase niciodată așa ceva și nu se putea hotărî cum să răspundă.

— E frumos din partea ta că-i oferi astfel de prilejuri, se auzi spunând.

O parte din ea era șocată de propriile cuvinte. Era frumos din partea lui că-i oferea lui Wintrow prilejul să devină un pirat mai bun? Se strădui să-și pună ideile în ordine.

— Trebuie să te-ntreb ceva. Cum reacționează *Vivacia* când Wintrow nu e aici? Pentru o corabie vie nu e bine să fie lăsată prea mult fără cineva din familie la bord.

— Te rog. Bea cât e cald, o îndemnă el.

După ce ea se supuse, se uită în jos, la patul dintre ei, ca și cum s-ar fi temut că urmează să spună ceva care o s-o supere.

— *Vivacia* face față foarte bine. Nu simte chiar atât de mult lipsa lui Wintrow. Știi, mă are pe mine. Întinse din nou mâna ca să mângâie grinda cenușiu-argintie. Am dedus că o rudă nu e pentru corabie la fel de importantă ca un spirit înrudit. Eu și *Vivacia* avem multe în comun: dragostea pentru aventură, ura față de negustorii de sclavi, dorința de a...

— Cred că-mi cunosc propria corabie, îl întrerupse Althea, și privirea lui albastră, blajină, o dojeni cu blândețe.

Ea își duse din nou cupa la buze și bău ca să-și ascundă stânjeneala. Căldura lichidului se răspândi în ea, făcând-o să se destindă. Un val de amețeală o cuprinse în treacăt. Simți mâinile lui Kennit oprind clătinarea cupei din mâinile ei.

— Ești mult mai slăbită decât îți dai seama, spuse el, compătimitor. Ai stat mult timp în apa foarte rece. Iar acum și cuvintele mele nepăsătoare te-au făcut să suferi. Sunt sigur că-ți vine greu să înfrunți realitatea. Probabil ai crezut că vii să-ți salvezi corabia și nepotul. Însă ai descoperit că i-ai smulge dintr-o lume pe care ei o îndrăgesc. Te rog, odihnește-te înainte de a mai sta de vorbă. Oboseala te face să vezi cea mai rea parte a tuturor lucrurilor. Wintrow e puternic și fericit și convins că a descoperit care e vrerea lui Sa în privința lui. *Vivacia* îi urmărește cu lăcomie pe negustorii de sclavi și savurează viața noastră aventuroasă. Ar trebui să te bucuri pentru ei. Și te afli în siguranță la bordul corabiei familiei tale. De-acum înainte, pentru tine, totul nu poate fi decât mai bine.

Ea bău până când mirodeniile i se izbiră de buze. Kennit îi luă cupa din mână și o prinse când se clătină. Mirosul lui era plăcut. Santal. Cuișoare. Își sprijini capul de umărul elegantei lui haine albastre. Dantela gulerului îi gâdilă fața. Dantela i s-ar fi potrivit lui Brashen. Ca și haina de altfel.

— Îmi place dantela purtată de bărbați, remarcă ea.

Kennit își drese glasul. Althea își simți fața împurpurându-se.

— Sunt amețită, spuse, străduindu-se să stea dreaptă. N-ar fi trebuit să beau atât de repede. Mi s-a urcat la cap.

— Nu, nu, e în ordine. Ceri prea mult de la tine însăți. Uite. Întinde-te.

Nobil până în măduva oaselor, se prefăcea că nu-i observă stânjeneala.

Se ridică din pat și, stând într-un picior, îi potrivi perna. Althea se întinse, supusă. Cabina se legăna în jurul ei.

— Se înteține furtuna? întrebă, neliniștită.

— Aici, în Insulele Piraților, considerăm așa ceva doar o ploaie vijelioasă. O să ancorăm într-un golf adăpostit și-o să așteptăm să înceteze. Nu-ți face griji. *Vivacia* poate face față unor vânturi mult mai puternice.

— Știu. Țin minte.

Se aștepta să-l vadă plecând. Însă el rămase lângă pat. În mintea Altheei se învârtejiră amintiri despre un alt bărbat înalt și brunet, în picioare lângă patul ei. Tatăl ei o purtase pe *Vivacia* prin multe furtuni când se afla ea la bord. În copilărie, corabia i se păruse cel mai sigur loc din lume. *Vivacia* fusese lumea tatălui său, unde el controla totul, neîngăduind niciodată să i se întâmple ei vreun rău. Totul avea să fie lipsit de pericole, totul avea să fie bine. Un bărbat puternic era la comanda navei, o mână fermă ținea cârma. Închise ochii, coborându-și pleoapele grele. Trecuse mult timp de când nu se mai simțise atât de ferită de primejdii.

*

Kennit se uită în jos, la ea. Ondulat de umezeală, părul i se răsfira încâlcit pe pernă. Nu avea gene chiar atât de lungi ca ale lui Wintrow, dar, chiar și când o privea de-atât de aproape, asemănarea era stranie. Trase păturile mai sus și i le îndesă mai bine în jurul trupului. Ea nu se clinti. Asta nu-l surprinse. Încercase deja pe Jek amestecul de mac și mătrăgună pus în rachiu. Althea avea să doarmă adânc, iar el urma să aibă timp să se gândească la rolul lui și la răspunsuri pentru întrebările ei.

Paragon pierise odată cu toată lumea de la bord. Tristă soartă. Șerpii îl atacaseră, întărâtați de săgețile lui Brashen. Ar fi putut să țină planul, dacă ea nu vorbea cu nimeni din echipaj. O putea izola

astfel fără să devină bănuitoare? Avea să-i fie greu să inventeze minciunile potrivite, dar ceva avea să-i vină în minte.

Mai rămase o vreme locului, uitându-se în jos, la ea. Era Wintrow în trup de femeie. Urmări cu degetul arătător curba obrajilor ei, arcul frunții, conturul nărilor. Era din stirpea negustorilor din Bingtown, din familie bună, crescută în belșug. Kennit își recunoștea semenii fără greș. Când se aplecă asupra ei și o sărută, buzele ei destinse erau calde. Gura ei nu răspunse la sărut, dar o gâdilă pe a lui cu gustul mirodeniilor și al rachiului. Dacă ar fi vrut, ar fi putut s-o ia chiar atunci. N-ar fi știut nimeni; s-ar fi putut să nu-și dea seama nici măcar ea că o făcuse. O idee atât de amuzantă îi arcui buzele într-un zâmbet în toată puterea cuvântului. Degetele lui începură să descheie nasturele de sus al cămășii ei de noapte. Al cămășii lui de noapte, se gândi, era ca și cum s-ar fi dezbrăcat pe sine însuși. Ea răsufla adânc și uniform.

— N-o vrei decât pentru că seamănă cu băiatul, spuse zeflemitor talismanul.

Firava lui voce răutăcioasă sparse liniștea din cabină.

Kennit încremeni. Se uită în jos, la obiectul ăla afurisit. Îl fixa cu ochi mici, scânteietori. În lemnul cioplit erau într-adevăr sclipiri albastre sau și le imagina? Gura gravată își lăsă colțurile în jos, a dispreț.

— Și îl vrei pe băiat doar fiindcă-ți aduce aminte de tine la vârsta lui. Numai că, în realitate, erai mult mai mic când te-a târât Igrot în patul lui.

— Taci! șuieră Kennit.

Erau amintiri interzise. Se duseseră la fund, odată cu *Paragon*. Pentru ce voise să se întâmple ceea ce se întâmplase, dacă nu ca să-și nimicească amintirile? Astfel de cuvinte rostite de talisman puneau totul în pericol. Totul. Acum știa că trebuie să nimicească și creatura aia mică.

— N-o să te-ajute, îl batjocori talismanul. Distruge-mă, și Fulger o să știe de ce. Și uite ce e. Ia-o pe femeia asta împotriva voinței sale, și toată lumea de pe corabie o să știe de ce-ai vrut-o. O să am eu grijă. Și o să am grijă să afle mai întâi Wintrow.

— De ce? Ce vrei de la mine?

Întrebarea lui Kennit fusese o șoaptă îmbibată de furie.

— O vreau pe Etta înapoi, pe corabia asta. Și pe Wintrow. Din propriile mele motive. Te previn că, atât în ochii mei, cât și în ai lui Fulger, siluirea e din cale-afară de dezgustătoare. Dragonii nu fac așa ceva.

— O așchie de talisman, nu mai mare decât o nucă, pretinde că e dragon!

— Nu e nevoie să fii cât un dragon de mare ca să ai suflet de dragon. Ia-ți mâinile de pe ea.

Kennit se supuse cu încetineală.

— Nu mi-e frică de tine, spuse, ridicându-se și luându-și cârja. Cât despre Althea, o s-o am. Cu voia ei. O să vezi. Își goli plămânii răsuflând prelung: Corabia, femeia și băiatul. Îmi vor aparține.

*

De unde știuse? se întrebă *Paragon*, în culmea nefericirii. De unde știuse Amber în ce loc să-și pună mâinile ca să ajungă la fiecare dintre ei, la amândoi, la tot ce însemna el, în același timp? Degetele ei dezgolite îi apăsau lemnul și acum era deschisă pentru el. Dacă ar fi vrut, ar fi putut pătrunde înăuntrul ei, i-ar fi aflat toate secretele. Dar nu voia să știe despre ea mai mult decât știa deja. De la ea nu voia decât să renunțe și să moară împăcată. De ce nu putea s-o facă pentru el? Îi fusese întotdeauna prieten. Însă acum nu-l lua în seamă, se întindea pe lângă el ca să stea de vorbă cu ceilalți, cu aceia cu care-și împărțea el lemnul. Vorbea cu el, însă ei ascultau, și ceea ce auzeau ei răsuna prin el, făcându-i sufletul să tremure.

— Trebuie să trăiesc, îl implora ea. Numai tu mă poți ajuta. Trebuie să mai fac atât de multe în viața mea. Te rog! Dacă putem încheia un târg, spune-mi. Cere-mi orice și, dacă stă în puterea mea, o să primești. Dar ajută-ne să ne păstrăm viețile. Închide-ți îmbinările, nu mai lăsa apa rece să pătrundă. Lasă-mă să trăiesc.

— Amber, Amber. Sfidându-şi propria înţelepciune, *Paragon* îi vorbea: Te rog, renunţă. Stai liniştită. Taci. O să murim împreună.

— Corabie. *Paragon*. De ce? De ce trebuie să murim? Ce s-a schimbat? De ce faci asta? De ce nu mai putem trăi?

Ea n-avea să-nţeleagă niciodată. *Paragon* ştia că e o prostie, dar încercă totuşi s-o lămurească.

— Amintirile trebuie să moară. Dacă nu-şi mai aminteşte nimeni, el poate trăi ca şi cum ceea ce ele ascund nu s-ar fi întâmplat. De aceea Kennit mi-a dat mie amintirile, iar eu trebuia să mor cu ele. Pentru ca unul dintre noi să poată trăi liber.

Cei doi dragoni ascultau în tăcere. Pe urmă Mai-mult vorbi pe neaşteptate, cu gândurile răsunându-i prin jumătatea lui de cocă.

— Nu merge aşa. Amuţirea amintirilor nu le face să nu mai existe. Faptele petrecute rămân, nu se şterg dacă le uităm.

Paragon simţi şocul lui Amber. Ea se strădui cu curaj să treacă peste el. Vorbi de parcă nu l-ar fi auzit pe Mai-mult.

— De ce-ţi face Kennit aşa ceva? Cum e cu putinţă? Ce e Kennit pentru tine?

— E din familia mea. *Paragon* nu putea să-şi ascundă dragostea pentru Kennit. E un Ludluck, la fel ca mine. Ultimul dintr-o ramură a familiei, născut pe Insulele Piraţilor. Fiul unui negustor din Bingtown şi-a luat nevastă de-acolo. Kennit e copilul lor, fiul acelui bărbat, prinţul lui. Şi tovarăşul meu de joacă. În cele din urmă, singurul care m-a iubit pentru mine însumi.

— Tu nu eşti un Ludluck, îl întrerupse Mai-mult. Suntem dragoni.

— Da, suntem dragoni şi vrem să trăim.

Era Mai-puţin, care izbutise să-şi strecoare un gând.

— Taci! îi înăbuşi Mai-mult glasul.

Paragon se înclină mai tare în vreme ce Mai-mult îşi impunea voinţa.

— Cine sunteţi? întrebă Amber, nedumerită. *Paragon*, de ce sunt dragoni în tine?

Mai-mult râse. *Paragon* ştia că nu e bine să-ncerce să răspundă.

— Vă rog. Amber îi implora acum pe cei doi. Vă rog, ajutați-ne să trăim.

— Meriți să trăiești? o întrebă Mai-mult.

Vorbea cu gura și cu vocea lui *Paragon*, preluând controlul galionului și cuvintele îi bubuiau în vânt. Nu-i păsa că Amber îi aude gândurile prin mâini. *Paragon* știa că vorbește astfel ca să-i arate corabiei cât de puternic a devenit.

— Dacă meriți, o să vezi că stă în puterea ta să ne salvezi pe toți. Însă, dacă ești prea proastă ca să-ți dai seama ce e de făcut, cred că va trebui să murim cu toții, împreună.

— Spune-i ce să facă, îl rugă Mai-puțin. A sosit vremea noastră, a revenit, și tu vrei să ne lași să pierim din pricina prostiei omenești? Nu! Spune-i. Las-o să ne salveze ca să putem merge înainte și...

— Taci, molâule! Ai stat prea mult în preajma oamenilor. Cei puternici supraviețuiesc. Cum suntem captivi în corpul ăsta, dacă oamenii de la bordul nostru sunt proști, ne e mai bine morți. Așa că las-o să ne demonstreze că ne poate face viața demnă să fie trăită. Dacă poate înțelege cum să supraviețuim, o s-o lăsăm să ne facă iarăși ochi. Vom fi *Paragon*, dar nu *Paragon* din familia Ludluck. *Paragon* din stirpea dragonilor. Doi într-unul singur.

— Și eu? strigă *Paragon* cu disperare.

Ploaia îi cădea în cascadă pe fața oarbă și pe piept. Se prinse de barbă și trase de ea cu disperare.

— Cum rămâne cu mine?

— Fii alături de noi, răspunse Mai-mult. Sau nu. Altceva nu ai de ales. Șarpele are dreptate. Suntem datori față de semenii noștri și niciun alt dragon sau vreo corabie-dragon n-are dreptul să ne oprească să ne îndeplinim datoria. Nu putem fi decât unul. Fii alături de noi sau nu.

— Murim! strigă Amber. Vocea ei era slabă și răgușită din pricina fumului pe care-l respirase. Deasupra noastră arde focul, iar apa umple cala. Cum aș putea să vă salvez pe voi sau pe mine?

— Gândește-te, îi porunci Mai-mare. Dovedește-te demnă.

Pentru o clipă, Amber își reveni. Se întinse din toate puterile către Mai-mare, de parcă ar fi putut fura de la el ceea ce ar fi trebuit să știe. Apoi o cuprinse tusea, zguduind-o. La fiecare spasm, arsurile de pe piele o făceau să țipe. Când tusea se domoli, *Paragon* încetă să mai fie conștient de prezența lui Amber. O simți devenind transparentă, apoi dispărând în neant. În vreme ce ea murea, tristețea și ușurarea îl cuprinseră deopotrivă. Greutatea apei reci îl trăgea în jos. Valurile erau tot mai înalte. Curând aveau să-i spele punțile. Flăcările aveau să se stingă pe măsură ce valurile aveau să-l tragă la fund, dar era în ordine. Focul și fumul își îndepliniseră menirea.

Apoi, aidoma unei săgeți care-și atinge ținta, Amber reapăru brusc alături de el. Icni când plonjă în adâncul amintirilor stirpei dragonilor. O simți zvârcolindu-se, copleșită de nesfârșitul lanț al aducerilor aminte, mergând de la dragon la șarpe, la dragon, la șarpe și întorcându-se în trecut până la primul ou. Nu putea să rețină tot. O simți înecându-se în amintiri. Se lupta cu îndrăzneală, căutând ceea ce îi ascundea Mai-mare în vreme ce-și lăsa amintirile s-o inunde.

— Nu e în amintirile mele, e în ale tale, prostuțo, îi spuse el.

Paragon o privea zbătându-se ca și cum ar fi urmărit revărsarea sevei unui copac peste o furnică înțepenită, captivă.

Amber se desprinse de el de parcă și-ar fi smuls palmele de brațe. *Paragon* o simți căzând și știu că răsuflă greu, luând o gură de fum după alta și luptându-se să tragă în piept aer curat, care nu exista acolo. Ajunse iarăși în pragul leșinului, alunecând acolo unde nu mai putea fi simțită. Pe urmă își sălță capul cu încetineală.

— Știu ce e, dădu ea de veste. Știu cum ne putem salva. Dar n-o să-mi cumpăr viața cu prețul lui *Paragon*. O să ne salvez pe noi toți dacă-mi făgăduiți ceva: n-o să fiți doi într-unul singur, ci trei. *Paragon* trebuie să rămână în voi.

El îi simțea frica. Se prelingea din ea odată cu sudoarea, o trimitea în aer cu fiecare răsuflare. Îl năuci gândul că e cu putință să existe cineva care preferă să moară în loc să-l trădeze.

— S-a făcut! încuviinţă Mai-mult. În cuvintele lui se simţea licărul firav al admiraţiei. Inima ei e demnă de înfrăţirea cu o corabie-dragon. Acum trebuie să ne arate că are şi minte pe măsură.

Paragon o simţi pe Amber străduindu-se să se ridice, dar îşi folosise deja aproape toate forţele. Recăzu, sprijinindu-se de el. Pentru ea, *Paragon* încercă să-şi închidă îmbinările. Nu izbuti. Dragonii nu-l lăsară. Aşa că îi dădu câtă putere avea, revărsând-o din lemnul lui în trupul firav rezemat de el. Ea îşi înălţă capul în întunecimea plină de fum.

— Clef! strigă. Era atât de istovită încât strigătul abia se auzi. Clef!

*

— Proptiţi-vă cu spatele în el, fir-aţi voi să fiţi! zbieră Brashen.

Cuvintele i se pierdură într-o tuse prelungită. Lăsă berbecul improvizat să zacă pe punte. Oamenii care îl ajutaseră să lovească în partea de dedesubt a capacului tambuchiului se lăsară să cadă în jurul lui. Trapa nu ceda, iar timpul zbura. Brashen îşi alungă panica. Lemnul-vrăjitor ardea greu. Încă mai aveau ceva timp, mai aveau o şansă de supravieţuire, dar numai dacă nu se dădeau bătuţi.

— Nu lăsaţi pompa aia să stea degeaba! Înecul nu e cu nimic mai bun decât arderea de vii.

După ce-şi strigă porunca, auzi echipajul de la pompă reluându-şi munca, dar mişcându-se de două ori mai încet decât ar fi trebuit. Prea mulţi oameni fuseseră ucişi, prea mulţi erau răniţi. Zgomotele vieţii de pe corabie erau rău-prevestitoare: truda la pompele de santină, gemetele răniţilor şi pocnetele slabe ale flăcărilor de deasupra. Apa de santină creştea, aducând cu sine duhoarea. Cu cât lua *Paragon* mai multă apă, cu atât mai tare se înclina puntea. Şi fumul strecurat sub punte era tot mai gros. Timpul lor se împuţina.

— Toată lumea înapoi la berbec.

Trei bărbaţi se ridicară clătinându-se şi prinseră în mâini grinda de care se foloseau.

În clipa aceea, cineva care-l trăgea de mânecă îi abătu atenția lui Brashen. Se uită în jos și dădu cu ochii de Clef. Băiatul își sprijinea brațul rănit pe pântec.

— E Amber, căp'tane.

În lumina nestatornică a lămpii, fața lui era palidă de durere și de spaimă.

Brashen clătină din cap. Își frecă ochii care îl usturau și lăcrimau.

— Fă tot ce poți pentru ea, băiete. Nu pot veni acum. Trebuie să continui aici.

— Nu, e un mesaj, căp'tane. A zis să-ți spun: încearcă tambuchiul ălălalt. Ăla din cabina ta.

Cuvintele băiatului își dezvăluiră înțelesul abia după câteva clipe.

— Haideți! strigă pe urmă Brashen. Aduceți berbecul!

Înșfăcă o lampă și se îndepărtă clătinându-se, fără să se uite dacă-l urmează sau nu cineva. Își blestemă prostia. Când locuise pe plajă, la bordul lui *Paragon*, Amber folosise cabina căpitanului drept dormitor, dar își depozitase sub punte rezervele de lemn pentru dăltuit. Ca să-i fie mai ușor, tăiase podeaua cabinei și-și făcuse o trapă. Atât Althea, cât și Brashen fuseseră scandalizați când o descoperiseră. Amber reparase podeaua punând dedesubt o întăritură și bătând-o temeinic în cuie. Dar întăritura era dedesubt, puteau ajunge la ea din cală. Capacele tambuchiurilor lui *Paragon* fuseseră făcute astfel încât să reziste atacului valurilor, însă trapa din cabina lui primise doar o întăritură care s-o țină închisă.

Încrederea lui Brashen se zdruncină când se uită la puntea peticită de deasupra lui. Amber era un dulgher priceput și conștiincios. Iar înclinarea corabiei îngreuna lucrul acolo. Brashen împingea zadarnic o ladă când îl ajunseră ceilalți din urmă. Cu ajutorul lor, stivui lăzi și butoaie și se urcă să inspecteze puntea peticită de deasupra. Clef îi întinse câteva unelte.

Cu un ciocan și o rangă, Brashen îndepărtă întăritura. Atât de aproape de tavan, fumul era mai gros. În lumina lămpii, văzu tentacule cenușii plutitoare strecurându-se prin îmbinările

punții și întinzându-se în jos. Dacă izbuteau să spargă trapa, era posibil să dea de foc deasupra ei. Nu mai șovăi.

— Folosiți berbecul, băieți, le ceru celorlalți, grăbindu-se să se ferească din calea lor.

Grinda nu se legăna cu forță, dar, la a patra încercare, Brashen văzu că scândurile începuseră să se crape ușor. Le făcu oamenilor semn să se retragă și ei se îndepărtară tușind și gâfâind. El se cățără din nou pe lăzi și lovi cu ciocanul în lemnul care-i închidea calea spre viață. Când cedară, scândurile peticului îi picară în jur într-o cascadă care-l umplu de vânătăi. Lumina galbenă a focului cădea pe fețele murdare de sub el.

Sări, se prinse de marginile găurii și se trase în sus. Peretele cabinei ardea, dar focul încă nu se răspândise înăuntru.

— Veniți sus! strigă el cu toată forța care-i mai rămăsese. Ieșiți cât se mai poate!

Clef era deja la buza spărturii. Brashen îl prinse de brațul teafăr și-l trase sus. Băiatul îl urmă când își croi drum către punte. Ploaia rece îi pătrundea până la piele. O privire grăbită în jur îl convinse că *Paragon* e singur pe apă. Numai un șarpe alb îi dădea târcoale, curios. Ploaia torențială îi putea ajuta să stingă focul, dar ea singură nu era de-ajuns. Flăcările încă mai lingeau catargul principal și se furișau de-a lungul laturilor dunetei. Greementul căzut avea din loc în loc mici buzunare de lemn și pânză în flăcări. Brashen îndepărtă resturile care ardeau mocnit deasupra tambuchiului principal, îl deblocă și îl deschise.

— Veniți aici, sus! strigă iarăși. Aduceți pe punte pe toată lumea, în afară de oamenii de la pompe. Curățați...

Se văzu nevoit să se-ntrerupă și tuși ca să-și curețe plămânii. Oamenii lui începură să se târască pe punte. Albul ochilor era șocant pe fețele înnegrite de funingine. De sub punte se auzeau alții gemând și tușind.

— Azvârliți tot ce arde! Ajutați răniții să urce pe punte, ca să poată respira.

Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre proră printre resturi carbonizate. Aruncă peste copastie o încâlceală de funii și o bucată de catarg care încă mai ardeau cu flăcări vesele. Ploaia rece îl orbea la fel cum o făcuse și fumul, dar măcar aerul era respirabil. Fiecare răsuflare îl ajuta să-și curețe plămânii.

Ajunse pe puntea proră.

— *Paragon*, închide-ți îmbinările. De ce-ncerci să ne omori? De ce?

Galionul nu-i răspunse. Lumina inegală a flăcărilor dansa de-a lungul lui. *Paragon* se uita drept înainte, în furtună. Își cuprinsese pieptul cu brațele. Mușchii noduroși ai spatelui arătau cât de încordat stătea. Sub privirile lui Brashen, șarpele alb se înălță în fața lor. Își înclină capul împodobit de coamă și fixă galionul cu ochi roșii, strălucitori. Îi strigă ceva, dar nu primi răspuns.

Clef vorbi pe neașteptate în spatele lui Brashen.

— M-am dus după Amber. Acum e-n siguranță.

Nimeni nu era încă în siguranță.

— Paragon! Închide-ți îmbinările! urlă din nou Brashen.

Clef îl trase de mânecă. El se uită în jos, la fața uimită a băiatului, înălțată spre el.

— Le-a-nchis d'ja. N-ai s'mțit?

— Nu, n-am simțit.

Brashen își încleștă mâinile de copastie, sperând să intre în legătură cu corabia. Nu găsi nimic.

— Nu-l simt deloc.

— Eu da. Îi s'mt pe 'mândoi, spuse Clef ceva de neînțeles. Țin-te bine, căp'tane! îl preveni, o clipă mai târziu.

Cu o bruscheță uluitoare, corabia se îndreptă. Pleoscăitul apei de santină legănă puntea. Când se domoli, Brashen auzi de sub punte înjurături înfocate, încărcate de uimire, însă el zâmbi larg în întuneric. Pluteau prea adânciți în apă, dar *Paragon* nu mai era înclinat. Dacă își închisese îmbinările, dacă puteau face pompele de santină să meargă în continuare și dacă furtuna nu se întețea, aveau să scape cu viață.

— Corabie, corabia mea, știam că n-o să ne lași să murim.

— N-a f'st *Paragon*. Adică, nu t'cmai el. Vocea băiatului slăbea, devenind murmur. Sunt ei și el. Dragonii.

Brashen îl prinse când se prăbușea pe punte.

— Îi tot v'sez de-o vremen. Cred'am că-i doar un vis.

*

— Adu-i sus! se răsti Kennit la Jola.

Privi iritat cum erau ridicați Wintrow și Etta la bord. Ciuda amenința să-l mistuie. Ancorase în golful ăla ca s-aștepte să se potolească furtuna și ca să-și dea seama ce era convenabil să facă. Ar fi putut să-și schimbe planul, să nu mai meargă la Divvytown. Spera să aibă la dispoziție mai mult timp în care să fie singur cu Althea, nepunând-o la socoteală pe Fulger.

— N-am trimis după voi, îi spuse Ettei cu răceală, când ajunse pe punte.

Ea nu păru să se sperie de dojana lui.

— Știu. M-am gândit să profităm de acalmie și să ne-ntoarcem.

— Indiferent dacă eu v-am poruncit sau nu să veniți înapoi, sublinie Kennit, ursuz.

Ea se opri fără să-l atingă, sincer nedumerită. În glas i se simțea suferința când se plânse:

— Nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea să nu vrei să mă-ntorc.

Jola îl privi ciudat.

Kennit știa foarte bine că echipajul o place pe târfă și că dă legăturii lor o aură romantică. Totul fiind atât de tulbure, n-avea sens să-și neliniștească oamenii sau pe ea.

— Indiferent de primejdia în care te-ai pus? se corectă cu voce tăioasă. Du-te-n cabină. Ești udă leoarcă. Și tu, Wintrow. Am noutăți pentru voi.

Se răsuci pe călcâie și le-o luă înainte. Afurisiți să fie amândoi fiindcă-l făcuseră să iasă pe punte pe ploaia aia rece! Ciotul începu să-l doară cu o tărie sâcâitoare. Odată ajuns în cabină, se trânti pe scaunul lui și-și lăsă cârja să cadă pe podea. Picurând de ploaie, Etta o ridică din obișnuință și o puse la locul ei, în

colț. Kennit îi urmări într-o tăcere dezaprobatoare cât își scoase hainele ude de deasupra.

— Ei. Iată-vă aici. De ce? îi provocă, înainte de a apuca vreunul să scoată vreo vorbă.

Le lăsă timp aproape îndeajuns ca să-și adune gândurile și, când Wintrow trase aer în piept, gata să-i răspundă, îi opri.

— Nu te obosi. Citesc totul pe fețele voastre. După ce am trecut prin atâtea împreună, încă n-aveți încredere în mine.

— Kennit! exclamă Etta, sincer îngrozită.

El n-o luă în seamă.

— Ce anume vă face să vă-ndoiți de mine? Rațiunea mea? Onoarea mea? Își lăsă fața să se încrețească, sugerând remușcări amare. N-am dat dovadă de prea multă rațiune când i-am făgăduit ceva lui Wintrow și nu m-am purtat onorabil punându-mi echipajul în primejdie ca să-mi țin făgăduiala. Îl străpunse pe Wintrow cu privirea. Mătușa ta trăiește și e la bord. De fapt, acum doarme în cabina ta. Stai! porunci, când băiatul se ridică în grabă. Nu te poți duce la ea acum. Era înghețată și istovită după ce-a stat mult în apă. A băut sirop de mac ca să se liniștească. Să n-o deranjăm când se odihnește e o simplă dovadă de curtoazie. În ciuda ostilității cu care ne-a întâmpinat *Paragon*, eu, cel puțin, am de gând să respect înțelesul steagului alb. Își îndreptă privirea spre Etta. Iar tu, doamnă, n-o să te-apropii nici de Althea Vestrit, nici de războinica din cele Șase Ducate care o însoțește. Mă tem că te-ai pune în pericol. Această Vestrit vorbește foarte frumos, dar cine poate ști ce are de fapt de gând?

— S-au apropiat folosindu-se de steagul alb și apoi ne-au atacat? întrebă Wintrow, nevenindu-i să creadă așa ceva.

— Ah. Vasăzică ai urmărit totul? I-au provocat pe șerpii noștri trăgând în ei cu săgeți. Au luat retragerea șerpilor drept fugă. Asta le-a dat curaj, așa că s-au apropiat ca să ne provoace direct. În lupta finală am învins noi. Din păcate, o pradă valoroasă s-a pierdut. Clătină din cap. Corabia era hotărâtă să piară.

Era o poveste destul de vagă încât să-i poată schimba amănuntele mai târziu, dacă avea să fie necesar, în cazul în care

Wintrow avea să se îndoiască de ceva. Deocamdată, flăcăul încremenise, alb la față.

— N-am avut idee, începu el cu stângăcie, dar Kennit îl întrerupse cu o scurtă fluturare a mâinii.

— Bineînțeles că n-ai avut. Fiindcă n-ai învățat nimic, deși m-am străduit să-ți dau lecții. Eu m-am supus sentimentelor mele față de tine și am făcut făgăduieli care m-au costat scump. Ei bine, mi-am respectat cuvântul. Corabia e nemulțumită, echipajul a fost pus în pericol și o pradă cum rar întâlnești s-a pierdut. Dar mi-am ținut făgăduiala, Wintrow. Așa cum m-a îndemnat Etta. Mă tem că asta n-o să vă umple de bucurie pe niciunul dintre voi, încheie cu voce obosită.

Se uită de la unul la celălalt și clătină din cap, dezgustat de propria sa idioțenie.

— Bănuiesc că sunt un prost fiindcă-mi imaginez că-mi veți respecta dorințele în privința Altheei Vestrit. Până ce îmi dau seama dacă e sau nu o amenințare pentru noi, vreau s-o țin izolată. Instalată confortabil, dar izolată de corabie și de echipaj. Nu vreau nicidecum s-o ucid, Wintrow. Dar nici nu pot risca s-o las să descopere calea secretă către Divvytown sau să-mi subrezească autoritatea asupra corabiei. Simpla ei prezență în apele astea pare să fi fost de-ajuns ca să te-ntoarcă împotriva mea. Clătină din cap, obosit. Nici măcar în vis nu mi-am imaginat vreodată că așa, cât ai clipi, o să-ncepi să te-ndoiești de mine.

Merse până la a-și ascunde fața în mâini. Stătea aplecat, cu coatele sprijinite pe singurul său genunchi, mimând nefericirea. Auzi pașii ușori ai Ettei, dar mimă și o tresărire când mâinile ei i se așezară pe umeri.

— Kennit, eu nu m-am îndoit niciodată de tine. Niciodată. Și, dacă ești de părere că e mai bine așa, mă-ntorc pe *Marietta* până când trimiți după mine. Deși urăsc fiecare clipă în care sunt departe de tine...

— Nu, nu. Se sili să-și ridice o mână ca s-o bată liniștitor pe dosul palmei. Acum, dacă tot ești aici, poți să rămâi. Atât timp cât stai departe de Althea și de însoțitoarea ei.

— Dacă asta e dorința ta, n-o s-o pun la îndoială. În ceea ce mă privește, ai avut întotdeauna dreptate. Etta făcu o pauză. Și sunt sigură că Wintrow e de acord cu mine, îl îmboldi ea pe băiatul neajutorat.

— Mi-ar plăcea s-o văd pe Althea, răspunse el cu jale în glas.

Kennit știa că băiatul face un efort care îl costă și, într-o mică măsură, îi admira stăruința. O admirație pe care Etta nu o împărtășea.

— Dar o să faci cum spune Kennit, zise ea.

Wintrow își lăsă capul în jos, înfrânt.

— Sunt sigur că mi-o cere din motive întemeiate, cedă el în cele din urmă.

Mâinile Ettei masau gâtul și umerii lui Kennit. Sub atingerea ei, piratul se destinse și își lăsă ultimele griji să se spulbere. Se înfăptuise. *Paragon* dispăruse, iar Althea Vestrit îi aparținea.

— Mergem la Divvytown, spuse cu voce înceată.

Odată ajunși la destinație, avea să găsească un motiv bun ca s-o lase pe Etta pe țărm și s-o convingă să rămână acolo. Aruncă o privire către posomorâtul Wintrow. Cu mare regret, se întrebă dacă n-ar fi trebuit să renunțe și la el. Astfel i-ar oferi lui Fulger ceva care să-i ducă pe calea împăcării. Poate c-ar fi trebuit ca ofranda să fie Wintrow, pe care să-l trimită să devină preot.

23

ZBORURI

Reyn n-ar fi crezut că poate adormi în ghearele dragonului, dar adormise. Se trezi cu o tresărire, apoi, la vederea picioarelor sale care atârnau în gol, slobozi un țipăt curmat brusc. O simți pe Tintaglia răspunzând cu un chicotit, dar ea nu spuse nimic.

Ajunseseră să se cunoască unul pe altul din ce în ce mai bine. El îi deslușì oboseala în ritmul bătăilor din aripi. Avea nevoie de odihnă cât mai curând. Îi spusese că, dacă n-ar fi fost el, ar fi plonjat în apa puțin adâncă prin preajma unei insule, lăsând apa să preia forța izbiturii. Însă fiindcă îl ținea pe el cu labele din față, căuta o plajă destul de largă ca să poată coborî susținându-și greutatea cu bătăi de aripi. Și, pe Insulele Piraților, așa ceva era greu de găsit.

Insulițele de sub ei aveau maluri abrupte și ascuțite, ca niște munți înălțați din ape. Câteva aveau plaje nisipoase, în pantă lină. Înainte de fiecare răstimp de odihnă, Tintaglia alegea un loc și cobora rotindu-se în cercuri îngrețoșătoare. Apoi, când ajungea aproape de pământ, bătea din aripile ei pieloase cu atâta putere, încât mișcarea lor smulgea răsuflarea din plămânii lui Reyn, umplând în același timp aerul de praf și de nisip. Odată ajunsă jos, îl arunca nepăsătoare în nisip și îi cerea să se ferească din calea ei. Indiferent dacă o asculta sau nu, se avânta din nou

în zbor. Vârtejul de aer stârnit de trecerea ei era suficient de puternic ca să-l trântească. Ea lipsea câteva ore sau o jumătate de zi ca să vâneze, să mănânce, să doarmă și uneori ca să mănânce iarăși.

În orele de singurătate, Reyn făcea focul, mânca din proviziile lui tot mai puține, apoi se învelea în mantie ca să doarmă; dacă somnul îl ocolea, se chinuia singur gândindu-se la Malta sau întrebându-se ce-o să se-ntâmple cu el dacă dragonul n-avea să se mai întoarcă.

În lumina tot mai palidă a după-amiezii de iarnă, Reyn zări printre colți de stâncă neagră o plajă cu nisip negru. Tintaglia își înclină aripile și se roti, îndreptându-se într-acolo. În timp ce se roteau în văzduh, mai mulți dintre bolovanii negri presărați pe plajă se mișcară. Animale marine adormite își săltau capetele grele. Apariția dragonului le făcu să galopeze greoaie către valuri. Tintaglia blestemă, încheind cu:

— Dacă n-aș fi avut grija ta, aș fi ținut acum în gheare carne grasă, savuroasă. La vremea asta și atât de departe spre miazănoapte, taurii-de-mare sunt o raritate. N-o să mai am un alt prilej ca ăsta!

Stratul de nisip negru de pe stânca neagră se dovedi a fi mai subțire decât părea. Tintaglia ajunse jos, dar fără demnitate, cu ghearele ei mari râcâind plaja întocmai ca un câine pe dalele unei podele. Legănându-și coada într-o parte și-n alta ca să-și păstreze echilibrul, aproape că se prăvăli peste Reyn înainte de a izbuti să se oprească.

Odată ce-l lăsă jos, el se grăbi să se îndepărteze, însă ea nu-și luă zborul imediat. Încă mai bombănea, nefericită, fiindcă-i scăpaseră grașii și gustoșii tauri-de-mare.

— Carne roșie slabă și straturi de osânză și, oh, savoarea ficatului, nimic nu se compară cu el, moale și fierbinte în gură, se jeli ea.

El aruncă o privire peste umăr, către insula bogat împădurită.

— Nu mă-ndoiesc c-acolo o să găsești alt vânat, spuse el.

Dar ea nu era ușor de consolat.

— Oh, sigur c-o să găsesc. Iepuri ciolănoși, slabi, cu zecile sau vreo căprioară deja descărnată. Nu e ceea ce jinduiesc, Reyn. O astfel de carne mă ține în viață, dar corpul meu cere zgomotos să crească. Dacă aș fi ieșit din cocon primăvara, așa cum ar fi trebuit, aș fi avut timp să vânez toată vara. Aș fi prins putere, m-aș fi îngrășat, apoi aș fi căpătat puteri noi, m-aș fi îngrășat și mai mult până la apropierea amenințătoare a iernii și aș fi avut rezerve ca să rezist cu ușurință hrănindu-mă cu creaturi sfrijite și osoase. Dar n-am avut timp. Își scutură aripile și se privi cu jale. Mi-e foame tot timpul, Reyn. Iar când mă satur pentru scurt timp, trupul meu vrea somn, ca să se poată întrema. Dar știu că nu pot nici să dorm, nici să vânez și să mănânc atât de mult cât ar trebui. Fiindcă trebuie să-mi îndeplinesc făgăduiala față de tine dacă vreau să-mi salvez ultimii semeni supraviețuitori.

El o privi în tăcere, văzând o cu totul altă creatură decât cu câteva minute înainte. Era tânără și în creștere, deși trăise pe durata unei sute de vieți. Cum o fi fost să faci primii pași în viață după o nesfârșită așteptare, numai ca să fii robită unui neîndurător altruism? I se făcu brusc milă de ea.

Probabil că ea îi deslușise sentimentele, însă ochii i se rotiră cu răceală. Își strânse aripile lângă trup.

— Pleacă din calea mea, îl preveni, dar nu-i lăsă destul timp ca să se îndepărteze.

Vântul stârnit de aripile ei trimise un nor de nisip usturător către carnea lui deja îndurerată.

Când îndrăzni să-și redeschidă ochii, ea era o strălucire albastră, irizată ca o pasăre colibri, încă urcând în văzduh. Pentru o clipă, inima lui cântă, vrăjită de frumusețea pură a unei asemenea creaturi. Ce drept avea el să-i întârzie încercările de a-și păstra specia în viață? Pe urmă se gândi la Malta și luă o hotărâre de nezdruncinat. Odată ce-avea s-o știe pe ea în siguranță, urma să-și unească toate strădaniile ca s-o ajute pe Tintaglia.

Își alese un loc adăpostit în partea ferită de vânt lângă niște bolovani. Ziua de iarnă era senină, iar lumina firavă a soarelui, aproape caldă. Se înfruptă cumpătat din proviziile lui de hrană

uscată și bău apă din burduf. Încercă să doarmă, dar vânătăile făcute de ghearele Tintagliei îl dureau și soarele îi strălucea prea tare pe pleoape. Privi cerul, în așteptarea femelei dragon, dar nu văzu decât pescărușii care se roteau. Resemnându-se să aștepte îndelung, se aventură să intre în pădure în căutare de apă.

Era bizar să meargă printre copaci pe pământ tare. Cei care își înălțau frunzișul bogat deasupra mlaștinilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice erau singura pădure pe care-o mai văzuse vreodată. Aici crengile coborau mai jos și tufișurile erau mai dese. Frunzele moarte zăceau în strat gros sub tălpile lui. Auzi păsări, dar văzu puține urme de vânat mărunt, și nicidecum vreo căprioară sau vreun porc. Poate că insula nu se putea făli cu animale mari. Dacă era așa, Tintaglia avea să se-ntoarcă la fel de flămândă cum plecase. Terenul devenea tot mai abrupt și Reyn începu curând să-și piardă speranța că va găsi vreun pârâu. Făcu cale întoarsă șovăind. Când ajunse aproape de locul unde întunecimea pădurii era întreruptă de lumina venită de pe plajă, auzi un sunet straniu. Profund și reverberant, îl ducea cu gândul la o tobă mare, de piele, lovită cu un obiect moale. Își încetini pașii și se uită printre crengile unui tufiș înainte de a se aventura în spațiul deschis.

Taurii-de-mare se reîntorseseră. Vreo șase se scăldau în nisip. Unul își săltă botul; gâtul lui gros scotea sunetele acționând ca niște foale. Reyn privea fascinat. Nu mai văzuse niciodată animale atât de mari de la o distanță atât de mică. Creatura își lăsă capul în jos și adulmecă zgomotos nisipul, părând nedumerită de mirosul nefamiliar al dragonului. Dezgustată, își dezgoli colții mari și galbeni, clătină din cap, apoi se întinse din nou pe nisip. Celelalte animale care moțăiau nu-i dădură lui Reyn nicio atenție. Unul se rostogoli pe spate și își flutură alene înotătoarele. Își întoarse capul spre el, și nările i se lărgiră. El crezu c-o să se ridice imediat și-o să se-ndrepte greoi spre apă, însă animalul închise ochii și recăzu în somn.

În mintea lui Reyn se contură un plan. Se îndepărtă de plajă în tăcere. Sub copaci erau o mulțime de bețe; alese unul drept,

solid și lung, apoi își legă foarte bine cuțitul în capătul lui. Nu mai vânase niciodată, nu mai ucisese nici măcar ca să mănânce, dar asta nu-l descurajă. Cât de greu putea fi să se apropie pe furiș de una dintre creaturile alea grase și docile și să-i vină de hac? O singură suliță înfiptă în gât avea să-i facă rost de carne pentru el și Tintaglia. După ce se simți mulțumit de sulița lui improvizată, mai ascuți un băț ca să-și facă o țepușă de rezervă, apoi merse printre copaci până în capătul opus la plajei. Când ieși din pădure pe nisip, se aplecă imediat cât mai mult cu putință și alergă în susul malului, ca să se poziționeze între creaturi și apă, tăindu-le retragerea.

Se aștepta să vadă animalele alarmându-se la apariția lui. Unul sau două își întoarseră capetele să-l privească, dar grosul turmei continua să moțăie în bătaia soarelui. Nu-i dădu atenție nici măcar creatura nervoasă căreia mirosul dragonului îi smulsese un sunet. Încurajat, își alese o țintă de la marginea turmei răsfirate: frumoasă, grasă, cu multe cicatrice adunate într-o viață îndelungată. Poate n-avea carnea fragedă, dar era multă, și presupuse că asta conta pentru Tintaglia.

Mersul ghemuit era o irosire prostească a timpului. Taurul-de-mare nu deschise nici măcar un ochi înainte de a ajunge la o lungime de suliță distanță de el. Simțindu-se aproape rușinat fiindcă urma să omoare o pradă atât de proastă, Reyn își trase brațul înapoi. Pielea încrețită a creaturii părea groasă. Voia s-o ucidă repede. Răsuflă adânc și înjunghie animalul cu sulița pe care o apăsă cu toată greutatea trupului său.

Cu o clipă înainte de a-i atinge vârful suliței pielea, taurul-de-mare se rostogoli și se sălta în picioare cu un muget. Reyn știu imediat că-i apreciase greșit firea. Sulița cu care țintise gâtul se înfipse adânc sub umăr. Din nările animalului țâșni sânge. Reyn îi străpunsese un plămân. Se agăță cu încăpățânare de suliță și încercă s-o înfigă mai adânc în timp ce întreaga turmă se punea brusc în mișcare.

Cu un muget, animalul se răsuci spre el, ca să-l înfrunte. Ținându-se de suliță, Reyn era purtat odată cu ea, cu picioarele târându-i-se prin nisip. Abia izbutea să nu-și scape din mână

țepușa. Părea tot atât de folositoare ca un buchet de margarete, dar era singura lui armă. Izbuti să-și aducă picioarele sub el cât să facă un pas mare și profită de avântul luat ca să-mplânte sulița mai adânc. Animalul urlă din nou, cu sângele țâșnindu-i acum și din gură, nu doar din nări. Avea să-l învingă. Prin coada suliței simțea puterea prăzii sale slăbind.

Un alt taur-de-mare își umplu gura cu o parte a mantiei lui și, când îl smuci, Reyn nu mai izbuti să rămână în picioare. Scăpă sulița și, când căzu, animalul rănit se întoarse spre el. Făcu un pas cu fălcile larg deschise, iar colții lui mari, fără luciu, i se părură deodată lui Reyn ascuțiți și puternici. Se rostogoli ca să scape de atac, dar asta îi înfășură mantia în jurul trupului. Își scoase țepușa din materialul care-l ținea captiv, apoi își smuci piciorul, îndepărtându-l de fălcile care se închideau. Încercă să se ridice, dar celălalt animal continua să-l țină de un colț al mantiei și, când îi zvâcni capul dintr-o parte în alta, Reyn se trezi săltat în genunchi. Ceilalți tauri-de-mare se apropiau cu iuțeală. Încercă să se elibereze din mantie și să fugă, dar nodurile care o țineau îl sfidară, nelăsându-se desfăcute. Cumva, își pierduse țepușa. Un alt animal îl împinse, izbindu-l de cel care-i înșfăcase mantia. Aruncă o privire către prada lui, care tocmai se prăvălea pe nisip, moartă. Acum asta nu-i era de niciun folos.

— Ki-i-i!

Strident, țipătul Tintagliei despică văzduhul iernii. Fără să dea drumul mantiei, animalul care o ținea își răsuci capul ca să privească spre cer. O clipă mai târziu, întreaga turmă galopa greoaie către apă. Reyn era târât într-acolo, cu mantia agățată de colțul taurului-de-mare.

Dragonul lovi creatura și Reyn crezu că o să i se frângă gâtul. Alunecară împreună pe nisip, taurul-de-mare țipând uluitor de strident când botul Tintagliei se închise în jurul gâtului său. Dintr-o singură mușcătură, ea îi desprinse pe jumătate capul de umerii masivi. Cu mantia lui Reyn încă între fălci, capul căzu într-o parte, în timp ce trupul animalului se zvârcolea sub

picioarele din spate ale Tintagliei. Ameţit, Reyn se târî până acolo şi îşi desprinse mantia de colţi.

— E a mea! tună Tintaglia, cu capul zvâcnindu-i ameninţător către el. Prada mea! Mâncarea mea! Fugi de lângă ea!

Pe când el se îndepărta grăbit, împleticindu-se, ea îşi coborî botul spre burta animalului. După o singură muşcătură, îşi săltă capul ca să smulgă şi să-nghită măruntaiele care atârnau, legănându-se. Un val de duhoare de maţe trecu peste Reyn. Tintaglia înghiţi.

— E carnea mea! îl preveni din nou, lăsându-şi capul în jos pentru o altă muşcătură.

— Mai e unul acolo. Poţi să-l mănânci şi pe el.

Reyn îşi flutură mâna către taurul în care-i rămăsese înfiptă suliţa. Apoi căzu pe nisip şi izbuti în sfârşit să-şi dezlege mantia. Şi-o smulse şi o azvârli dezgustat. Ce-l făcuse să se creadă în stare să vâneze? Era săpător, cugetător, cercetător. Nu vânător.

Tintaglia încremenise, în vreme ce sângele picura de pe maţele ce-i atârnau din bot. Se uita la el cu argintiul ochilor scânteindu-i. Pe urmă îşi dădu capul pe spate, îşi înghiţi îmbucătura şi întrebă:

— Pot să mănânc prada ta? Asta ai spus?

— Am ucis pentru tine. Doar nu crezi că eu pot mânca un animal atât de mare, nu-i aşa?

Ea îşi întoarse capul şi îl privi de parcă nu l-ar mai fi văzut niciodată până atunci.

— La drept vorbind, am fost uimită că ai putut omorî unul. M-am gândit că probabil eşti foarte flămând, altfel n-ai fi încercat.

— Nu. E pentru tine. Ai spus că ţi-era foame. M-am gândit că eu aş putea lua ceva carne cu mine pentru mâine.

Poate, până atunci, imaginea ei înfulecând şi mirosul sângelui n-aveau să i se mai pară la fel de dezgustătoare.

Ea îşi întoarse din nou capul ca să smulgă cea mai mare parte a gâtului bombat al taurului-de-mare. Mestecă de două ori, apoi înghiţi.

— Te-ai gândit că e pentru mine? Când ai ucis?

— Da.

— Și ce vrei în schimb? întrebă, prudentă.

— Nimic mai mult decât ne-am înțeles deja: ajută-mă s-o găsesc pe Malta. Am văzut că aici nu prea ai ce vâna. Călătorim mai bine dacă te hrănești bine. Doar la asta m-am gândit.

— Într-adevăr.

Reyn nu reuși să descifreze ciudata inflexiune a vocii ei. Șchiopătând, se îndreptă spre animalul pe care-l omorâse și, la a treia încercare, izbuti să smulgă sulița. Își recuperă cuțitul, îl curăță, apoi și-l puse la loc în teacă.

Tintaglia mâncă prada ei, nelăsând în urmă decât un morman de oase, înainte de a o începe pe-a lui. Reyn o urmări cu un soi de venerație. N-ar fi crezut că-n pântecul ei încape atât de multă mâncare. După ce devoră jumătate din vânatul lui, începu să nu mai înfulece la fel de hămesită. Prinse restul animalului cu ghearele și cu botul și îl târî în susul plajei, alături de focul lui Reyn, unde nu putea ajunge fluxul. Fără niciun cuvânt, se încovrigă protectoare în jurul bucății de pradă rămase și căzu într-un somn adânc.

Reyn se trezi tremurând în beznă. Frigul și umezeala nopții trecuseră prin mantia lui folosită drept ceea ce nu era și focul îi murise, mai rămăseseră doar câțiva tăciuni. Adăugă lemne, apoi descoperi pe neașteptate că îi e foame. Merse pe vârfuri pe lângă coada Tintagliei și, în întuneric, se ghemui asupra leșului pe jumătate mâncat. Încă mai încerca să găsească pe undeva carne neatinsă de dinții și saliva femelei dragon, când ea își deschise unul dintre ochii imenși. Se uită la el fără pic de surprindere.

— Ți-am lăsat amândouă înotătoarele din față, îi spuse, apoi închise din nou ochiul.

El bănui că-i lăsase cea mai puțin îmbietoare parte a animalului, dar tăie ambele înotătoare de mărimea unui platou. Grase, rozalii, lipsite de păr și cu gheare de un negru mat, nu prea aveau darul să-i stârnească pofta de mâncare, dar înfipse una într-un băț și o propti deasupra focului. În scurt timp, noaptea se umplu de savoarea mirosului de carne grasă prăjită. Când se rumeni, îi chiorăiau mațele de foame. Grăsimea crocantă picura, iar carnea de pe

degetele mici era la fel de gustoasă ca orice alt soi de mâncare. Puse a doua înotătoare la fript înainte de a o termina pe prima.

Tintaglia se trezi, adulmecând, tocmai când Reyn o lua pe a doua de deasupra focului.

— Vrei și tu? o întrebă el, fără tragere de inimă.

— N-aș zice, răspunse ea, cu un oarecare umor.

Cât mâncă el a doua înotătoare, ea dădu gata restul animalului. Acum mânca mult mai destinsă, și plăcerea cu care o făcea sărea în ochi. Reyn ciuguli ultimele fărâme de carne de pe oasele pe care le azvârli apoi peste tăciuni. Își spălă mâinile de grăsime în valurile care clipoceau la mal, reci ca gheața. Când se întoarse, înteți din nou focul, ca să-l apere de frigul tot mai mușcător al nopții. Tintaglia căscă mulțumită și se întinse cu burta către foc. Așezat între ea și flăcări, Reyn descoperi că se cuibărise într-un loc uluitor de cald. Se întinse pe mantia lui și închise ochii.

— Ești altfel decât mă așteptam să fie oamenii, spuse Tintaglia.

— Nici tu nu ești ceea ce credeam că e un dragon, răspunse el. Apoi slobozi o răsuflare prelungă, sătul. Plecăm imediat ce se luminează?

— Bineînțeles. Deși, dacă aș avea de ales, aș rămâne aici, să mai vânez câțiva tauri-de-mare.

— Nu se poate să-ți mai fie încă foame.

— Acum nu. Dar întotdeauna trebuie să te gândești și la ziua de mâine.

Între ei pluti o vreme tăcerea. Pe urmă, Reyn nu putu să nu întrebe:

— O să crești mai mare decât ești acum?

— Bineînțeles. De ce n-aș crește?

— Mă gândeam doar că... ei, pari foarte mare acum. Cât de mari cresc dragonii?

— Cât trăim, creștem. Așa că depinde cât de mult trăiește fiecare.

— Cât te-aștepți să trăiești?

Ea pufni amuzată.

— Cât de mult pot. Dar tu?

— Păi... optzeci de ani ar fi o viață bună, lungă. Dar în Tărâmul Ploilor Sălbatice foarte puțini ajung la vârsta asta. Reyn încercă să-și privească în față soarta de muritor. Tata a murit la patruzeci și trei de ani. Eu sper să mai trăiesc, dacă sunt norocos, încă vreo douăzeci de ani. Îndeajuns cât să-mi văd copiii și să-i văd și trecuți de vârsta copilăriei.

— Cam atât durează un strănut. Tintaglia se întinse cu nepăsare. Bănuiesc că acum, după ce ai călătorit cu un dragon, anii vieții tale vor fi mult mai mulți.

— Vrei să spui că așa mi se vor părea? întrebă el, încercând să ia totul în glumă, ca răspuns la cuvintele ei nedumeritoare.

— Nu. Nicidecum. Nu știi? Crezi că vreo câțiva solzi și ochii arămii sunt tot ce poate avea un dragon în comun cu însoțitorul său? Când capeți una sau mai multe dintre caracteristicile mele, anii vieții tale se înmulțesc pe măsură. N-o să fiu surprinsă dacă o să văd că treci de o sută, fiind încă destul de în putere ca să-ți folosești mâinile și picioarele. Cel puțin, așa se întâmpla cu Străbunii. Unii trăiau trei sau chiar patru sute de ani. Dar, firește, aceia aveau în urmă multe alte generații atinse de dragoni. Tu s-ar putea să nu trăiești chiar atât de mult, însă copiii tăi probabil vor trăi.

Reyn se săltă în capul oaselor, dintr-odată treaz de-a binelea.

— Râzi de mine?

— Sigur că nu. De ce-aș face-o?

— N-ai avea de ce. Numai că... nu sunt sigur că vreau să trăiesc atât de mult.

Rămase tăcut o vreme. Se imagină privindu-și mama și fratele mai vârstnic murind. Ar fi putut să îndure; te aștepți să-ți vezi părinții sfârșindu-și viața. Dar dacă ar fi văzut-o pe Malta îmbătrânind și murind? Și dacă ar fi avut copii și i-ar fi văzut pe ei pierzându-și din ce în ce mai mult puterile în timp ce el rămânea viguros și vioi? O viață prelungită părea o recompensă dubioasă pentru îndoielnica onoare de a fi însoțitorul unui dragon. Își spuse următorul gând cu glas tare:

— Aș da toți anii de care pot spera să am parte pentru unul singur trăit din plin alături de Malta.

Rostirea numelui ei era ca o invocare magică. O văzu cu ochii minții, îi văzu luciul părului negru, îi văzu ochii strălucind când și-i înălța spre el. Amintirile lui trădătoare îl purtau înapoi, în sala Balului Verii, în clipele când o ținuse în brațe și, parcă plutind, se rotiseră pe ringul de dans. Fusese balul prezentării ei, iar el nu o invitase la dans decât o singură dată înainte de a pleca în grabă să salveze lumea. În schimb pierduse totul, adică și pe Malta.

Propria mână îi amintea de degetele ei micuțe împletite într-ale lui. Capul ei îi ajungea doar până la bărbie. Își alungă cu disperare gândul că Malta se afla pe o galeră chalcedeană. Toată lumea știa foarte bine cum se poartă chalcedenii cu femeile lipsite de protecția unui bărbat. Teama cumplită și furia clocotitoare îi alergau nebunește prin minte. În urma lor, se simțea nevolnic și nechibzuit. Era vina lui, numai din vina lui se afla ea într-un atât de mare pericol. Cum l-ar fi putut ierta vreodată? El nici măcar n-ar fi cutezat să i-o ceară. Chiar dacă o salva și o ducea cu bine acasă, se îndoia că ea avea să-i mai suporte vreodată prezența. În Reyn se învârtejea disperarea.

— Numai oamenii pot stârni o asemenea furtună de sentimente bizuindu-se doar pe imaginație, remarcă Tintaglia cu superioritate. Apoi întrebă pe un ton mai meditativ: O faceți fiindcă viețile voastre sunt atât de scurte? De-asta vă spuneți povești nebunești despre ceea ce s-ar putea întâmpla mâine și trăiți toate sentimentele trezite de fapte care nu se vor petrece niciodată? Pesemne că în schimbul trecutului pe care nu vi-l puteți aminti inventați viitoruri care nu vor exista.

— Poate, încuviință el în silă. Amuzamentul ei îl ustura. Presupun că dragonii nu-și imaginează niciodată viitoruri, fiindcă au un trecut atât de bogat pe care să și-l amintească.

Ea scoase din adâncul gâtului un sunet bizar. Reyn nu-și putea da seama dacă împunsătura lui o amuza sau o irita.

— N-am nevoie să-mi imaginez un viitor. Știu cum va fi viitorul. Dragonii își vor recăpăta locul care li se cuvine de drept, redevenind Stăpâni ai Celor Trei Tărâmuri. Vom domni din nou asupra văzduhului, a mării și a pământului.

Tintaglia închise ochii.

Reyn cântări cuvintele ei.

— Și unde este acest Pământ al Dragonilor? În susul fluviului față de Trehaug, dincolo de Tărâmul Ploilor Sălbatice?

Un ochi se deschise pe jumătate. Acum Reyn era sigur că observă amuzament în scânteierile argintii.

— Pământul Dragonilor? Adică doar unul, un loc mărginit de hotare? Iată un viitor pe care numai un om și-l poate imagina. Noi domnim asupra văzduhului. Domnim asupra mării. Și domnim asupra pământului. A întregului pământ, de pretutindeni.

Ochiul începu să se închidă din nou.

— Și cu noi cum rămâne? Cum rămâne cu orașele noastre, cu gospodăriile țăranilor, cu ogoarele, cu viile?

Ochiul se întredeschise iarăși.

— Ce e cu ele? Oamenii vor putea continua să se certe între ei ca să decidă cine și de unde culege plante și cui îi aparține o vacă sau alta. Astea sunt obiceiurile oamenilor. Dragonii sunt mai înțelepți. Orice se află pe pământ îi aparține celui care îl mănâncă. Ce ucid eu e mâncarea mea. Ce ucizi tu e mâncarea ta. Totul e foarte simplu.

Ceva mai devreme, Reyn aproape că ajunsese s-o îndrăgească. Privise cu uimire și încântare scânteierea ei albastră străbătând văzduhul. Tintaglia venise să-l salveze de taurii-de-mare care altminteri l-ar fi ucis, eliberând-o pe ea de făgăduiala făcută lui. Chiar în clipa aceea se odihnea în adăpostul creat de ea din trupul ei și foc. Dar ori de câte ori se apropiau de înfiripărea unei adevărate prietenii, ea spunea câte ceva atât de arogant și atât de neomenesc, încât nu mai trezea îl el decât neîncredere. Reyn închise ochii, dar, tot întrebându-se ce anume slobozise el însuși asupra lumii, nu izbuti să adoarmă. Dacă Tintaglia se ținea de cuvânt și o elibera pe Malta, trebuia să-și țină și el cuvântul. Își

imagină șerpii devenind dragoni și alți dragoni înălțându-se din orașul îngropat. Vindea întreaga omenire, condamnând-o la sclavie, pentru binele unei singure femei?

Oricât de mult se strădui, nu putu să se convingă că prețul e prea mare.

*

Malta bătu la ușă, apoi se grăbi să intre fără să aștepte răspuns. Întunericul dinăuntru îi smulse o exclamație de iritare. Din doi pași mari ajunse în partea opusă a cabinei. Trase draperia din dreptul hubloului.

— N-ar trebui să zaci în întuneric, plângându-ți de milă, îi spuse lui Cosgo cu asprime.

Întins pe salteaua lui, Satrapul își ridică privirea spre ea.

— Sunt pe moarte, se plânse cu voce hârșâită. Și nimănui nu-i pasă. El face înadins corabia să se legene, știu că așa e. Doar ca să-și poată bate joc de mine în fața echipajului.

— Nu, n-o face el. Așa se mișcă *Bufonul*. Mi-a explicat aseară, la cină. Din pricina formei pe care-o are coca. Dacă ai veni pe punte să tragi în piept aer proaspăt și să te uiți la apă, mișcarea asta nu te-ar mai supăra atât de mult.

— Așa spui tu. Eu știu ce m-ar ajuta. Fumul. E un leac sigur pentru răul de mare.

— Nu, ascultă-mă. Mi-a fost rău în primele mele două zile la bord. Căpitanul Red mi-a spus să-ncerc asta, și eram atât de disperată încât am încercat. Merge. Asta pentru că vezi corabia mișcându-se în relație cu apa. Când stai aici și te uiți la pereți sau când te ghemuiești în întuneric, pântecul tău nu e în stare să priceapă ce simte capul tău.

— Poate că pântecul meu nu e în stare să priceapă ce știe capul meu, ripostă Cosgo. Sunt Magnadon Satrap al întregii Jamaillii. Însă o adunătură de pirați mă ține prizonier în condiții îngrozitoare. Tronul de Perle îmi aparține, sunt Preaiubit de Sa. Descind dintr-un șir de o mie de conducători înțelepți, care își are obârșia la începuturile lumii. Însă tu îmi vorbești de parcă aș fi un copil și nu ești nici măcar atât de curtenitoare încât să

mi te adresezi protocolar. Se întoarse cu faţa la perete. Prefer să mor. O să mor şi apoi întreaga lume o să se revolte, cuprinsă de mânie, şi-o să vă pedepsească pe toţi pentru ceea ce aţi făcut.

Orice fărâmă de compasiune pe care i-o inspira Maltei dispăru sub valul lui de milă de sine. Condiţii îngrozitoare, într-adevăr. Voia să spună că are o cabină mică şi că nu-l slujeşte nimeni în afară de tânără. Mai presus de toate, era supărat fiindcă şi Maltei i se dăduse o cabină. *Bufonul* nu era o corabie spaţioasă, dar pentru piraţii ăia confortul era foarte important. Malta avusese de gând să-l convingă să vină la masa căpitanului. Renunţase la ideea asta, dar făcu un ultim efort.

— Ai face bine să dai dovadă de un strop de raţiune, în loc să te bosumfli ca un copil şi să-ţi imaginezi o viitoare răzbunare a morţii tale. Acum doar numele tău te face valoros pentru ei. Ridică-te şi arată-le că-n spatele titlurilor stă un bărbat. Pe urmă s-ar putea să te respecte.

— Să mă respecte piraţii, asasinii şi hoţii! Ei, iată un ţel măreţ pentru mine.

Cosgo se rostogoli întorcându-se spre ea. Era palid şi tras la faţă. Ochii lui o măsurară cu dispreţ din cap până-n picioare.

— Pe tine te respectă fiindcă te-ai întors atât de repede împotriva mea? Te respectă fiindcă te-ai grăbit să devii curva lor, ca să-ţi păstrezi viaţa?

Vechea Malta i-ar fi pălmuit mutra insolentă cu care se holba la ea. Însă noua Malta putea să nu ia în seamă insultele, să înghită jignirile şi să se adapteze în orice situaţie. Această Malta avea să supravieţuiască. Îşi scutură fustele strălucitoare, una roşie peste una galbenă, peste alta albastră. Ciorapii erau roşii cu dungi albe, foarte călduroşi. Cămaşa era albă, însă vesta de deasupra ei, încheiată comod, era în nuanţe de galben şi roşu. Le făcuse pe măsura ei în noaptea care trecuse. Resturile veşmintelor pe care le descususe pentru asta alcătuiau acum noul ei acoperământ de cap.

— O să-ntârzii, îi spuse lui Cosgo cu răceală. Îţi aduc mai târziu ceva de mâncare.

— Am prea puțină poftă de firimiturile și resturile tale, răspunse el, ursuz. „Pălăria" aia nu-ți vine bine, adăugă, când ea se îndreptă spre ușă. Nu-ți acoperă cicatricea.

— N-a fost făcută ca s-o acopere.

Malta nu se întoarse să-l privească.

— Adu-mi mai bine niște ierburi de fumat! strigă el pe neașteptate. Știu că au la bord. Trebuie să aibă! Minți când spui că n-au deloc. Numai ele îmi pot liniști pântecul, și tu mi le refuzi înadins! Curvă fără minte! Femeie proastă!

Afară, închizând bine ușa în urma ei, Malta se rezemă de perete și răsuflă prelung. Pe urmă își sălta fustele și o luă la fugă. Căpitanului Red nu-i plăcea să întârzie cineva la masa lui.

La ușă, se opri să-și tragă răsuflarea. Respectând un obicei din altă lume, își ciupi obrajii ca să-i îmbujoreze și își aranjă părul cu palmele. Își netezi în grabă fustele, apoi intră. Erau cu toții așezați la masă. Căpitanul Red o fixă cu gravitate. Ea făcu o reverență adâncă.

— Iertare, domnilor. Am fost reținută.

— Desigur.

Căpitanul îi răspunse doar cu acel singur cuvânt. Malta se grăbi să-și ocupe locul în stânga lui. Secundul, un bărbat cu un tatuaj încâlcit întins de pe frunte până la gât, stătea în dreapta. Micul tatuaj al căpitanului Red era mai rafinat, făcut cu cerneală galbenă și greu vizibil dacă nu știai unde să te uiți. Sclavii actori sau muzicanți erau bunuri de mare preț, dar stăpânii lor se fereau de obicei să le facă tatuaje care să sară în ochi, abătând atenția de la spectacolele lor. Echipajul *Bufonului* era alcătuit, în cea mai mare parte, dintr-o trupă de actori eliberată de căpitanul Kennit.

La un semn al căpitanului, musul trecu de la nemișcare la viață și începu să-i servească. Fața de masă albă ca zăpada, porțelanurile grele și cristalul strălucitor mascau simplitatea mâncării. Malta ajunsese la concluzia că mâncarea de pe corăbii diferea foarte puțin de la una la alta. Pâinea era uscată, carnea, sărată și legumele, doar niște rădăcini. Pe *Bufonul* măcar nu se

hrănea cu resturile rămase de la altcineva și mânca la o masă cu tacâmuri. Vinul, o pradă luată de curând de pe vasul chalcedean, era cu mult mai bun decât mâncarea pe care-o însoțea.

La masă stăteau de vorbă și, cu toate că nu era întotdeauna elevată, conversația rămânea politicoasă și stilată, datorită alcătuirii echipajului. Nici sclavia, nici pirateria nu tociseră inteligența sau fanfaronada oamenilor. În lipsa unui teatru, masa devenea scena spectacolelor, iar Malta era spectatorul. Se luau la întrecere ca s-o facă să râdă sau să icnească șocată. La masă te așteptai să dea toată lumea dovadă de un spirit vioi și de purtări alese. Dacă n-ar fi știut, Malta n-ar fi ghicit niciodată că aceiași oameni care glumeau și se jucau cu cuvintele erau totodată piraţi sângeroși, în stare să măcelărească toate sufletele de pe o corabie. Când lua cina în mijlocul lor, avea senzația că merge pe sârmă. Îi oferiseră cu bunăvoință compania lor, însă ea nu-și îngăduia nicio clipă să uite că e totodată prizoniera lor. Nu-și imaginase niciodată că purtarea cu eleganță în societate, pe care o deprinsese ca fiică de negustor din Bingtown, avea să-i fie de folos într-o atât de mare măsură. Totuși, pe când ei conversau cu mare finețe spirituală despre adevărata semnificație a fiului văduvei în comediile lui Redoief sau puneau măiestria limbajului lui Saldon în balanță cu lipsa lui de ritm dramatic, ea tânjea să schimbe vorba, astfel încât să capete cât mai multe informații. Prilejul i se ivi abia la sfârșitul mesei. În vreme ce ceilalți, cărora li se îngăduise să plece, se împingeau unii pe alții, îndepărtându-se de masă, căpitanul își îndreptă atenția către ea.

— Ei, Magnadon Satrap al nostru e iarăși de părere că nu e bine să ni se alăture la masă?

Malta își tamponă buzele cu șervetul și răspunse fără grabă.

— Căpitane, mă tem că încă nu se simte prea bine. Mă tem și că educația primită nu l-a pregătit pentru vitregiile călătoriei pe mare.

— Educația lui nu l-a pregătit pentru niciun fel de vitregie. Spune mai bine că disprețuiește compania noastră.

— Sănătatea lui e delicată, iar situația în care se află îl întristează, răspunse Malta calmă, hotărâtă să nu-l vorbească de rău pe Satrap.

Dacă se întorcea împotriva lui, n-ar mai fi fost văzută ca o servitoare a lui, loială și probabil prețioasă. Își drese ușor glasul:

— A cerut din nou ierburi de fumat, ca să-i domolească răul de mare.

— Pfui. Nu domolesc nimic, doar te amețesc prea tare ca să-ți mai pese că ți-e rău. Ți-am spus că nu îngăduim așa ceva la bord. Datoriile pentru ierburi de fumat și alte distracții de același soi au adus trupa noastră în rândurile tatuaților.

— I-am spus, căpitane. Mă tem că nu mă crede.

— Tânjește după ierburi, de-aia nu-și poate imagina că noi ne descurcăm fără ele.

Își drese și el glasul. Își luă un alt aer.

— Să facă bine să ni se alăture mâine. Ne-ar plăcea să vorbim cu el foarte politicos despre răscumpărarea lui. Îndeamnă-l să vină aici mâine.

— O să-l îndemn, răspunse Malta cu toată seriozitatea. Însă mă tem că n-o să-l pot convinge că astfel o să-și îmbunătățească viața de captiv. Poate-mi îngădui să mijlocesc eu încheierea unei înțelegeri. Sunt obișnuită cu temperamentul lui.

— Pfui. Mai bine spune că ești obișnuită cu toanele lui, cu îmbufnările, cu aroganța, cu răutatea copilărească. Cât despre intențiile mele, ei bine, am căzut cu toții de acord că Satrapul întregii Jamaillii ar fi un dar minunat pentru Kennit, Regele Insulelor Piraților. Mulți dintre noi s-ar distra grozav dacă băiatul care ne e Satrap și-ar sfârși zilele cu un corb tatuat lângă nas și cu lanțuri la picioare. Poate ar învăța să aștepte să-l servească pe Kennit la masă.

Însă Kennit e mult mai practic. Cred că, în schimbul unei răscumpărări, îl va ceda pe Marele Senior Răzgâiat oricui o să-l vrea. Cosgo ar trebui să se gândească bine cine ar fi potrivit. Mi-ar plăcea să-i înfățișez lui Kennit o listă cu numele celor pe care să-i invite când o să-și scoată trofeul la mezat.

Kennit. Numele celui care îi capturase tatăl și corabia. Ce putea însemna asta? Ar fi putut, în cele din urmă, să stea ea însăși față în față cu el, negociind eliberarea tatălui său? În ochii ei, Satrapul Cosgo căpătă brusc o nouă valoare. Trase aer în piept și zâmbi.

— O să-l conving să facă o astfel de listă, îi făgădui căpitanului.

Ochii ei îl urmăreau pe secund; era ultimul om din trupă care părăsea încăperea.

— Dacă-mi îngădui, mă duc să văd dacă nu pot începe chiar în seara asta.

Ușa se închise cu hotărâre în spatele bărbatului. Ea își blestemă înteținirea bătăilor inimii, căci știa că sângele care i se urca trădător în obraji avea s-o dea de gol. Zâmbi retrăgându-se către ieșire.

— Ești chiar atât de grăbită să mă părăsești? o întrebă căpitanul Red cu tristețe prefăcută.

Se ridică și ocoli masa, apropiindu-se de ea.

— Mă grăbesc să-ți fac pe plac, răspunse Malta.

Surâse, cu un licăr de cochetărie în ochi. Se purta cu el păstrând cu greutate un echilibru fragil. Căpitanul era foarte plin de el, și asta o avantaja pe ea. Lui îi plăcea să-și imagineze că ea îl dorește și o curta savurând toate prilejurile dramatice care i se iveau. Și se făiea cu asta în fața echipajului său. Cicatricea ei nu îl speria. Poate că, se gândea ea, odată ce fața îți era însemnată împotriva voinței tale, te sinchiseai mult mai puțin de semnele de pe fețele altora.

— N-ai putea rămâne să-mi faci pe plac aici? o întrebă cu un zâmbet cald.

Era un bărbat foarte chipeș, cu purtări frumoase. Pe de o parte, firea rece și aspră a Maltei îi spunea că, devenindu-i amantă, s-ar fi putut folosi de el împotriva lui Kennit. Dar nu. Nu din pricină că și-ar fi amintit brusc de umerii lați ai lui Reyn și de mâna ei în mâna lui puternică, în timp ce dansau. Nicidecum. Pe tânărul din Tărâmul Ploilor Sălbatice și-l alungase din minte, considerându-l legat de un viitor pe care ea n-avea să-l trăiască nicicând. Nu mai putea ajunge vreodată soția unui astfel de

bărbat. Dar, dacă se dovedea destul de dură, încă mai era cu putință să-și salveze tatăl. În ciuda a tot ce i se întâmplase, el avea s-o iubească totuși, cu dragostea sinceră a unui tată.

Își lăsase gândurile să-i abată prea tare atenția. Căpitanul Red îi prinse mâinile într-ale lui și se uită amuzat în jos, la ea.

— Chiar trebuie să plec, murmură Malta, prefăcându-se șovăitoare. Încă nu i-am dus Satrapului cina. Dacă întârzii, o să fie în toane rele, iar ca să obțin de la el numele pe care le vrei o să fie...

— Lasă-l să flămânzească, o sfătui căpitanul cu bruschețe, cutreierându-i fața cu privirea. Fac prinsoare că nimeni n-a mai încercat cu el tactica asta; ar putea fi exact ce trebuie ca să-i vină mintea la cap.

Ea izbuti să-și elibereze cu delicatețe o mână.

— Dacă sănătatea lui n-ar fi atât de firavă, aș fi cu siguranță tentată să-ncerc. Dar e Satrapul, stăpânul întregii Jamaillii. Un om atât de important trebuie să fie sănătos. Nu crezi?

Ca răspuns, mâna lui liberă îi cuprinse brusc mijlocul. O trase mai aproape și se aplecă s-o sărute. Ea închise ochii și își ținu răsuflarea. Încercă să-și facă gura să se miște ca și cum ar fi întâmpinat-o cu plăcere pe a lui, dar nu putu decât să-și imagineze cum o să se sfârșească. El deveni brusc năierul chalcedean, punându-i un genunchi între picioare. Se eliberă dintr-o smucitură, gâfâind.

— Nu. Te rog, te rog, nu!

El se opri imediat. În amuzamentul lui părea să fie o urmă de milă.

— Am bănuit atâta lucru. Ești o mică actriță talentată. Dacă am fi fost amândoi în Jamaillia, eu, om liber, iar tu, fără cicatrice, am fi scos probabil ceva foarte bun din tine. Dar, draga mea, suntem aici, pe *Bufonul*. Probabil că echipajul care te-a ținut captivă te-a maltratat. A fost foarte rău?

Ea nu înțelegea cum îi poate pune un bărbat o astfel de întrebare.

— Am fost amenințată, dar numai amenințată, izbuti să răspundă.

Și își feri privirea.

El nu o crezu.

— N-o să te silesc. De asta să nu te temi. N-am nevoie să iau cu forța o femeie. Dar nu mă deranjează să te-ajut să scapi de spaimă. Nici n-o să te grăbesc. Întinse o mână și-i urmări conturul bărbiei. Purtarea și manierele tale dovedesc că ai primit o educație aleasă. Dar amândoi suntem ceea ce ne-a făcut viața. Nu ne mai putem recăpăta nevinovăția din trecut. Sfatul meu poate părea dur, dar vine din propria mea experiență. Nu mai ești fiica fecioară a tatălui tău, păstrată pentru o căsătorie negociată cu grijă. Asta s-a dus. Așa că acceptă-ți noua viață cu dragă inimă. Bucură-te de plăcerile și de libertatea pe care ți le oferă, în locul visurilor tale la o căsătorie avantajoasă și la un loc într-o lume stabilă. Malta, fiica negustorului din Bingtown, nu mai există. Fii Malta din Insulele Piraților. S-ar putea să descoperi o viață mai dulce decât cea dinainte.

Atingând-o ușor, degetele lui îi coborâră de pe bărbie în adâncitura gâtului.

Ea se strădui să-și păstreze calmul în timp ce își dezvăluia ultima armă.

— Bucătarul mi-a spus că în Golful Taurului ai nevastă și trei copii. Mă tem că lumea o să vorbească. Nevasta ta s-ar putea să sufere.

— Lumea vorbește întotdeauna, o asigură el. Degetele lui se jucau cu gulerul ei. Nevestei mele nu-i pasă. Spune că e prețul pe care trebuie să-l plătească pentru un soț frumos și deștept. Pe ea și pe copiii mei scoateți-i din minte, așa cum fac și eu. N-au nicio legătură cu ceea ce se petrece pe corabia asta.

— Nu au? întrebă ea încet. Și dacă fiica ta ar fi răpită de năvălitori chalcedeni în căutare de sclavi, i-ai da același sfat? Să devină cu dragă inimă ceea ce au făcut ei din ea? I-ai spune că tatăl ei n-o s-o mai primească înapoi fiindcă nu mai e „fiica lui fecioară"? Nu ți-ar păsa nici cât de des e luată, nici de către cine?

Malta își înălță bărbia.

— Fir-ai afurisită! o blestemă el, nu fără admirație.

Ochii îi sticleau de ciudă, dar o eliberă. Ea se trase înapoi, uşurată.

— O să aflu numele de la Satrap, îi făgădui în schimb. Îşi dă cu siguranţă seama că viaţa lui depinde de cât de mulţi bani poate stoarce de la nobili. Pune mare preţ pe ea. Nu mă-ndoiesc c-o să fie generos cu banii lor.

— Ar face bine să fie aşa. Căpitanul Red îşi recăpătase o parte din aplomb. În schimbul zgârceniei cu care îţi împarţi tu favorurile.

Malta îi zâmbi, cu sinceritate, şi îşi îngădui să iasă punând trufie în fiecare pas.

24

NEGUSTOREASA DIN FAMILIA VESTRIT

În cămin ardeau lemne aduse pe țărm de valuri, aproape încălzind camera pustiită. Avea să fie nevoie de mult timp ca să scoată frigul iernii din casa lor mare. Fusese nelocuită vreme de câteva săptămâni; iuțeala cu care frigul și nefolosința puteau schimba o locuință o uluiau.

Munca în casă era liniștitoare. Curățând și refăcând o cameră aveai senzația că deții controlul. Pentru foarte scurt timp, îți îngăduiai chiar să pretinzi că și viața poate fi pusă în ordine la fel de ușor. Keffria se ridică încet și lăsă cârpa de care se folosise să cadă în găleată. Așa. În timp ce-și masa mâna îndurerată, își roti privirea prin dormitorul ei. Pereții fuseseră șterși cu o fiertură de ierburi, iar podeaua fusese frecată. Praful umed și mirosul de mucegai dispăruseră... Ca și orice urmă a vieții trăite de ea acolo. Când se reîntorsese acasă, descoperise că patul în care dormise cu Kyle, cuferele lor cu haine și șifonierul ei dispăruseră. Draperiile și perdelele lipseau sau fuseseră sfâșiate. Închisese ușa și refuzase să-și facă griji pentru toate astea, le amânase până ce principalele părți ale casei aveau să fie locuibile. Pe urmă venise acolo singură, gata să treacă la fapte. N-avea idee cum să remobileze încăperea. Alte gânduri, mai profunde, îi umpluseră mintea în timpul monotonei trude a curățeniei.

Se așează pe podea, în fața focului, și se uită în jur. Era gol, curat și nu era căldură îndeajuns. Întocmai ca în viața ei. Se sprijini de piatra căminului. Reumplerea și refacerea acelei încăperi sau a vieții ei i se păru deodată pierdere de timp. Poate era mai bine să le lase pe amândouă exact așa cum erau. Golașe. Simple.

Mama ei își strecură capul în cameră.

— Aici erai! exclamă. Știi ce face Selden?

— Împachetează, răspunse Keffria. N-o să-i ia mult timp. N-are mare lucru de adunat.

Ronica se încruntă.

— Îl lași să plece? Pur și simplu?

— Asta își dorește, răspunse ea cu un aer firesc. Iar Jani Khuprus a spus că e bine-venit, că poate locui cu familia ei.

— De ce n-ar locui cu familia lui? întrebă Ronica, mușcătoare.

Keffria își întoarse obosită ochii spre mama ei.

— Ai stat de vorbă cu el? Eu am stat. Sunt sigură că și tu ai auzit aceleași lucruri. Acum pare a fi mai degrabă din Tărâmul Ploilor Sălbatice decât din Bingtown și se schimbă tot mai mult pe zi ce trece. Trebuie să meargă la Trehaug. Inima îi cere s-ajute dragonul să-și găsească și să-și salveze șerpii.

Ronica intră în încăpere, săltându-și ușor tivul rochiei, ca să nu se-atingă de podeaua încă udă. Un obicei vechi, intrat în sânge. Rochia ei ponosită nu merita atâta grijă.

— Keffria, e încă un copil. E mult prea mic ca să hotărască așa ceva de unul singur.

— Mamă, încetează. Îl las să plece. Mi-a fost destul de greu să iau hotărârea asta chiar și fără s-o pui tu la îndoială, spuse încet Keffria.

— Fiindcă tu crezi că așa e cel mai bine pentru el?

Ronicăi nu-i venea să creadă una ca asta.

— Fiindcă nu-i pot oferi nimic mai bun. Keffria se ridică oftând obosită. Ce-a mai rămas din Bingtown ca să-l rețină aici? Își roti privirea prin camera goală. Să mergem jos, în bucătărie, propuse apoi. Acolo e mai cald.

— Dar n-o să mai fim între patru ochi, ripostă mama ei. Ekke e acolo, curățând ce-a prins azi. Pește pentru cină.

— Ce surpriză! exclamă Keffria cu uimire prefăcută.

Era încântată să schimbe subiectul.

— E mereu la fel, dar mult mai bine decât nimic, sublinie mama ei și clătină din cap. Prefer să stăm de vorbă aici. Oricât de mare ar fi casa, mă simt înghesuită când mă gândesc că o-mpărțim cu niște străini. N-aș fi crezut c-o să vină ziua în care voi fi nevoită să găzduiesc oameni în schimbul mâncării pe care-o împart cu noi.

— Sunt sigură că și ei se simt la fel de stânjeniți, zise Keffria. Consiliul din Bingtown trebuie să se miște repede, să le dea terenuri familiilor de pe Cele Trei Corăbii. Ekke și Sparse ar începe să-și construiască o casă chiar mâine dacă ar primi o bucată de pământ numai a lor.

— Însă mai sunt și Negustorii Noi, răspunse Ronica, clătinând din cap, care încetinesc întreaga refacere. Fără sclavi, nu-și pot lucra terenurile imense, dar continuă să pretindă că li se cuvin.

— Cred că vor să facă din asta un punct de plecare pentru negocieri, spuse Keffria, gânditoare. Nimeni altcineva nu le ia în seamă pretențiile. Însoțitoarea Serilla le-a arătat că, oferindu-le pământuri aici, Satrapul Cosgo a încălcat înțelegerea înscrisă în Hrisovul Bingtownului. Ei cer acum să îi despăgubească Jamaillia pentru domeniile pierdute, însă, fiindcă au fost trecute în scripte ca „daruri", Însoțitoarea Serilla spune că nu li se datorează nimic. Devouchet și-a ieșit din fire când au încercat să aducă asta în discuție; a țipat la ei, le-a spus că, dacă, după părerea lor, Jamaillia le datorează bani, n-au decât să se ducă să-i ceară de-acolo. Cu toate astea, Negustorii Noi se plâng și insistă la fiecare întrunire a Consiliului. O să le vină curând mintea la cap. Primăvara va sosi în cele din urmă. Fără sclavi, nu pot să are și să semene. O mare parte din pământul pe care-au pus mâna nu mai poate fi folosit pentru alte recolte. Acum își dau seama de ceea ce le-am spus noi mereu. Pământul din jurul Bingtownului nu poate fi cultivat la fel ca acela din Jamaillia sau Chalced. Dă rod vreme de un an sau doi, dar odată ce ai spart stratul de argilă

cu plugurile, devine tot mai mlăștinos an de an. Nu poți cultiva grâne în mocirlă.

Ronica dădu aprobator din cap.

— O parte dintre Negustorii Noi înțeleg asta. Am auzit că mulți dintre ei vor să se-ntoarcă în Jamaillia imediat ce călătoriile vor fi mai puțin periculoase. Cred că pentru ei ar fi cel mai bine. Inima lor n-a fost niciodată în Bingtown. Casele, titlurile, pământurile strămoșești, soțiile și copiii lor legitimi sunt în Jamaillia. Bogăția i-a ademenit încoace. Acum, după ce au descoperit că aici n-o pot găsi, se vor întoarce acasă. Cred că insistă cu pretențiile în speranța că vor avea ceva de vândut înainte de plecare.

— Și ne vor lăsa să facem curat în urma lor, spuse Keffria cu acreală. Îmi pare rău pentru amantele și bastarzii lor. Probabil că vor trebui să rămână în Bingtown. Sau să plece spre miazănoapte. Am auzit că o parte dintre tatuați vor să se îmbarce pe corăbii care merg în Cele Șase Ducate. E un ținut aspru, aproape barbar, dar ei simt că acolo ar putea s-o ia de la început, fără să fie nevoiți să semneze vreo înțelegere. Simt că Jani le-a pus condiții prea dure ca să devină negustori în Tărâmul Ploilor Sălbatice.

— După ce ne vor părăsi toți cei care preferă să plece, toți cei rămași vor fi mult mai aproape de spiritul primilor negustori din Bingtown, sublinie Ronica. Se apropie de fereastra fără perdele și se uită afară, în lumina înserării. O să mă bucur când se va aranja totul. Când aici vor rămâne doar cei dornici să fie o parte din Bingtown, atunci cred că ne vom vindeca. Însă asta s-ar putea să dureze. Acum nu e sigur să călătorești nici spre miazănoapte, nici spre miazăzi. Își lăsă capul pe o parte și se uită pieziș la Keffria. Toate zvonurile și noutățile din Bingtown par să-ți fie foarte bine cunoscute.

Keffria luă asta drept o dojană nerostită, dar meritată. Cândva nu o interesau decât casa și copiii ei.

— La întrunirile Consiliului, bârfele par să nu se mai termine. Și ei umblă prin oraș mai des decât înainte. Acasă sunt de făcut mai puține lucruri care să-mi solicite timpul. Iar eu și Ekke

stăm de vorbă când pregătim cina. Numai atunci pare să se simtă pe de-a-ntregul în largul ei cu mine.

Keffria șovăi. În glas i se simțea uimirea când întrebă:

— Știai că e îndrăgostită de Grag Tenira? Pare să creadă că și el e interesat de ea. La asta n-am știut ce să răspund.

Mama ei zâmbi aproape cu îngăduință.

— Dacă și Grag e interesat de ea, le urez tot ce e mai bun. E un bărbat cumsecade și merită o pereche pe măsură. Ekke ar putea fi așa. E o femeie de calitate, tăioasă, dar bună la suflet și știe multe despre mare și despre năieri. Grag ar fi putut nimeri mai rău.

— Eu, una, speram că ar putea nimeri mai bine. Keffria zgândări focul. Speram că Althea o să se-ntoarcă acasă, c-o să-i vină mintea la cap și-o să se mărite cu el.

Fața Ronicăi căpătă un aer grav.

— Acum mă gândesc la Althea sperând să se-ntoarcă. Veni lângă foc și se așeză brusc pe marginea vetrei. E rugăciunea mea către ei toți. Veniți acasă, oricum puteți, doar veniți acasă.

În încăpere domni tăcerea vreme îndelungată. Pe urmă Keffria întrebă cu voce înceată:

— Chiar și Kyle, mamă? Speri că se va întoarce și el acasă?

Ronica își roti ușor capul și întâlni gânditoare ochii fiicei sale. Pe urmă răspunse cu sinceritate în glas:

— Dacă asta speri tu, atunci o sper și eu, pentru tine.

Keffria închise o vreme ochii. Vorbi dintr-un întuneric numai al ei.

— Dar tu crezi că ar trebui să mă declar văduvă a mării, să-l jelesc și apoi să-mi continui viața.

— Poți, dacă e alegerea ta, răspunse Ronica, fără nicio inflexiune în glas. Lipsește de destul de multă vreme. Nimeni nu te-ar învinui.

Keffria se lupta cu nefericirea care creștea, amenințând s-o potopească. Încerca să nu se lase în voia ei, fiindcă altfel ar fi înnebunit.

— Nu știu ce sper, mamă. Aș vrea să aflu ce s-a întâmplat. Mai trăiesc sau nu? A scăpat măcar unul cu viață? Aproape că m-aș simți ușurată dacă aș auzi că a murit Kyle. L-aș putea jeli pentru lucrurile bune din viața noastră și le-aș da uitării pe cele rele. Dacă vine acasă... nu știu. Sentimentele mele sunt prea amestecate.

Când m-am măritat cu el, am făcut-o fiindcă era atât de autoritar. Am fost sigură c-o să aibă grijă de mine. Am văzut că tu trebuia să muncești din greu când era tata plecat pe mare. N-am vrut o astfel de viață pentru mine. Își privi mama și clătină din cap. Îmi pare rău dacă vorbele mele îți rănesc sentimentele.

— Nu le rănesc, răspunse scurt Ronica, dar fiica ei știu că minte.

— Însă când a murit tata și totul s-a schimbat, m-am trezit cumva trăind totuși viața ta. Keffria zâmbi cu amărăciune. Atât de multe mărunțișuri, atât de multe treburi de dus la bun sfârșit, până ce am simțit că pentru mine nu-mi rămâne timp deloc. Partea stranie e că acum, după ce am preluat eu hățurile, nu cred că le mai pot lăsa vreodată din mâini. Chiar dacă mâine ar apărea Kyle în ușă și ar spune: „Nu-ți face griji, draga mea, mă ocup eu de toate", nu cred că l-aș putea lăsa s-o facă. Pentru că acum știu prea multe. Clătină din cap. Printre altele, știu că la toate astea mă pricep mai bine decât s-ar putea pricepe el. Mi-am dat seama când am început eu să negociez cu creditorii noștri. Am văzut de ce ai aranjat tu lucrurile așa cum ai făcut-o, iar pentru mine totul a avut sens. Dar mai știu și că lui Kyle nu i-ar plăcea să scape familia de datorii încetul cu încetul, cu răbdare. Și... Își îndreptă brusc privirea către mama ei. Vrei s-auzi în ce stare mă aflu acum? Nu-mi doresc poverile astea. Dar nici nu pot suporta să i le încredințez altcuiva. Fiindcă, deși e vorba de atât de multă muncă, îmi place să-mi controlez propria viață.

— Cu bărbatul potrivit, controlul ăsta se poate împărți, sugeră Ronica.

Keffria simți că zâmbește strâmb de-acum.

— Dar Kyle nu e omul potrivit pentru așa ceva. Și acum o știm amândouă. Răsuflă prelung. Dacă s-ar întoarce, nu l-aș lăsa să aibă votul familiei mele în Consiliul Negustorilor. Fiindcă eu

știu mai multe despre Bingtown și pot vota cu mai multă înțelepciune. Însă el ar detesta asta. Cred că n-ar fi nevoie de mai mult ca să-l alunge.

— Lui Kyle nu i-ar conveni să-ți controlezi propriul vot? Nici faptul că a trebuit să fii în stare să-ți porți singură de grijă în lipsa lui?

Keffria șovăi câteva clipe înainte de a răspunde. Se sili să dezvăluie adevărul.

— Nu i-ar plăcea că m-am descurcat foarte bine, mamă. Dar mă descurc bine. Și-mi place că pot s-o fac. Iată unul dintre motivele care mă îndeamnă să-l las pe Selden să plece: la anii lui puțini, mi-a dovedit că-și poate purta singur de grijă mai bine decât izbutesc eu. Aș putea să-l țin aici, în siguranță, alături de mine. Dar aș fi aidoma lui Kyle, care m-a ținut pe mine sub control.

O bătaie ușoară în ușă le făcu pe amândouă să tresară. Rache își strecură capul înăuntru.

— Jani Khuprus e aici. Zice că a venit pentru Selden.

După tulburările din Bingtown, Rache se schimbase câte puțin în mai multe privințe. Locuia în continuare cu ele și făcea treburile unei servitoare. Dar, în același timp, vorbea fără fereală despre locul unde spera să-și primească bucata ei de pământ și despre soiul de casă pe care avea s-o construiască după stabilirea tuturor condițiilor. Acum, când vestise sosirea lui Jani pentru Selden, dezaprobarea i se simțise în glas mult mai puternică decât ar fi fost cu luni în urmă. Keffria nu i-o lua în nume de rău. Rache avusese grijă de copiii ei și, făcând-o, ajunsese să se atașeze cu adevărat de ei. Fusese mai mult decât bucuroasă când se întorsese Selden din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Nu-i plăcea deloc să renunțe iarăși la el.

— Vin jos, îi răspunse Keffria fără întârziere. Ar trebui să cobori și tu dacă vrei să-ți iei rămas-bun de la el.

*

Așteptând-o agitată pe Keffria, Jani cerceta încăperea cu privirea. Se schimbase, nu mai era cea din zilele fericite când Reyn se aflase acolo, curtând-o pe Malta. Camera era curată, dar

mobila fusese evident adusă din diverse colțuri ale casei. Erau scaune și o masă cam șchioapă. Dar nu exista nicio carte, nicio tapiserie, niciun covor, nimic din tușele mărunte care-i dau unei încăperi înfățișarea sa aparte. Inima ei sângera pentru familia Vestrit, care, din propriul cămin, rămăsese doar cu pereții.

Era adevărat că văzuse prăbușirea orașului îngropat, care fusese izvorul bogăției Tărâmului Ploilor Sălbatice și, indirect, al bunăstării Bingtownului. Trehaug avea să mai sufere câțiva ani de foamete. Dar casa ei rezistase furtunii. Avea cu ce să meargă mai departe. Tablourile ei, lenjeria brodată, bijuteriile și hainele o așteptau acasă, în siguranță. Nu rămăsese aproape săracă, aidoma familiei Vestrit. Se simțea cu atât mai egoistă, cu cât venise să-i ia ultima rămășiță a adevăratei bogății. Fiul lor cel mai mic avea să plece cu ea în seara aceea. Nu și-o spuseseră în cuvinte, dar adevărul stătea scris mare, cu solzi, pe fața lui Selden. Băiatul era acum un om al Tărâmului Ploilor Sălbatice. Nu se întâmplase datorită lui Jani; ea nu s-ar fi gândit niciodată să fure un fiu, și cu atât mai puțin un ultim descendent. Dar asta n-o făcea să se simtă mai puțin lacomă fiindcă îi era drag gândul c-o să ia băiatul cu ea. Încă un copil în familia ei era o comoară fără egal. Își dorea să nu fi fost câștigul ei o pierdere pentru prietenele sale.

Scârțâitul sandalelor lor ajunse la ea înainte să le vadă. Mai întâi Keffria, apoi Ronica și în cele din urmă Rache intrară în cameră. Selden nu le însoțea. Asta era bine. Jani dorea să-și rostească propunerea înainte de a-și lua Keffria rămas-bun de la fiul ei. Ar fi semănat mai puțin cu o plată. Când se salutară, observă că mâna Ronicăi părea mai fragilă într-a ei, iar Keffria devenise mai sobră și mai rezervată. Eh, era îndeajuns de firesc.

— Ți-ar plăcea o cană cu ceai? întrebă Keffria cu o curtoazie din vremuri trecute. Apoi, cu un râs nervos, se întoarse spre Rache. Dacă mai avem ceai sau ceva asemănător.

Servitoarea zâmbi.

— Sunt sigură că mai pot găsi vreun soi de frunze bune de opărit.

— Mi-ar plăcea o cană de orice cald, răspunse Jani. Frigul de-afară m-a pătruns până în măduva oaselor. De ce trebuie s-avem o iarnă atât de aspră în cele mai grele vremuri din viața noastră?

Se plânseră pentru scurt timp de asta. Pe urmă Ronica le scăpă de banalitățile fără sens când Rache reapăru cu ceaiul.

— Ei, să nu ne mai agităm de parcă n-am ști foarte bine de ce e Jani aici. A venit să-l ia pe Selden în Tărâmul Ploilor Sălbatice în seara asta, când *Kendry* își va ridica ancora. Știu, Keffria s-a declarat de acord și asta vrea și Selden. Dar...

Aici curajul o părăsi pe Ronica. Spuse ultimele cuvinte cu voce încordată.

— Dar nu-mi place deloc să-l pierd...

— Aș vrea să nu simți așa ceva, zise Jani. Că îl pierzi. Vine acum pentru o vreme cu mine, fiindcă e sincer convins că e dator să ne-ajute să facem pregătiri pentru munca pe care o vom începe. Nu încape îndoială că Tărâmul Ploilor Sălbatice l-a însemnat ca pe unul ce îi aparține. Dar asta nu înseamnă că nu mai e un Vestrit. Și sper că, în viitor, va veni o vreme când locuitorii Tărâmului Ploilor Sălbatice și ai Bingtownului se vor întâlni fără rețineri și cât mai des.

Cuvintele ei nu primiră răspuns.

— Selden nu e singurul motiv pentru care mă aflu aici, adăugă ea pe neașteptate. Am și două oferte. Una e a Consiliului din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Cealaltă e a mea.

Înainte de a apuca să continue, Selden deschise ușa.

— Sunt gata, dădu de veste cu o satisfacție nemascată.

Intră târând după el un sac de pânză groasă deformat de umflături și se uită în jur, la femeile adunate.

— De ce sunteți atât de tăcute? întrebă.

Lumina focului îi dansa pe solzii obrajilor.

Nimeni nu-i răspunse.

Jani se așeză pe scaunul ei și acceptă cana de ceai oferită de Rache. Sorbi din ea, profitând de timpul câștigat ca să-și adune gândurile. Avea gust de mentă, cu ceva din aroma de rădăcină picantă.

— E într-adevăr delicios, își complimentă cu sinceritate gazdele în timp ce lăsa cana pe masă.

Se uită pe rând la fețele în așteptare. Keffria își ținea ceaiul în mână, dar încă nu sorbise din el. Ronica nici măcar nu-și ridicase cana. Jani știu deodată că lipsea ceva. Își drese glasul.

— Eu, Jani Khuprus, din familia Khuprus de negustori din Tărâmul Ploilor Sălbatice, îți accept ospitalitatea și mă așez la masa și în casa ta. Îmi aduc aminte de toate vechile făgăduieli pe care ni le-am făcut unii altora, Tărâmul Ploilor Sălbatice către Bingtown.

În timp ce rostea vechile cuvinte rituale, își dădu brusc seama că are lacrimi în ochi. Da. Așa era bine. Citi pe fețele femeilor din Bingtown un sentiment de reciprocitate.

Ca și cum ar fi rostit o replică îndelung repetată, Ronica și Keffria vorbiră într-un glas:

— Noi, Ronica și Keffria Vestrit, din familia Vestrit de negustori din Bingtown, te primim cu brațele deschise la masa și în casa noastră. Ne aducem aminte de toate vechile făgăduieli pe care ni le-am făcut unii altora, Bingtownul către Tărâmul Ploilor Sălbatice.

Keffria surprinse pe toată lumea când continuă singură:

— Și totodată de înțelegerea noastră separată legată de corabia vie *Vivacia*, creată de ambele noastre familii, și de speranța că acestea se vor uni prin căsătoria Maltei Vestrit cu Reyn Khuprus. Trase adânc aer în piept. Vocea nu-i tremură decât foarte puțin. Pentru consfințirea legăturii dintre familiile noastre, îți-l ofer pe fiul meu mezin, Selden Vestrit, spre a fi crescut în sânul familiei Khuprus din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Te însărcinez să-l înveți temeinic rânduielile de viață ale poporului vostru.

Da. Așa era bine. Să fie totul protocolar. Selden își îndreptă brusc spatele. Lăsă sacul pe podea și înaintă. Își luă mama de mână și se uită în sus, la ea.

— Eu trebuie să spun ceva? întrebă cu seriozitate.

Jani întinse mâna.

— Eu, Jani Khuprus, din familia Khuprus de negustori din Tărâmul Ploilor Sălbatice, îl întâmpin cu brațele deschise pe

Selden Vestrit, spre a fi crescut în sânul familiei noastre, unde va învăța rânduielile de viață ale poporului nostru. Va fi îndrăgit ca și cum ar fi sânge din sângele nostru. Dacă aceasta e dorința lui.

Selden nu dădu drumul mâinii mamei sale. Ce înțelept era deja! În schimb, își puse mâna liberă într-a lui Jani. Își drese glasul.

— Eu, Selden Vestrit, din familia Vestrit, doresc cu adevărat să fiu crescut de familia Khuprus din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Se uită la mama lui și adăugă: O să mă străduiesc să învăț foarte bine tot ce mi se va spune. Gata, spuse apoi. S-a făcut.

— S-a făcut, încuviință mama lui cu blândețe.

Jani se uită în jos, la mânuța aspră pe care o ținea într-a ei. În jurul rădăcinilor unghiilor începuseră deja să apară solzi. Băiatul avea să se schimbe cu iuțeală. Pentru el era într-adevăr cel mai bine să meargă în Tărâmul Ploilor Sălbatice, unde astfel de lucruri erau acceptate. Pentru o clipă, se întrebă dacă fetița ei, Kys, i-ar fi găsit un loc în gândurile sale. Selden era doar cu câțiva ani mai mare decât ea. O astfel de căsătorie nu era de neînchipuit. Pe urmă își lăsă deoparte gândul egoist. Își înălță ochii și întâlni privirea tristă a Keffriei.

— Poți veni și tu dacă vrei. Și tu, Ronica. Asta e oferta mea. Veniți în susul fluviului, la Trehaug. Nu vă făgăduiesc că acolo veți avea parte de vremuri mai ușoare, dar veți fi bine-venite în casa mea. Știu că așteptați vești despre Malta. Și eu aștept întoarcerea dragonului. Putem aștepta împreună.

Keffria clătină încet din cap.

— Mi-am petrecut o prea mare parte din viață așteptând, Jani. N-o mai fac. Consiliul din Bingtown trebuie îmboldit ca să treacă la fapte, iar eu sunt una dintre cei care trebuie să-l îmboldească. Nu pot aștepta să pună ei capăt tulburărilor din oraș. Trebuie să insist zi de zi, ca să se țină cont de toate nemulțumirile. Se uită la fiul ei. Îmi pare rău, Selden.

El o privi uluit.

— Îți pare rău că faci ceea ce trebuie să faci? Mamă, eu urmez exemplul tău. Plec la Trehaug din același motiv. Izbuti să-i

zâmbească. Tu mă lași pe mine să plec. Iar eu te las pe tine să pleci. Pentru că suntem negustori.

Fața Keffriei se destinse brusc, de parcă un păcat de neiertat i-ar fi fost luat de pe suflet. Oftă prelung.

— Mulțumesc, Selden.

— Și eu trebuie să rămân, spuse Ronica, în liniștea lăsată. Keffria fiind Negustoreasa din familia Vestrit, eu trebuie să mă ocup de restul problemelor noastre. Nu e vorba doar de casa care a fost invadată și devastată. Mai avem și alte proprietăți, unde s-au întâmplat aceleași nenorociri. Dacă nu vrem să le pierdem pe toate, trebuie să trec la treabă acum, să tocmesc oameni care să muncească în schimbul unei părți din viitoarea recoltă. Va veni din nou primăvara. Viile și livezile se vor umple de frunze noi. În ciuda tuturor necazurilor noastre, lucrurile astea trebuie avute în vedere.

Jani clătină din cap cu un mic zâmbet.

— Așa mă așteptam să-mi răspundeți. Când mi-am dezvăluit planurile, chiar așa mi-a spus Consiliul din Tărâmul Ploilor Sălbatice c-o să reacționați.

Keffria se încruntă.

— De ce e Consiliul din Tărâmul Ploilor Sălbatice interesat de răspunsurile noastre?

Jani nu le spuse că membrii Consiliului doriseră la fel de mult ca ea să-l ceară pe Selden Vestrit. Dar le dezvălui restul adevărului.

— Consiliul dorește să se folosească de serviciile tale, Keffria Vestrit. Însă, ca să ai sorți de izbândă, trebuie să rămâi aici, în Bingtown.

— Serviciile mele? Keffria era evident uluită. Ce servicii îi pot aduce eu?

— Poate că ai uitat sau ai vrut să-ți scoți minte ultima oară când ai vorbit în Consiliul nostru. Membrii lui n-au uitat. Ai fost întru totul însuflețitoare când te-ai oferit să riști punându-te în slujba negustorilor. Lucrurile s-au schimbat atât de repede, încât sacrificiul tău n-a fost necesar. Dar faptul că te-ai oferit și claritatea cu care ai înțeles cum stau lucrurile le-au făcut tuturor

o impresie profundă. Şi, cu toate noile schimbări care plutesc acum în aer, Consiliul din Tărâmul Ploilor Sălbatice are nevoie de o voce oficială în Bingtown. Când negustori ca Pols, Kewin şi Lorek ajung să cadă de acord că eşti cea mai bună alegere pentru a fi reprezentanta noastră, nu se poate să nu-ţi dai seama că le-ai făcut o impresie extrem de favorabilă.

Obrajii Keffriei se colorară într-o nuanţă de roz palid.

— Dar negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice au avut întotdeauna dreptul să vorbească în Consiliul nostru, aşa cum orice negustor din Bingtown a putut întotdeauna să ceară cuvântul în Consiliul vostru. Nu aveţi nevoie să vă reprezint eu.

— Noi nu suntem de aceeaşi părere. Schimbările care vin acum sunt numeroase, de aceea comunităţile noastre sunt nevoite să conlucreze încă şi mai îndeaproape decât în trecut. Păsările-mesager nu pot zbura mai repede decât o fac. În vremurile astea primejdioase, când toate corăbiile noastre patrulează ca să nu ajungă la voi vase chalcedene, pe Fluviul Ploilor Sălbatice se navighează mult mai puţin. Mai mult decât oricând avem acum nevoie de vocea cuiva care ne înţelege. Te considerăm alegerea perfectă. Familia ta e deja puternic legată de Tărâmul Ploilor Sălbatice. Vrem să ne ceri sfatul ori de câte ori e cu putinţă, dar avem încredere în tine, ca să vorbeşti când e nevoie să fie auzită imediat vocea noastră.

— Dar de ce nu-l lăsaţi aici, în Bingtown, pe unul de-al vostru?

— Pentru că, aşa cum mi-aţi spus deja tu şi mama ta, în vremurile astea tulburi e nevoie să rămână fiecare în preajma casei sale. În plus, în foarte multe feluri, *tu* eşti acum una de-a noastră.

— Ar fi perfect, mamă, se amestecă pe neaşteptate Selden. Pentru că şi dragonul o să aibă nevoie de o voce aici. Tu poţi face Bingtownul să vadă că e necesar să i se dea ajutor, mai presus de orice fel de „înţelegere" am semnat.

Jani îl privi surprinsă. Chiar şi în camera foarte bine luminată, îi vedea ochii sticlind cu adevărat de entuziasm.

— Dar, Selden, interesele dragonului sunt de multe ori diferite de cele ale locuitorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice sau ale celor din Bingtown, îl preveni ea cu blândețe.

— O, ba nu, o asigură băiatul. Nu mă-ndoiesc că-ți vine greu să crezi că știu eu așa ceva. Dar ceea ce știu trece dincolo de ceea ce sunt, se întoarce într-un alt timp. Am visat orașul despre care vorbește Tintaglia, și e de o măreție mai presus de orice ne putem imagina. În comparație cu Cassarick, Frengong era o așezare umilă.

— Cassarick? Frengong? întrebă Jani, nedumerită.

— Frengong e numele dat de Străbuni orașului îngropat sub Trehaug. Cassarick e orașul pe care-l veți dezgropa pentru Tintaglia. Acolo o să dați de săli construite la scara de grandoare a dragonilor. În Camera Stelelor o să găsiți podeaua presărată cu ceea ce numiți nestemate de foc, ca o oglindă a cerului nopții din Ajunul Primăverii. Există un labirint cu pereți de cristal, creat ca să oglindească visurile celor care îndrăznesc să intre; o plimbare acolo e o confruntare cu propriul suflet. Îi spuneau Curcubeul Timpului, fiindcă toți cei care îl străbăteau păreau s-o facă pe câte o altă cale. Acolo sunt îngropate comori ce pot fi readuse la lumină...

Vocea lui Selden se stinse, pierdută în extaz. Răsufla adânc, în tăcere, uitându-se în gol. Femeile schimbară priviri pe deasupra capului său. El reîncepu brusc să vorbească.

— Bogăția pe care ne-o vor aduce dragonii va fi mai presus de bani. Va fi o nouă trezire a lumii. Omenirea a devenit o specie singuratică și, în această singurătate a noastră, am ajuns să fim periculos de aroganți. Reîntoarcerea dragonilor o să refacă echilibrul dintre inteligența și ambițiile noastre. Izbucni pe neașteptate într-un râs zgomotos. Nici ei nu sunt creaturi desăvârșite, oh, nu. De aceea suntem valoroși unii pentru alții. Fiecare specie e pentru cealaltă o oglindă a îngâmfării și a vanității. Văzând cum se grăbesc ei să pretindă că dețin controlul și supremația în întreaga lume, o să ne dăm seama cât de ridicole sunt pretențiile noastre.

Pe urmă se aşternu tăcerea. Ideile dezvăluite de Selden cu atâta indiferenţă reverberau în mintea lui Jani. Nici glasul, nici spusele lui nu se potriveau cu intonaţia sau cu cuvintele unui copil. Fusese înrâurit de dragon? Oare ce lăsaseră să revină în lume?

— Acum ai îndoieli, spuse Selden drept răspuns la neliniştile ei nerostite. Dar o să vezi. Bunăstarea dragonilor le aduce şi oamenilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice tot ce poate fi mai bun.

— Ei, răspunse în cele din urmă Jani, în privinţa asta va trebui probabil s-avem încredere în raţiunea mamei tale, pentru că ea ne reprezintă.

— E o răspundere covârşitoare, şovăi Keffria.

— Ştim asta foarte bine, răspunse Jani cu voce egală. Şi o astfel de însărcinare nu poate fi încredinţată fără oferirea unei recompense. La început, continuă ea după o ezitare, o să ne fie greu să te plătim în bani. Mă tem că, până ce ne vom reîncepe negoţul cu lumea din afară, va trebui să facem troc. Îşi roti privirea prin încăpere. Noi avem mobilă din belşug. Crezi că am putea face un schimb convenabil?

În ochii Ronicăi se aprinse scânteia speranţei.

— Sunt sigură că putem, răspunse Keffria aproape imediat. Apoi adăugă, cu un râs amar: Nu-mi vine în minte niciun soi de mobilă căreia să nu-i găsim întrebuinţare.

Jani zâmbi, foarte mulţumită de sine însăşi. Se temuse c-o să lase impresia că-l cumpără pe Selden de la familia lui. În realitate, era convinsă că a încheiat cel mai bun târg cu putinţă, unul care le făcea pe toate să simtă c-au avut cel mai mare câştig.

— Să facem o listă cu mobilele de care aveţi cea mai mare nevoie, sugeră ea. Puse o mână pe umărul băiatului, având grijă să nu pară prea posesivă. După ce-ajungem la Trehaug, Selden o să m-ajute s-aleg ceea ce crede că vi se potriveşte cel mai bine.

25

REPARAȚII

— Așadar, din nou pe plajă, spuse *Paragon*.

— Nu pentru mult timp, îl asigură Amber. Își puse în treacăt mâna înmănușată pe puntea lui. Era un gest de tandrețe, dar nimic mai mult. Ea dormise mult și profund, iar el așteptase cu nerăbdare să se trezească, să aibă din nou senzația dată de legătura care îi unise pentru scurtă vreme. Dar nu se întâmplase așa. Nu putea ajunge la ea, abia dacă izbutea s-o simtă. Era la fel de singur ca întotdeauna.

Brashen își pierduse încrederea în el. *Paragon* încercase să-i spună că nu e nicio stricăciune sub linia de plutire, dar Brashen insistase să-l scoată pe uscat. Se scuzase, crispat, spunând că așa ar fi făcut cu orice corabie aflată într-o stare atât de proastă. Apoi îi dusese trupul pârjolit în susul unei plaje nisipoase. La reflux, *Paragon* eșuase acolo, cu cea mai mare parte a cocii dezvelită. Măcar șarpele nu mai putea să se învârtească în jurul lui la nesfârșit. Creatura îl înnebunea îmboldindu-l să se răzbune.

Brashen adunase ce mai rămăsese din echipaj și le spusese tuturor, scurt și clar, să înceapă reparațiile. Foindu-se dominator pe punte, el era o prezență poruncitoare, dar nu scotea aproape niciun cuvânt, iar oamenii lui își continuau truda cu folos, deși se mișcau fără pic de însuflețire. Catargul de rezervă fusese adus și fixat. Recuperaseră lanțuri și monturi, matisaseră bucățile

bune de parâmă și scoseseră pe punte vele de rezervă și tot ce mai aveau de pus la păstrare. Proviziile stricate fuseseră aruncate peste bord. Peste hublourile sparte ale cabinei căpitanului bătuseră scânduri. O echipă fusese trimisă pe țărm să taie lemne pentru vergi. Era groaznic să lucrezi cu lemn verde, dar n-aveau de ales. Nu pălăvrăgeau, nu cântau, nu glumeau. Până și Clef era retras și tăcut. Nimeni nu încercase să curețe petele de sânge de pe punte. Le ocoleau sau pășeau peste ele. Lemnul lui vrăjitor era ciupit și crestat de veninul șerpilor. Îi împestrițase fața și îi lăsase dâre ce coborau în josul pieptului. Alte cicatrice în plus.

Îmbrăcată într-un veșmânt larg, făcut dintr-un cearșaf, Amber muncise alături de ceilalți până când Brashen îi poruncise tăios să se odihnească. Rămăsese o vreme întinsă în patul ei, în tăcere. Pe urmă se ridicase, ca și cum n-ar mai fi putut suporta să stea locului. Acum era așezată pe punte, pregătindu-și uneltele pentru următoarea ei însărcinare. Făcea mișcări stângace, protejându-și partea arsă a corpului. *Paragon* se obișnuise s-o audă spunând tot ce face, dar în ziua aia nu scotea nicio vorbă. El simțea că o preocupă ceva, dar nu putea înțelege ce.

Kennit și *Vivacia* dispăruseră de parcă n-ar fi fost niciodată acolo. Din hoarda care-l atacase nu mai rămăsese decât un singur șarpe. Calmul din zilele de după furtună făcea să pară totul un vis. Dar nu fusese un vis. Dragonii pândeau în el, chiar sub suprafață. Avea punțile însemnate de sânge proaspăt. O parte a echipajului era încă plină de furie împotriva lui. Sau de spaimă. La oameni era uneori greu să le deosebești. Cel mai mult îl ustura indiferența lui Amber.

— N-am avut de ales, se plânse el iarăși.

— Oare? întrebă ea cu nepăsare.

Așa fusese toată după-amiaza. Nu-l învinuia, dar nici nu dădea crezare spuselor lui. *Paragon* se înfurie.

— Nu. N-am avut! Și, fiindcă ai umblat prin amintirile mele, ar trebui să mă-nțelegi. Kennit face parte din familia mea. Acum știi. Acum știi totul. Ai furat toate secretele pe care-am jurat să le păstrez în siguranță, de dragul lui Kennit.

Amuți, cu vinovăția din nou clocotind înăuntrul lui. Nu putea să fie loial. Dacă-i era loial lui Kennit, n-avea cum să le fie loial nici lui Amber, nici celor doi dragoni care reprezentau, fiecare, câte un alt sine al său. Kennit făcea parte din familia lui, lui Kennit îi făgăduise ceva, dar, pentru a doua oară, nu izbutise să-și respecte făgăduiala. Era neloial și netrebnic. Mai rău, se simțea ușurat. Sentimentele lui se răsuceau ca o morișcă. Nu voise cu adevărat nici să moară, nici să-i ucidă pe toți oamenii de la bord. Amber ar fi trebuit s-o știe. Acum știa totul. Împărtășirea unor lucruri atât de cumplite îi oferea o alinare rușinoasă, fiindcă se bucura că, în sfârșit, mai cunoaște și altcineva tot adevărul. O parte copilăroasă a lui spera că ea o să-i spună acum ce are de făcut. Se luptase o vreme prea îndelungată cu secretele, neștiind ce să facă el cu niște amintiri atât de înspăimântătoare și de rușinoase. După ce fuseseră ascunse atât de mult timp ar fi trebuit să se șteargă, să-și piardă orice importanță. În schimb, ele supuraseră ca un buboi și, tocmai când avea el o nouă viață, vechea rană se redeschisese și otrăvise totul. Fusese cât pe ce să ucidă pe toată lumea.

— Ar fi trebuit să ne spui. Cuvintele se desprinseră de pe buzele ei încordându-se, ca și cum ar fi vrut să le ia înapoi. În tot acest timp, ai știut atât de multe care ne-ar fi putut ajuta și le-ai ținut pentru tine. De ce, *Paragon*? De ce?

El păstră o vreme tăcerea. Simțea ce face ea. Lega o parâmă de un țăruș. O încerca agățându-se de ea cu toată greutatea. Pe urmă veni lângă copastie și se cățără pe ea cu înțepeneală în mișcări. Se lăsă să cadă dincolo de proră, avântându-se ca s-ajungă în fața lui și, fără să-l prevină într-un fel sau altul, se opri proptindu-se ușor cu picioarele pe pieptul lui. Mâinile galionului se ridicară din reflex ca s-o prindă. Ea încremeni în strânsoarea lui, apoi vorbi resemnată:

— Știu. M-ai putea ucide chiar în clipa asta dacă ai vrea. Dar, de la bun început, n-am avut de ales când ți-am încredințat viețile noastre. Eu am sperat că încrederea va veni din ambele părți, dar e clar că n-a fost așa. Te-ai dovedit în stare să ne omori pe

toți. Dacă așa stau lucrurile, nu văd de ce mi-ar mai fi teamă de tine. O să ne ucizi sau nu. Mi-ai arătat că, în privința asta, n-am niciun control. Nu pot decât să-mi țin viața în ordine și să fac ceea ce-mi e menit.

— Poate că tot asta fac și eu, ripostă el.

Își uni palmele într-o platformă pe care să stea ea, așa cum stătuse, cu ani în urmă, băiatul Kennit.

Amber nu păru să-i ia în seamă spusele. Mâinile ei înmănușate se plimbau fără grabă pe fața lui, nu doar pipăind cicatricele noi, ci și atingându-i obrajii, nasul și barba.

El nu putea lăsa tăcerea netulburată.

— În noaptea aia m-ai iubit. Ai fost gata să renunți la viața ta ca să mă salvezi. Cum e cu putință să-ți reversi acum furia asupra mea?

— Nu sunt furioasă, negă ea. Dar nu pot să nu mă gândesc că totul ar fi putut lua o altă întorsătură. Sunt... rănită. Ba nu. Șocată. De tot ceea ce n-ai făcut tu, pe când noi am făcut pentru tine tot ce ne-a stat în puteri. De tot ceea ce ne-ai ascuns. Și probabil că profunzimea acestui sentiment are o foarte mare legătură cu cât de mult te iubesc într-adevăr. De ce n-ai putut să ai încredere în noi, *Paragon*? Dacă ne-ai fi dezvăluit secretele tale, lucrurile s-ar fi putut desfășura cu totul altfel.

Paragon medită asupra spuselor ei în timp ce o simțea pipăindu-i gâtul și conturul bărbiei.

— Ești și tu doldora de secrete, o învinui pe neașteptate. Nu ni le-ai împărtășit nouă, celorlalți, niciodată. Cum poți să mă disprețuiești fiindcă fac exact ceea ce faci și tu?

Tonul ei deveni brusc solemn.

— Secretele pe care le păstrez eu sunt doar ale mele. Păstrându-le, nu fac rău nimănui.

Paragon îi descoperi îndoielile.

— De asta nu ești sigură. Secretele mele sunt la fel de periculoase și dacă le dezvălui, și dacă le păstrez. Dar, așa cum ai spus și tu, secretele mele erau ale mele. Poate singurul lucru din lume care îmi aparținea cu adevărat.

Ea păstră multă vreme tăcerea. Apoi:

— Unde sunt dragonii? Ce sunt dragonii și de ce sunt dragoni în tine? Din pricina ta am visat șerpi și dragoni? De fapt chemările trimise către mine m-au adus la tine?

El căzu pe gânduri câteva clipe.

— Ce-mi dai în schimbul unui răspuns? Un secret de-al tău? Ca să-mi arăți că ai încredere în mine în aceeași măsură în care mă-ncred eu în tine.

— Nu știu dacă pot, răspunse Amber, tărăgănând cuvintele. Încetase să-i mai atingă fața. Secretele mele sunt armura mea. Fără ele, sunt foarte ușor de rănit, în foarte multe feluri. Chiar și când oamenii nu intenționează să mă rănească.

— Vezi, chiar înțelegi, se grăbi el să răspundă.

Simțea că înțepătura lui dă rezultate.

Ea trase aer în piept și se grăbi să vorbească de parcă s-ar fi aruncat în apă rece.

— E greu de explicat. Când eram mult mai tânără și vorbeam despre asta, oamenii credeau că sunt prea plină de mine. Se străduiau să-mi spună că nu pot fi ceea ce știam că sunt. În cele din urmă, am fugit de la ei. Și atunci mi-am făgăduit că n-o să mă mai tem de ceea ce cred alții despre mine. Că o să țin pentru mine viitorul despre care știu că mi se-așterne în față. Mi-am dezvăluit visurile și ambițiile unui număr foarte mic de oameni.

— Rostești multe cuvinte fără să-mi spui nimic, sublinie *Paragon*, pierzându-și răbdarea. Ce ești, mai exact și de fapt?

Ea râse scurt, fără pic de veselie.

— Nu știu cum să te lămuresc într-un singur cuvânt. Mi s-a spus că sunt nebună la fel de des cum mi s-a spus că sunt profetesă. Am știut întotdeauna că există lucruri pe care trebuie să le fac pentru întreaga lume, lucruri pe care nu le poate face nimeni altcineva. Ei, dar ăsta e adevărul în privința oricărui om, nu mă îndoiesc. Însă merg pe o cale pe care n-o văd clar. Pe drum sunt semne călăuzitoare, dar nu le găsesc întotdeauna. Am plecat în căutarea unui băiat sclav, cu nouă degete.

Amber clătină din cap. *Paragon* îi simți gestul.

— Am găsit-o pe Althea și, cu toate că nu era nici băiat, nici sclav și avea toate cele zece degete, am simțit prin ea o legătură. Așa că am ajutat-o. Să mă ierte zeii, am ajutat-o să-și găsească moartea. Pe urmă am întâlnit-o pe Malta și m-am întrebat dacă nu cumva ea e cea pe care trebuie s-o ajut. *Paragon*, mă întind spre viitor, prin ceața timpului, către simboluri care devin oameni și către oameni în pragul legendei. Aici trebuie să duc la îndeplinire o însărcinare, numai că nu se dezvăluie privirii mele. Nu pot decât să mă avânt către ea și să sper că, atunci când va veni vremea, o s-o recunosc și o să fac ceea ce trebuie. Deși, în clipa asta, speranțele sunt firave. Trase din nou aer în piept. De ce sunt dragoni în tine? întrebă apoi.

El simți că schimbase intenționat vorba. Dar îi răspunse totuși.

— Pentru că eram menit să devin dragoni. Ceea ce numiți voi lemn-vrăjitor e, de fapt, un adăpost ocrotitor pe care șerpii și-l țes în jurul lor înainte de a începe să se preschimbe în dragoni. În ruinele unui oraș din vechime, Negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice au dat de dragoni în astfel de învelișuri. I-au ucis, dar au folosit învelișurile, bogate în amintiri ale dragonilor, construind din ele corăbii. Ne spun corăbii vii, dar, de fapt, suntem morți. Însă amintirile trăiesc, condamnându-ne la o jumătate de viață, închiși într-un corp incomod, care nu poate fi mișcat fără ajutorul oamenilor. Eu sunt mai ghinionist decât mulți alții, pentru că m-au construit din doi coconi. Imediat ce am fost făurit, dragonii au început să se lupte ca să se domine unul pe altul. Clătină din capul lui imens. Vezi tu, eu m-am trezit prea devreme. N-am absorbit destule amintiri omenești ca să fiu puternic ancorat în ele. Din clipa când am deschis ochii, m-am simțit sfâșiat.

— Nu înțeleg. Atunci de ce ești *Paragon*, și nu un dragon?

El râse amar.

— Ce altceva crezi că e *Paragon*, dacă nu o spoială de amintiri omenești așternută peste doi dragoni încleștați în luptă? Tot ciorovăindu-se pentru supremație, mi-au dat prilejul să ies la suprafață. Când spun „eu", nu prea știu ce înseamnă. Oftă pe neașteptate. Iată ce mi-a dat Kennit și ce-o să-mi lipsească mai

presus decât orice: un simț al sinelui. Și un simț al rudeniei. Când se afla la bordul meu, știam cine sunt fără nicio îndoială. Tu vezi în el un pirat sângeros. Eu mi-l amintesc în primul rând ca pe un băiat zburdalnic, plin de viață, bucurându-se de vânt și de valuri. Râdea cu poftă, se legăna pe greement și nu mă lăsa singur. Refuza să se teamă de mine. S-a născut la bordul meu. Îți poți imagina că o singură naștere a putut șterge toate morțile de mai înainte? Tatăl lui mi l-a oferit mie, cu sângele de la naștere încă pe piele. „N-ai fost niciodată corabia mea, *Paragon*. Nu în inima ta. Dar poate că vei fi a lui, așa cum și el e al tău." Și a fost. A ținut dragonii la distanță. Tu, tu ai fost cea care i-a slobozit și urmările trebuie să le îndurăm cu toții.

— Par liniștiți. Somnolenți, se aventură Amber să aprecieze. Tu pari într-o foarte mare măsură tu însuți, doar mai... puțin închis în tine.

— Întocmai. Cu crăpături prin care mi se preling secretele. Ce faci?

Crezuse că Amber caută stricăciunile făcute de foc. Se așteptase s-o simtă târându-se pe coca aidoma unui păianjen, nu să se plimbe pe trupul lui.

— Îmi țin cuvântul dat ție și dragonilor. O să-ți dăltuiesc ochi. Încerc să mă hotărăsc de unde să-ncep reparația.

— N-o face.

— Ești sigur?

Amber puse întrebarea cu voce joasă. El îi simți disperarea. Le făgăduise asta dragonilor. Ce avea să facă acum, dacă el i-o interzicea?

— Nu, vreau să spun să nu-mi repari fața. Vreau să-mi dăltuiești una nouă. Una în totalitate numai a mea.

Din mila sorții, ea nu-l întrebă ce înțelege prin asta. Se mulțumi să repete întrebarea de mai înainte.

— Ești sigur?

El chibzui o clipă.

— Cred... Nu vreau să fiu dragon. Adică vreau, dacă trebuie, dar vreau să fiu amândoi dragonii. Și totodată *Paragon*. Să fiu, așa cum ai spus tu, trei contopiți într-unul singur. Vreau...

Șovăi. Dacă ea ar fi râs la auzul cuvintelor lui, ar fi fost mai rău decât moartea, deși viața era întotdeauna mai nemiloasă și mai dură decât pierderea ei.

— Fă-mi o față pe care s-o poți iubi, o imploră cu voce abia auzită.

Ea rămase neclintită și moale în mâinile lui. Încordarea pe care o simțise vibrând în mușchii ei dispăru. Schiță un gest, apoi mâinile ei goale dansară lin peste fața lui. Atingându-l, îl măsura pe el, totodată deschizându-se ea. Piele pe piele, ea nu se mai ascundea. El o atinse îndeajuns ca să știe că ea dă dovadă de mai mult curaj decât oricând. Își înăbuși curiozitatea și se străduí să-i răspundă cu aceeași încredere. Nu se întinse înăuntrul ei să-i jefuiască tainele. Avea s-aștepte, să ia numai ceea ce îi oferea ei.

Îi simți mâinile plimbându-i-se pe față, măsurând proporțiile. Pe urmă ea îi atinse obrazul cu palma deschisă.

— Aș putea s-o fac. De fapt, chiar ar fi ușor. Își drese din nou glasul. O să fie mult de lucru, dar până ajungem la Bingtown o să ai o față nouă.

— Bingtown? El era surprins. Mergem acasă?

— Unde altundeva? Ce rost are să-l mai provocăm pe Kennit? *Vivacia* pare mulțumită să se afle în mâinile lui. Și chiar dacă n-ar fi, ce-am putea face noi?

— Dar Althea? obiectă el.

Amber se opri din ceea ce făcea. Își sprijini fruntea de obrazul lui și îi împărtăși toată nefericirea ei.

— Totul a fost legat de Althea, corabie. Fără ea, însărcinarea mea, oricare ar fi fost, nu mai are sens. Pe Brashen nu-l trage inima să continue, iar echipajul n-are curaj să se răzbune. Althea e moartă, iar eu am dat greș.

— Althea? Althea nu e moartă. Kennit a luat-o la bord.

— Ce?

Amber înmărmuri. Își puse palmele pe fața lui.

Paragon era uluit. Cum se putea să nu știe și ea?

— Kennit a luat-o la bord. Mi-a spus șarpele. Cred că încerca să mă-nfurie. Mi-a spus că doi oameni de-ai mei, adică două femei, au fost furate de Kennit.

Tăcu. Simțea ceva radiind din Amber. Era ca și cum o carapace din jurul ei ar fi crăpat, deschizându-se; dinăuntru se revărsau căldură și bucurie.

— Și Jek!

Răsuflă adânc, tremurător, ca și cum n-ar fi putut găsi aer pentru prea mult timp. Vorbi pentru sine.

— Mereu, mereu îmi pierd prea repede încrederea. Până acum ar fi trebuit să știu deja. Moartea nu triumfă. Amenință, dar nu poate înfrânge viitorul. Ce trebuie să se întâmple se va întâmpla.

Îl sărută pe obraz, făcându-l să amuțească de uimire, apoi îl trase de barbă.

— Sus! Sus! Pune-mă sus, pe punte! Brashen! Clef! Althea nu e moartă! Kennit a luat-o la bord. Așa spune *Paragon*! Brashen! Brashen!

*

El veni în fugă la strigătul disperat al lui Amber, temându-se că *Paragon* a rănit-o. În schimb, văzu galionul punând-o cu delicatețe pe puntea proră pârjolită. Amber făcu un pas împleticit către el, bâiguind ceva despre Althea, apoi căzu în genunchi.

— Ți-am spus să te odihnești! o mustră, furios.

Rănile făcute de veninul șarpelui săreau în ochi, înfiorătoare. Părul roșiatic îi atârna smocuri-smocuri de pielea roșie a capului, care i se jupuia. Partea stângă a feței și a gâtului era stacojie. Brashen nu știa sigur cât de mult i se întindeau vătămările în josul trupului. Mergea șchiopătând puternic, cu brațul stâng aproape de trup. De câte ori o vedea, era uluit că se putea da jos din pat.

Se apropie în grabă de ea și o prinse de brațul drept ca s-o ajute să se țină pe picioare. Amber se sprijini de el.

— Ce e? Ai pățit ceva?

— Althea trăiește. Un șarpe i-a spus lui *Paragon* că amândouă femeile de pe corabia noastră au fost ridicate de Kennit la bord. Le are pe Althea și pe Jek. Le putem lua înapoi.

Cuvintele se rostogoleau de pe buzele ei în timp ce o sprijinea. Clef se apropie iute, cu fruntea încrețită de nedumerire. Brashen se străduia să dea sens vorbelor ei. Althea trăia. Nu. Nu asta voia să spună. Durerea pierderii îl pătrunsese până în măduva oaselor. Bucuria oferită tăia prea adânc. Nu putea să aibă încredere în ce-i spunea. Răspunse cu asprime.

— Nu cred așa ceva.

— Eu cred, îl contrazise Amber. Felul în care mi-a spus-o nu-mi lasă nicio îndoială. Știe de la șarpele alb. Șarpele l-a văzut pe Kennit ridicând la bord două femei de pe corabia noastră. Althea și Jek.

— Cuvintele unui șarpe pe care ți le-a spus o corabie nebună.

Brashen se încruntă. Dar, în ciuda ripostei sale, speranța prinse să pâlpâie în el, dureroasă.

— Putem fi siguri că șarpele știe despre ce vorbește? Erau vii când le-a luat Kennit la bord? Mai sunt în viață acum? Și, chiar dacă sunt, oare putem spera c-o să le salvăm?

Amber râse. Îl prinse de umăr cu mâna teafără și încercă să-l zgâlțâie.

— Brashen, ele trăiesc! Oferă-ți câteva clipe ca să savurezi asta! Odată ce tragi aer în piept și spui „Althea trăiește", orice alt obstacol nu mai e decât un mic necaz. Spune-o.

Ochii ei căprui aurii erau irezistibili. Cumva, nu putea s-o refuze.

— Althea trăiește, făcu el încercarea de a rosti cuvintele cu glas tare.

Amber îi zâmbi larg, iar Clef începu să țopăie pe punte.

— Althea trăiește! repetă el.

— Fii convins, îl încurajă *Paragon*. Șarpele alb n-avea de ce să mintă.

Ceea ce murise în adâncul lui Brashen se trezea la viață. Poate că, în ciuda înfrângerii lui, ea trăia încă. Acceptase povara morții

Altheei din pricina eșecurilor lui. Încercarea de a trăi cu rușinea asta îl năucise. Neașteptata clemență îl năruí. Ceva foarte asemănător cu un suspin îl zdruncină și, în ciuda privirii uimite a lui Clef, lacrimile pe care refuzase să le lase să curgă pentru moartea ei își croiră brusc drum în afara lui. Își șterse ochii, dar nu izbuti să stăpânească tremurul care-l cuprinsese.

Clef era destul de curajos ca să-l smucească de încheietura mâinii.

— Căp'tane, n' înț'legen? Trăiește. N' tr'buien să pl'ngi acum.

El izbucni brusc în râs, un sunet la fel de dureros ca un suspin.

— Știu. Știu. Numai că...

Rămase fără cuvinte. Cum să-i explice unui băiat năvala sentimentelor care însoțeau refacerea lumii lui?

Amber îi completă gândurile.

— Kennit nu s-ar fi obosit s-o ia la bord doar ca s-o omoare. Probabil vrea răscumpărare pentru ea. E singurul răspuns logic. Poate că n-avem nici destui bani ca s-o răscumpărăm pe *Vivacia*, nici destulă putere și pricepere ca s-o luăm cu forța, dar avem de-ajuns ca să facem o ofertă considerabilă pentru Althea și Jek.

— Va trebui să mergem la Divvytown. În mintea lui Brashen, gândurile alergau. Kennit crede că l-a scufundat pe *Paragon*. Dacă ne vom face din nou apariția... Clătină din cap. Nu putem spune de ce primire vom avea parte.

— Pen minem și pen Amber n' ne-a v'zut n'ciodată. Am p'tea să m'rgem cu b'arcan no'străn în s'sul ml'știnii când e fl'xul 'nalt, să f'cem o of'rtă și să...

Brashen clătină din cap și îi zâmbi lui Clef la auzul propunerii lui cutezătoare.

— E o idee plină de curaj, dar n-o să meargă, flăcăule. Nimic n-o să-i împiedice să ia răscumpărarea și să vă țină ostatici și pe voi doi. Nu. Mă tem că va trebui să fie o luptă.

— N-o puteți lua înapoi luptându-vă, se amestecă pe neașteptate *Paragon*. Nici răscumpărând-o. Când l-ați întâlnit ultima oară nu s-a sinchisit de aurul vostru. Nu. N-o s-o vândă.

Galionul își îndreptă spre ei fața plină de cicatrice.

— De unde știi? întrebă Brashen.

Paragon își întoarse capul și glasul i se îngroșă.

— Știu ce-aș face eu. Mi-ar fi teamă că ea îmi cunoaște secretele. Dacă le-ar ști, pentru Kennit ar fi prea periculos s-o lase să plece de-acolo vie. O s-o omoare înainte de a îngădui să-i fie luată. Deși nu înțeleg de ce a salvat-o. Pentru el ar fi fost mai sigur s-o lase să se înece. Iată ceva care-mi scapă.

Brashen își ținu răsuflarea. Corabia nu-i mai vorbise niciodată astfel, fără nicio reținere. Era aproape ca și cum un străin ar fi avut vocea lui *Paragon*.

Galionul continuă să cugete cu glas tare.

— Dacă o păstrează, o s-o păstreze pentru el, ca pe o comoară pe care aurul n-o poate răscumpăra. Și Kennit păstrează astfel de comori într-un singur loc. În cele din urmă, o s-o ascundă acolo. O singură ascunzătoare e îndeajuns de sigură pentru ceva prea prețios și ca să fie ucis.

— Ne poți călăuzi? Putem sta acolo în așteptarea lui? întrebă Brashen.

Galionul le întoarse spatele. Își lăsă capul în piept. Mușchii spatelui i se reliefară, de parcă ar fi dus o luptă cu sine însuși.

— Căp'tane? începu Clef, dar Brashen îi făcu semn să tacă.

— Plecăm la următorul flux, îi vesti *Paragon* pe neașteptate, cu glasul lui de bărbat. O s-o fac. Ce nu se poate cumpăra cu aur se cumpără cu sânge. O să vă duc la Cheia inimii lui Kennit.

26

CURTARE

— Vreau să ies de-aici.

Kennit închise ușa în spatele lui și puse tava jos. Cu un calm studiat, se întoarse spre Althea.

— Ai nevoie de ceva care nu se află în cabină? o întrebă cu o politețe la fel de studiată.

— De aer proaspăt și de libertate de mișcare, răspunse ea imediat.

Stătea pe marginea patului. Când se ridică, se strădui să nu-și piardă echilibrul din pricina ușoarei legănări a corabiei. Rămase cu o mână sprijinită de perete.

El se încruntă.

— Ai senzația că nu ești bine tratată? De asta e vorba?

— Nu tocmai. Am senzația că sunt prizonieră și...

— Oh, nicidecum, niciodată. Îmi ești cel mai prețuit oaspete. Mă rănești crezând altceva. Haide. Fii sinceră cu mine. Am făcut ceva care te-a ofensat? Înfățișarea mea e înspăimântătoare? Dacă da, te asigur că nu intenționat.

— Nu, nu.

Kennit o privi străduindu-se să formuleze un răspuns.

— Ești plin de noblețe și înfățișarea ta nu e deloc înspăimântătoare. Te porți curtenitor, cu eleganță. Dar ușa era încuiată când am încercat-o și...

— Haide. Stai jos și mănâncă, și să vorbim despre asta.

Kennit îi zâmbi și izbuti să-și împiedice ochii să cutreiere pe trupul ei. Purta hainele lui Wintrow și, cu părul legat la spate, asemănarea dintre ei era și mai izbitoare. Avea ochii lui negri și pometii lui, dar fața nu-i fusese niciodată desfigurată de un tatuaj. Probabil că-și pusese hainele lui Wintrow crezându-le mai puțin provocatoare decât cămașa de noapte. Era exact invers. Înălțarea sânilor ei sub cămașa lui Wintrow îi înfierbânta sângele, și-l simțea zvâcnind cu putere în vene. Sinceritatea cu care vorbise Althea le dăduse obrajilor ei o tentă roz, însă o strălucire nefirească a ochilor arăta că încă mai are în trup somniferul pe care i-l dăduse. El descoperi mâncarea și o puse în fața ei, exact așa cum făcea cândva musul Kennit pentru piratul Igrot. Asemănările stranii abundau, se gândi el. Dar își alungă gândul și se sili să vorbească pe tonul firesc al unei conversații obișnuite.

— Ți-am explicat ce mă îngrijorează. Mă tem că echipajul meu nu e aidoma lumii rafinate în care ai crescut. Lăsându-te să umbli în voie pe corabie aș oferi prilejul să ți se aducă un afront sau să fii atacată într-un fel sau altul. Mulți dintre oamenii mei au fost sclavi; unii chiar pe corabia asta. Au stat în calele ei, înlănțuiți, murdari și tremurând de frig. Familia ta i-a închis acolo. Nu se prăpădesc de dragul rudelor lui Kyle Haven. Spui că n-ai nicio vină pentru felul în care-au fost tratați, nici pentru întrebuințarea care i s-a dat corabiei. Dar mă tem că e un adevăr greu de crezut pentru echipaj. Și pentru corabie.

Kennit continuă, zâmbind cu înțelegere:

— Știu că, de fapt, *Vivacia* te atrage. Dacă ai fi liberă să părăsești cabina, te-ai duce drept la galion. Fiindcă știu și că nu mă crezi când îți spun că *Vivacia* nu mai e.

Cu coada ochiului, o văzu strângând din buze și încordându-și fălcile, exact cum făcea Wintrow când era furios. Aproape că se simți îmboldit să zâmbească, dar în purtarea lui nu se schimbă nimic.

— Dar chiar nu mai este, și Fulger n-o să fie bună cu tine. O să meargă destul de departe devenind chiar violentă? Îți spun cu toată sinceritatea că nu știu. Și prefer să nu aflu făcând un experiment.

Ca răspuns la asprimea privirii ei fixe, afișă cel mai cald zâmbet. Ce ochi negri avea!

— Haide. Mănâncă acum ceva. O să te simți mai rațională.

Pe fața ei trecu o umbră de nesiguranță. Un sentiment pe care și-l amintea. După zile de severitate și cruzime, Igrot, o încarnare a brutalității, trecea brusc la o blândețe prefăcută. Vreme de câte o săptămână, îi vorbea cu delicatețe, îl învăța regulile etichetei și îl privea cu tandrețe părintească. Îl lăuda pentru munca grea bine făcută și îi prezicea un viitor strălucit. Pe urmă, fără să-l fi prevenit ceva, era prins brusc și brutal de încheietura mâinii, smucit ca să fie tras mai aproape de el și asprimea unui obraz cu favoriți îi răzuia fața în timp ce se zbătea în îmbrățișarea piratului.

Se simți deodată vulnerabil. Se pusese în pericol cu femeia aia? Încercă să-și regăsească zâmbetul sincer, dar nu putu decât să se uite la ea cântărind-o cu prudență. Ea îi întoarse privirea.

— Nu vreau să mănânc nimic, spuse cu hotărâre. Mi-ai pus în mâncare ceva care mă face să dorm. Nu-mi place. Nu-mi plac visele care par reale, nici senzația pe care-o am când încerc să mă trezesc și nu pot.

Kennit izbuti s-o privească șocat.

— Doamna mea, mă tem c-ai fost mult mai istovită decât ți-ai dat seama. Cred c-ai dormit nu doar ca urmare a căderii în apa rece ca gheața, unde ai fost cât pe ce să te înneci; și-au spus cuvântul și lunile de îndoieli și de temeri. E firesc ca acum, când te-ai văzut la bordul corabiei familiei tale, trupul să ți se destindă și să te lase să te odihnești. Dar... așteaptă. Lasă-mă să te conving.

Se așeză cu grijă pe scaunul ei. Cu o precizie minuțioasă, luă câte o îmbucătură din tot ce se găsea pe farfuria ei, apoi se prefăcu că soarbe din vin. Își tamponă gânditor buzele cu șervetul ei, apoi se întoarse să-i zâmbească.

— Uite. Mulțumită? Nu e nicio otravă. O privi pieziș, înălțând dintr-o sprânceană. Dar de ce crezi c-aș vrea să te otrăvesc? Ce soi de monstru mă crezi? Te temi de mine și mă urăști chiar atât de mult?

— Nu. Nu, adică... Știu c-ai fost bun cu mine. Dar...

Trase aer în piept și Kennit văzu că-și regretă acuzația prostească.

— N-am spus otravă. Știu doar că dorm prea adânc și când mă trezesc sunt încă amețită. Capul mi-e întotdeauna greu. Nu mă simt niciodată vioaie.

Capul i se legănă, ca o mică dovadă a nesiguranței pe picioarele care rămăseseră în același loc.

El se încruntă ca și cum ar fi fost foarte îngrijorat.

— Te-ai lovit cumva la cap când ai căzut peste bord? Ai vreun loc sensibil?

— Nu, adică nu cred...

Althea își puse mâinile pe cap și apăsă, căpătând un aer grav.

— Lasă-mă pe mine, insistă Kennit, și își împinse scaunul în spate, făcându-i semn să se așeze în locul lui.

Ea se mișcă țeapănă și rămase cu spatele foarte drept când mâinile lui i se așezară pe cap. El stătea în picioare în fața ei, astfel încât ea să-i poată vedea chipul în vreme ce degetele lui i se plimbau cu delicatețe pe cap. Cu o nepăsare prefăcută, îi dezlegă părul și îi cercetă țeasta. Apoi se încruntă.

— Uneori, o lovitură la ceafă sau undeva, pe șira spinării... murmură, gânditor.

Trecu în spatele Altheei și îi împărți în două cascada de păr negru, lucios. Se aplecă și îi urmări linia șirei spinării, coborând pe ceafă către guler. Ridicată de pe scaun, Althea stătea supusă în fața lui, cu capul în piept, dar el îi simțea mușchii vibrând de încordare. Era teamă? Neliniște? Poate nerăbdare? Părul ei păstra o ușoară urmă de parfum, dar cămașa avea mirosul lui Wintrow. Amestecul era îmbătător. Își lăsă degetele să coboare încet pe spatele ei.

— Simți vreo durere? o întrebă cu îngrijorare în glas.

Degetele i se opriră la betelia pantalonilor ei, dar nu-şi retrase mâna.

— Foarte puţin, recunoscu ea, făcându-l să zâmbească norocului care îi surâdea. În mijlocul spatelui.

— Aici?

Degetele lui Kennit urcară cu delicateţe până ce ea dădu din cap.

— Ei, da. De-aici s-ar putea să fie. Ai avut cumva ameţeli? Vederea înceţoşată?

— Puţin, recunoscu ea, şovăind. Îşi înălţă fruntea. Dar cred că mai degrabă din pricina somnolenţei.

— Eu nu cred, o contrazise el. Mâna continua să-i stea pe spatele Altheei. Doar dacă... Se opri până ce se convinse că ea e gata să-i soarbă cuvintele. Îmi cer iertare fiindcă sugerez aşa ceva. Sunt sigur că ştii despre ce vorbesc când amintesc de legătura cu corabia vie. Îmi simte mişcările şi mi le dezvăluie pe ale ei. Dacă s-a întâmplat să-i stârneşti furia sau dacă îţi e ostilă, dacă îţi vrea răul... ei, iartă-mă chiar şi numai fiindcă vin cu presupunerea asta.

Îi sporise cu bună-ştiinţă temerile, dar Althea păli mai mult decât se aşteptase. Trebuia să fie mai atent; nu voia să-i înlăture cu desăvârşire împotrivirea. O mică luptă ar fi făcut cucerirea mai picantă. O privi cu un zâmbet liniştitor.

— Mănâncă acum câte ceva. Recapătă-ţi puterile.

— Poate că ai dreptate, încuviinţă ea cu vocea răguşită.

El arătă către mâncare şi ea se întoarse la masă. Când luă o îmbucătură cu lingura care fusese cu atât de puţin timp înainte în gura lui, Kennit simţi năvala dorinţei altfel decât tot ce mai trăise vreodată. Forţa imboldului îl ului şi abia izbuti să nu icnească.

*

Mâncarea era excelentă, dar prea multa atenţie cu care o privea piratul o împiedica să se destindă. Şi nu izbutea nici să se trezească pe de-a-ntregul. Sorbi din vin şi aproape imediat începu să vadă dublu. Îşi reveni după ce strânse din ochi, însă se simţi brusc prea obosită ca să mai mănânce. Lăsă lingura jos. Îi venea greu să-şi controleze gândurile. Un cuvânt de-al lui Kennit le

putea face să se îndepărteze în derivă. Dar era ceva important, ceva care îi scăpa...

— Te rog, spuse el, îndatoritor. Încearcă să termini de mâncat. Știu că nu te simți bine, dar tocmai de mâncare ai nevoie ca să-ți revii.

Ea izbuti să-i răspundă cu un zâmbet politicos.

— Nu pot.

Își drese glasul și încercă să se concentreze asupra propriilor gânduri. Cuvintele lui continuau să-i spulbere ideile. Când intrase în cabină, ea voise să-l întrebe ceva foarte important... la fel de important ca dorința de a ieși ca să stea de vorbă cu corabia ei. Brashen! Readucerea lui în minte păru să-i stabilizeze gândurile.

— Brashen, spuse cu glas tare și simți că simpla rostire a numelui lui îi dă putere. Căpitanul Trell. De ce n-a venit să mă vadă și nici nu m-a luat înapoi, pe *Paragon*?

— Ei, nu știu sigur ce-ar trebui să spun.

În vocea lui Kennit se simțea o îngrijorare profundă. Întoarse capul spre el și mișcarea făcu încăperea să se clatine. Amețeala se reîntorsese. Limba părea să i se îngroașe.

— Cum adică?

El trase aer în piept, adânc, și îl lăsă să iasă pe îndelete.

— Credeam că ai văzut când erai în apă. Îmi pare nespus de rău că trebuie să-ți spun asta, draga mea. Șerpii i-au făcut lui *Paragon* stricăciuni foarte mari. Mă tem că s-a scufundat. Am încercat să salvăm pe cine ar fi fost cu putință, dar șerpii sunt atât de lacomi... Căpitanul Trell s-a dus la fund cu corabia lui. Noi n-am putut face nimic. E un miracol că te-am salvat pe tine. O bătu pe umăr cu gravitate. Mă tem că această corabie trebuie să redevină căminul tău. Dar nu te teme. O să am grijă de tine.

Spusele lui trecură peste ea ca un potop. Înțelesul lor îi ajungea în minte după ce sunetele îi pătrundeau în urechi. Când pricepu totul, sări de pe scaun. Sau cel puțin crezu că o făcuse. Pe urmă se văzu în picioare, cu palmele proptite de masă ca să nu cadă. Detesta acea amețeală care-i abătea atenția de la o suferință mult mai puternică, provocată de moartea cuiva. Nu știa

de unde izvorăşte, iar apoi ştiu că lumea ei se sfârşise. Ea plecase singură, părăsind-o, sau lumea ei o lăsase cumva în urmă. Brashen. Amber. Clef. Haff. Lop, bietul bătrân. *Paragon*, draga ei corabie nebună. Morţi cu toţii, din pricina încercării ei nebuneşti. Îi dusese pe toţi la moarte. Deschise gura, dar disperarea era atât de mare, încât nici măcar nu putea să plângă.

— Aici, vino aici, spunea Kennit, încercând s-o conducă spre pat.

Ea uitase cum să-şi îndoaie genunchii, care se curbară brusc sub ea. Căzu pe jumătate, izbindu-se cu coastele de marginea patului, apoi se târî în aşternutul în care se refugiase adesea.

— Brashen. Brashen. Brashen.

Nu se putea abţine să nu-i repete numele, dar gâtlejul îi era atât de încordat, încât nu scotea niciun sunet. Lumea i se clătina în jur şi acel cuvânt o sufoca. Îşi dorea să moară cu numele lui pe buze.

Kennit se aşează deodată alături de ea. O sălta în capul oaselor. Althea se sprijini de pieptul lui şi el o cuprinse cu braţele.

— Aici. Sunt aici. Gata. Gata. Un şoc groaznic, ştiu. Ce lipsit de tact am fost când ţi-am dat vestea aşa. Ce singură trebuie să te simţi! Dar eu sunt aici. Uite. Bea nişte vin.

Ea sorbi din pocalul ţinut de el la gură. N-ar fi vrut să bea atât de mult, dar pocalul nu se îndepărta şi ea părea să nu mai aibă niciun strop de voinţă. Kennit îi vorbea cu blândeţe, înclinându-i pocalul către buze. Când vinul se termină, el puse cupa alături şi o luă pe Althea în braţe. Faţa ei se sprijinea de dantela fină de pe pieptul cămăşii lui. Îi mângâia părul, o legăna ca pe un copil şi spunea prostii: că el o să-i poarte de grijă, că ea o să fie bine, că o să-i fie, cu timpul, tot mai bine, că nu trebuie decât să aibă încredere în el şi să-l lase s-o ajute să-şi revină. O sărută cu delicateţe pe frunte.

Făcea ceva la gâtul ei. Althea îşi ridică mâna şi descoperi că îi descheie nasturii cămăşii. Îi împinse degetele ca să-l oprească, ştiind neclar că se-ntâmplă ceva rău. El îi îndepărtă mâinile şi îi zâmbi compătimitor.

— Știu, știu. Dar n-ai de ce să te temi de mine. Fii rezonabilă. Nu te poți culca îmbrăcată. Gândește-te cât de incomod o să fie.

Ca și mai înainte, cuvintele lui îi alungară gândurile. El descheie cu atenție nasturii mici și îi desfăcu cămașa.

— Întinde-te pe spate, îi șopti, și ea se supuse fără să se gândească.

Kennit își aplecă fața spre sânii ei și îi sărută ușor. Buzele lui erau calde, iar limba iscusită. Pentru o clipă, capul brunet aplecat asupra ei îi aparținu lui Brashen, iar mâinile lui Brashen îi dezlegară șnurul pantalonilor. Dar nu, Brashen pierise, se înecase în marea întunecată și rece, și asta nu era bine, nu-i oferea nicio alinare. Oricât de caldă și de blândă ar fi fost gura, nu era ceea ce-și dorea ea.

— Nu! urlă pe neașteptate, împingându-l pe Kennit.

Izbuti să se ridice în capul oaselor. Lampa din spatele lui o orbea. Strânse din ochi la vederea feței lui dublate.

— Nu e decât un vis, o liniști el. Doar un vis urât. Nu-ți face griji. E doar un vis. Nimic din tot ce se petrece acum nu contează. Nimeni altcineva n-o să știe nimic.

Pentru câteva clipe, Althea putu să-l vadă. Ochii lui albaștri îi erau străini. Nu putea citi în ei. Cuvintele lui îi spulberau certitudinile. Un vis? Visa asta? Închise ochii ca să scape de lumina prea strălucitoare.

Ceva o înghionti în umăr și recăzu pe spate, fără vlagă. Undeva, cineva trăgea de trupul ei. Își simți pielea picioarelor frecată de o pânză. Nu. Își săltă pleoapele și încercă să-și recapete vederea. Fața lui era la câțiva centimetri de a ei, dar nu izbutea să-i distingă trăsăturile. Pe urmă îi simți mâna alunecându-i în susul coapsei. Scoase un strigăt de protest când degetele o cercetară, și mâna se retrase.

— E doar un vis, îi spuse din nou vocea.

El trase pătura și o îndesă în jurul ei.

— Acum ești în siguranță.

— Mulțumesc, răspunse ea, năucită.

Dar el se aplecă și o sărută, gura lui apăsând-o puternic pe a ei, trupul lui ținându-l pe al ei. Când o eliberă, Althea își dădu seama că plânge. Pentru cine plângea? Pentru Brashen? Totul era atât de năucitor.

— Te rog, îl imploră, dar el plecase.

Deodată era întuneric. Oare Kennit stinsese lampa? Chiar plecase? Aștepta, dar totul era nemișcare și tăcere. Fusese un vis... Acum era trează și în siguranță pe corabia ei. Simțea o ușoară legănare în vreme ce *Vivacia* își croia drum sigur printre valuri. Se mișca de parcă ar fi valsat, era la fel de liniștitor ca și cum s-ar fi aflat într-un leagăn și Althea nu dansase niciodată cu Brashen, și acum el nu mai era. Plânsul o cutremură, dar nu se simți ușurată. Lacrimile doar o amețiseră și o năuciseră mai tare. Totul era atât de anapoda, iar ea era prea bolnavă ca să priceapă cât de cât ceva. Brashen avusese nevoie ca ea să fie puternică, și ea îl dezamăgise. El era mort. Mort și dispărut pentru totdeauna, așa cum și tatăl ei era mort și dispărut pentru totdeauna. Îngenunche încă o dată pe punte, lângă trupul tatălui ei, și simți încă o dată că întreaga ei lume îi fusese luată.

— De ce? întrebă ea tăcerea. De ce?

Greutatea care o apăsă pe neașteptate o lăsă fără aer în plămâni. O mână i se așeză peste gură cu un plesnet.

— Taci acum. Taci, îi ceru brutal vocea sumbră din ureche. E mai bine să taci, și nimeni altcineva nu trebuie să știe. Niciodată, dacă ești înțeleaptă.

Vechiul coșmar devenise mai viu, iar ea era bolnavă. Încercă să scape de el împingându-l și crezu că izbutise, dar, când se rostogoli ca să se îndepărteze târâș, auzi un râs înăbușit. Pe urmă el era pe spatele ei, împingând pătura deoparte. Althea era dezbrăcată. Când se dezbrăcase? Mușchii ei n-aveau pic de putere. Cu cât se străduia mai mult să scape, cu atât mai mult i se vlăguia trupul. Scoase un sunet și mâna care îi astupă gura îi acoperi și nasul și îi trase capul spre ceafă. O duru. Nu putea să respire și nu mai știa sigur unde e și ce i se întâmplă. Nevoia de aer deveni mai importantă decât orice altceva. Prinse încheietura acelei

mâini și, fără nicio putere, încercă să lupte cu ea. Îi dansau scântei în spatele ochilor când genunchiul lui îi desfăcu picioarele. Îi făcea rău trăgându-i capul atât de tare spre ceafă, dar durerea nu era atât de cumplită ca nevoia de aer. Mâna lui alunecă până ce nu-i mai acoperi decât gura. Trase prin nări o răsuflare după alta, și apoi el se înfipse adânc în ea. Althea scoase un țipăt mut și se încordă sub el, dar nu izbuti să scape.

Devon o mai ținuse așa, apăsând-o atât de tare, încât nu putea să respire. Amintirea nedorită a acelei prime dăți îi năvăli în minte. Coșmarurile se contopiră și ea se împotrivi de una singură, temându-se să țipe ca nu cumva să vadă și altcineva ce i se întâmplă. Avea să se facă de rușine, tatăl ei avea să afle, și nu era decât vina ei. Întotdeauna era vina ei. Stătea în fața Keffriei, plângând, și o implora s-o înțeleagă:

— Eram speriată, am crezut că vreau s-o facă și apoi am știut că nu vreau, dar n-am știut și cum să-l opresc.

— E vina ta, șuiera Keffria, prea îngrozită ca să-i fie milă de sora ei nesăbuită. L-ai încurajat, așa că vina îți aparține.

Cuvintele o împovărau pe ea, fapta devenea a ei, nu mai era ceva care i se făcea și, pătrunzător ca sângele, totul i se întorcea împotrivă: străpungătoarele atingeri de trupul grosolan al bărbatului, panica stârnită de nevoia de aer, disperarea cu care dorea să păstreze secretul. Strânse din dinți și nu mai luă în seamă încleștarea mâinii aspre pe sânul ei. Încercă să se trezească din coșmar, încercă să se îndepărteze târâș, dar o călărea, nu avea scăpare.

Se izbi cu capul de lemn din toate puterile, aproape năucindu-se. Reîncepu să plângă, înfrântă. *Brashen*, încercă să spună, *Brashen*, fiindcă își promisese sieși că n-o să mai fie niciodată cu un alt bărbat, dar o mână continua să-i apese cu forță gura, iar împlântările brutale păreau să nu se mai termine. Îi era atât de greu să respire. Durerea nu era atât de înspăimântătoare ca lipsa aerului. Înainte de a se încheia, o întunecime se întinse s-o tragă în jos, însă Althea plonjă în ea de bunăvoie, scufundându-se cu speranța că e moartea care a venit s-o ia.

Kennit se răsuci pe călcâie și încuie cu grijă ușa în urma lui. Mâinile îi tremurau. Răsuflarea îi era încă grăbită și nu părea să se domolească. Fusese atât de intens. Nu-și imaginase niciodată că o plăcere poate fi atât de sălbatică. Nu cuteza să se mai gândească la asta, fiindcă ar fi trebuit să se-ntoarcă la Althea.

Încercă să hotărască unde să se ducă. Nu putea merge în propria cabină. Târfa avea să fie acolo, și poate chiar și Wintrow. Amândoi ar fi putut să observe ceva deosebit la el și să se mire. Avea nevoie să fie singur. Voia să contemple ceea ce făcuse, da, să savureze. Și să găsească logica. Nu-i venea să creadă pe de-a-ntregul că își pierduse astfel controlul. Nu se putea duce pe puntea proră. Nu încă. Fulger se afla acolo și era posibil să știe ce făcuse el. Legată cum era de Althea, ar fi putut să simtă totul.

Ideea asta puse întâmplarea într-o nouă lumină. Fulger simțise? Ea voise să se întâmple? De aceea nu izbutise el să se oprească? De aceea fusese senzația atât de puternică?

Piciorul și cârja îl purtară spre pupă. Omul de cârmă înălță spre el o privire curioasă, apoi își văzu de treabă. Era o noapte de iarnă superbă, senină. Stelele împestrițau cerul. Corabia se înălța în întâmpinarea fiecărui val, apoi cobora lin. O flanca escorta de șerpi, mișcare și culoare într-un covor ondulat în lumina stelelor. Kennit se sprijini de copastie și cuprinse cu privirea spuma lățită în urma vasului.

— Ai trecut peste o limită, sublinie cu răceală o voce firavă de la încheietura mâinii lui. Ce te-a îmboldit, Kennit? N-ai putut, în cele din urmă, să-ți alungi definitiv amintirile altfel decât dându-i-le altcuiva?

Întrebările șoptite rămaseră aninate în noapte; o vreme, Kennit nu răspunse. Nu știa răspunsurile. Nu știa decât că se eliberase, chiar într-o mai mare măsură decât trimițându-l pe *Paragon* la fund, cu tot cu amintiri. Era liber. Apoi:

— Am făcut-o fiindcă am putut s-o fac, spuse cu răceală. Acum pot face ce vreau.

— Pentru că ești regele piraților? Și Igrot obișnuia uneori să-și spună așa, nu? Când făcea ce voia să facă?

O mână aspră peste gura lui. Durere. Umilire. Kennit își alungă amintirea cu furie. N-ar fi trebuit să existe. *Paragon* ar fi trebuit s-o ia cu el.

— E altceva, spuse, dându-și seama din sunetul propriei voci că simte nevoia să se apere. Eu n-am făcut nimic de soiul ăla. Îi plac. E femeie.

— Și de-asta ce ai făcut tu se îngăduie?

— Bineînțeles. E ceva firesc. E cu totul altceva decât mi s-a întâmplat mie!

— Căp'tane? întrebă omul de la cârmă.

Kennit se întoarse spre el, iritat.

— Ce e?

— Îmi cer iertare, căp'tane. Am crezut că vorbești cu mine.

Albul ochilor bărbatului prinse lumina stelelor. Părea înspăimântat.

— Ei bine, n-am vorbit. Fă ce ești pus să faci și lasă-mă-n pace.

Cât de mult auzise neghiobul? N-avea importanță. Dacă devenea o belea, îl putea face să dispară. Trimite-l lângă copastie dându-i ceva de făcut acolo. O lovitură în cap, un brânci peste bord și nimeni n-o să știe nimic. Kennit n-avea de cine să se teamă și n-avea să se mai teamă de nimeni. În seara aia, ultimul dintre demonii lui fusese alungat.

Talismanul de la încheietura mâinii păstra tăcerea și liniștea prelungită devenea mai învinuitoare decât cuvintele.

— E femeie, șopti Kennit în cele din urmă. Femeilor li se întâmplă des așa ceva. Sunt obișnuite.

— Ai siluit-o.

Kennit râse cu poftă.

— Nu s-ar zice. Mă place. A spus că sunt curtenitor și plin de noblețe. Trase aer în piept. S-a împotrivit numai fiindcă nu e târfă.

— De ce-ai făcut-o, de fapt, Kennit?

Întrebarea era neîndurătoare. Oare talismanul știa că e cea care răsună în mintea lui fără oprire? Se gândise că trebuie să se oprească. Și se oprise până când ea începuse să plângă în

întuneric. Dacă n-ar fi plâns, el ar fi fost în stare să plece. Așa că era și vina ei, în aceeași măsură în care era a lui. Poate. Kennit se apropie de răspuns pe bâjbâite. Vorbi foarte încet.

— Poate că așa am putut în sfârșit să înțeleg de ce mi-a făcut-o el mie. Cum a putut să mi-o facă? Cum a putut să penduleze între bunătate și cruzime, între lecțiile despre etichetă și crizele de furie...

Glasul lui Kennit se frânse.

— Ticălos jalnic! Talismanul rosti cuvintele acuzatoare printre dinți, pe îndelete. Ai devenit Igrot. Știi asta? Ca să-nfrângi monstrul, ai devenit tu monstrul. Deja firavă, vocea slăbi mai tare. Acum nu mai ai de cine să te temi, în afară de tine însuți.

*

Etta își azvârli broderia pe podea. Wintrow își ridică privirea din cartea pe care o puse apoi pe masă, oftând în sinea lui, și rămase în așteptare.

— Sunt îndrăgostită de el. Dar nu și proastă când e vorba de el. Ochii ei negri îl sfredeliră pe Wintrow. E din nou cu ea, nu-i așa?

— I-a dus o tavă cu mâncare, o lămuri băiatul.

În cele patru zile scurse de când se întorseseră pe *Vivacia*, Etta începuse să treacă din ce în ce mai ușor de la o stare de spirit la alta. El bănuia că i se trage de la copilul din pântec, însă pe mama lui o văzuse, în răstimpurile când fusese grea, la fel de mulțumită ca o pisică grasă care toarce. Cel puțin în măsura în care își aducea aminte. Poate motivul era Kennit, cu purtarea lui stranie și cu gândul aproape mereu în altă parte. Poate era doar gelozie, din pricina timpului dedicat de Kennit Altheei. Se uită la Etta cu prudență, întrebându-se dacă o să mai arunce și cu altceva.

— Am sugerat că ea ar putea mânca împreună cu noi. El a spus că e încă slăbită. Când m-am oferit să-i duc eu tava, a spus că se teme că mi-ar putea face rău. Ți se pare că au vreun sens toate astea?

— Pare să fie o contradicție, încuviință Wintrow precaut.

Astfel de discuții erau periculoase. În timp ce ea putea să-l critice sau chiar să-l învinovățească pe Kennit, orice cuvânt ponegritor rostit de el era întâmpinat cu un șuvoi de insulte.

— Ai vorbit cu ea? întrebă Etta.

— Nu. N-am vorbit.

Încercase, dar n-avea de gând să recunoască. Găsise ușa încuiată pe dinafară. Pe ușa lui nu mai fusese până atunci vreun lacăt. Kennit îl pusese, probabil, după ce o ascunsese acolo pe Althea. O strigase cu voce scăzută, dar nu primise niciun răspuns.

Etta îl fixa cu privirea în tăcere, dar Wintrow n-avea de gând să-i ofere nicio informație. Detesta s-o vadă așa, atât de agitată și, în același timp, atât de rănită sufletește. Deși rațiunea îi spunea să n-o facă, îi puse totuși o întrebare:

— I-ai spus lui Kennit?

Ea se holbă la el de parcă ar fi spus ceva obscen. Își încrucișă brațele peste pântec într-un gest aproape protector.

— N-am găsit momentul potrivit, răspunse, bățoasă.

Voia să spună că acum Kennit nu mai venea în patul ei? Dacă așa stăteau lucrurile, unde dormea? Wintrow se aciuia pe unde putea. Kennit nu părea să-și facă vreo grijă fiindcă îi dăduse Altheei cabina lui. Băiatul fusese nevoit să-l roage de două ori ca să-i aducă o parte dintre haine. În ultima vreme, căpitanul nu mai era el însuși. Și echipajul observase asta, dar încă nu avea nimeni destul curaj ca să bârfească pe tema asta.

— Și femeia aia, Jek? întrebă Etta cu acreală.

Wintrow se întrebă dacă s-o mintă, dar ea știa probabil că el fusese acolo, jos.

— Nu vrea să vorbească deloc cu mine.

În privința lui Jek, Kennit poruncise să fie ținută într-una dintre magazii în lanțuri. Wintrow izbutise să-i facă o vizită. Ea îl întâmpinase cu un potop de întrebări despre Althea. Fiindcă băiatul nu știuse ce să-i spună, îl scuipase și refuzase să răspundă la întrebările lui. Era înlănțuită, dar nu cu cruzime. Putea să stea și așezată, și în picioare și să se miște prin încăpere. Pentru asta, Wintrow nu putea cu adevărat să-l învinovățească pe Kennit.

Jek era mare de statură și puternică. Avea o pătură, primea mâncare cu regularitate și arsurile făcute de veninul șerpilor păreau să i se vindece. Soarta ei, medită Wintrow, nu era cu mult mai rea decât fusese a lui după sosirea pe corabie. Până și magazia cu lanțuri era aceeași. Îi era ciudă că femeia nu stă de vorbă cu el. Ar fi vrut să-i spună ea ce se întâmplase cu *Paragon*; ceea ce aflase de la echipaj nu se potrivea prea bine cu istorisirea lui Kennit. Iar corabia nu voia nicidecum să discute cu el despre asta. Fulger nu făcea nimic mai mult decât să-l batjocorească ori de câte ori încerca să stea de vorbă cu ea.

— Am încercat să vorbesc despre Althea cu galionul, se aventură el să mărturisească.

Etta păru dezaprobatoare, dar în același timp curioasă.

— Fulger a fost chiar mai puțin curtenitoare decât de obicei. Mi-a spus fără ocolișuri că n-o vrea pe Althea pe punțile ei. Vorbește despre ea cu furie, cu înjurături și amenințări, de parcă ar fi...

Se întrerupse și clătină din cap, sperând că Etta n-o să-i ceară să continue.

Corabia vorbea despre Althea de parcă ar fi fost o rivală pe care o ura. Nu rivalizau pentru atențiile lui, firește. El n-o mai interesa.

Wintrow oftă.

— Iar ți-e gândul la corabie, îl dojeni Etta.

— Da, recunoscu el imediat. Îi simt lipsa. Conversația cu Fulger e mai mult îndatorire decât plăcere. Iar tu ai acum preocupările tale. Sunt adesea singur.

— Preocupările mele? *Tu* ești cel care nu mai stă de vorbă cu mine.

Wintrow crezuse că mânia ei se îndreaptă numai împotriva lui Kennit. Acum descoperea că are și el partea lui.

— Nu mi-am pus în gând să te ocolesc, spuse el, prudent. Dar n-am vrut să fiu stânjenitor. M-am gândit că o să fii, ăăă...

Se opri. Toate presupunerile lui legate de ea păreau acum prostești.

— Te-ai gândit c-o să fiu atât de preocupată de copilul din pântec, încât n-o să mai pot nici să gândesc, nici să vorbesc, încheie ea în locul lui.

Se bătu cu palma pe pântecul împins în față, schițând un zâmbet prostesc și afectat. Apoi îl privi încruntată.

— Cam așa ceva, recunoscu Wintrow.

Își frecă bărbia cu tristețe și se pregăti să facă față furiei ei.

În schimb, ea izbucni în râs.

— Oh, Wintrow, ce copil ești! exclamă.

Rostise cuvintele cu atâta tandrețe, încât el își înălță capul, surprins.

— Dar tu, continuă ea, ca răspuns la privirea lui, ești verde de gelozie de când ți-am spus, de parcă ți-aș fi mamă și aș fi pe punctul să te părăsesc de dragul unui bebeluș.

Etta clătină din cap. El se întrebă, deodată, dacă nu cumva gelozia lui îi face plăcere.

— Uneori, tu și Kennit, împreună, întrupați prostia tuturor bărbaților. El, cu asprimea și răceala lui și refuzând bărbătește să recunoască vreodată că are nevoie de ceva, iar tu, cu ochii tăi mari de cățeluș care cerșește orice clipă de atenție pe care i-o pot oferi. Abia după ce-ai încetat să-mi mai vorbești, mi-am dat seama cât de flatată mă făceai să mă simt. Își înclină capul spre el. Stai de vorbă cu mine, așa cum obișnuiai s-o faci. Nu m-am schimbat, serios. În mine crește un copil. Nu e o boală, nu e nebunie. De ce te supără atât de mult?

El lăsă cuvintele să-i ajungă pe buze înainte de a ști ce avea să spună.

— Kennit o să aibă totul: corabia, pe tine, un fiu. Iar eu n-o să am nimic. Voi o să fiți cu toții împreună, iar eu o să fiu întotdeauna pe dinafară.

Etta părea uluită.

— Și tu vrei toate astea? Corabia? Un fiu? Pe mine?

Ceva din vocea ei îi înteți bătăile inimii. Oare voia s-o dorească el? Era în ea cel mai mic strop de căldură pentru el? Avea

să mărturisească, fir-ar să fie! Chiar dacă astfel pierdea totul, măcar ea avea să știe.

— Da, vreau toate astea. Corabia fiindcă a fost a mea. Iar pe tine și un fiu pentru că... Curajul îl părăsi. Pentru că vă vreau, încheie jalnic, apoi se uită la ea.

Probabil cu ochi de cățeluș, își spuse, blestemându-se în sinea lui.

— Oh, Wintrow. Ea clătină din cap și își feri privirea. Ești foarte tânăr.

— Sunt mai apropiat de vârsta ta decât el! ripostă băiatul, jignit.

— Nu în felul în care asta contează, răspunse ea, neîndurătoare.

— Sunt tânăr numai pentru că o tot spune Kennit. Și tu crezi asta, deopotrivă. Etta, nu sunt nici copil, nici un acolit ținut la adăpost. Nu mai sunt. Un an pe corabia asta ar face din orice băiat un bărbat. Dar cum aș putea fi bărbat dacă nimeni nu-mi îngăduie să fiu?

— Bărbăția nu e ceva pe care ți-l îngăduie cineva, îi spuse ea pe un ton dojenitor. Bărbăția trebuie asumată. Apoi e recunoscută și de ceilalți.

Etta se aplecă să-și ia pânza pe care broda.

El se ridică. Între disperare și furie era o foarte mică distanță. De ce îl alunga oare, înșirând platitudini?

— Bărbăția trebuie asumată. Înțeleg.

În timp ce ea își îndrepta spatele pe scaun, îi puse două degete sub bărbie și îi îndreptă fața uluită în sus, spre a lui. N-avea intenția să gândească. Era sătul de-atâta gândire. Se aplecă și o sărută, sperând cu disperare c-o face așa cum trebuie. Pe urmă, când simți gura ei sub a lui, dădu uitării totul, în afară de acea senzație provocatoare.

Ea se trase înapoi și mâna îi zbură către gură, acoperind-o. Răsuflă scurt. Îl privea cu ochi foarte mari. O clipă mai târziu, în ei se aprinseră scânteile furiei.

— Așa începi să pretinzi că ești bărbat? Trădându-l pe Kennit, omul care te-a ocrotit?

— N-are legătură cu trădarea, Etta. Și n-are nicio legătură cu Kennit. E vorba de ceea ce doream să fie între noi, dar nu este. Trase aer în piept. Ar trebui să plec.

— Da, răspunse ea cu voce tremurată. Ar trebui să pleci.

El se opri în fața ușii.

— Dacă ai fi purtat copilul meu, spuse cu glas răgușit, aș fi aflat primul. N-ai fi nevoită să-i faci astfel de confidențe unui alt bărbat. Ai fi sigură că mă bucur și că-l accept. Aș fi...

— Pleacă! îi porunci ea cu asprime, și el plecă.

*

Althea. Un ecou firav dintr-un trecut îndrăgit. *Ai venit la mine.*

— Nu.

Știa că buzele i se mișcă, formând cuvântul, dar nu se auzi nicio voce. Nu voia să se trezească. În trezie nu mai rămăsese nimic bun. Voia să se-adâncească tot mai mult, dincolo de somn, dincolo de pierderea cunoștinței, căutând un loc unde să nu mai fie legată de trupul ei pângărit. Căuta un vis în care Brashen era viu, se iubeau și erau liberi. Căuta o întoarcere în timp către cele mai bune vremuri, când îl iubea fără s-o știe, când trudeau amândoi pe puntea unei corăbii frumoase și tatăl ei îi purta de grijă, privind-o aprobator. Și încă și mai înapoi, tot mai departe, către o fetiță desculță, cocoțată pe greement ca o maimuță sau întinsă să doarmă la soare, pe puntea prova, visând împreună cu un galion visător.

Althea! În voce răsuna bucuria. *M-ai găsit. N-ar fi trebuit să mă-ndoiesc de tine nicicând.*

Vivacia? Prezența ei se simțea pretutindeni în jur, mai puternică decât mirosul, mai pătrunzătoare decât căldura, o realitate mai dulce decât orice amintire. Ființa corabiei ei o îmbrățișa. Bun venit și bun-rămas contopindu-se; acum putea să moară împăcată. Voia să se desprindă, însă *Vivacia* o învăluia în dragoste și nevoie arzătoare. Althea nu putea suporta atâta tandrețe. O atrăgea ca o lumină și amenința să-i zdruncine hotărârea. Îi întoarse spatele.

Lasă-mă să plec, draga mea. Vreau să mor.

Și eu împreună cu tine. Pentru că sunt făurită din moarte, sunt o travestire, o infamie, și am obosit de când sunt ținută aici, jos, în întuneric. N-ai venit să mă salvezi, n-ai venit aici, în adânc, ca să mă iei cu tine în moarte?

Uimirea *Vivaciei* și cuvintele cu care o întâmpinase o îngroziră pe Althea. Să fugă de propria viață era una; să pună în același timp capăt și vieții corabiei sale era cu totul altceva. Simțea cum hotărâri atât de clare cu doar câteva clipe înainte acum se clătinau. O împinse pe *Vivacia* cu slabele sale puteri, încercând să-și desprindă conștiința de a ei. Frigul din trupul ei siluit se strecura în ea, dar, cu cât se îndepărta mai mult de viață, cu atât mai adânc se afunda în corabia ei.

Sunt împinsă atât de departe în jos, încât e aproape ca moartea, întări *Vivacia. Dacă aș ști cum să mă desprind, aș face-o. Althea, ea mi-a luat totul. Marea, cerul, suflarea vântului pe față. Dacă încerc s-ajung la Wintrow, mă amenință că-l ucide. Kennit nu mă poate auzi deloc. Ea mă-mpiedică să simt și să știu ce se petrece și mă batjocorește, fiindcă duc dorul oamenilor mei. Încerc să mor, dar nu știu cum. Salvează-mă. Ia-mă cu tine în moarte.*

Nu. Althea o refuză categoric. *Trebuie să plec singură. Tu trebuie să mergi mai departe.*

Îi întoarse spatele corabiei sale, nu fără durere. Se lăsă să se desprindă de viață.

Deci așa se face. Inima bate mai încet, răsuflarea e din ce în ce mai firavă. O otravă ți se furișează în carne; o să te poarte cu sine, departe. Dar ea nu-mi acordă o asemenea grațiere. N-am cu adevărat o inimă a mea, nici nu pier dacă rămân fără suflare. Ea mă ține aici, fiindcă are nevoie de ceea ce știu. Nu pot scăpa de ea. Nu mă lăsa singură în întuneric. Ia-mă cu tine.

Althea simți lujerii corabiei sale în ea, prinzându-se de ea. O duse cu gândul la un copil agățat de fustele mamei sale. Se strădui din răsputeri să rupă legătura. *Vivacia* se împotrivi, dar ea era hotărâtă. Străduindu-se să se îndepărteze de corabie, își atâță tăciunii vieții. Undeva, trupul ei tuși. Un gust amar i se înălță în

gâtlej. Gâfâind, răsuflă pe lângă el și își simți inima trudindu-se cu mai multă încăpățânare. Nu. Nu asta voia. Voia să lase viața s-o părăsească, nu să lupte. *Vivacia* îngreuna atât de mult totul.

Pur și simplu lasă-mă să mor. Lasă-mă să mor și să devin o parte din tine, alături de tata și de cei plecați în moarte înaintea lui. Lasă-mă să continui să exist doar în tine. În viață n-a mai rămas nicio bucurie pentru mine.

Nu. Nu vrei să mi te alături. Ceea ce sunt acum nu merită împărțit cu alții. Dacă vrei să renunți la viață, trebuie s-o faci pe deplin, nu să rămâi captivă aici, în beznă, cu mine. Te rog. Hai să părăsim viața împreună.

Frigul i se închise în jur. Hotărârea corabiei avea neclintirea pietrei: își dorea moartea. Althea se îngrozi. Fără să vrea, se agăță de propria viață, de propria conștientizare a lumii din jur. Aerul începu să-i intre și să-i iasă din piept. N-o putea lăsa pe *Vivacia* s-o urmeze în moarte. Trebuia s-o convingă să se răzgândească.

Corabie, frumoasa mea Vivacia, *de ce?*

De ce? Știi de ce. Fiindcă viața mea e distrusă. Nu poate fi nimic bun în nicio zi de mâine.

Chinul corabiei se revărsă peste ea într-un val. Cunoașterea obârșiei și a torturii îndoielilor *Vivaciei* o smuciră pe Althea, aproape desprinzând-o de trup. Acum se agăța cu încăpățânare de viață. Nu-și putea lăsa corabia să sfârșească astfel. *Vivacia* se încleștă de voința Altheei și încercă s-o tragă, împreună cu ea, tot mai jos.

Sunt făurită din moarte! se tângui ea în sufletul Altheei.

Nu! Nu, nu ești! o contrazise Althea cu convingere și înverșunare.

Se luptă ca să-mpiedice corabia să se-arunce în neant, deși asta zădărnicea propria ei dorință de a găsi uitarea.

Ești făurită din viață și din frumusețe, din visurile adunate de familia mea într-o sută de ani. Ești făurită din vânt și apă și din zile lungi și senine. Frumoasa mea, mândria mea, nu trebuie

să mori. Dacă orice altceva dă greș, dacă bezna înghite tot ce-am fost eu, cel puțin, tu trebuie să mergi mai departe.

Își deschise pentru corabia ei deopotrivă inima și mintea și o inundă cu amintiri: râsul gros și răsunător al tatălui ei, momentul de mândrie în care luase pentru prima oară cârma în mâini. O priveliște scăldată-n soare deschisă în fața ochilor când era de cart în cuibul ciorii, îngrozitoarea poezie a ridicării privirii către crestele valurilor în plină furtună.

Nu-ți poți găsi sfârșitul odată cu mine, insistă cu înverșunare Althea. *Pentru că toate astea ar muri odată cu tine. Toată această frumusețe, toată această viață. Cum poți pretinde că ai fost făurită din moarte? Tata nu și-a revărsat în tine moartea, ci povestea vieții. Cum ai putea fi făurită din moarte, când te-ai însuflețit în clipa când ai moștenit viața lui?*

O neclintire mai presus decât tăcerea le cuprinse pe amândouă. Althea era conștientă că, undeva, corpul ei o trăda. Frigul și întunericul i se încleștau de gânduri, însă ea se agăța de conștientizare, așteptând să cedeze corabia ei și să-i promită că va continua să trăiască.

Și tu? întrebă pe neașteptate *Vivacia*.

Eu mor, draga mea. Pentru mine e prea târziu. Trupul meu e otrăvit și tot așa îmi e și sufletul. Mie nu mi-a mai rămas nimic bun.

Nici măcar eu?

Oh, inima mea, tu ești întotdeauna bună în viața mea. Althea descoperi un adevăr pe care nu-l bănuise. *Dacă trăind te-aș putea aduce înapoi, aș trăi. Dar mă tem că e prea târziu ca să mă mai răzgândesc.*

Când se întoarse spre propria carne, nu găsi decât letargie și frig.

Atunci mă condamni la întunericul ăsta. Pentru că fără tine nu am nici putere, nici destulă voință ca să-mi croiesc prin luptă drum pe lângă ea și să-mi iau viața înapoi. O să mă lași aici, pentru totdeauna singură în întuneric?

Pentru o vreme, toate gândurile încremeniră.

Ai curaj să mă urmezi în moarte, corabie?

Am.

Grava greşeală din spusele sale o încorsetă pe Althea. Să cedeze în faţa dorinţei de a uita totul, lăsându-le cale liberă celor care le nedreptăţiseră, ăsta nu era curaj. O cuprinse o neaşteptată ruşine pentru fuga ei laşă din viaţă. Moartea putea pune capăt tuturor lucrurilor, dar nu putea să le îndrepte. Începu deodată să se dispreţuiască fiindcă se preda morţii, pe când cel care o distrusese continua să trăiască, căci era gata să se arunce în braţele nefiinţei, iar asta însemna să o părăsească pe *Vivacia* în beznă.

Atunci adună-ţi curajul, corabie, şi urmează-mă înapoi, în viaţă.

Se îndreptă către trupul ei şi îşi aminti brusc de timpul petrecut sub valuri. Cum se mai zbătuse atunci, încercând să se agaţe de ceva ca să se tragă în sus prin apa rece ca gheaţa! Acum era mai rău. Valurile morţii nu ofereau niciun sprijin pentru efortul ei disperat. Propriul trup îi nega prezenţa.

Răsuflarea i se oprise. Bătăile răzleţe ale inimii păreau un fel de întrerupere. În întunericul fără timp, se întinse către conştientizare şi luciditate, dar nu le găsi. Simţul corpului său deveni încă şi mai neclar pe măsură ce eul i se risipea şi voinţa de a rămâne vie prinse să i se destrame. Conştiinţa de sine i se răsfiră şi începu să se piardă în aceeaşi beznă fără hotare în care era captivă *Vivacia*. Althea căută mai multă forţă de absorbit, dar în ea însăşi nu mai găsi niciun strop.

Vivacia! imploră ea. *Ajută-mă, corabie!*

Tăcere. Apoi:

Ia tot ce mi-a rămas. Sper să fie de-ajuns.

Corabie, nu! Aşteaptă!

Althea! Vino imediat pe punte!

Ordinul familiar al tatălui ei îi răsună în minte. Răspunzând din reflex, trupul îi zvâcni şi, o clipă mai târziu, căzu. Podeaua de lemn o plesni, trupul îi zăcea pe scândură. Izbitura o zdruncină, făcând-o să deschidă ochii şi gura. Lumini mărunte. Stele prinse în cercul unui hublou. Rămase întinsă pe spate, chinuindu-se să respire, ca peştele pe uscat. Se rostogoli pe-o parte şi vomă. Era

ceva amar și sufocant, care i se închega în gură și țâșnea pe nas. Se lăsă în voia reflexelor. Strănută și apoi icni.

Respiră. Respiră. Respiră. Lemn pe piele, voce îndepărtată ținând cadența pentru ea, *Vivacia* îi făcu inima să bată cu regularitate. Corabia era unită cu ea, dar legătura era șubredă și slăbea cu iuțeală. *Vivacia* nu se trudea să vindece doar corpul Altheei, ci și inima ei.

Oh, draga mea, draga mea. Nu m-am gândit niciodată că el ar fi în stare să-ți facă așa ceva. L-am judecat greșit. Și pe tine te-am judecat greșit. M-am judecat greșit chiar și pe mine.

Gândul se risipi.

Althea clipi. Se simțea groaznic. Fierea îi iritase gâtlejul, interiorul gurii și buzele. În ea mocnea o durere profundă. Strănută iarăși. Corpul ei revenea la viață. Răsuflă adânc, din proprie voință, apoi își apăsă palmele deschise pe punte. Durere. Era minunat să simtă iarăși durerea, să simtă iarăși ceva, orice.

— Ei, *Vivacia*, spuse ea, cu voce hârâită. O să trăim?

Nu urmă niciun răspuns, simțea doar lemnul sub palmele ei.

27

INSULA CHEIA

Ascultându-şi fidel propriul ordin, *Paragon* plecase odată cu fluxul. Nu cu eleganţă, nici măcar lin, dar, când apa în creştere îl săltase de pe nisip, parâmele matisate îi înălţaseră velele peticite pe vergile din lemn crud. Jumătate din echipajul lui împuţinat avea răni mai mult sau mai puţin grave şi mulţi erau descurajaţi, dar navigau.

Paragon îi călăuzea. Amber încă nu-i făurise o nouă faţă, nu-i dăltuise nici măcar ochi. Plină de zel, făcuse măsurători şi schiţe pentru planul ei ambiţios. La îndemnul corabiei, amânase totul până după ce avea să ducă la bun sfârşit însărcinări mai importante. Corabia naviga oarbă, dar nu orbeşte, fiindcă Amber îi ţinea loc de ochi.

Se sprijinea de copastie, cu părul fluturându-i în vânt, şi vorbea despre tot ce vedea. Prin palmele ei dezgolite, îi împărtăşea senzaţiile trezite de fiecare insulă pe lângă care treceau. Nu era văz, împărţea cu *Paragon* altceva, un simţ al oceanului şi al insulelor presărate pe întinderea lui. În schimb, el îşi dezvăluia propriile gânduri şi senzaţii. Şarpele alb le dădea târcoale şi îmboldea corabia în felul său nebunesc. *Paragon* bănuia că se străduieşte să trezească dragonii din el, însă se treziseră deja şi, de la o zi la alta, se agitau cu tot mai multă vigoare. Ajungeau la el prin Amber şi îl schimbau. Ei deveneau el şi el devenea ei.

— Zburăm, murmură Amber.

O ploaie biciuitoare îi împroșca fața și îi îmbiba cu apă peticele de păr. Se uita drept înainte cu ochi mari și, împreună cu *Paragon*, își imagina cum arătaseră cândva acele insule.

— Eu am zburat odinioară. Dar atunci insulele astea nu erau insule, ci piscuri ale munților. Primului lanț muntos îi spuneam Marele Zid Interior. Dincolo de el erau Ținuturile Joase și apoi Munții Mării, un loc întotdeauna în mișcare, însoțit de un zgomot tunător. Unii fumegau, scuipau și împroșcau piatră lichidă, preschimbând vara în iarnă și ziua în amurg. Acum sunt sub apă. Vârfurile lor au devenit ceea ce numiți voi insula Zidul Apărător și Insula Babei și toate celelalte. Insulele printre care ne strecurăm sunt culmile scufundate ale Marelui Zid Interior.

— Când vorbești așa despre ele, le văd în minte.

— Mhm. Dar acum trebuie să le vedem așa cum le vedea Igrot și cum le vedea Lucto Ludluck. El era fiul lui Sedge Ludluck. Toată lumea din Insulele Piraților îi spunea Lucky[1] Ludluck. Iar Kennit e fiul lui Lucky. Și-a însușit numele ăsta. *Paragon* păstră câteva clipe tăcerea, cu mintea cutreierându-i prin anii de atunci. Norocul a fost întotdeauna foarte important pentru el.

Amber vorbi cu prudență.

— Când mi-a istorisit povestea ta, Althea mi-a spus că ai plecat din Bingtown cu Sedge Ludluck.

— Lucto era cel mai mare fiu al lui Sedge. A navigat împreună cu tatăl lui, dar între ei domnea fără încetare încordarea. Sedge avea imaginația unui bolovan. Cumpăra ieftin și vindea scump. Asta era singura morală din viața lui, morala Ludluck. Își plătea oamenii cât mai puțin cu putință și îi schimba des, fiindcă se purta prea aspru cu ei. Pentru el, echipajul valora mai puțin decât marfa. Nu stătea niciodată să se-ntrebe dacă viața ar putea fi și altfel. Nu se temea de mine fiindcă îi lipsea imaginația, nu-i trecea prin cap ce aș fi putut face.

---

[1] „Norocosul", în lb. engleză (n. tr.).

Lucto, fiul lui, nu-i semăna. Era un visător, un tânăr care savura plăcerile vieții. Obiceiurile, manierele și tradițiile din Bingtown îl sufocau. El a fost cel care l-a convins pe Sedge să facă din când în când negoț în Insulele Piraților. Lucto se înțelegea bine cu oamenii fără de lege, era un har al lui. Se destindea printre ei, iar ei îl găseau pe placul lor. Mulțumită lui, averea familiei a crescut, erau din nou prosperi. Asta i-a plăcut tatălui său. Ca să-l răsplătească, i-a aranjat o căsătorie avantajoasă, cu mezina unui negustor bogat. Dar Lacto avea o inimă și inima lui îi aparținea deja unei fete din Insulele Piraților. Avea în jur de douăzeci și doi de ani când tatăl lui a căzut mort în timpul unei tocmeli în Divvytown. Lucto l-a plâns, dar nu destul de mult ca să se-ntoarcă în Bingtown și să-nceapă viața plictisitoare plănuită pentru el. Și-a îngropat tatăl pe țărm și nu s-a mai întors niciodată acasă. Echipajul l-a urmat cu dragă inimă, pentru că îi plăcea băutura la fel de mult cum le plăcea și năierilor și o împărțea fără pic de zgârcenie. Era un flăcău generos, dar nu atât de prudent cum ar fi trebuit. S-a însurat cu fata din Insulele Piraților și a jurat că, în propria lui lume mică, o să trăiască aidoma unui rege.

Paragon clătină din cap, ca pentru sine.

— Era negustor bun și trăia pe picior mare. A construit un adăpost secret pentru el și pentru oamenii lui. S-a încrezut în loialitatea echipajului ca să păstreze taina lumii lui. Dar întotdeauna există nesătui, pentru care nu e de-ajuns să-mpartă cu alții o soartă bună. Și unul din ăștia l-a adus pe Igrot în lumea lui Lucky. Igrot avea deja o reputație de pirat în stare de ceea ce alții nici măcar nu-și puteau imagina. A venit la Lucky mințindu-l că vrea să-i fie partener de piraterie și de negoț. Lucto l-a crezut. Dar, în timp ce petreceau, sărbătorindu-și alianța, Igrot s-a întors împotriva lui. Mi-a întemnițat tatăl, ca să mă supună pe mine, și l-a luat pe Kennit ostatic ca să mă controleze, și am fost cu toții nevoiți să-i dăm ascultare, de teamă că altminteri o să le facă rău celorlalți. A tăiat limba mamei mele...

— *Paragon*, *Paragon*. Vocea lui Amber era blândă, dar stăruitoare. Nu tatăl tău. Tatăl lui Kennit. Nu mama ta. Mama lui Kennit.

Corabia zâmbi amar în ploaie.

— Tragi linii despărțitoare acolo unde nu există. Asta nu înțelegi tu, Amber. Când vorbești cu *Paragon*, vorbești cu amintirile omenești adunate în mine. Când eu și Kennit m-am ucis pe mine, a fost sinuciderea noastră.

— Iată ce n-o să-nțeleg niciodată, sublinie Amber cu voce joasă. Cum poate cineva să se urască pe sine însuși atât de mult, încât să-și ucidă acel sine?

Corabia clătină din cap, aruncându-și în vânt apa de ploaie din păr.

— Aici greșești tu. Nimeni nu vrea să-i moară conștiința. Am vrut doar să înceteze tot restul. Și ca să se-ntâmple așa ceva, trebuia să pun moartea între mine și lume.

Paragon își întoarse brusc fața oarbă către o insulă.

— Acolo. Aia e.

Vocea lui Amber păru neîncrezătoare.

— *Paragon*, acolo nu se poate ancora. Insula aia iese drept în sus din apă, ca o fortăreață plină de copaci.

— Nu, aia nu e Cheia. Se numește Gaura Cheii. Văzută de aici, din canalul principal, pare o insulă ca oricare alta. Dar dacă părăsești canalul și o ocolești, o să descoperi o deschidere în peretele ăla. Insula are forma unei semiluni aproape închise. Dacă pătrunzi în interiorul semilunii, ai impresia că ai intrat într-o deschidere care n-are nimic promițător. Însă insula Gaura Cheii înconjoară un golf. Iar în acel golf e o insulă mai mică. Cheia din Gaura Cheii. În spatele insulei Cheia, e un golfuleț în care se poate ancora. Pe vremuri existau un doc și un debarcader, dar presupun că au dispărut de multă vreme. Acolo mergem.

*

Brashen era la cârmă. O văzu pe Amber fluturându-și larg brațul și dădu din cap, în semn că zărise insula. Partea aceea din Insulele Piraților era presărată cu niște insulițe care ieșeau din

apă aidoma unor vârfuri ascuțite; Amber îi arăta una dintre ele. *Paragon* fusese foarte zgârcit la vorbă, nu le spusese ce avea atât de ieșit din comun. Râzând cinic de el, Brashen dădu ordine echipajului și, în timp de năierii manevrau pânzele ude, roti cârma ca să ocolească insula. Vântul neîntrerupt și uniform fusese până atunci de partea lor. Dar începând din clipa aceea a fost nevoie de o lungă înșiruire de schimbări de curs ca să-l ducă pe *Paragon* pe drumul arătat de Amber.

Echipajul lui împuținat ajunsese aproape la capătul puterilor. Când pătrunsese apa în cală, proviziile de hrană li se stricaseră în cea mai mare parte. Răni dureroase, mâncarea puțină și mereu aceeași manevrare istovitoare a corabiei, cu prea puțini oameni, erau deja destul de descurajante. Însă mai știau și că Brashen are de gând să-l înfrunte pe Kennit în luptă și nu aveau niciun interes să-și grăbească pieirea. De aceea munceau în silă și de mântuială. Dacă *Paragon* însuși n-ar fi fost atât de nerăbdător să plece la drum, n-ar fi avut speranțe să se urnească.

Clef se grăbi să vină lângă căpitan, cu ochii lui albaștri mijiți ca să se ferească de ploaie. Rănile lui păreau aproape vindecate, dar încă își mai proteja brațul opărit de venin.

— Căp'tane, Amber z'cen că i-a spus cor'bia să că'tăm o d'schideren în partea ferită den vânt a ins'lei. Dă într-un golf din int'riorul ins'lei și în golf en altă ins'lă. Ins'la aia are un loc bun de anc'raren în partea ei din c'ntra vântului. *Paragon* sp'nen s-anc'răm 'colo.

— Înțeleg. Și pe urmă?

Brashen întrebase fără s-aștepte răspuns. Nu se gândea că o să-l primească.

— El z'cen că, dac-avem noroc, f'meia b'trână care locuia 'colo en 'ncăn în viață. Tr'buien s-o luăm ostatică, căp'tane. Ea en cheia către Kennit. O să ne dea oricen ca s-on r'capeten. Chiar și pen Althea. Clef trase îndelung aer în piept, apoi trânti dintr-o răsuflare: En mama lu' Kennit. Așa z'cen cor'bia.

Auzind asta, Brashen înălță dintr-o sprânceană. Două-trei clipe mai târziu își reveni.

— Iar așa ceva trebuie să ții doar pentru tine, băiete, e mai bine. Du-te și spune-i lui Cypros să ia pentru o vreme cârma. Vreau s-aud acum cu urechile mele ce are Amber să-mi spună.

*

Ploaia se domoli exact când descoperi Brashen locul de ancorare de pe insula Cheia, dar nici măcar soarele ivit printr-o crăpătură a norilor nu izbuti deloc să-l înveselească. Așa cum prezisese *Paragon*, în golf se întindea un doc surpat, peste care timpul trecuse lăsând în urmă piloni îndoiți și goluri căscate între scânduri. Zăngănitul ancorei coborâte păru să zdruncine pacea iernatică a insulei. Dar, privind panta tăcută a dealului împădurit ce se înălța deasupra docului, Brashen se gândi că o astfel de precauție nu e necesară. Dacă acolo locuiseră cândva oameni, singurul semn al prezenței lor era cheiul șubrezit. Nu se vedea nicio casă. La capătul cheiului, o potecă acaparată de vegetație se pierdea sub copaci.

— Nu pare maren lucru, dădu Clef glas gândurilor căpitanului său.

— Nu, nu pare. Totuși am venit până aici, așa c-o s-aruncăm o privire. Mergem la țărm cu barca noastră; n-am încredere în docul ăsta.

— Mergem? Noi? întrebă Clef, zâmbind cu gura până la urechi.

— Da. La bord, cu *Paragon*, rămâne Amber, împreună cu o mână de oameni. Iau restul echipajului cu mine. O să le facă tuturor bine să părăsească pentru o vreme corabia. Poate găsim ceva de vânat și luăm niște apă dulce. Dacă aici au locuit cândva oameni, insula trebuie să le fi oferit o parte din ceea ce le trebuia.

Nu-i spuse lui Clef că lua echipajul cu el ca să nu poată fugi cu corabia în lipsa lui.

Oamenii se adunară posomorâți, dar se înviorară când auziră că au șanse să meargă pe uscat. Brashen îi puse să tragă la sorți cine rămâne pe corabie și le porunci celorlalți să vină lângă barcă. Unii aveau să vâneze și să vadă ce mai pot găsi de mâncare, iar câțiva, aleși de el, aveau să-l însoțească pe potecă. În

vreme ce năierii pregăteau barca, el se îndreptă spre galion agale, cu o nepăsare prefăcută.

— Vrei să-mi spui la ce-ar trebui să m-aştept?

— La o drumeţie, pentru început. Lucto n-a vrut să-i fie micul regat uşor de văzut de pe apă. Eu ştiu drumul din amintirile lui Kennit. Urcaţi dealul, dar, odată ce ajungeţi pe culme şi începeţi să coborâţi, fiţi cu ochii în patru. Poteca trece mai întâi printr-o livadă, apoi ajunge la grupul de clădiri. Acolo erau o vilă mare şi un şir de case mai mici. Lucto le purta de grijă oamenilor lui; soţiile şi copiii lor au locuit aici în vremuri mai fericite, până când Igrot i-a măcelărit pe cei mai mulţi. Pe ceilalţi i-a luat cu el, ca sclavi.

Paragon se întrerupse. Rămase cu faţa fără ochi îndreptată spre insulă. Brashen aşteptă.

— Ultima oară când am plecat de-aici, mama era încă în viaţă. Lucto murise. Igrot a mers prea departe cu jocurile lui şi tata a murit. Când am plecat, mama a rămas singură. Cred că asta l-a amuzat pe Igrot. Kennit a jurat c-o să se-ntoarcă la ea. Cred că şi-a ţinut jurământul. Ea era o femeie dârză. Chiar şi după ce a trecut prin atâtea, cred a ales să trăiască. S-ar putea să fie încă aici, în viaţă. Dacă o vei găsi... când o vei găsi, spune-i povestea ta. Fii sincer cu ea. Merită atâta lucru. Spune-i de ce aţi venit s-o luaţi. Vocea de băieţandru a corabiei se subţie brusc, sugrumată. N-o teroriza şi nu-i face niciun rău. De aşa ceva a tot avut parte în viaţa ei. Roag-o să vină cu noi. S-ar putea să vină de bunăvoie.

Brashen răsuflă adânc şi privi în faţă partea mârşavă a planului corabiei. I se făcu ruşine.

— O să mă port cât mai bine cu putinţă, îi făgădui lui *Paragon*.

Cât mai bine cu putinţă. Putea să spună „bine" când vorbea despre răpirea unei femei bătrâne, ca să fie dată la schimb? Nu credea aşa ceva, totuşi avea s-o facă, fiindcă o voia pe Althea înapoi vie şi nevătămată. Încercă să se consoleze. Avea să aibă grijă să nu i se întâmple bătrânei nimic rău. Cu siguranţă că mama lui Kennit n-avea de ce să se teamă de pirat.

Adăugă o întrebare despre cea mai mare hibă a planului:

— Şi dacă mama lui Kennit nu mai... e aici?

— Atunci aşteptăm, propuse corabia. El o să vină încoace mai curând sau mai târziu.

Ei da, iată un gând liniştitor.

*

Brashen îşi conduse micul grup de oameni înarmaţi în susul potecii năpădite de plante. Sub tălpi, frunzele căzute erau ca un covor gros. Deasupra lor, apa rămasă după ploaia de dimineaţă picura deopotrivă de pe crengi golaşe şi de pe frunze. Brashen simţea pe şold greutatea unei săbii prinse de centură, iar doi dintre oamenii săi aveau arcurile deja în poziţie de tragere. Erau prevăzători mai degrabă din pricina porcilor, care-şi lăsaseră peste tot urmele de picioare şi necurăţeniile, decât din pricina unei împotriviri imaginare a oamenilor. Din câte spusese *Paragon*, dacă mai trăia încă, femeia era acolo singură. Se întrebă dacă nu cumva o fi fost nebună. Cât de mult puteai sta cu desăvârşire singur fără să-ţi pierzi minţile?

Ajunseră pe culme şi începură să coboare în cealaltă parte. Copacii erau deşi, deşi buturugi de o mărime considerabilă dovedeau că de pe coasta aia se tăiase cândva lemn pentru construcţii. Între timp, pădurea recâştigase terenul. La poalele dealului intrară într-o livadă. Brashen se udă leoarcă până la coapse, croindu-şi drum prin iarba înaltă. Oamenii lui îl urmară printre pomii fructiferi cu crengi golaşe. O parte dintre pomi zăceau neatinşi acolo unde căzuseră. Alţii îşi împleteau deasupra trecătorilor crengile negre şi ude.

Dar, cam pe la jumătatea livezii, ramurile lungi arătau de parcă ar fi fost curăţate. Iarba era călcată şi Brashen simţi în aer un firav miros de fum. Acum văzu ceea ce-i ascunseseră ramurile încâlcite ale copacilor. O casă mare, albă, domina valea, flancată de un şir de case mai mici, de-a lungul marginilor unor terenuri cultivate. Se opri, iar oamenii lui se opriră o dată cu el, murmurând surprinşi. Un hambar sugera existenţa unor vite; îşi ridică ochii către oile şi caprele care păşteau, izolate, pe coasta dealului din partea opusă. Nu putea fi vorba doar de munca unei singure perechi de

mâini. Acolo erau cu siguranță mai mulți oameni. Avea să urmeze o confruntare.

Brashen se uită peste umăr, la bărbații din spatele lui.

— Urmați-mă și faceți doar ce vă spun. Vreau să-mi croiesc drum cu vorba bună, dacă se poate. Corabia a spus că ea o să vrea să vină cu noi. Să sperăm că așa va fi.

În timp ce vorbea, o femeie cu un copil în brațe fugi către una dintre casele mici și intră trântind ușa în urma ei. O clipă mai târziu, ușa se redeschise. Un bărbat voinic ieși în prag, îi văzu și se grăbi să se întoarcă înăuntru. Când reapăru, ținea în mână o secure de pădurar. Cu ochii la ei, o ridică apoi cu un gest grăitor. Unul dintre oamenii lui Brashen își ridică arcul.

— Lasă-l jos, îi porunci Brashen cu voce scăzută.

El își înălță brațele, deschizându-le larg, în semn că are gânduri pașnice. Bărbatul de lângă casă nu păru impresionat. Nici femeia care ieși, oprindu-se în spatele lui. Acum ținea, în locul copilului, un cuțit mare.

Brashen luă o hotărâre grea.

— Țineți-vă arcurile jos. Urmați-mă, dar rămâneți la douăzeci de pași în spatele meu. Nimeni nu trage nici măcar o singură săgeată dacă nu-i ordon eu. E limpede?

— Da, căp'tane, spuse un singur om, pe când ceilalți mormăiau răspunsuri îndoielnice.

Ultima încercare de negociere pașnică le era încă proaspătă în amintire.

Brashen își ridică brațele, depărtându-le mult de sabia sa din teacă, și le strigă celor de lângă casă:

— Vin jos. N-am gânduri rele. Vreau doar să stăm de vorbă.

Începu să înainteze.

— Oprește-te imediat! strigă femeia. Vorbește cu noi de-acolo!

Brashen mai făcu câțiva pași, vrând să vadă cum aveau să reacționeze. Bărbatul porni spre el, cu securea gata de luptă. Era masiv, cu obrajii lați tatuați până la urechi. Brashen avusese de-a face cu oameni ca el în încăierări: n-avea să lupte foarte bine, însă avea să fie greu de ucis. Cu o lipsă de îndoială sfâșietoare,

știu că n-are inimă pentru așa ceva. Nu putea ucide un om al cărui bebeluș plângea singur în casă. Nici Althea nu i-ar fi cerut s-o facă. Trebuia să existe o altă cale.

— Femeia Ludluck! strigă, dorindu-și să-i fi spus *Paragon* numele mamei lui Kennit. Văduva lui Lucky. Vreau să vorbesc cu ea. De-asta am venit.

Bărbatul se opri, nesigur. Se uită înapoi, către femeie. Ea își înălță bărbia.

— Suntem singuri aici. Pleacă și uită c-ai venit pe insula asta.

Așadar știa că sorții nu sunt de partea lor. Dacă oamenii lui se răsfirau în evantai, îi puteau încolți în casă. Se hotărî să-și folosească avantajul.

— Vin jos. Nu vreau decât să mă conving că-mi spui adevărul. Dacă ea nu e aici, plecăm. Nu vrem vărsare de sânge. Nu vreau decât să vorbesc cu femeia Ludluck.

Bărbatul se uită din nou peste umăr, la nevasta lui. Brashen citi în poziția ei nesiguranța și spera că nu se înșală. Cu mâinile la mare distanță de sabie, se apropie încet de casă. Cu cât se micșora distanța, cu atât mai mult se îndoia că ei doi sunt singuri pe insulă. Cel puțin una dintre celelalte case mici avea o potecă până la ușă și o șuviță de fum înălțându-se din coș. O foarte ușoară mișcare a capului femeii îl preveni. Se întoarse exact când o tânără zveltă se arunca asupra lui dintr-un copac. Era desculță și singura ei armă era furia.

— Cotropitori. Cotropitori. Cotropitori împuțiți! urlă ea, atacându-l cu pumnii și cu unghiile.

Brashen își ridică brațul ca să-și ferească fața de zgârieturi.

— Gleznă! Nu! Nu, oprește-te, fugi! țipă cealaltă femeie.

Alergă spre ei greoaie, cu cuțitul ridicat, bărbatul fiind la numai un pas în urma ei.

— Nu suntem vânzători de sclavi! spuse Brashen, însă Gleznă continua să-l atace, încă și mai dezlănțuită.

El se feri ghemuindu-se, apoi se răsuci ca s-o prindă de mijloc. Izbuti s-o prindă și de încheietura unei mâini. Ea îl zgârie și îl trase de păr până când o prinse și de mâna cealaltă. Era ca și cum

ar fi strâns în braţe o pisică înfuriată. Călcâiele ei goale îl loviră în fluierele picioarelor în timp ce îl muşcă de umăr. Haina lui era groasă, dar nu-l împiedică să simtă sălbăticia atacului.

— Încetează! îi strigă. Nu suntem vânzători de sclavi. Nu vreau decât să vorbesc cu mama lui Kennit Ludluck. Atâta tot.

La auzul numelui lui Kennit, fata din braţele lui se înmuie. Brashen profită ca să i-o întindă femeii cu cuţitul. Aceasta o prinse cu un singur braţ şi o împinse în spatele ei. Ridică o mână ca să oprească atacul năvalnic al bărbatului cu securea.

— Kennit? întrebă ea. Kennit te-a trimis aici?

Nu părea momentul potrivit s-o contrazică.

— Am un mesaj pentru mama lui.

— Mincinosule. Mincinosule. Mincinosule. Fata ţopăia de furie, dezgolindu-şi dinţii către el. Omoară-l, Saylah! Omoară-l! Omoară-l!

Brashen îşi dădu pentru prima oară seama că nu era în toate minţile. Bărbatul cu securea îi puse absent mâna pe umăr, ca s-o liniştească. Gestul lui avea ceva părintesc. Ea rămase locului, dar continuă să se strâmbe la Brashen. Nu urmă niciun schimb de priviri; era clar că femeia chibzuieşte, şi Brashen ştiu cine conduce pe insulă.

— Vino, spuse Saylah în cele din urmă, arătând către casă. Glezná, fugi s-o chemi pe mama. Nu o speria, spune-i doar că e aici un bărbat cu un mesaj de la Kennit. Du-te.

Se întoarse din nou spre Brashen.

— Bărbatul meu, Dedge, o să stea aici, cu ochii pe oamenii tăi. Dacă se mişcă vreunul, te omorâm. Ai înţeles?

— Desigur. Brashen se uită la însoţirii săi. Rămâneţi acolo. Nu faceţi nimic. Mă întorc.

Câţiva dădură aprobator din cap. Niciunul nu părea încântat.

Glezná plecă în fugă. Tălpile ei azvârleau bulgări de pământ în vreme ce traversa o grădină din care legumele fuseseră culese. Dedge îşi încrucişase braţele pe piept şi se uita ameninţător la oamenii lui Brashen, care plecă împreună cu femeia.

Cântecul unui cocoș sparse cenușiul după-amiezii, iar Brashen tresări violent. Se întrebă brusc dacă nu făcuse un calcul cu totul greșit. Pământ cultivat, găini, oi, capre, porci... insula putea hrăni locuitorii unei așezări destul de mari.

— Grăbește-te! se răsti Saylah.

Odată ce ajunseră la ușă, ea intră prima. Înșfăcă un bebeluș care zbiera din toate puterile și îl strânse în brațe, încă ținând cuțitul în poziție de atac.

— Stai jos, îi porunci lui Brashen.

El se așeză, uitându-se curios în jur. Mobila vorbea despre oameni care au mai mult timp decât îndemânare. Masa, scaunele, patul dintr-un colț, toate păreau făcute de mâinile lor. Totul era solid, chiar dacă eleganța lipsea. În felul ei, camera era primitoare. În vatră ardea un foc mic și Brashen se simți recunoscător pentru acea căldură, după mersul prin frig. Bebelușul se liniști în brațele mamei sale. Ea începu să-l legene, așa cum își leagănă copiii toate femeile din lume.

— Aveți o casă frumoasă, spuse el prostește.

Ea făcu ochii mari, nedumerită.

— E destul de bună, răspunse în silă.

— Și mai bună decât multe alte locuri în care am fost noi amândoi, sunt sigur.

— E adevărat, încuviință ea.

El se folosi de cele mai alese maniere deprinse în Bingtown. Conversație curtenitoare despre fleacuri, în timp ce o așteptau pe stăpâna casei. Se străduí să stea liniștit, ca și cum ar fi avut încredere în ospitalitatea femeii.

— E un loc minunat în care să crească un băiat. Mult spațiu unde s-alerge liber, multe de cercetat. Sănătos cum pare, n-o să mai dureze mult până când o să cutreiere toată insula.

— Probabil, încuviință ea din nou, uitându-se o clipă în jos, la fața copilului.

— Cât are? Cam un an? se aventură Brashen să ghicească.

Pe fața ei apăru un zâmbet.

— Aproape. Saylah îi dădu copilului o pălmuță afectuoasă. Dar cred că e voinic pentru vârsta lui.

Un zgomot de dincolo de ușă o puse din nou în alertă, dar Brashen îndrăzni să spere că-i spulberase o parte din neîncredere. Se străduí să rămână destins când Gleznă își vârî capul pe ușă. Se uită urât la el și-l arătă cu degetul.

— Cotropitorule. Mincinosule, îi spuse, furioasă.

— Gleznă, ieși afară, îi porunci Saylah.

Femeia mai tânără se retrase și Brashen auzi de dincolo de ușă o bolboroseală bizară. Când intră o femeie mai bătrână, o singură privire îi spuse că era cea pe care o căuta. Kennit avea ochii mamei lui. Femeia își înclină capul spre el, întrebătoare. Pe un braț ținea un coș; înăuntru luceau ciuperci cafenii, cu pălăria mare.

Scoase un zgomot întrebător uitându-se la Saylah, care arătă cu cuțitul spre Brashen.

— A venit dinspre golf, cu alți șase bărbați. Spune că ți-a adus un mesaj de la Kennit. Dar a întrebat de tine spunându-ți văduva lui Lucky, femeia Ludluck.

Bătrâna se întoarse spre Brashen cu o privire plină de neîncredere. Înălță din sprâncene într-un gest exagerat de surprindere și bolborosi ceva. Lipsa limbii ei nu ușura lucrurile. El aruncă o privire spre Saylah, întrebându-se ce e mai bine să facă. *Paragon* îl sfătuise să fie sincer, dar, de față cu martori, ce însemna asta?

Trase aer în piept.

— *Paragon* m-a adus aici, spuse cu voce scăzută.

Ar fi trebuit să se-aștepte la reacția ei de șoc. Mama lui Kennit se clătină pe picioare, apoi se prinse de marginea mesei. Saylah scoase un țipăt și se repezi s-o sprijine.

— Avem nevoie de ajutorul tău. *Paragon* vrea să vii cu noi, să-l vezi pe Kennit.

— N-o poți lua de pe insulă! Nu singură! strigă Saylah cu furie.

— Poate aduce cu ea pe oricine dorește, zise Brashen cu nepăsare. Nu vrem să-i facem niciun rău. Ți-am tot spus asta. Am venit ca s-o duc la Kennit.

Mama piratului își înălță fața și se uită lung la Brashen. Ochii ei de un albastru suav îl străpunseră cu agerimea lor. Știa că oricine vorbește despre *Paragon* nu poate fi trimis de Kennit. Știa că, indiferent dacă voia sau nu să-i facă vreun rău, avea s-o pună în pericol. Avea ochii bătrâni ai unui martir, dar se uită îndelung într-ai lui. Dădu din cap.

— Spune că vrea să vină cu tine, îl înștiință Saylah, deși nu era nevoie.

Mama lui Kennit îi făcu un alt semn către ea. Femeia tatuată păru uluită.

— El? Pe el nu-l poți lua cu tine.

Mama lui Kennit își îndreptă spatele și bătu din picior, subliniindu-și voința. Repetă semnul straniu, o mișcare rotitoare a mâinii. Saylah se uită la Brashen cu asprime.

— Ești sigur că poate lua pe oricine vrea? Face și asta parte din mesaj?

Brashen dădu din cap, întrebându-se în ce se bagă. Era prea periculos să se răzgândească. Întâlni privirea bătrânei.

— *Paragon* mi-a spus să am încredere în tine, îi mărturisi.

Mama lui Kennit închise ochii pentru o clipă. Când îi deschise, înotau în lacrimi. Clătină din cap cu înverșunare, apoi își desprinse privirea de la el ca să se uite la cealaltă femeie. Bolborosi ceva către ea, punctând sunetele cu semne făcute cu mâna. Saylah traduse încruntându-se.

— Vrea să-și adune câteva lucruri. Spune să te-ntorci în golf și noi o să venim acolo.

Putea fi atât de ușor? Brashen întâlni iarăși ochii de un albastru palid și femeia dădu din cap către el cu vehemență. Voia să facă asta cum credea ea de cuviință. Foarte bine.

— Te aștept acolo, spuse cu gravitate.

Se ridică în picioare și se înclină curtenitor.

— Stai o clipă, îl preveni Saylah. Își scoase capul pe ușă. Gleznă! Pune ăla jos! Mama spune că-l lăsăm să se-ntoarcă în golf. Dacă-l lovești cu ăla, pun cureaua pe tine. Imediat, vorbesc serios!

Chiar dincolo de ușă, un băț gros căzu la pământ, aruncat cu dispreț.

Femeia tatuată mai dădu câteva porunci.

— Du-te și spune-i lui Dodge că mama a zis să-l lase să treacă. Spune-i că totul e bine. Du-te, imediat!

Brashen o privi pe fată îndepărtându-se în fugă. Dacă ar fi ieșit el pe ușă, ea i-ar fi zdrobit creierii. Gândul îi trimise un fior rece în susul șirei spinării.

— După ce-au pus-o în lanțuri n-a mai fost ea însăși, dar se face din ce în ce mai bine. Nu se poate stăpâni!

Femeia rosti ultimele cuvinte având aerul că se apără, ca și cum Brashen i-ar fi reproșat ceva.

— Nu-i găsesc nicio vină, spuse el încet, și descoperi că spusese adevărul.

O urmări cu privirea pe fata care alerga. Nu părea să aibă mai mult de șaisprezece ani. Se grăbea s-ajungă la Dedge și șchiopăta foarte tare. Tatuatul o ascultă, apoi dădu din cap către Saylah, ca să știe că a primit mesajul.

Brashen părăsi casa cu încă o plecăciune. Când trecu pe lângă ei, Glezna se strâmbă la el și gesticulă larg, făcând semne nerușinate. Dedge nu scoase niciun cuvânt. Dar nu-l scăpă deloc din ochi. Brashen îl salută dând din cap cu gravitate, dar fața tatuatului rămase neclintită. Brashen se întrebă ce-o să spună când o să afle că mama lui Kennit are de gând să-l ia cu ea.

*

— Ei, cât de mult așteptăm? îl întrebă Amber.

Brashen ridică din umeri. Se întorsese imediat pe corabie și îi povestise ei totul. Își găsise oameni scoțând triumfători mațele din doi porci păroși, pe care-i omorâseră cu sulițele. Ar fi vrut să mai vâneze, dar el insistase să se retragă tot echipajul la bord. Nu voia să riște să cadă victime unui posibil șiretlic.

În timp ce Brashen povestea, *Paragon* păstrase tăcerea. Amber păruse să cadă pe gânduri. Apoi corabia vorbi:

— Nu vă temeți nicidecum. O să vină. Își întoarse capul, de parcă i-ar fi fost rușine să-i lase să-i citească pe față. Îl iubește pe Kennit la fel de mult cum l-am iubit eu.

Ca și cum vorbele galionului ar fi chemat-o, Brashen desluși o mișcare pe poteca umbrită. O clipă mai târziu, mama lui Kennit ieși pe plajă. Se uită la *Paragon* și mâinile îi zburară la gura fără limbă. Se uită lung la el. În spatele ei mergea Dedge. Căra un sac pe umăr, iar în mâna liberă ținea capătul unui lanț. La celălalt capăt al lanțului își târșâia picioarele epava unui om cu părul lung, palid și sfrijit ca un mănunchi de bețe. Își ferea ochii de lumină, strâmbându-se de parcă l-ar fi durut.

— Ce e asta? întrebă Amber, îngrozită.

— Presupun că vom afla curând, răspunse Brashen.

În spatele tuturor mergea Saylah, împingând o roabă cu cartofi și napi. Deasupra legumelor făceau gălăgie câțiva cocoși legați. Amber înțelese imediat ce însemna asta. Sări în picioare.

— O să văd de ce ne putem lipsi ca să facem troc. Suntem generoși sau cumpătați?

Brashen ridică din umeri.

— Folosește-ți mintea. Mă-ndoiesc c-avem mare lucru, dar orice nu-și pot face singuri probabil c-o să-i încânte.

În cele din urmă, totul se rezolvă cu ușurință. Odată ajunsă la bord, mama lui Kennit se duse imediat pe puntea proră. Avea cu ea un pachet învelit în pânză groasă. Bărbatul înlănțuit se dovedi mult mai greu de adus pe corabie. Nu putea să urce scara; în cele din urmă, îl ridicară ca pe mărfuri. Când se văzu pe punte, se lăsă să cadă grămadă, gemând încetișor. Își apăra capul cu brațele pline de cicatrice, de parcă s-ar fi așteptat să fie lovit oricând. Brashen presupuse că avusese nevoie de întreaga lui putere ca să ajungă până în golf. Amber făcu trocul cu cea mai mare generozitate, dându-le celor doi ace de cusut, unelte și altele de care hotărî că nu e neapărată nevoie în cutia cu scule a corabiei, dar și haine, și pânzeturi din cuferele năierilor care muriseră. Brashen încercă să nu zăbovească asupra gândului că tocmai cumpărau mâncare pentru cei vii cu lucrurile morților,

dar echipajul nu părea să se sinchisească, iar Saylah era în culmea încântării. Generozitatea lui Amber îi alungă în cea mai mare măsură ostilitatea și bănuielile.

— O să-i purtați bine de grijă mamei? întrebă ea când își luară rămas-bun.

— Foarte bine, îi făgădui Brashen cu toată sinceritatea.

Când se îndepărtară, Saylah și Dedge îi urmăriră cu privirea de pe țărm. Brashen stătea pe punte, lângă mama lui Kennit, când ridicară ancora. Se întrebă cum o să se poarte piratul cu cei rămași pe insulă când o să afle cu câtă ușurință au predat-o altora pe mama lui. Pe urmă se uită la bătrână. Părea calmă și împăcată. Poate că și el putea fi la fel. Se întoarse spre Amber.

— Adu în cabina mea lucrurile Altheei din cabina secundului. O s-o instalăm acolo pe mama. Și taie lanțurile amărâtului ăluia și hrănește-l. Numai Sa știe de ce l-a târât după ea, dar bănuiesc c-a avut un motiv.

— Sunt sigură c-a avut, răspunse Amber pe un ton atât de straniu, încât Brashen se bucură când o văzu plecând în grabă să-și îndeplinească îndatoririle.

În timp ce ancora era ridicată și Brashen dădea ordine, mama lui Kennit rămase pe punte. Urmărea echipajul și dădea aprobator din cap, dovedind că e obișnuită cu viața pe o corabie. Când *Paragon* se puse în mișcare, ea își înălță fruntea și își plimbă mâinile cu vene reliefate de-a lungul copastiei de la prora lovind-o ușor, cum își bate o mamă pe umeri fiul de care e mândră.

Când vântul umflă pânzele și *Paragon* începu să taie valurile în drum spre ieșirea din golf, bătrâna își desfăcu pachetul. Brashen i se alătură din nou pe puntea proră. Din pânza îngălbenită ieșiră trei tomuri vechi și groase. Brashen își încreți fruntea.

— Jurnale de bord! exclamă. „Jurnalele de bord al Corabiei Vii *Paragon* din Bingtown, de pe Țărmurile Blestemate". *Paragon*, sunt jurnalele tale!

— Știu, răspunse cu gravitate galionul. Știu.

— Trell. Brashen Trell, cârâi în spatele lui Brashen o voce hârșâită.

El se întoarse, uluit şi speriat. Amber îl sprijinea pe prizonierul scheletic din insula Cheia.

— A stăruit să-ţi vorbească, spuse ea cu glas scăzut.

Bărbatul vorbi acoperindu-i vocea. Ochii lui albaştri erau umezi când îl fixă pe Brashen cu o privire plină de jale. Capul i se mişca neîncetat, rotindu-se inutil. Şi mâinile îi tresăltau.

— Sunt Kyle Haven, spuse cu glas scrâşnit. Şi vreau să merg acasă. Nu vreau decât să merg acasă.

28

VISE DE DRAGON

Aripile Tintagliei băteau nebunește. Reyn strânse din ochi când plaja se năpusti către el. Rafalele de vânt erau groaznice; avea să fie rău. Când picioarele ei din spate ajunseră pe plajă râcâind-o în fugă cu ghearele, trupul i se aplecă în față. De data asta nu-i dădu drumul lui Reyn și ghearele în care-l strângea îi împrospătară cercul de vânătăi din jurul pieptului. El izbuti să rămână în picioare când îl eliberă, apoi se îndepărtă clătinându-se când ea își propti greutatea pe picioarele din față. Mai făcu câțiva pași împleticiți, apoi căzu pe nisipul ud, jalnic de ușurat fiindcă se afla din nou pe pământ.

— Dragonii n-au fost nicidecum făcuți să coboare astfel din văzduh, se plânse Tintaglia.

— Oamenii n-au fost nicidecum făcuți să fie aruncați astfel, ripostă Reyn, istovit.

Până și fiecare răsuflare îl durea.

— După cum am încercat să-ți spun înainte de a începe nebunia asta.

— Du-te să vânezi, răspunse Reyn.

N-avea rost să stea de vorbă cu ea când era flămândă. Indiferent despre ce-ar fi discutat, vina era întotdeauna a lui.

— E prea puțin probabil să găsesc ceva pe o lumină ca asta, pufni ea. Dar adăugă, în timp ce se pregătea să-și ia din nou zborul: O să-ți aduc niște carne proaspătă.

Așa spunea întotdeauna. Uneori chiar își amintea s-o facă.

Reyn nu încercă să se ridice decât după ce trecu pe deasupra lui pala de vânt stârnită de aripile ei. Pe urmă se sili să se salte în picioare și, clătinându-se, merse în susul plajei, până la marginea unei păduri. Urmă ceea ce devenise pentru el un ritual plicticos. Lemne. Foc. Apă proaspătă dacă era la-ndemână sau, dacă nu era, din burdufurile lui. O masă sărăcăcioasă din proviziile acum jalnic de împuținate. Apoi se ghemui lângă foc și încercă să doarmă. Tintaglia avusese dreptate în privința vânătorii. Ziua scurtă de iarnă se încheiase repede, pe cer străluceau deja stelele. Avea să fie senin și frig. Măcar în noaptea aia nu avea să-l ude ploaia. Avea doar să-nghețe.

Se întrebă alene cum se descurca poporul lui cu tot ce dorea Tintaglia să se facă. Dragarea Fluviului Ploilor Sălbatice era primejdioasă, nu doar din pricina curgerii sale mereu schimbătoare la vreme de iarnă, ci și din cauza acidității apei. Tatuații dornici să-și cumpere prin muncă statutul de negustor din Tărâmul Ploilor Sălbatice aveau să plătească foarte scump.

Se întrebă dacă Bingtownul izbutise să rămână unit, dacă, după plecarea lui, chalcedenii îl mai atacaseră. Tintaglia le distrusese corăbiile fără milă. Poate că un dragon era o amenințare care îi putea ține la distanță. Când zburaseră pe deasupra Canalului Interior, văzuseră multe vase chalcedene, atât cu vâsle, cât și cu pânze. Numărul lor îl convinsese că plănuiau ceva mai important decât nimicirea Bingtownului. Toate se îndreptau spre miazăzi. Călătoreau așa cum o făceau de obicei clanurile de războinici chalcedeni, cu o corabie mare cu pânze pentru transportul proviziilor și mai multe galere pentru raiduri și pentru luptă. La un moment dat zburaseră pe deasupra unui sat care ardea mocnit, probabil o așezare de-a piraților atacată de chalcedeni în drumul lor spre miazăzi.

Tintaglia amenința adesea corăbiile pe deasupra cărora treceau, evident încântată de spaima pe care o stârnea. Loviturile uniforme ale vâslelor aproape că încetau când trecea umbra ei peste punți. Oamenii de jos se ascundeau, iar cei de pe greement coborau în grabă. Reyn văzuse odată un bărbat căzând de pe catarg și dispărând în mare.

Fiecare vas pe deasupra căruia zburau îl lăsa pradă chinurilor îndoielii. Oare Malta era captivă la bord? Tintaglia îl asigurase, trufașă, că ea ar fi simțit-o pe Malta dacă ar fi trecut atât de aproape de locul unde se afla.

— E un simț care ție îți lipsește, așa că nu ți-l pot explica, adăugase cu superioritate în glas. Imaginează-ți că-ncerci să-i explici cuiva care n-are miros ce e mirosul. Ceea ce pare o însușire întâmplător dobândită și aproape magică nu diferă de mirosul florilor de măr simțit în beznă.

Cu inima plină de speranță, Reyn era totuși zi de zi chinuit de neliniște. Fiecare zi era încă o zi fără Malta și, cu mult mai rău, încă o zi cu Malta prizonieră a chalcedenilor. Își blestema imaginația, fiindcă îl chinuia cu imagini ale ei în mâini brutale. Reyn se culcă lângă foc sperând că n-o s-o viseze în noaptea aia. Visele lui cu Malta se preschimbau prea des în coșmaruri. Dar să încerce să nu se gândească la ea era totuna cu a încerca să doarmă fără să respire. Își aminti ultima oară când o văzuse. Nesocotind toate regulile bunei cuviințe, fuseseră singuri și el o ținuse în brațe. Ea îl rugase s-o lase să-i vadă chipul, însă el o refuzase.

— O să-mi poți vedea fața când o să-mi spui că te măriți cu mine, îi răspunsese el.

Uneori, în vise, când o avea în sfârșit în brațe, în siguranță, îi îngăduia prostește să-i ridice vălul. Ea se trăgea întotdeauna înapoi, îngrozită, și se zbătea ca să scape din îmbrățișarea lui.

Nu mergea așa. Cu astfel de gânduri n-avea s-adoarmă niciodată.

Își aminti în schimb de Malta la fereastră, privind Trehaugul în vreme ce el îi peria părul negru, bogat. În degetele lui înmănușate, era ca o mătase grea și parfumul lui îi umplea nările. Fuseseră

împreună, și ea fusese în siguranță. Își strecură în gură una dintre bomboanele ei cu miere și zâmbi când îi simți dulceața.

Era aproape adormit când se întoarse Tintaglia. Ea îl trezi de-a binelea punând, ca de obicei, prea multe lemne pe focul lui. Respectând ceea ce devenise un obicei, i se întinse alături, între el și noapte. Curbura trupului ei ținea căldura focului captivă în jurul lui. În vreme ce buștenii aruncați de ea pe foc se încălziră și apoi se aprinseră, Reyn căzu într-un somn adânc.

În vis peria din nou părul Maltei, coborând pe toată lungimea lui, dar acum o făcea în vreme ce ea se uita dincolo de prora unei corăbii. Noaptea era senină și rece. Deasupra capului ei, stelele străluceau cu putere, străpungând noaptea de iarnă. Se auzeau pânze pocnind în vânt. La orizont, siluetele negre ale insulelor acopereau stelele, stelele scânteietoare care se legănau când își ridica ea privirea spre ele, și Reyn înțelese că are lacrimi în ochi.

— Cum am ajuns să fiu atât de singură? întrebă ea în noapte.

Apoi își lăsă capul în jos, și Reyn simți căldura lacrimilor care îi alunecau pe obraji. I se frânse inima. Dar, o clipă mai târziu, pieptul i se umflă de mândrie când ea își sălta din nou fruntea; fălcile încordate trădându-i o hotărâre de neclintit. O simți răsuflând adânc și rămase alături de ea când își îndreptă spatele, refuzând să se lase pradă disperării.

În clipa aceea, Reyn știu că nu-și dorește nimic mai mult decât s-o aibă pe ea alături. Nu era o porumbiță fragilă care are nevoie de adăpost și de apărare. Era o tigroaică, puternică aidoma vântului care o învăluia, o parteneră pe care un bărbat din Tărâmul Ploilor Sălbatice se putea bizui. Puterea sentimentelor lui răbufni și se înfășură în jurul ei ca o pătură.

— Malta, draga mea, puterea mea fie a ta, șopti el. Pentru că tu ești puterea și speranța mea.

Ca răspuns la cuvintele lui, ea întoarse brusc capul.

— Reyn? întrebă în noapte. Reyn?

Speranța din glasul ei îl zgudui, trezindu-l. În spatele lui, nisipul și piatra scrâșniră sub solzii Tintagliei, care se foia.

— Ei, ia te uită, spuse, somnoroasă. Sunt surprinsă. Credeam că numai Strămoșii puteau călători în vis după bunul lor plac.

Reyn răsuflă adânc.

— A fost ca și cum aș fi împărțit cu ea o cutie-cu-vis. A fost real, nu-i așa? Am fost acolo, cu ea?

— Ți-ai împărțit cu siguranță timpul cu ea și a fost real. Dar nu știu despre ce vorbești când spui cutie-cu-vis.

— E un obiect creat de poporul meu, ceva folosit de îndrăgostiți când sunt departe unul de altul.

Cuvintele îi pieriră de pe buze. Nu-i putea spune că acele cutii conțineau un strop de pulbere de lemn-vrăjitor amestecată cu cele mai puternice ierburi pentru visat.

— Când se întâlnesc în astfel de vise, îndrăgostiții își împărtășesc de obicei unul altuia ceea ce își imaginează. Însă în noaptea asta am avut senzația că Malta e trează, iar eu sunt cu ea, în mintea ei.

— Chiar ai fost, sublinie femela dragon cu îngâmfare. Păcat că nu ești mai deprins cu călătoriile în vis. Altminteri ai fi putut s-o faci conștientă de prezența ta și ți-ar fi spus unde o găsești.

Reyn zâmbi cu gura până la urechi.

— Am văzut stelele. Știu încotro merge corabia ei. Și știu că nu suferă și nici nu e închisă undeva. Dragonule, n-ai idee cât de tare m-a încurajat visul ăsta.

— N-am idee? Tintaglia râse încetișor. Reyn, cu cât stăm mai mult timp împreună, cu atât mai mult se subțiază barierele dintre noi. Toți Strămoșii care puteau călători în vis erau prieteni cu câte un dragon. Cred că noua ta însușire a apărut din același motiv. Uită-te la tine. De la o zi la alta iei câte ceva din înfățișarea mea. Te-ai născut cu ochii arămii? Mă îndoiesc, și mă-ndoiesc cu atât mai mult că ți-au mai strălucit vreodată ca acum. Spatele te doare fiindcă acum crești. Uită-te la mâinile tale, uite cum ți s-au îngroșat unghiile ca să semene cât mai mult cu ghearele mele. În clipa asta, lumina focului îți dansează pe solzii strălucitori de pe frunte. Chiar fiind închiși în coconii lor, semenii mei i-au însemnat pe ai tăi. Acum, când dragonii s-au trezit și

străbat din nou lumea, cei care se vor împrieteni cu noi vor purta însemnele acestei prietenii. Reyn, dacă-ți vei găsi o pereche și vei putea zămisli copii, o s-aduci pe lume următoarea generație de Străbuni.

Spusele ei îi tăiară răsuflarea. Se săltă în capul oaselor și se uită la ea cu gura căscată.

Amuzată, ea își deschise larg fălcile înspăimântătoare și îi vorbi în minte.

Deschide-ți gândurile către mine. Lasă-mă să văd stelele și insulele pe care le-ai descoperit. Poate recunosc câte ceva. Mâine continuăm s-o căutăm pe femeia demnă să fie mama Străbunilor.

*

Malta făcu vreo câțiva pași șovăielnici.

— Reyn? șopti iarăși, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Era o prostie, știa. Dar totul păruse atât de real. Simțise atingerea lui pe păr, mirosul lui în aer... Nu era cu putință. Era doar vina sufletului ei copilăresc, care tânjea după un trecut pierdut. Chiar dacă izbutea să se-ntoarcă în Bingtown, nu mai putea fi cine fusese cândva. Cicatricea cu creastă de pe fruntea ei o stigmatiza destul, dar aveau să i se adauge zvonurile și bârfele. Poate că Reyn ar mai dori-o, dar familia lui n-avea să mai fie de acord cu căsătoria lor. Era o femeie distrusă. În Bingtown nu mai putea duce decât o viață simplă, ferindu-se de ochii oamenilor. Își încleștă fălcile și lăsă furia să-i dea putere. Avea să-și croiască drum înainte prin valul de nenorociri și să-și construiască o viață nouă. Dacă visa la ceea ce fusese, avea s-ajungă o schiloadă care tânjește după trecut. Își alungă hotărâtă gândurile la Reyn. Își cântări cu sânge-rece singurele unelte care-i mai rămăseseră. Trupul și mintea îi aparțineau; avea să le folosească.

Se furișase noaptea afară, pe punte, ca să fie singură, departe de cei doi bărbați care îi otrăveau viața. Fiecare își continua cu încăpățânare strădaniile, sperând că va ajunge s-o posede. Căpitanul Red își imagina că-i va fi mentor, deprinzând-o cu plăcerile trupești. Satrapul o râvnea cum își dorește un copil dulciuri, ca alinare în captivitate. Pofta lacomă ascunsă de

galanteria unuia și de atingerile imploratoare ale celuilalt o obosea și o făcea să se simtă murdară. Pe amândoi trebuia să-i descurajeze, dar nu lăsându-i fără nicio speranță. Descoperise că, în privința asta, bărbații se lasă dominați de propria imaginație. Atât timp cât amândoi își imaginau că ea o să cedeze în cele din urmă, se străduiau deopotrivă s-o impresioneze. De la căpitanul Red putea obține mici libertăți care îi făceau viața ușor de îndurat: putea să se plimbe singură pe punte, să mănânce la masa lui, să spună aproape fără fereală tot ce-i trecea prin cap. De la Satrap spicuia informații când se lăuda cu gloria lui de la curte. Avea nevoie de ele; spera să le întrebuințeze ca să răscumpere libertatea lor de la Kennit.

Fiindcă era hotărâtă să-l răscumpere și pe Cosgo, nu doar pe ea însăși. De când erau captivi împreună, ajunsese cumva să vadă în el ceva care îi aparținea. Oricât de enervant era, îi trezea un soi de sentiment al proprietății. Ea îl ținuse viu și nevătămat. Dacă urma să profite cineva de valoarea lui ca ostatic, acel cineva avea să fie Malta Vestrit. Satrapul Cosgo urma să fie cheia supraviețuirii ei în Jamaillia. Când avea să fie eliberat în mâinile răscumpărătorilor lui jamaillieni, ea avea să-l însoțească. Până atunci avea să-l convingă că nu se poate lipsi de ea.

Își adună din nou curajul. Se temea de întâlnirile ei cu Satrapul. Își lăsă părul, ultima rămășiță a frumuseții ei, să se reverse lung și liber, ca și cum ar mai fi fost încă o fetiță; se duse la ușa micii lui cabine și bătu.

— De ce te mai ostenești? strigă el cu amărăciune. O să intri indiferent dacă am sau nu chef să te văd.

— E adevărat, nobile senior, recunoscu ea, intrând.

Întunericul din cabină era risipit doar de o lampă pâlpâitoare. Ea îndreptă fitilul și se așeză la picioarele patului. Satrapul stătea pe pernă, ghemuit, cu genunchii sub bărbie. Malta știuse că o să fie treaz. Dormea ziua și noaptea se lăsa în voia gândurilor. Din câte își putea ea da seama, de când fuseseră aduși la bord, el nu-și părăsise cabina.

Părea foarte tânăr. Și foarte ursuz. Ea se sili să-i zâmbească.

— Cum te simți în seara asta, Magnadon Satrap?

— La fel ca aseară. Și la fel cum o să mă simt și mâine-seară. Mizerabil. Bolnav. Plictisit. Trădat.

Rosti ultimul cuvânt învinovățind-o din priviri.

Ea nu reacționă.

— De fapt, pari să te simți mult mai bine. Dar cabina asta mică e înăbușitoare. Afară vântul e răcoros. Mă gândeam că poate vrei să facem împreună un tur al punții.

Satrapul scăpase în sfârșit de răul de mare. În ultimele două zile îi crescuse pofta de mâncare. Ea îi aducea aceeași mâncare simplă, dar el nu se mai plângea. În seara aceea avea ochii limpezi pentru prima oară de când îl cunoștea.

— De ce aș vrea?

— Ca schimbare, dacă nu din alt motiv, sugeră ea. Poate că nobilului senior i-ar face plăcere...

— Termină, mârâi el, cu o voce pe care n-o mai auzise ieșindu-i dintre buze.

— Magnadon Satrap?

— Termină cu batjocura. Nobile în sus, Preaputernice în jos. Nu sunt nici una, nici alta, nu mai sunt. Iar tu mă disprețuiești. Nu mai pretinde altceva. E o înjosire pentru amândoi.

— Ai vorbit ca un bărbat! exclamă ea, înainte de a se putea controla.

El îi aruncă o privire cruntă.

— Cum altcumva ar trebui să vorbesc?

— Am scăpat cuvintele fără să mă gândesc, domn al meu, minți ea.

— O faci des. La fel ca mine. E unul dintre puținele lucruri care-mi plac la tine, ripostă el.

Malta își aminti că el îi aparține și așa izbuti să-și păstreze zâmbetul. El se foi în pat, apoi își coborî picioarele pe podea. Se ridică nesigur.

— Prea bine, atunci. O să ies, o înștiință pe neașteptate.

Ea își ascunse surprinderea zâmbind și mai tare. Găsi o mantie și i-o puse pe umeri. Atârna pe trupul lui împuținat. Malta

deschise ușa și el ieși primul, sprijinindu-se cu o mână de perete, apoi o surprinse când o luă de braț. Mergea ca un schilod, cu pași mici, șovăielnici, dar ea își stăpâni impulsul care-i cerea să-l grăbească. Deschise pentru el ușa din afară și vântul rece al iernii își trimise o rafală pe lângă ei. Cosgo icni și se opri.

Malta crezu c-o să se-ntoarcă în cabină, dar el continuă să înainteze cu încăpățânare. Pe puntea deschisă, își strânse mantia bine în jurul trupului, de parcă ar fi fost mult mai frig decât era. Se uită jur-împrejur și în sus înainte de a se îndepărta de castel. Târșâindu-și picioarele ca un moșneag, se îndreptă greoi către copastie, ca să privească peste întinderea apei și în sus, către cerul nopții, de parcă ar fi fost ceva din altă lume. Malta stătea tăcută lângă el. Satrapul gâfâia de parcă ar fi alergat ca să câștige o întrecere.

— Lumea e un loc imens și sălbatic, remarcă el cu glas tare după ceva timp. Nu mi-am dat pe de-a-ntregul seama de asta înainte de a părăsi Jamaillia.

— Magnadon Satrap, sunt sigură că nobilii și tatăl tău au simțit nevoia să-l protejeze de moștenitorul Tronului de Perle.

— A fost o vreme... începu el, șovăitor. O cută îi brăzdă fruntea. E ca și cum mi-aș aminti o altă viață. În copilărie, îmi plăcea să călăresc și să vânez cu șoimi. O dată, când aveam opt ani, am stârnit agitație luând parte la Întrecerile Verii. M-am luat la întrecere cu alți băieți și cu bărbați tineri din Jamaillia. N-am câștigat. Tata m-a lăudat totuși. Însă eu am fost răvășit. Înțelegi, nu știusem că e cu putință să pierd...

Vocea i se stinse, dar Malta aproape că-i văzu mintea încordându-se.

— Înțelegi, au neglijat să mă-nvețe asta. Aș fi putut s-o învăț când eram mai tânăr. Dar au îndepărtat de mine toate lucrurile la care nu puteam avea sorți de izbândă și m-au lăudat pentru fiecare reușită de parcă ar fi fost un miracol. Toți preceptorii și toți sfetnicii mei m-au asigurat că sunt o minune, și eu i-am crezut. Numai că am început să văd dezamăgire în ochii tatălui meu. La unsprezece ani, am început să aflu care sunt plăcerile bărbaților. Vinuri fine, ierburi de fumat abil amestecate și femei iscusite au

fost daruri trimise mie de nobili și de demnitari străini. Și, oh, cât de bine m-am descurcat cu toate! Fumul potrivit, vinul potrivit și femeia potrivită pot face din orice bărbat unul sclipitor. Știai? Eu nu știam. Am crezut că e numai și numai meritul meu. Că strălucesc aidoma celui mai prețios giuvaier din întreaga Jamaillie. Cosgo se întoarse brusc cu spatele la apă. Du-mă înapoi, înăuntru. Te-ai înșelat. Aici, afară, e frig și deprimant.

— Desigur, Magnadon Satrap, murmură Malta.

Îi oferi brațul și el îl luă, tremurând de frig, apoi se sprijini de ea pe tot drumul către cabina lui.

Odată intrat, lăsă mantia să cadă pe podea. Se urcă în pat și se înfășură strâns în pături.

— Aș vrea să fi fost Kekki aici, spuse, tremurând. Ea putea întotdeauna să mă-ncălzească. Când nicio altă femeie nu era în stare să mă stârnească, ea izbutea.

— Te las să te odihnești, Magnadon Satrap, se grăbi Malta să se scuze.

Vocea lui o opri în fața ușii.

— Ce-o să se-aleagă de mine, Malta? Știi?

Întrebarea lui tânguitoare o ținu pe loc.

— Nu știu, nobile senior, recunoscu ea cu umilință.

— Știi mai multe decât mine. Pentru prima oară de când sunt Satrap, înțeleg ce trebuie să facă Însoțitoarele Inimii... dintr-ale mele, n-o făceau prea multe. Trebuie să știe amănunte pe care eu n-am timp sau vreun prilej să le aflu. Și trebuie fie sincere. Nu lingușitoare, nici pline de tact. Sincere. Prin urmare, răspunde-mi: Ce mă așteaptă? Și ce mă sfătuiești?

— Eu nu sunt o Însoțitoare a Inimii tale, Satrap Cosgo.

— Absolut adevărat. Și nici n-o să fii. Însă deocamdată trebuie să mă slujești ca și cum ai fi. Spune-mi. Ce mă așteaptă?

Malta răsuflă adânc.

— Vei fi un dar pentru Regele Kennit din Insulele Piraților. Căpitanul Red crede că acest Kennit o să te predea celui care oferă cea mai mare răscumpărare. Dacă o s-o facă și dacă nu-i poți aduce niciun alt câștig în afară de bani, atunci puțin o să-i

pese dacă te răscumpără unul dintre aliații tăi sau un dușman. Căpitanul Red mi-a cerut să aflu care dintre nobilii tăi ar plăti cel mai mult pentru tine.

Satrapul zâmbi amar.

— Asta înseamnă, presupun eu, că ei au aflat deja ce dușman ar oferi cel mai mult pentru mine.

— Nu știu. Malta își adună gândurile. Cred c-ar trebui să te gândești care dintre aliații tăi ar oferi o sumă grasă pentru viața ta. Când va veni timpul, va trebui să-i scrii, cerându-i să te răscumpere.

— Copilă proastă. Nu așa o să se facă. O să-mi negociez cu Kennit propria răscumpărare, o să-i dau polițe și o să insist să mă ducă înapoi, în Jamaillia. Eu sunt Satrapul, înțelege.

— Nobile Satrap... începu ea, șovăind.

Apoi continuă cu voce fermă. Cosgo ceruse sinceritate. Avea să vadă cum răspunde el sinceității.

— Alții văd altfel lucrurile. Kennit n-o să accepte polițe nici de la tine, nici de la altcineva. O să vrea bani gheață, monede, și o să vrea să le vadă înainte de a te elibera. Și puțin o să-i pese de la cine vin banii, de la nobili loiali ție, de la cei care nu vor să te-ntorci în Jamaillia, de la Negustorii Noi, de la chalcedenii care ar dori să te aibă ostatic... El n-o să se sinchisească. De asta trebuie să te gândești, și să te gândești bine, singur. Cine îți e loial mai presus de orice îndoială? Cine îți e credincios și e și destul de bogat ca să-ți cumpere libertatea?

Satrapul izbucni în râs.

— Răspunsul e înfricoșător de simplu. Nimeni. Nu există niciun nobil loial mie mai presus de orice îndoială. Cât despre bogăție, cei mai bogați au cel mai mult de câștigat din dispariția mea. Dacă mor, altcineva trebuie să devină Satrap. De ce să-ți folosești bogăția ca să-l cumperi pe cel care deține acum tronul, când ai putea cumpăra tronul pentru tine?

Malta păstră tăcerea.

— Așadar n-o să te răscumpere nimeni? întrebă apoi cu voce înceată.

El izbucni într-un râs spart.

— Oh, voi fi răscumpărat cu siguranță, cu tine cu tot. Răscumpărarea va fi plătită de cei care au cea mai mare nevoie să dispar, fără martori. Se întoarse cu fața la perete. O să fim răscumpărați de cei care au ovaționat cel mai tare când a plecat corabia mea din Jamaillia. De cei care-au conspirat ca să mă trimită în aventura asta de rău augur. Nu sunt prost, Malta. Negustorii din Bingtown au avut dreptate: a existat un complot și probabil c-au fost amestecați nobili, diplomați chalcedeni, ba chiar și Negustori Noi. Au mușcat mâna care i-a hrănit fiindcă s-au gândit că, mâna aia odată dispărută, oricine poate pretinde partea leului din halca de carne.

— Atunci înseamnă că deja se ceartă ca s-o împartă, se hazardă ea să presupună. Totul se reduce la o tocmeală. Bunica spunea întotdeauna: „Vezi cine are cel mai mult de câștigat." Malta se încruntă, fără să-i pese că trăgea de pielea din jurul cicatricei. Ea mi-a spus că, atunci când vrei să te-amesteci într-un târg încheiat de alții, trebuie să vezi cine are cel mai puțin de câștigat. Treci de partea lui și o să te vrea ca partener. Așadar, cine are cel mai puțin de câștigat dacă ești detronat?

— Ei, haide! Satrapul părea dezgustat când se rostogoli ca să se-ntoarcă spre ea. E înjositor! Vrei să reduci viața mea și soarta tronului la o ciorovăială între negustori. Pufni cu dispreț. Dar la ce altceva ar trebui să m-aștept de la fiica unui negustor? Ți-ai petrecut toată viața cumpărând și vânzând. Fără-ndoială că mama și bunica ta au văzut în frumusețea ta trecătoare ceva cu care poți face troc. Negustorul Restart a fost cu siguranță de părerea asta.

Malta își îndreptă spatele. Nu mai vorbi înainte de a fi sigură că se poate controla. Armura ei, conchise ea, era insensibilitatea la astfel de luări în râs.

— Negustorii se tocmesc pentru mărfuri. Satrapii și nobilii se tocmesc pentru putere. Tu, nobile Magnadon, te amăgești dacă îți închipui că e vreo mare diferență când se trag sforile.

El nu păru impresionat, dar nici nu o contrazise.

— Ei, ca să-ți răspund la întrebare, toată lumea profită de absența mea. Oricum, toată nobilimea bogată și influentă.

— Atunci asta e soluția. Ia-i în considerare pe cei fără bani și fără vreo influență. Ei sunt aliații tăi.

— Ah, ce aliați grozavi! Cu ce îmi vor răscumpăra libertatea? Cu bețe și pietre? Cu balegă și praf?

— Înainte de a te întreba cu ce îți vor plăti libertatea, întreabă-te ce vor avea de câștigat. Fă-i să vadă că e în avantajul lor să te elibereze, și ei vor găsi cum s-o facă.

Malta își desfăcu mantia și se așeză din nou la capătul patului lui Cosgo. El se săltă ca s-o privească în față.

— Așadar, gândește-te.

Satrapul întregii Jamaillii își sprijini capul de perete. Pielea palidă și cearcănele negre de sub ochi îl făceau să semene mai degrabă cu un copil grav bolnav decât cu un monarh îngrijorat.

— N-are rost, spuse, deznădăjduit. Totul e la prea mare distanță. În Jamaillia n-o să se ridice nimeni în sprijinul cauzei mele. Dușmanii mei sunt prea numeroși. O să fiu vândut și măcelărit ca un miel în zi de sărbătoare. Își rostogoli ochii ca să se uite la ea. Vezi tu, Malta, nu se poate rezolva totul aplicând principiile tale negustorești.

În mintea ei înflori brusc o idee.

— Și dacă eu totuși aș izbuti, Magnadon Satrap? Se aplecă spre el, încordată. Dacă, folosindu-mi principiile negustorești, ți-aș putea salva tronul, ce aș avea de câștigat?

— Nu poți, așa că de ce să facem presupuneri? Cosgo își flutură spre ea o mână vlăguită. Pleacă. Ideea ta neghioabă cu plimbarea în frigul de pe punte m-a istovit. Acum vreau să dorm.

— N-o să dormi, ripostă ea. O să zaci în pat treaz, plângându-ți de milă. Prin urmare, mai bine răspunde la provocarea mea. Tu spui că nu te pot salva. Eu spun că pot. Îți propun să facem o prinsoare. Malta își înălță bărbia. Dacă te salvez și sunt salvată alături de tine, o să mă numești...

— Oh, nu cere să devii Însoțitoare a Inimii. Ar fi prea umilitor. Ca și cum mi-ai cere să mă însor cu tine.

În ochii ei scânteie pentru o clipă furia.

— Te asigur că n-am de gând să mă umilesc astfel. Nu. Ne vei numi pe mine și pe familia mea reprezentanții tăi în Bingtown și în Tărâmul Ploilor Sălbatice. Vei recunoaște independența Bingtownului și a negustorilor. Numai familia mea, familia Vestrit, va avea dreptul să reprezinte acolo interesele Jamailliei.

Un zâmbet îi lumină treptat fața când în minte îi apăru întreaga strălucire a ideii sale. După o asemenea realizare, s-ar fi putut întoarce în Bingtown. O astfel de lovitură ar fi afundat în uitare orice soi de cicatrice sau de pată rușinoasă. Ar fi fost izbânda supremă, cel mai strălucit târg încheiat vreodată de un negociator. Chiar și bunica ei ar fi trebuit să fie mândră de ea. Până și familia lui Reyn ar fi putut să...

— Ce prinsoare ridicolă! Vrei tot Bingtownul pentru tine!

— Ridicolă? Îți ofer în schimb tronul tău și viața ta. Malta îl privi pieziș. Independența Bingtownului e oricum practic o realitate. Nu trebuie decât să recunoști ceea ce există deja și să faci posibilă păstrarea prieteniei dintre Jamaillia și Bingtown. Dacă vei pierde pariul, nu va fi nevoie decât să iei o hotărâre înțeleaptă.

Cosgo se holbă la ea.

— Am mai auzit asta. Nu sunt sigur că e și părerea mea. Dar cum o să-mi recapeți libertatea și tronul?

— Arată-mi profitul și eu găsesc calea spre izbândă. Malta zâmbi. De acord?

— Oh, da! se răsti Satrapul, iritat. Prinsoarea e oricum ridicolă, n-ai cum să câștigi. Pot să-mi dau liniștit acordul.

— Și o să m-ajuți să câștig, insistă ea.

El se încruntă.

— Și cum ar trebui s-o fac?

— Dându-ți silința să te înfățișezi celor care ne-au capturat așa cum te învăț eu și susținând tot ce-o să le spun.

Malta se umplea de entuziasm. Senzația inevitabilei înfrângeri, care o copleșise ceva mai devreme în acea seară, se spulberase. Singura unealtă pe care i-o mai lăsase soarta era inteligența ei. Poate că nici n-avusese vreodată nevoie de altceva.

— Ce-ai de gând să le spui?

— Încă nu sunt sigură. Dar mi-ai dat o idee când ai zis că în Jamaillia nimeni n-ar avea nimic de câștigat dacă ți-ai recăpăta puterea. Malta își mușcă buza, gânditoare. Cred că trebuie să descoperim cum ar putea piraţii să profite de întoarcerea ta pe tron.

29

FEMEILE LUI KENNIT

Cea Care Își Amintește și Maulkin nu se certau, Shreever aproape că-și dorea să se certe. Ar fi însemnat că măcar unul dintre ei a luat o hotărâre. În schimb, ei doi vorbeau la nesfârșit despre cele petrecute, despre ceea ce s-ar fi putut petrece și despre ce ar fi însemnat. Pe durata fluxurilor trecute de când încâlcitura refuzase să ucidă cealaltă corabie, șerpii se ținuseră după Fulger, așteptând să vadă ce avea să urmeze. Corabia abia dacă le mai vorbise din când în când, în ciuda întrebărilor sâcâitoare puse de Cea Care Își Amintește. Creatura argintie părea să-și aibă propriile greutăți. Măcinat de nesiguranță, calmul o părăsea pe Shreever jupuindu-se ca o piele ce trebuie lepădată. La fiecare nou flux, avea senzația că pierde ceva. Timpul se scurgea lăsând șerpii în urmă. Ea își pierdea puterile și greutatea trupului i se împuținа. Încă și mai rău, nu-și mai putea păstra firul gândurilor.

— Mă risipesc, îi spuse lui Sessurea, lăsându-se legănată de mare.

Se ancoraseră unul lângă altul ca să-și petreacă noaptea. În locul ăla, curentul era neplăcut; agita fără întrerupere mâlul, noroind apa.

— Flux după flux, urmăm corabia asta. Cu ce țel? Maulkin și Cea Care Își Amintește înoată mereu în umbra sa și vorbesc numai între ei. Veninul irosit ca să-mproaște corabia are gust

bizar și nu ne-aduce nicio pradă. Amândoi ne tot repetă că trebuie s-avem răbdare. Eu răbdare am, dar rezistența mi s-a dus. Când se va lua în sfârșit o hotărâre, o să fiu prea slăbită ca să mai pot călători cu încâlcitura. Ce-așteaptă Maulkin?

Sessurea păstră o vreme tăcerea. Când vorbi în sfârșit, în vocea șarpelui albastru se simți mai degrabă uimirea decât vreo urmă de dojană.

— Nu te-am mai auzit niciodată plângându-te de Maulkin.

— Îl urmăm de multă vreme și eu nu i-am pus niciodată înțelepciunea la îndoială, răspunse ea. Își coborî scurt pleoapele, ferindu-și ochii de o undă mâloasă. Aș vrea să ne conducă el iarăși. Pe el l-aș urma până ce carnea n-ar mai putea să-mi țină oasele laolaltă. Însă acum Maulkin ascultă atât de Cea Care Își Amintește, cât și de corabia argintie. Nu pun la îndoială înțelepciunea Celei Care Își Amintește. Dar cine e creatura argintie ca să fim nevoiți să zăbovim îndeplinindu-i poruncile în timp ce anotimpul coconilor trece pe lângă noi?

— Nu întreba *cine* e creatura argintie. Întreabă *ce* e.

Maulkin apăruse ca prin minune alături de ei. Ochii lui falși străluceau slab în apa mâloasă. Se ancoră, apoi se înfășură în jurul celor doi. Recunoscătoare, Shreever slăbi strânsoarea în care ținea bolovanul. În înfășurarea lui Maulkin avea să se odihnească mai bine.

— Sunt obosită, se scuză. Nu mă-ndoiesc de tine, Maulkin.

Conducătorul lor îi vorbi cu blândețe.

— Nu te-ai îndoit de mine nici măcar când am șovăit. Ai plătit pentru loialitatea asta, știu. Simt că prețul plătit de noi toți pentru nehotărârea mea e prea mare. Și Cea Care Își Amintește mi-a atras atenția. Încâlcitura noastră e mai ales de parte bărbătească. N-o să ne fie de prea mare folos să ne facem coconi și să ne preschimbăm dacă am întârziat atât de mult încât n-o să apară nicio regină.

— Am întârziat? întrebă încet Shreever.

— Despre asta discutăm. Fiecare flux care ne prelungește întârzierea ne slăbește. Însă fără călăuză n-are rost să ne grăbim,

fiindcă lumea nu se mai potrivește cu amintirile noastre. Nici măcar Cea Care Își Amintește nu mai știe drumul fără greș. Avem nevoie să ne îndrume Fulger, așa că trebuie s-o așteptăm. Slăbiți cum suntem, avem nevoie și să ne ocrotească.

— De ce ne face să așteptăm?

Vorbind fără ocolișuri, ca de obicei, Sessurea atacase miezul problemei.

Maulkin scoase un sunet care îi trăda dezgustul și din coamă i se desprinse o adiere de venin.

— La întrebarea asta ne-a dat o grămadă de răspunsuri și niciunul. Cea Care Își Amintește crede că argintia e mai dependentă decât recunoaște de ajutorul capricios al oamenilor. După cum v-am spus, asta ține de ceea ce este. Ea ne tot spune că e dragon. Noi știm că nu e.

— Nu e? tună îngrozit Sessurea. Atunci ce e?

— Ce importanță are? gemu Shreever. De ce nu poate pur și simplu să ne ajute, așa cum a spus?

Maulkin vorbi pe ton liniștitor, dar cuvintele lui erau neliniștitoare.

— Ca să ne-ajute, trebuie să ceară ajutorul oamenilor. Fiindcă susține că e dragon întru totul, cred că nu se poate umili rugându-i. Maulkin continuă să vorbească fără grabă. Înainte de a ne putea ajuta pe noi, trebuie să accepte că e ceea ce este. Cea Care Își Amintește o îndeamnă s-o facă. Ea, Cea Care Își Amintește, știe multe de la un două-picioare de pe corabie. Se numește Wintrow, a ajutat-o să scape de ceilalți. Când l-a atins, l-a cunoscut. El știe totul despre corabie, dar Cea Care Își Amintește nu i-a înțeles pe deplin gândurile la timp. Acum începe să pună totul cap la cap. Încercăm să trezim cealaltă parte a corabiei, să-i dăm putere să revină la suprafață. Merge greu, e nevoie de timp ca să îmboldești o creatură ca ea. E deopotrivă slăbită și șovăielnică. Dar în ultima vreme a început să se agite. S-ar putea s-o convingem.

*

Kennit echilibră tava într-o mână și răsuci cheia în lacăt cu cealaltă. Nu era simplu, pentru că un tremur ușor îl făcea

neîndemânatic. De când intrase ultima oară în cabina aia trecuseră o noapte și o zi. De atunci nu dormise și abia dacă se atinsese de mâncare. Se ferise s-ajungă pe puntea proră și să dea ochii cu galionul, se ferise de Etta și de Wintrow. Nu izbutea să-și amintească în totalitate ce făcuse în orele scurse între timp. Își petrecuse câteva pe greement. Sorcor îi adusese de curând un picior de lemn cu un canal pe suprafața de dedesubt. Îl pusese pe de-a-ntregul la încercare pentru prima oară și fusese încântat. Din cuibul ciorii își cuprinsese cu privirea întregul domeniu. Șerpii se zbenguiau în valurile înspumate din jurul corabiei mânate cu iuțeală de vânt. Cu acel vânt în față, Kennit visase, savurând în repetate rânduri timpul petrecut singur cu Althea Vestrit. Nu doar disciplina și răbdarea îl ținuseră departe de ea. Așteptarea în sine era o plăcere. Așteptase până ce fluxul pasiunii își atinsese cel mai înalt punct înainte de a se duce iarăși acolo. Acum stătea în fața ușii ei tremurând de dorință.

Avea s-o ia iarăși? Încă nu se hotărâse. Dacă era destul de trează ca să-l învinuiască, avea de gând să nege totul. Avea să fie atât de binevoitor, atât de preocupat de temerile ei!

Era atâta putere în controlarea realității altora! Până atunci nu-și mai dăduse niciodată seama de asta.

— Ce coșmar îngrozitor! șopti cu falsă compătimire și simți cum prinde să zâmbească fără voie.

Își destinse fața și se strădui să se calmeze. După câteva răsuflări adânci, deschise ușa și pătrunse în semiîntuneric.

Înăuntru, lumina tot mai palidă a după-amiezii de iarnă era neclară. Ghemuită pe pat, sub pături, Althea dormea adânc. În cabina mică, duhoarea acidă a vomei îngroșa aerul. Kennit se sprijini în cârjă și închise ușa, strâmbând din nas din pricina mirosului. Așa n-avea să meargă; mirosul îi tăia orice chef. Strica totul. Ar fi trebuit să-i dea Altheei încă o doză de mac cu mătrăgună și să trimită musul să curețe temeinic cabina în timp ce ea dormea. Cu amară dezamăgire, puse tava pe masă. Întreaga greutate a Altheei îl izbi între umeri. Kennit căzu și tava, cârja, mâncarea, totul căzu odată cu el, într-o harababură zăngănitoare.

Capul i se pocni de marginea mesei. Mâinile Altheei i se încleștară de gât. El se răsuci, apăsându-și cu putere bărbia în piept ca s-o împiedice să-l stranguleze. Ea avea un genunchi proptit în șalele lui și, când el se rostogoli, căzu împreună cu el. Mișcările ei erau lente, drogurile îi încetineau reacțiile. Dacă lui nu i-ar fi lipsit un picior, ea n-ar fi avut nicio șansă de izbândă. Așa cum stăteau lucrurile, izbuti s-o prindă pentru o clipă de încheietura mâinii înainte ca ea să se smucească, îndepărtându-se. Althea se ridică repede în picioare, gâfâind, clătinându-se și dând înapoi în cabina mică în timp ce el se sălta într-un genunchi și în mâini. Ochii ei erau imenși și negri. Cârja lui căzuse mai departe decât putea ajunge cu mâinile. Se târî încetul cu încetul spre ea.

— Nemernicule! strigă Althea, gâfâind întretăiat. Fiară fără inimă!

El se prefăcu uluit.

— Althea, ce te-a apucat?

— M-ai siluit, scrâșni vocea ei răgușită. Pe urmă își înălță cuvintele într-un urlet, fără să-i pese cine ar fi putut s-o audă: M-ai siluit! Mi-ai ucis echipajul și mi-ai ars corabia! L-ai omorât pe Brashen! Ai întemnițat-o pe *Vivacia*! Tu ești vinovat pentru toate!

— Vorbești fără sens. Draga mea, mintea ta e zdruncinată. Liniște-te. Doar nu vrei să te faci de râs în fața întregului echipaj!

O văzu căutând din priviri o armă. Nu-și dăduse seama cât de primejdioasă poate fi. În ciuda rămășițelor de drog cu care se lupta, mușchii i se încordau convulsiv. Recunoștea privirea omului gata să ucidă; o văzuse de multe ori când se uitase în oglindă. Kennit se întinse după cârjă, dar, o clipă mai târziu, Althea nu se năpusti spre el, ci spre ușă. Trase de zăvor cu stângăcie, apoi deschise ușa dintr-o smucitură și se izbi de toc când ieși împleticindu-se. O văzu dând peste peretele opus, regăsindu-și echilibrul și clătinându-se în timp ce urca pe scara de tambuchi.

Galionul. Încerca s-ajungă la galion. Kennit își potrivi cârja sub braț, se prinse de marginea mesei și se ridică în picioare. Althea urma să aibă o surpriză dacă izbutea s-ajungă pe puntea

proră. N-avea să găsească nicio *Vivacia* pe care s-o implore s-o ajute. Se simțea ispitit s-o lase să se ducă, dar nu era bine să facă scandal și să aiureze în prezența echipajului. Dacă o auzeau Wintrow sau Etta?

Ajunse la ușă și se uită afară. Althea se mișca mai încet. Se sprijinea de perete și se încăpățâna să înainteze împleticindu-se. Părul negru îi atârna pe față ca o perdea molatică. Era îmbrăcată în hainele lui Wintrow, acum murdare de mâncare și de vomă. Probabil că se trezise, se îmbrăcase și se ghemuise în pat, în așteptarea lui. Bun plan, pentru cât mac îi dăduse. Aproape c-o admira. Trebuia să-i pună mai mult în vin.

În cadrul ușii din celălalt capăt al culoarului apăru silueta unui om din echipaj. Kennit își înălță glasul ca să-i dea un ordin.

— Oprește-o! Adu-o înapoi, în cabina ei. Nu se simte bine. M-a atacat.

Necunoscutul înaintă vreo doi pași pe culoarul întunecos și Kennit văzu pe neașteptate ce greșeală făcuse. Era Wintrow.

— Mătușă Althea? întrebă băiatul, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Îi oferi brațul ca sprijin, dar ea nu-l luă în seamă. Kennit se îndoia că îl recunoscuse. În schimb, Althea întinse o mână tremurătoare ca s-arate spre el.

— M-a siluit!

Își dădu capul pe spate ca să se uite la Wintrow prin părul ei murdar.

— Și corabia mea e închisă în adânc, în beznă. Sunt drogată. Sunt bolnavă. Ajută-mă. Ajut-o.

Cuvintele i se revărsară luându-i cu ele puterea. Se încovoie și începu s-alunece în josul peretelui de care se lipise, în timp ce Wintrow o privea încremenit de groază. Capul ei se clătina ca al unei pisici otrăvite. Spre disperarea lui Kennit, apăruse încă un pirat. Apoi, cel mai rău și mai rău, auzi în spatele lui vocea Ettei.

— Ce-a zis cățeaua aia? întrebă ea, furioasă.

Kennit se grăbi să se întoarcă spre ea.

— E bolnavă. Vorbește aiurea. Se pare că pierderea oamenilor ei i-a tulburat mintea.

Etta făcu ochii foarte mari.

— Kennit, sângerezi! exclamă, speriată.

El își duse mâna la frunte și apoi și-o retrase cu degetele stacojii. Se lovise la cap mai tare decât crezuse.

— Nu e nimic. O să-mi treacă. Se adună și vorbi poruncitor, cu o voce în care se simțea totodată îngrijorarea: Wintrow, fii prudent, dar blând cu ea. Nu știe ce spune. La vederea lui *Paragon* arzând și-a pierdut mințile.

— Sunt destul de zdravănă la minte, ticălos siluitor și ucigaș! mârâi Althea.

Cuvintele i se amestecau. Se zvârcoli, încercând să se ridice.

— Mătușă Althea!

Wintrow era șocat. Kennit îi vedea groaza pe chip. Băiatul se ghemui și o ajută pe femeie să se ridice.

— Trebuie să te odihnești, o sfătui cu milă. Ai avut un șoc cumplit.

Ea se prinse de umerii lui și îl privi ca pe o insectă. El o fixă consternat. Lăsând deoparte expresia feței, semănau foarte mult. Îi aminteau lui Kennit de reprezentările lui Sa de pe monedele străvechi, bărbat și femeie față în față. Pe urmă Althea se întoarse ca să-l privească pe el cu dezgust. O văzu hotărându-se să se năpustească și se pregăti să-i țină piept. Credea că se poate feri de atacul ei confuz, dar nici măcar nu avu nevoie să încerce. Cu un strigăt furios, Etta sări în fața lui.

Curva era mai voinică decât Althea, mai agilă și mai învățată cu încăierările. O trânti pe femeia din Bingtown fără efort, o încălecă și o țintui pe punte. Furioasă, Althea scoase un urlet puternic și se zbătu, dar Etta o ținea locului cu ușurință.

— Taci! zbieră curva. Închide-ți gura aia mincinoasă! Nu știu de ce s-a ostenit Kennit să salveze viața ta bună de nimic. Taci, sau îți sparg dinții!

Kennit se uita cu o fascinație a groazei. Mai văzuse femei bătându-se; în Divvytown era ceva obișnuit, deloc ieșit din

comun, însă lui i se păruse întotdeauna un spectacol dezgustător. Cumva, se simțea umilit.

— Etta, ridică-te. Wintrow, du-o pe Althea înapoi în cabina ei, porunci.

Althea își bolborosi cuvintele de sub greutatea Ettei.

— Eu sunt o cățea? El m-a siluit. Aici, pe corabia familiei mele! Și tu, o femeie, îl aperi? Își roti capul și se uită cu sălbăticie în sus, la Wintrow: Ne-a îngropat corabia! Cum e cu putință să te uiți la el fără să-ți dai seama ce e? Cum poți fi atât de idiot?

— Taci! Taci!

Vocea Ettei urcă, devenind isterică. O plesni pe Althea, și lovitura cu palma deschisă răsună în culoarul de sub tambuchi.

— Etta! Am spus să-ncetezi! strigă Kennit, îngrozit.

O prinse pe curvă de încheietura brațului ridicat și încercă s-o tragă de pe Althea. Însă Etta o lovi cu mâna cealaltă, apoi, spre deplina năucire a lui Kennit, izbucni în lacrimi. El își ridică privirea și dădu cu ochii de-o jumătate de duzină de năieri îngrămădiți în capătul culoarului, holbându-se la întregul spectacol cu gura căscată de uimire.

— Despărțiți-le! se răsti.

În cele din urmă, câțiva se apropiară ca să-i îndeplinească porunca. Wintrow o luă pe Etta de braț și o trase de pe Althea. Printr-o minune, ea nu i se împotrivi, ci îi îngădui s-o îndepărteze.

— Du-o pe Etta în cabina mea până se liniștește, îi ceru Kennit lui Wintrow. Voi, ceilalți, duceți-o pe Althea înapoi, în cabina ei și încuiați ușa.

Scurta luptă cu Etta o lăsase pe Althea fără puterea de a se mai împotrivi. Avea ochii deschiși, dar capul i se bălăbănea când doi oameni o ridicară în picioare.

— O... să... te... omor, făgădui gâfâind, când o târâră pe lângă el.

Și chiar avea de gând.

Kennit își scoase batista din buzunar și își tamponă fruntea. Sângele de pe pânză era mai întunecat la culoare; începea să se închege pe tăietură. Probabil că arăta groaznic. O confruntare cu Etta nu-l atrăgea, dar n-avea cum s-o ocolească. Nu putea

umbla pe corabie cu sângele picurându-i pe față și cu pete de mâncare presărate pe haine. Când se întoarseră cei care o încuiaseră pe Althea, izbuti să afișeze un zâmbet prefăcut.

— Femeile. Pur și simplu, nu-și găsesc locul pe o corabie.

Unul dintre oamenii lui îi răspunse cu un surâs larg, dar ceilalți păreau stânjeniți. Nu era bine. Oare echipajul o îndrăgea pe Etta chiar atât de mult? Trebuia să facă neapărat ceva ca să schimbe întreaga situație. Cum se ajunsese la o asemenea harababură? Își îndreptă haina mototolită și își scutură mâncarea de pe mânecă.

— Căp'tane Kennit?

Își ridică nervos privirea și văzu un alt năier fâstâcit.

— Ce mai e? se răsti.

Omul își umezi buzele.

— Corabia, căp'tane. Galionul. Spune că vrea să te vadă. Năierul înghiți în sec și continuă. A zis: „Spune-i să vină imediat. Acum!" Nu vreau să fiu lipsit de respect, căp'tane, da' chiar așa a zis.

— Serios? Kennit izbuti să răspundă cu răceală și amuzament. Ei, poți să-i spui, fără lipsă de respect, că acum căpitanul trebuie să rezolve altceva, dar o să vină la ea îndată ce o să fie posibil.

— Căp'tane!

Năierul bâjbâia în căutarea cuvintelor potrivite pentru un protest disperat. Kennit îl săgetă cu o privire rece. El se dădu bătut.

— Da, căp'tane.

Plecă târându-și picioarele.

Kennit nu-l invidia pentru însărcinarea cu care se alesese, dar nu putea să i se înfățișeze galionului arătând cum arăta și cu atât mai mult nu putea să lase un năier oarecare să-l vadă grăbindu-se să răspundă la chemarea corabiei. Își ridică o mână să-și netezească mustața.

— Încet. Calm. Ordonat. Ia din nou totul sub control, se sfătui singur.

Însă, de la încheietura propriei mâini, o voce firavă ripostă batjocoritoare:

— Repede. În neorânduială. Totul se face zob. În cele din urmă, dragul meu domn, n-o să mai ai control nici asupra ta. Nu mai mult decât a avut Igrot când și-a găsit sfârșitul în mâinile tale. Căci, micuțule Kennit, când ai devenit tu bestia, te-ai condamnat să ai parte de sfârșitul bestiei.

*

— Etta, Etta, te rog.

Wintrow o implora neajutorat, cu inima frântă. Ar fi trebuit s-o îngrijească pe Althea. Părea și bolnavă, și cu mintea zdruncinată, dar cum ar fi putut s-o lase pe Etta așa? Ea nu-i dădea atenție. Plângea cu fața în perne, de parcă nu s-ar fi putut opri. Wintrow nu mai văzuse pe nimeni plângând astfel. În hohotele care-i tăiau răsuflarea se simțea o violență cumplită, de parcă trupul ei ar fi vrut să se purifice de toată amărăciunea, însă nefericirea pătrunsese prea adânc ca să mai poată fi stinsă cu lacrimi.

— Etta, te rog, Etta, încercă el încă o dată.

Ea nici măcar nu părea să-l audă. Wintrow o bătu cu sfială pe spate. Își amintea, neclar, că mama lui făcea așa când Malta era atât de afundată în propria supărare, încât nu se putea domoli singură.

— Haide, haide, spuse apoi cu voce liniștitoare. S-a terminat. S-a terminat totul.

Își mișca mâna pe un cerc mic, alinător.

Ea răsuflă adânc.

— S-a terminat totul, confirmă apoi și reîncepu să plângă.

Era ceva atât de neobișnuit pentru Etta, încât Wintrow avea impresia că-ncearcă să liniștească o străină. Purtarea ei era la fel de neînțeles ca a Altheei.

Scena de mai înainte fusese oribilă; cu mătușa lui ceva era profund în neregulă și trebuia să stea de vorbă cu ea, indiferent ce-ar fi ordonat Kennit. Învinuirea nebunească de siluire și cuvintele stranii despre o corabie îngropată îl făceau să se teamă peste măsură pentru sănătatea minții ei. N-ar fi trebuit să-l lase pe Kennit să-l împiedice s-o vadă. Izolarea nu o alinase, ci o lăsase pradă durerii ei. Cum putuse fi atât de prost?

Însă Etta continua să plângă și n-o putea lăsa singură. De ce îi făcuseră Ettei atât de mult rău cuvintele nebunești ale Altheei? Pe urmă răspunsul îi veni în minte: era grea. Femeile se purtau întotdeauna bizar când erau grele. Se simți atât de ușurat, încât aproape că-l cuprinse amețeala. O cuprinse cu brațul și îi vorbi la ureche.

— E totul bine, Etta. Plângi până te liniștești. Furtunile astea de sentimente sunt de așteptat în starea ta.

Ea se săltă brusc în capul oaselor, cu fața marmorată în roșu și alb și cu obrajii lucindu-i, mânjiți de lacrimi. Pe urmă se răsuci. El îi văzu pumnul încleștat năpustindu-se și nu lipsi mult ca să se ferească de lovitură. Etta îl pocni în vârful bărbiei, făcându-l să-și izbească dinții cu un clănțănit și să vadă stele verzi. Se trase înapoi, pe urmă se ridică ducându-și o mână la falcă.

— Pentru ce-a fost asta? întrebă, șocat.

— Pentru că ești prost. Pentru că ești orb, așa cum se spune că sunt numai femeile. Ești un idiot, Wintrow Vestrit! Habar n-am de ce mi-am pierdut timpul cu tine. Știi atât de multe, dar nu înveți absolut nimic. Nimic!

Fața i se încreți iarăși. Și-o sprijini pe genunchi și începu să se legene înainte și înapoi, ca un copil nefericit.

— Cum am putut fi atât de proastă? gemu ea.

Își îndreptă spatele și întinse mâna spre el.

Șovăind, Wintrow se așeză pe pat, lângă ea. Când încercă s-o bată pe umăr, ea îi căzu în schimb în brațe. Își sprijini fruntea de umărul lui și reîncepu să plângă, cu umerii zguduindu-se. El o susținu, mai întâi cu delicatețe, apoi mai ferm. Nu mai ținuse niciodată o femeie în brațe.

— Etta, spuse cu blândețe. Etta, draga mea.

Îndrăzni să-i mângâie părul strălucitor.

Ușa se deschise. Wintrow tresări, dar nu-i dădu drumul. N-avea nici de ce să se rușineze, nici de ce să se simtă vinovat.

— Etta nu e ea însăși, se grăbi să-i spună lui Kennit.

— Într-adevăr. M-aș simți ușurat dacă oricine ar fi ea acum s-ar purta mai bine decât adevărata Etta, ripostă el cu grosolănie. S-a încăierat pe coridor ca o vagaboandă ordinară.

Fiindcă Etta nu-și săltă capul de pe umărul lui Wintrow, Kennit continuă, mușcător:

— Sper că nu v-am întrerupt. Un mic amănunt, ca fața mea sângerândă sau ca hainele mele murdărite, nu trebuie să vă mâhnească pe niciunul.

Uluindu-l pe Wintrow, Etta își săltă încet capul. Se uită la Kennit de parcă nu l-ar mai fi văzut niciodată. Ceva se petrecu între ei în timpul acelei priviri, ceva de nepătruns pentru Wintrow.

— Am terminat, spuse ea, zdrobită. Mă ridic și mă duc să caut...

— Nu te osteni, mârâi Kennit, în timp ce ea se sălta în picioare. Pot să am singur grijă de mine. Tu, du-te la Jola. Spune-i să-i facă semn căpitanului Sorcor, ca să trimită o barcă pentru tine. Cred c-o să fie mai bine să stai o vreme la bordul *Mariettei*.

Wintrow se aștepta să urmeze o răbufnire, dar Etta păstră tăcerea. Părea schimbată. Își dădu încetul cu încetul seama care era schimbarea. De obicei, când se uita la Kennit, ochii îi străluceau și o învăluia o lumină a dragostei. Acum se holba la el și arăta de parcă viața i s-ar fi scurs, stoarsă din ea. Când vorbi, capitularea era deplină.

— Ai dreptate. Da. Așa ar fi mai bine.

Își ridică mâinile și își frecă fața de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis îndelungat. Pe urmă, fără niciun alt cuvânt și nicio altă privire, ieși din cabină.

Wintrow se uită lung în urma ei. Așa ceva nu era cu putință. Totul i se părea fără sens.

— Ei? întrebă apoi Kennit cu voce de gheață.

Ochii lui albaștri îl măsurară pe Wintrow din cap până-n picioare.

Băiatul se ridică de pe pat. Avea gura uscată.

— Căp'tane, nu cred c-ar trebui s-o trimiți pe Etta de-aici, nici măcar pentru a fi în siguranță. În schimb ar trebui s-o

debarci pe Althea cât mai curând cu putință. Mintea ei e tulburată. Te rog, căp'tane, ai milă de biata femeie și lasă-mă s-o trimit acasă. Suntem la numai câteva zile distanță de Divvytown. Pot să-i plătesc drumul până acasă pe una dintre corăbiile negustorilor care vin acolo. Cu cât pleacă mai repede, cu atât e mai bine pentru noi toți.

— Serios? întrebă sec Kennit. Și ce te face să crezi că ai vreun cuvânt de spus despre ceea ce-o să fac eu cu Althea?

Wintrow amuți, încremenind la auzul cuvintelor lui Kennit.

— E a mea, Wintrow. Fac ce vreau cu ea. Kennit îi întoarse spatele și începu să se dezbrace. Acum, adu-mi o cămașă. E tot ce-ți cer deocamdată. Nu să te gândești, nu să iei hotărâri, nici măcar să implori. Adu-mi o cămașă curată și pregătește-mi o pereche de pantaloni. Și găsește ceva cu care să-mi curăț tăietura asta.

Kennit vorbea descheindu-și cămașa murdară. Haina îi era deja pe podea. Fără să se gândească la ceea ce făcea, Wintrow se puse în mișcare ca să-i îndeplinească poruncile. Furia îl străbătea spulberându-i toate gândurile. Scoase haine curate, apoi găsi o bucată de pânză și apă rece pentru tăietura lui Kennit. Era mică și deja se închisese. Piratul își șterse sângele de pe frunte, apoi azvârli cârpa pe podea cu dispreț. Wintrow o ridică în tăcere. Când se îndreptă din nou spre lighean își regăsi controlul și vorbi iarăși.

— Căp'tane, nu e momentul potrivit s-o trimiți pe Etta pe altă corabie. Ar trebui să fie aici. Cu tine.

— Eu cred că nu, sublinie Kennit alene. Își întinse mâinile ca să-i încheie Wintrow manșetele. O prefer pe Althea. Am de gând s-o păstrez. Wintrow. Ai face bine să te obișnuiești cu ideea.

Wintrow era îngrozit.

— O ții pe Althea aici împotriva voinței ei, iar pe Etta o surghiunești pe corabia lui Sorcor?

— N-o să fie împotriva voinței ei, dacă asta te frământă. Mătușa ta a spus deja că mă consideră un bărbat atrăgător. Cu timpul, o să-și accepte rolul alături de mine. Mica... întâmplare de azi a fost o aberație. Pur și simplu, are nevoie de mai mult

timp ca să se odihnească și să se deprindă cu schimbările din viața ei. Nu e nevoie să-ți faci griji pentru ea.

— O s-o văd. O să vorbesc... Ce-a fost asta?

Wintrow își înălță capul.

— N-am auzit nimic, răspunse Kennit, disprețuitor. Poate ar trebui să i te alături Ettei la bordul *Mariettei* până când...

De data asta se opri el în mijlocul unei fraze. Făcu ochii mari.

— Ai simțit și tu, spuse Wintrow acuzator. O luptă. Chiar înăuntrul corabiei.

— N-am simțit așa ceva! negă Kennit cu aprindere.

— Se-ntâmplă ceva, spuse Wintrow.

Fulger îl deprinsese să se teamă de legătura cu ea. Acum simțea legătura aia învolburându-se și răvășindu-se, dar se temea totuși să se întindă către corabie.

— Nu simt nimic, răspunse disprețuitor piratul. E doar imaginația ta.

— Kennit! Kennit!

Strigătul se prelungi, amenințător prin vigoarea sa. Wintrow își simți părul de pe ceafă zburlindu-i-se.

Kennit se grăbi să-și îmbrace haina și își îndreptă gulerul și manșetele.

— Cred că trebuie să merg să văd despre ce e vorba, spuse, și Wintrow putu să-și dea seama că nepăsarea lui era prefăcută. Îmi imaginez că mica sfadă de pe coridor a supărat-o.

Wintrow nu-i răspunse, îi deschise doar ușa. Piratul ieși în grabă pe lângă el. Wintrow îl urmă mergând mult mai încet. Când trecu pe lângă ușa Altheei, auzi murmurul unei voci. Se opri să asculte, cu urechea lângă tocul ușii. Sărmana femeie vorbea singură, atât de repede și cu voce atât de scăzută, încât el nu izbuti să deslușească niciun cuvânt.

— Althea?

Încercă ușa, dar avea un lacăt solid. Rămase o clipă locului, nehotărât, apoi se grăbi pe urmele lui Kennit.

Era aproape lângă uşă când Etta intră pe coridor. Mergea foarte dreaptă şi ţeapănă, iar pe faţă nu i se putea citi nimic. Wintrow îşi ridică privirea ca să-i întâlnească ochii.

— Te simţi bine? o întrebă.

— Bineînţeles că nu. Vocea Ettei era blândă şi plată. Sorcor a trimis o barcă. Trebuie să-mi adun câteva lucruri.

— Etta, am vorbit cu Kennit. L-am rugat să nu te trimită de-aici.

Ea păru să se piardă în neclintire. Vocea îi veni de foarte departe.

— Presupun că mi-ai vrut binele.

— Etta, ar trebui să-i spui că eşti grea. Ar putea schimba totul.

— Să schimbe totul? Zâmbetul ei părea firav. Oh, Wintrow, Kennit a schimbat deja totul. Nu e nevoie să mai adaug eu ceva.

Începu să se îndepărteze. El cuteză s-o oprească prinzând-o de braţ.

— Etta, te rog. Spune-i.

Îşi încleştă fălcile ca să nu mai adauge nimic. Poate, dacă ar fi ştiut că e grea, Kennit n-ar fi dat-o deoparte ca s-o ia în schimb pe Althea. Aşa ceva putea cu siguranţă să-i atingă inima. Ce bărbat n-ar fi fost mişcat de o asemenea veste?

Etta clătină încet din cap, aproape ca şi cum i-ar fi auzit gândurile.

— Wintrow, Wintrow. Încă nu înţelegi, nu-i aşa? De ce crezi c-am fost atât de zguduită? Fiindcă sunt grea? Fiindcă ea l-a lovit pe Kennit şi lui i-a dat sângele?

Wintrow ridică din umeri neajutorat, în tăcere. Etta îşi apropie capul de al lui.

— Am vrut s-o omor. Am vrut să fac orice ar fi fost nevoie ca să tacă. Pentru că spunea adevărul, iar eu nu suportam să-l aud. Mătuşa ta nu e nebună, Wintrow. Cel puţin nu mai nebună decât devine orice altă femeie după ce e siluită. A spus adevărul.

— N-ai de unde şti.

Wintrow avea gura atât de uscată, încât abia mai putea rosti cuvintele.

Etta închise pentru o clipă ochii.

— Pentru femei, e o furie pe care nu le-o poate stârni nimic altceva. M-am uitat la Althea Vestrit și am recunoscut-o. Am văzut-o prea des. Am simțit-o eu însămi.

Wintrow se uită la ușa încuiată. Trădarea îl năucea. Crezând-o pe Etta ar fi suferit prea mult. Se agăță de îndoieli.

— Dar de ce nu l-ai înfruntat pe Kennit?

Ea îl privi în adâncul ochilor, răsucindu-și capul de parcă ar fi încercat să vadă cum poate fi atât de prost.

— Wintrow, ți-am spus. A fost destul de rău s-aud adevărul. Nu vreau să-l trăiesc. Kennit are dreptate. E mai bine să stau o vreme pe *Marietta*.

— Până când? întrebă el.

Ea înălță țeapănă dintr-un umăr. Strălucirea lacrimilor îi reapăru în ochi. Avea vocea încordată când spuse încet:

— S-ar putea plictisi de ea. S-ar putea să mă vrea înapoi. Îi întoarse din nou spatele. Trebuie să-mi adun lucrurile, șopti răgușită.

De data asta Wintrow o lăsă să plece.

*

Toți se uitau la el. Kennit simțea ochii fiecărui om din echipaj urmărindu-l în timp ce se îndrepta spre proră. Nu cuteza să se grăbească. Cearta celor două femei făcuse destul rău. N-aveau să-l vadă alergând la chemarea corabiei, oricât de mare ar fi fost urgența.

— Kennit!

Galionul își lăsă capul pe spate și îi urlă numele.

În apa întunecoasă din spatele corabiei, șerpii se arcuiră, țâșnind la vedere, și plonjară în adânc biciuind aerul cu cozile. Marea din jur clocoti, învolburată de zbuciumul corabiei. Kennit strânse din dinți ca să-și păstreze fața lipsită de expresie și continuă să înainteze șchiopătând. Althea îi făcuse mai multe vânătăi care începeau să-l doară. Scara către puntea proră îl enervă ca de obicei și, în tot timpul în care se străduia s-o urce, corabia îi strigă numele. Când ajunse la ea era scăldat în sudoare.

Trase aer în piept ca să-și poată controla vocea.

— Sunt aici, corabie. Ce vrei?

Galionul se răsuci ca să-l privească, iar el icni. Ochii i se făcuseră verzi, nu de un verde șerpesc, ci de unul foarte omenesc, iar trăsăturile își pierduseră aerul de reptilă din ultima vreme. Nu arăta pe de-a-ntregul așa cum arătase *Vivacia*, dar cu siguranță nu mai era Fulger. Kennit izbuti cu greu să nu se tragă cu un pas înapoi.

— Și eu sunt aici. Ce vreau? O vreau pe Althea Vestrit pe puntea proră. O vreau și pe Jek, însoțitoarea ei. Și vreau să vină *acum*.

Mintea lui Kennit era în alertă.

— Mă tem că nu e cu putință, Fulger, se aventură apoi să răspundă.

Folosise numele înadins și aștepta răspunsul ei.

Corabia îl măsură cu cea mai disprețuitoare privire pe care-o văzuse vreodată pe un chip de femeie.

— Știi că nu sunt Fulger.

— Atunci ești *Vivacia*? întrebă el cu toată seriozitatea.

— Sunt eu însămi, în totalitatea mea. Dacă ții neapărat să-mi spui pe nume, spune-mi *Vivacia*, pentru că această parte a mea e completă ca scândurile din care-am fost construită. Dar nu te-am chemat ca să vorbim despre numele sau despre eul meu. Vreau să fie aduse aici Althea și Jek. *Imediat*.

— De ce? ripostă el cu glas la fel de controlat ca al ei.

— Ca să le văd cu ochii mei. Să mă conving că nu sunt maltratate.

— Niciuna n-a fost maltratată! se indignă el.

Buzele galionului se unire într-o linie dreaptă.

— Știu ce-ai făcut, spuse fără ocolișuri.

Preț de câteva clipe, Kennit stătu în centrul unei imense neclintiri. Jur-împrejur, în toate direcțiile, se afla dezastrul. Norocul îl părăsise în cele din urmă? Făcuse până la urmă acea greșeală de neîndreptat? Trase aer în piept.

— Ești atât de grăbită să crezi ceva atât de rău despre mine?

Vivacia îl privi cu asprime.

— Cum poți să mă-ntrebi așa ceva?

Nu era cu desăvârșire sigură. Kennit citi asta în răspunsul ei. Cândva ținuse la el cu mai multă tandrețe decât Fulger. Putea trezi din nou în ea sentimentul de-atunci? Își plimbă alinător mâna de-a lungul copastiei.

— Pentru că tu nu vezi cu ochii, ci cu inima. Althea crede că i s-a întâmplat ceva îngrozitor. Iar tu o crezi pe ea.

Kennit făcu o pauză spectaculoasă. Își lăsă vocea să coboare.

— Corabie, tu mă cunoști. Ai intrat în mintea mea. Mă cunoști mai bine decât m-ar putea cunoaște oricine altcineva. Mă poți crede în stare de una ca asta? se hazardă să întrebe.

Ea nu-i răspunse direct.

— E cea mai mare nedreptate care i se poate face cuiva de parte femeiască, indiferent dacă e vorba de oameni sau de dragoni. Mă ofensează și mă dezgustă întru totul. Dacă ai făcut așa ceva, Kennit, nu se poate repara. Nici măcar dacă plătești cu viața.

În vocea ei era ceva mai mult decât furie omenească ținută în frâu; era o neînduplecare rece, de reptilă. Trecea dincolo de răzbunare și pedeapsă, ajungând la nimicire. Îi trimise un fior rece pe șira spinării. Își încleștă mâinile de copastie ca să nu se clatine. Vorbi apărându-se cu voce încordată.

— Te asigur că nu vreau să-i fac Altheei Vestrit niciun rău. Vătămând-o sau ofensând-o, mi-aș spulbera toate speranțele legate de ea. Răsuflă adânc, apoi se destăinui: Ca să fiu sincer, în cele câteva zile de când e la bord, am ajuns să țin foarte mult la ea. Sentimentele pe care mi le trezește mă uluiesc și mă nedumeresc. Și nu știu sigur cum să le fac față.

Măcar ultimele cuvinte vibrau de sinceritate.

Urmă o tăcere îndelungată. Apoi corabia întrebă, cu voce scăzută:

— Și cu Etta cum rămâne?

Cine avea mai multă putere în corabie, Fulger sau *Vivacia*? Etta păruse să fie pe placul lui Fulger; *Vivacia* nu ascunsese niciodată gelozia pe care i-o stârnea.

— Inima mea e sfâșiată, recunoscu piratul. Etta mi-a fost alături vreme îndelungată. Am văzut-o schimbându-se, ajungând mai presus de curva de rând pe care-am salvat-o din lupanarul lui Bettel. S-a depășit pe sine însăși în multe privințe, dar nu se poate compara cu Althea. Se întrerupse ca să ofteze ușor. Althea e întru totul alt soi de femeie. Obârșia și educația primită i se simt în fiecare mișcare. Însă e de o abilitate care o face foarte atrăgătoare. Seamănă mai mult... cu tine. Și mărturisesc că mă atrage și fiindcă e într-o atât de mare măsură o parte din tine. Aceeași familie care te-a modelat pe tine i-a dat naștere ei. Să fiu cu ea înseamnă, într-un anumit fel, să fiu cu tine.

Spera că asta o s-o flateze. Rămase în așteptare, ținându-și răsuflarea.

În jurul lor se înstăpânea noaptea. Șerpii deveneau sunete fără trup, cântecul straniu li se contopea cu clipocelile întâmplătoare ale apei stârnite de mișcările lor. Când se întunecă de-a binelea, străfulgerările lucioaselor lor trupuri solzoase prinseră să lumineze apa din preajma corabiei.

— L-ai omorât pe *Paragon*, spuse ea cu glas scăzut. Asta știu. Fulger a văzut. Am amintirile ei.

El clătină din cap.

— Pe *Paragon* l-am ajutat să moară. Asta voia. A încercat de multe ori să-și curme viața de unul singur. Eu doar am ușurat lucrurile.

— Brashen îmi era drag.

Vocea galionului suna înăbușit.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama. Oricum, a fost un adevărat căpitan până în ultima clipă. A refuzat să părăsească vasul.

În glasul lui Kennit se simțeau admirația și regretul. Continuă cu voce mai joasă.

— Spui că ai amintirile lui Fulger. Îți amintești așadar că ea a vrut să moară Althea. Eu am refuzat. Ce-și amintește despre „siluire"?

Rosti ultimul cuvânt cu greu, ca și când n-ar fi vrut să-i atingă buzele.

— Nimic, recunoscu corabia. N-a vrut să-şi atingă mintea de a Altheei. Dar ştiu ce-şi aminteşte Althea.

Uşurarea puse bunătate în vocea lui Kennit.

— Iar Althea îşi aminteşte un coşmar, un vis zămislit de siropul de mac, nu o realitate. Astfel de vise sunt deosebit de limpezi, de vii. N-o pot învinui, aşa cum nu te pot învinui nici pe tine, fiindcă luaţi coşmarul drept fapt real. Mă învinuiesc pe mine. N-ar fi trebuit să-i dau sirop de mac. N-am vrut să-i fac rău, doar s-o ajut să se odihnească şi să-i las timp să-şi aline suferinţa după tragedia care i-a schimbat viaţa.

— Kennit, Kennit, izbucni corabia cu durere în glas. Am ajuns să te îndrăgesc. Mă doare şi numai dacă-ncerc să cred aşa ceva despre tine. Să admit că ai făcut ceva atât de oribil înseamnă să admit şi că tot ce-am crezut despre tine a fost doar o amăgire. Dacă e adevărat, toate adevărurile care-au existat vreodată între noi doi se preschimbă în minciuni. Vocea îi scăzu până la o şoaptă. Te rog, te rog, spune-mi că Althea se înşală. Spune-mi că tu nu poţi face nicidecum ceva atât de odios.

Când cineva doreşte cu destulă putere să creadă ceva, acel ceva devine o realitate.

— O să-ţi înfăţişez dovada mea. O să cer să-ţi fie aduse Althea şi Jek. O să vezi cu ochii tăi că, de când se află în grija mea, nu li s-a făcut niciun rău. Althea s-ar putea să aibă câteva vânătăi, dar, chicoti el luându-se singur în râs, mai puţine decât mi-a făcut ea mie. Nu e o femeie voinică, dar e aprigă.

Galionul zâmbi uşor.

— Aşa este. Aşa a fost întotdeauna. O s-o aduci aici?

— Imediat, făgădui el.

Întoarse capul exact când Wintrow punea piciorul pe puntea proră. Îi văzu faţa în timp ce arunca o primă privire către galionul preschimbat. Ochii lui negri, atât de posomorâţi cu o clipă mai înainte, scânteiară. Viaţa îi reveni pe chip, inundând-o de parcă ar fi fost o statuie care se însufleţea. Îşi grăbi paşii, nerăbdător. Clătinându-se pe picioare, Kennit trecu între el şi galion.

Nu mergea așa. Corabia îi aparținea; nu-l putea lăsa pe Wintrow să reînceapă s-o revendice.

Se grăbi să scoată din buzunar un inel cu chei.

— Ține, flăcăule! strigă, aruncându-i-l.

Cheile străluciră fulgerător în lumina felinarului corabiei înainte de a le prinde Wintrow. Când băiatul întâlni ochii piratului, bucuria aprinsă într-ai lui la vederea *Vivaciei* păli. Aruncă o privire ciudat de cercetătoare către Kennit, care o descifră cu ușurință. Wintrow se întreba cui să-i dea crezare. Piratul își alungă îngrijorarea cu o ridicare din umeri. Dacă se întreba însemna că nu știe. Continua să aibă noroc. Îl scrută pe băiat la adăpostul întunericului. Cu o strângere de inimă, se întrebă dacă, neavând de ales, s-ar fi putut despărți de el. Ideea îl îngrozi. Dar, dacă Wintrow îl silea, trebuia s-o facă astfel încât nici să nu-și pună pe fugă norocul, nici să nu-și înstrăineze echipajul. Băiatul și-ar fi putut găsi sfârșitul slujindu-l pe el cu dăruire. S-ar fi putut aranja. Fiind de față, echipajul ar fi putut găsi devotamentul lui inspirator. Se uită la Wintrow, jelindu-l deja, apoi se întări ca să facă față asprimilor vieții.

— Wintrow! exclamă cu însuflețire. După cum vezi, *Vivacia* ni s-a alăturat din nou. Dorește s-o vadă pe mătușa ta, Althea. Te rog, condu-le pe ea și pe Jek pe puntea proră. Deocamdată ocupă-te tu de confortul lor. O să am eu însumi grijă să se facă schimbări în cabina Altheei, ca să le poată găzdui pe amândouă. Kennit se întoarse din nou spre galion, dar vorbi în aceeași măsură și pentru Wintrow. O să fac tot ce pot ca să se simtă în largul lor. În zilele care vor urma, o să vezi că aici nu sunt prizoniere, ci oaspeți onorați.

*

Wintrow bănui c-o face din lașitate, însă se duse mai întâi s-o elibereze pe Jek din lanțuri.

— *Vivacia* vă vrea pe tine și pe Althea pe puntea proră, începu el, dar, înainte de a apuca să-i dea mai multe lămuriri, femeia blondă îi smulse cheile din mână și descuie lacătul.

Odată liberă, se săltă în picioare și se uită în jos, la el, cu ochi albaștri și reci. Veninul de șarpe îi mistuise hainele, dezgolindu-i pielea opărită. În ciuda rănilor, era o femeie puternică, înspăimântătoare.

— Unde e Althea? întrebă.

Străbătu corabia în urma lui și îl împinse într-o parte când ajunseră la ușă. Descuie lacătul și deschise ușa, fiind imediat atacată de Althea. Umărul mătușii lui o izbi pe femeia înaltă în osul pieptului.

— Althea! exclamă Jek, cuprinzând-o cu brațele și oprindu-i mâinile care se agitau nebunește. Sunt eu, sunt Jek. Potolește-te!

O clipă mai târziu, Althea încetă să se mai zvârcolească. Își dădu capul pe spate ca să se uite la Jek. Avea părul zbârlit și ochii măriți, ca două hăuri negre. Răsuflarea îi duhnea a vomă.

— Trebuie să-l omor, spuse scrâșnind din dinți.

Capul i se bălăbănea. Se agăță de umărul prietenei sale.

— Făgăduiește-mi că m-ajuți să-l omor.

— Althea, ce e cu tine? Jek îi aruncă lui Wintrow o privire furioasă. Ce i-au făcut?

— M-a siluit, bolborosi Althea. Kennit m-a siluit. A tot venit în cabina mea, prefăcându-se plin de bunătate și sărutându-mă, și pe urmă... Și corabia mea, îmi ține corabia jos, dedesubt, unde nu vede nimic și nu simte vântul...

Îngrozită de vorbele fără șir ale Altheei, Jek se uită la Wintrow peste capul ei aplecat.

— Acum o să-ți fie bine, zise cu voce slabă.

În ochi i se citea nesiguranța.

— *Vivacia* a întrebat de tine chiar acum, se grăbi Wintrow să spună. Nu-i trecea prin minte nimic mai liniștitor. Vrea să mergi imediat la ea.

— Corabia mea.

Althea scoase un mic suspin. Se eliberă din îmbrățișarea lui Jek clătinându-se și, cu trupul șui, o porni pe coridor.

— Ce e cu ea? îl întrebă Jek pe Wintrow.

Avea în ochi o furie rece.

— Prea mult suc de mac, o lămuri el, apoi descoperi că vorbește singur.

Jek plecase în grabă după Althea.

*

Puntea proră nu mai fusese niciodată atât de departe. Althea mergea ca într-un vis. În fața ei, aerul era înghețat, dar ceda prea ușor când înainta. Își croia cu forța drum pe coridor, cu un umăr sprijinit de perete. Când ajunse sus, în aer liber, văzu puntea întinzându-i-se înainte pe mai multe leghe. Cuteză să o înfrunte. Pe urmă, Jek îi apăru alături și o prinse de braț. Fără niciun cuvânt, Althea se sprijini de ea și începu să micșoreze distanța pas cu pas.

Simți în ochi usturimea lacrimilor. Avea senzația că merge prin timp în aceeași măsură în care străbate o distanță. Se îndepărta în sfârșit de hotărârile ei prostești, îndreptându-se spre locul unde trebuia să fie. Îi pierduse pe Brashen, pe sărmanul *Paragon* și pe toți năierii care merseseră cu ei atât de departe. Kennit îi brutalizase trupul și corabia ei era încă în mâinile lui, dar, cumva, dacă putea ajunge pe puntea proră să se mai uite încă o dată în ochii *Vivaciei*, putea să îndure totul. N-avea s-o doară mai puțin, suferința n-avea să i se împuțineze, dar în viața ei încă mai avea să existe ceva pentru care să merite să-și dea silința să trăiască.

Kennit, fiul ăla de câine, încă mai stătea pe puntea proră. Avea neobrăzarea să se uite în jos, la ea, cu un zâmbet binevoitor. Când se apropie ea, el se îndepărtă de scară. Probabil știa că, dacă stă prea aproape, ea o să-ncerce să-l împingă, să-l facă să-și frângă gâtul.

— Acum mișcă-ți celălalt picior, îi spuse încet Jek. Saltă-l pe treapta următoare.

— Ce?

Despre ce vorbea?

— Așa, spuse Jek, și Althea se simți brusc ridicată și împinsă în susul scării.

Ea bâjbâi cu mâinile și picioarele, găsi de ce să se agațe, și apoi Jek o împinse fără menajamente până sus. Althea se târî pe punte în patru labe, știind că nu asta trebuie să facă, dar neizbutind să-și aducă în minte un alt mod de a o scoate la capăt. Pe urmă Jek ajunse lângă ea, săltând-o în picioare.

— Dă-mi drumul, îi ceru Althea fără ocolișuri. Vreau să merg singură.

— Nu te simți bine, spuse Kennit, compătimitor. Nu-ți port pică pentru nimic.

— Nemernicule! se răsti ea, apoi se gândi că el venise mai aproape.

Se repezi la el, apoi îl văzu deodată acolo unde stătuse tot timpul, lașul.

— Tot o să te-omor, îi făgădui, dar altundeva, ca să nu-ți curgă sângele pe puntea mea.

— Althea!

Vocea mult iubită era șocată și plină de grijă pentru ea, dar în ea se mai deslușea și altceva, pentru care nu găsea un nume. Se răsuci și, după câteva clipe încețoșate, o descoperi pe *Vivacia* uitându-se la ea. Ar fi trebuit să fie veselă, nu neliniștită.

— O să fie bine, își asigură corabia. Acum sunt aici.

Încercă s-alerge spre galion, dar se împletici. Jek reapăru lângă ea și o ajută s-ajungă până la copastie.

— Acum sunt aici, corabie, spuse Althea, în sfârșit, după atâtea luni. Apoi: Ce ți-a făcut? Ce ți-a făcut el?

Era *Vivacia* și nu era. Toate trăsăturile avuseseră parte de o schimbare subtilă. Ochii erau prea verzi, sprâncenele prea arcuite. Părul, ce semăna cu o coamă, era zbârlit în jurul feței. Dar, lăsând toate astea deoparte, simți ceva diferit când își încleștă mâinile de copastie. Cândva se potriviseră una cu alta și se completaseră una pe alta ca două piese îmbinate dintr-un joc pentru copii. Acum se simțea de parcă ar fi strâns mâinile lui Jek sau copastia lui *Paragon*. Era *Vivacia*, dar completă fără Althea.

Însă Althea nu era completă fără ea. Locurile pe care se aşteptase să le umple corabia erau încă goale şi o dureau, iar suferinţa era mai groaznică decât fusese vreodată.

— Acum sunt una singură, confirmă corabia cu voce suavă. Amintirile familiei tale s-au contopit cu dragonul. Aşa trebuia să fie, Althea. Nu mă puteam întoarce la negarea existenţei celeilalte, nu mai mult decât putea ea cu adevărat să continue fără mine. Nu-mi porţi pică, nu-i aşa? Pentru că acum sunt întreagă?

— Dar am nevoie de tine!

Cuvintele răbufniră din Althea înainte de a se gândi la înţelesul lor. E groaznic să-ţi scape astfel un adevăr pe care în sinea ta nu l-ai recunoscut niciodată.

— Cum o să mai fiu eu însămi fără tine?

— Aşa cum ai mai fost, răspunse corabia, şi Althea auzi în cuvintele ei nu doar înţelepciunea tatălui său, ci şi o alta, mai veche.

— Dar sufăr, se auzi spunând.

Cuvintele izvorau din ea ca sângele dintr-o rană.

— O să te vindeci, o asigură *Vivacia*.

— Nu ai nevoie de mine...

Acum o ştia fără dubiu şi descoperirea o zdruncină. Străbătuse atâta drum, se străduise din răsputeri şi pierduse atât de mult doar ca să afle asta.

— Dragostea poate exista pur şi simplu, sublinie *Vivacia* cu blândeţe.

În marea de dincolo de proră, mai mulţi şerpi se săltaseră şi le priveau cu gravitate. Fie ochii încă o mai înşelau pe Althea, fie cel galben-verzui era diform.

Wintrow apăruse de undeva şi strângea copastia în mâini alături de ea.

— O, corabie, te simt frumoasă! exclamă el, iar Althea simţi o încordare stranie părăsindu-l. Acum... continuă Wintrow, acum ai sens. Eşti completă.

— Pleacă, îi spuse clar Althea.

— Trebuie să te odihneşti, răspunse el cu delicateţe.

Mieros și de o curtoazie găunoasă, exact ca a lui Kennit.

Althea vru să-l lovească, dar capul lui zvâcni spre spate.

— Pleacă! țipă ea.

Lacrimi, lacrimi nefolositoare, prinseră să i se prelingă pe obraji. Unde îi dispăruse toată puterea? Se clătină când își dădu seama că *Vivacia* nu se întinde spre ea să-i ofere ceea ce îi lipsește.

Corabia vorbi cu voce scăzută.

— Acum trebuie să faci singură asta pentru tine, Althea. Amândouă trebuie s-o facem pentru noi înșine.

Era ca și cum propria mamă ar fi alungat-o.

— Dar erai cu mine. Știi ce mi-a făcut el, cât rău mi-a făcut...

— Nu tocmai, răspunse cu blândețe corabia, iar, în cuvintele ei, separarea lor era deplină.

Vivacia devenise o creatură întru totul desprinsă de ea, în stare s-o înțeleagă greșit în aceeași măsură ca orice om. În aceeași măsură în stare să nu o creadă.

— Știu cât de reală îți e și ți-a fost suferința, îi șopti corabia drept consolare. Numai că... poate că te cunosc prea bine, Althea. Ai trăit atâția ani la bordul meu, ai visat de atâtea ori împreună cu mine, înainte de trezirea mea. Visele tale îmi erau cunoscute, știi. Și nu e prima oară când te chinuiește un astfel de coșmar.

După o tăcere stânjenitoare, *Vivacia* adăugă:

— Devon ți-a făcut un mare rău, Althea. Și n-a fost vina ta. N-a fost niciodată vina ta. Nici Brashen n-a murit din vina ta. Își coborî vocea până la o șoaptă. Nu meriți să fii pedepsită.

Vivacia se apropiase prea mult de un adevăr pe care Althea nu voia să-l audă. Un adevăr pe care în clipa aceea nu putea să-l suporte. Toate legăturile dintre suferință și vinovăție, dintre încăpățânarea ei nefastă și morțile celor dragi, tot răul care i se întâmplase fiindcă îl merita... cauza și efectul prinseră brusc să i se rotească în jur, amețitoare. Dacă nu și-ar fi sfidat mama ducându-se pe corabie cu tatăl ei, Ronica ar fi iubit-o mai mult și nu i-ar fi dat Keffriei corabia, iar dacă Devon nu i-ar fi luat fecioria, ea nu i-ar fi spus Keffriei, iar Keffria n-ar fi disprețuit-o

în toți anii scurși de-atunci și nimic din cele petrecute nici măcar nu s-ar fi petrecut, *Paragon* nu s-ar fi scufundat și Brashen n-ar fi murit și nici Amber, nici tânărul Clef; cum de putea chiar și să se gândească la el...

— Trebuie să mă-ntorc în cabina mea, spuse cu voce rugătoare și răgușită.

— Te duc eu, răspunse Jek.

*

Wintrow bătu cu prudență la ușa cabinei sale și tresări când îi deschise Jek. Preț de o clipă, amuți, cu ochii la femeia din miazănoapte. Pe urmă își recăpătă graiul.

— Kennit s-a gândit că s-ar putea să vreți haine femeiești.

Jek se încruntă de parcă ar fi ofensat-o, dar se trase înapoi și îi făcu semn să intre. Althea stătea pe pat, cu genunchii strânși la piept. Pe podea fusese făcut un culcuș pentru Jek. Mătușa lui arăta mai bine, trasă la față, dar vioaie. Încordarea din încăpere dădea de înțeles că întrerupsese o ceartă. Althea se uită disprețuitoare la mormanul de materiale alunecoase.

— Ia-le de-aici. Nu primesc nimic de la el.

— Așteaptă, se amestecă Jek. Îi ceru Altheei iertare din priviri. Stau în hainele astea de când am căzut în mare. M-am săturat de duhoarea mea. Se strâmbă, apoi adăugă șoväind: Și tu. Hainele tale miros a vomă.

— Nu pricepi ce sunt rochiile astea? izbucni Althea. Sunt mită. Dacă port vreuna, o să fiu privită ca o curvă, cumpărată cu haine. Nimeni n-o să creadă ce mi-a făcut.

— Nu cred că asta urmărește el, spuse încet Wintrow.

Bănuia că darul fusese oferit mai degrabă ca să câștige bunăvoința corabiei decât pe a Altheei, dar privirea pe care i-o aruncă ea îl făcu să tacă. Nu știa cum să-nceapă să-i vorbească. *Dă-i timp*, își spuse. *Las-o să deschidă ea discuția.* Închise ușa în urma lui înainte de a pune brațul de haine la picioarele patului. Se despovără și de o casetă cu bijuterii și de câteva sticle cu parfum.

Jek înălță dintr-o sprânceană la vederea comorii, apoi se uită din nou la Althea.

— Te superi dacă arunc o privire înăuntru?

— Puțin îmi pasă, minți Althea. Deja mi-ai dat clar de-nțeles că-mi pui la-ndoială povestea.

Jek deschise capacul casetei cu bijuterii. Vorbi în timp ce-i cerceta conținutul strălucitor.

— Tu nu minți, Althea. Răsuflă adânc și adăugă, șovăind: Împrejurările mă fac să... am îndoieli. Întreaga poveste n-are sens. De ce să te siluiască? Are o femeie a lui, a interzis siluirile pe corabia asta și în Divvytown are reputația unui om de onoare. Pe mine m-a văzut de câte două ori în fiecare zi și, în ciuda lanțurilor, s-a purtat curtenitor. Până și corabia însăși e șocată de ideea că ar fi putut face așa ceva.

Cotrobăi printre haine și își lipi de trup o fustă albastră, catifelată.

— N-o să pot alerga pe greement în asta, comentă ca pentru sine.

Gluma ei nu abătu atenția Altheei.

— Adică tu crezi că n-a fost decât un vis, din pricina macului?

Jek ridică din umeri.

— Mie mi-a pus sirop de mac în rachiu, pentru arsuri. M-a ajutat. Dar mi-a dat vise foarte vii, foarte clare. Se încruntă: Îl urăsc pe omul ăsta, Althea. Dacă n-ar fi fost el, prietenii mei ar mai trăi. Însă dă dovadă de un simț al onoarei care...

— N-a fost vis. Althea își întoarse spre Wintrow privirea învinuitoare. Nici tu nu mă crezi, nu-i așa? Ai devenit micul lui discipol supus, nu? I-ai dat corabia familiei noastre fără luptă.

Jek vorbi înainte de a avea Wintrow timp să se apere.

— Pune-te în locul meu, Althea. Dacă ți-aș fi spus că m-a atacat Brashen? Gândește-te cât de greu ți-ar fi fost să accepți. Ai trecut prin ceva înfiorător. După ce n-a mai lipsit mult ca să te înec, ți-ai revenit ca să afli că ți s-a scufundat corabia și că Brashen și toți ceilalți de la bord s-au înecat. Suferi. E firesc să-l urăști pe Kennit și să-l crezi în stare de tot ce e mai rău. Așa ceva poate tulbura mintea oricui.

— Pe a ta n-a tulburat-o.

Jek păstră câteva clipe tăcerea. Apoi continuă cu voce mai înceată.

— Eu jelesc în felul meu. Amber nu era pentru mine o cunoştinţă întâmplătoare. Mi-am tăiat o şuviţă de păr ca s-o plâng, dar n-o spun aşteptându-mă să-nţelegi asta. Numai că eu mi-am pierdut o prietenă, nu iubitul. Tu l-ai pierdut pe Brashen. E firesc să suferi mai mult.

Înţelesul cuvintelor lui Jek se întipări în mintea lui Wintrow şi îl ului. Se holbă la mătuşa lui, neizbutind să-şi imagineze aşa ceva. Althea răspunse privirii lui scandalizate săgetându-l cu a ei.

— Da, m-am culcat cu Brashen Trell. Presupun că, în privinţa asta, împărtăşeşti părerea mamei tale. Nu poţi silui o curvă, nu-i aşa, Wintrow?

Învinuirea ei nedreaptă stârni furia lui. Îşi apără poziţia. Toanele Ettei măcar îl deprinseseră să aibă curaj.

— Nu te condamn. Am fost doar surprins. Am dreptul să fiu şocat. Nu e ceva la care te-aştepţi din partea fiicei unui negustor. Însă asta nu înseamnă că eu...

— Futu-te-n gât, Wintrow, se răzbună ea cu sălbăticie. Pentru că eşti exact cum m-aşteptam să fie fiul lui Kyle Haven.

Cuvintele ei îl usturară mai mult decât ar fi fost normal. Se strădui din greu să-şi păstreze calmul vocii.

— Nu e drept. Ai chef să te înfurii pe toată lumea, aşa că le dai cuvintelor mele sensuri pe care nu le au. Nu m-ai lăsat deloc să vorbesc. Eu n-am spus că nu te cred.

— Nu e nevoie s-o spui. Stai alături de Kennit şi asta arată ce crezi. Ieşi afară! Şi ia asta cu tine.

Întinse piciorul şi izbi cu dispreţ caseta, trântind-o pe podea.

El se îndreptă spre uşă.

— Poate că nu stau alături de Kennit. Poate stau alături de corabia mea.

— Taci! urlă ea. Nu vreau să-ţi aud scuzele. Am auzit destul.

— Continuă să te porţi ca o nebună şi aşa o să fii tratată, o preveni el cu asprime.

Închise ușa cu hotărâre în urma lui. Auzi o sticlă cu parfum spărgându-se de ea. În întunecimea de pe coridor, închise o clipă ochii. O parte dintre învinuirile Altheei fuseseră îndreptățite, se sili apoi să recunoască. El n-ar fi crezut-o. Povestea ei era lipsită de sens și de neimaginat. Se îndoia că cineva de la bord credea ce spusese ea despre Kennit. Altcineva în afară de el. Și nu-l convinseseră cuvintele ei. Ale Ettei izbutiseră asta.

30

CONVERGENȚĂ

— Egata. Trebuie să-ți fac o gaură în ureche. Te deranjează?

— După tot ce mi-ai făcut, nici măcar n-o să observ. Pot să-l ating, mai întâi?

Amber puse cercelul imens în palma lui *Paragon*.

— Poftim. Știi, ai putea pur și simplu să-ți deschizi ochii și să te uiți. Nu mai e nevoie să faci totul pe pipăite.

— Nu încă, răspunse el.

Ar fi dorit să nu vorbească despre asta. Nu putea să-i explice exact de ce încă nu-i putea deschide. Avea să știe când va sosi timpul. Cântări cercelul în mână și zâmbi, savurând noutatea senzației care îi cuprindea fața.

— E ca o plasă dăltuită din verigi de lemn. Cu un bulgăre captiv în mijloc.

— Descrierea ta e atât de măgulitoare, remarcă sec Amber. Vrea să fie o plasă de argint cu o nestemată albastră prinsă în ea. Se potrivește cu cercelul pe care-l port eu. Stau pe balustradă. Ridică-mă până la lobul urechii tale.

Când îi oferi palma lui ca platformă, Amber se urcă fără șovăire. El o ținu lângă ureche și nici măcar nu tresări când ea îi lipi un burghiu de lob. Refacerea feței sale nu fusese dureroasă, nu așa cum înțeleg oamenii durerea. Amber lucra sprijinindu-i-se

de obraz, ca să nu fie zdruncinată la trecerea lui peste fiecare creastă de val. Tăişul care îi străbătea urechea îi dădea furnicături stranii. Aşchiile de lemn-vrăjitor căzeau într-o ploaie fină, prinsă de Amber într-un şorţ de pânză groasă. El le înghiţea la sfârşitul fiecărei zile. Nicio amintire de-a lui nu se pierduse.

Nu se mai ferea de ele. Mama lui Kennit îşi petrecea o parte a fiecărei zile pe puntea proră, cu jurnalele lui de bord. Când ploua, se adăpostea împreună cu jurnalele sub o prelată. El nu înţelegea ce bolborosea ea cu limba ei scurtată, dar asta nu conta. Citea stând pe puntea lui, sprijinită de copastia lui. Prin ea, amintirile vechi se prelingeau în el. În jurnalele de bord erau observaţii răzleţe, notate de căpitanii săi de-a lungul anilor. Nici asta nu conta. Însemnările erau pietre de hotar pentru propriile amintiri.

Burghiul îi străpunse complet lobul. Amber îl trase înapoi şi, după ce bâjbâi câteva clipe, îi puse cercelul. Îl fixă cu închizătoarea din spatele lobului. Pe urmă se trase înapoi în timp ce el accepta întoarcerea lemnului în sine însuşi. *Paragon* trase de cercel de probă, apoi clătină din cap ca să se deprindă cu greutatea lui legănătoare.

— Îmi place. Mi l-am însuşit bine?

— Şi mie îmi place. Amber oftă mulţumită. Iar tu ţi l-ai însuşit exact aşa cum trebuie. Din cenuşiu a devenit roz, iar acum e de un argintiu atât de strălucitor, încât abia mă pot uita la el. Nestemata sclipeşte între verigi cu străfulgerări albastre şi argintii, ca marea într-o zi însorită. Aş vrea să-l poţi vedea.

— La timpul potrivit.

— Ei, eşti gata, mai e nevoie doar de câteva retuşuri. O să termin lucrarea pe îndelete.

Îşi trecu din nou palmele goale peste faţa lui. Era un gest straniu, în parte, mângâiere afectuoasă şi, în parte, căutarea micilor defecte ale creaţiei ei.

Imediat ce părăsiseră insula Cheia, Amber venise pe puntea proră. Îşi lăsase jos traista în care îi zăngăneau uneltele. Pe urmă, fără să spună ceva, se legase de copastie şi trecuse dincolo de ea. Măsurase faţa lui *Paragon*, făcând semne cu cărbunele şi

fredonând în tot acest timp. Mama venise lângă balustradă, bolborosind întrebătoare.

— Îi repar ochii. Și îi schimb fața, la cererea lui. E o schiță sub ciocanul de lemn. Dacă vrei, aruncă o privire.

În timp ce vorbea, Amber traversase pieptul lui *Paragon* ca un păianjen. Își proteja partea opărită a corpului. *Paragon* își întinsese protector palmele sub ea.

Când se întorsese lângă copastie, Mama scosese sunete aprobatoare. De atunci urmărise aproape întreaga lucrare. Prezența ei fusese o dovadă de devotament, căci Amber lucrase zi și noapte, cu rare întreruperi. Începuse cu un fierăstrău și o daltă, îndepărtând bucăți mari din fața lui, nu doar barba, ci și câte ceva din frunte, ba chiar și nasul. Pe urmă trecuse la piept și la partea de sus a brațelor.

— Ca să rămâi proporțional, îi explicase ea.

Pipăind, mâinile lui găsiseră doar o sugerare grosolană a trăsăturilor. Asta se schimbase repede, pentru că Amber lucra cu o râvnă nemaiîntâlnită vreodată de *Paragon*. Nici ploaia, nici vântul nu o opreau. Când dispărea lumina zilei, atârna felinare și continua să muncească, iar el credea că se bizuie mai mult pe pipăit decât pe văz. La un moment dat, când Brashen o prevenise că nu e bine să stea trează la ore atât de târzii, ea îi răspunsese că munca o ajuta mai mult decât somnul să-și lecuiască sufletul. Rănile încă nevindecate pe deplin nu o încetineau. Nu doar uneltele ei zburau peste chipul galionului, știa cum să-și folosească și mâinile. *Paragon* nu mai simțise niciodată atingeri ca ale ei. O apăsare cu vârfurile degetelor putea să netezească un contur, iar când mătura cu palma ștergea o zonă crestată. Chiar și acum, când întâlni o porțiune aspră, tamponă fibra lemnului, care se alinie sub atingerea ei furnicătoare.

— L-ai iubit, nu-i așa?

— Bineînțeles că l-am iubit. Încetează cu întrebările despre asta.

Uneori, când lucra, *Paragon* îi putea simți dragostea pentru chipul pe care-l dăltuia. Acum fața lui era fără barbă și mai tânără. Se potrivea mai bine cu vocea lui și cu cel care simțea că

este; totuși, știind că poartă chipul cuiva pe care-l iubise Amber, era chinuit de curiozitate. Ea nu vorbea despre bărbatul ăla, dar uneori, când degetele ei îi treceau peste față, *Paragon* îl întrezărea, așa cum îl vedea ea în mintea ei.

— Acum sunt strat peste strat peste strat, remarcă el, în timp ce-o purta spre copastie. Dragon și dragon sub *Paragon* Ludluck, sub... oricine ar fi el. O să-mi dai și numele lui?

— *Paragon* ți se potrivește mai bine decât orice alt nume. Dragon și dragon? întrebă ea cu voce scăzută.

— Foarte bine, mulțumesc, dar tu cum te simți astăzi?

Spuse asta cu un zâmbet larg. Acel răspuns politicos îi arăta intenția lui. Dragonii lui erau treaba lui, așa cum identitatea bărbatului a cărui față o purta el era treaba ei.

Brashen veni pe puntea proră. Când Amber cobora de pe copastie, îi reaminti cu asprime:

— Nu-mi place când stai acolo, în afară, fără să te legi cu o parâmă. La iuțeala cu care mergem, când o să descoperim că ai dispărut o să fie prea târziu.

— Brashen, încă te mai temi că aș lăsa-o să cadă fără să se știe? întrebă *Paragon* cu gravitate.

*

Brashen se uită la ochii închiși ai galionului. Fruntea lui tinerească era neridată și senină în timp ce aștepta să i se răspundă. După o scurtă, dar foarte stânjenitoare tăcere, își găsi cuvintele.

— Corabie, datoria unui căpitan e să-și facă griji pentru absolut orice s-ar putea întâmpla. Apoi schimbă vorba, adresându-i-se lui Amber. Ei, frumos cercel! Așadar, aproape ai terminat?

— Am terminat. În afară de o ultimă netezire a feței. Amber strânse din buze, gânditoare. Și i-aș putea ornamenta echipamentul.

Brashen se aplecă peste copastie. Privirea lui cercetă galionul în întregime. Amber izbutise să lucreze uimitor de mult într-un timp foarte scurt. Judecând după nenumăratele ei schițe, bănuia că începuse să-și facă planuri imediat după plecarea din Bingtown. Amber folosise bucăți din lemnul îndepărtat în timpul remode-

lării figurii lui Paragon, confecționând un inel sau inserându-le într-o brățară lată de cupru, care împodobea acum încheietura mâinii lui *Paragon,* și într-o armură de piele fixată pe pieptul lui. De ea atârna o secure de luptă cu coada scurtă.

— Chipeș, comentă Brashen. Apoi întrebă, mai încet: O să-i repari nasul?

— Nu e nimic în neregulă cu nasul lui, răspunse ea pe tonul unei avertizări.

— Hmm... Brashen se uită lung la linia strâmbă a nasului. Ei, presupun că un năier ar trebui să aibă pe față o cicatrice sau două. Iar un nas spart îi dă o înfățișare hotărâtă. Dar la ce bun securea?

— Mi-a rămas lemn nefolosit, răspunse Amber aproape în doi peri. E doar ornamentală. El i-a dat culorile unei arme reale, dar a rămas din lemn-vrăjitor.

Mama scoase un sunet aprobator. Stătea pe punte cu picioarele încrucișate și cu un jurnal de bord deschis în poală. Părea să fie în permanență acolo, bolborosind cuvintele. Citea jurnalele de bord cu devoțiunea cu care citeau unii Poruncile lui Sa.

— Îl completează, spuse Amber cu o imensă satisfacție. Își puse din nou mănușile și începu să-și strângă uneltele. Mă simt deodată foarte obosită.

— Nu mă surprinde. Dormi, apoi vino în cabina mea. Fiecare pală de vânt ne duce tot mai aproape de Divvytown. Vreau să ne stabilim tactica.

Ea zâmbi strâmb.

— Credeam c-am căzut de acord că n-avem niciuna, în afară de a merge la Divvytown și de a avea grijă să se ducă vestea că vrem s-o dăm pe mama lui Kennit în schimbul Altheei.

Mama le urmărea discuția cu ochii strălucitori. Dădu din cap, în semn că e de acord.

— Și nu vezi nicio hibă în planul ăsta? De pildă, că întregul oraș s-ar putea ridica împotriva noastră și ne-ar lua-o pe Mama ca să se pună bine cu Kennit?

Mama clătină din cap; gesturile ei spuneau că s-ar împotrivi dacă s-ar întâmpla așa ceva.

— Oh, asta. Păi, întregul plan e atât de plin de hibe încât una atât de mare pare prea evidentă ca s-o mai amintim, răspunse Amber, amuzându-se.

Brashen se încruntă.

— În joc e viața Altheei. Pentru mine nu e vorba de o glumă, Amber.

— Nici pentru mine, se grăbi ea să riposteze. Știu că ești îngrijorat până în măduva oaselor și ai și de ce. Dar neliniștea ta n-o să se micșoreze dacă despicăm împreună firul în patru. E mai bine să ne îndreptăm toată atenția către speranțele noastre. Dacă nu ne putem ancora în convingerea că vom izbândi, suntem deja înfrânți.

Se ridică în picioare, își aruncă traista cu unelte pe umăr, își lăsă capul pe-o parte și se uită la el cu milă.

— N-am idee dacă asta o să impresioneze, Brashen, dar eu știu ceva – e un adevăr adânc înrădăcinat în mine. O s-o revăd pe Althea. Va veni o vreme când vom fi din nou cu toții împreună. Mai departe de acel moment nu pot vedea. Dar de reîntâlnirea noastră sunt sigură.

Ochii ei stranii păreau să pătrundă într-un vis. Culoarea părea să li se schimbe, erau când de un auriu întunecat, când de un căprui palid. Privindu-i, Brashen simți un fior rece urcându-i pe șira spinării, dar senzația îi oferi o alinare bizară. Nu putea împărtăși seninătatea lui Amber, dar nici n-o putea crede neîntemeiată.

— Uite. Vezi? Încrederea e mai puternică decât orice dubiu. Amber îi zâmbi. Apoi îl întrebă cu voce mai puțin mistică: Kyle ți-a spus ceva care ne poate fi de ajutor?

Brashen clătină din cap, posomorându-se.

— Mă obosește când îl ascult. Mi-a povestit de o sută de ori, amănunțit, cum l-au trădat deopotrivă *Vivacia* și Wintrow. E singurul lucru despre care vrea să vorbească. Bănuiesc că trebuie să fi retrăit totul, în repetate rânduri, cât a stat înlănțuit în pivnița aia. Îi vorbește pe amândoi numai de rău. Mi-e greu să nu-mi ies din fire când spune că Althea și-a atras singură toate necazurile și că ar trebui lăsată să le facă față tot singură. Ne îndeamnă

să ne-ntoarcem cât mai repede acasă, să uităm de Althea, de fiul lui, de corabia familiei, de toate. Când îi spun că nu fac asta, mă blestemă. Ultima oară când am vorbit cu el, a întrebat cu vicleșie dacă nu cumva eu și Althea am fost în cârdășie de la bun început. Dă de-nțeles că știe c-am uneltit cu toții împotriva lui. Brashen clătină din cap cu amărăciune. L-ai auzit povestind cum i-a luat Wintrow corabia, ca să i-o dea lui Kennit. Ți se pare cu putință ceva din toate astea?

Amber ridică ușor din umeri.

— Nu-l cunosc pe Wintrow. Dar iată ce știu: în împrejurări favorabile, oameni care nu par în stare de așa ceva fac lucruri incredibile. Când greutatea lumii îi presează, apăsarea faptelor și timpul însuși se vor alia făcând posibil să se întâmple incredibilul. Uită-te în jur, Brashen. Ești atât de aproape de centrul vârtejului, încât nu vezi cât de fantastic e ceea ce te înconjoară. Suntem purtați către o culme a timpului, către un moment al alegerii, când viitorul trebuie să se îndrepte fie într-o parte, fie în alta.

Corăbiile vii își deschid ochii către adevăratul lor trecut. Existența șerpilor, pe care în copilăria ta toată lumea îi credea un simplu mit, li se pare acum tuturor firească. Brashen, șerpii îi vorbesc lui *Paragon*, iar *Paragon* ne vorbește nouă. Când s-a întâmplat ultima oară ca oamenii să accepte că nu sunt singurele creaturi inteligente? Ce-o să însemne asta pentru copiii și pentru nepoții tăi? Ești prins într-un flux imens de întâmplări care vor sfârși prin a schimba cursul lumii. Amber își coborî glasul și pe buze i se înfiripă un zâmbet. Cu toate astea, tu nu-ți dai seama decât că ești despărțit de Althea. Pierderea perechii unui om poate fi un imbold esențial, care dezlănțuie tot ce urmează după asta. Nu vezi cât de straniu și cât de minunat e totul? Nu vezi că întreaga istorie e în balans, așteptând sfârșitul unei povești de dragoste a unor oameni?

Brashen se uită la femeia bizară și clătină din cap.

— Eu nu văd lucrurile așa, Amber. Nicidecum. E vorba doar de viața mea, și acum am descoperit în sfârșit că sunt gata să mi-o

primejduiesc ca să capăt ceea ce mi-o poate umple de fericire. Asta e tot.

Ea zâmbi.

— Asta e *tot*. Ai dreptate. Şi asta e tot ce este vreodată *Totul*.

Răsuflarea lui Brashen se întretăia. Cuvintele ei erau mărginite de mister şi împovărate de semnificaţii. Clătină din cap.

— Eu nu sunt decât un simplu năier.

Mama urmărise cu atenţie schimbul lor de cuvinte. Zâmbi, cu o seninătate radioasă şi, totodată, cu o resemnare înspăimântătoare. Faţa ei era o confirmare a spuselor lui Amber. Brashen se simţi brusc încolţit de cele două femei şi silit să se îndrepte într-o direcţie necunoscută. Îşi opri privirea asupra Mamei.

— Îţi cunoşti fiul. Crezi că avem sorţi de izbândă?

Ea zâmbi iarăşi, dar cu durere aproape de acum. Ridică din umeri, bătrâneşte.

— Crede că aveţi, spuse *Paragon*. Ei, acum nimeni nu poate spune dacă veţi izbândi sau dacă reuşita va fi pe măsura aşteptărilor. Dar Mama ştie că veţi izbândi în orice vă este menit să izbândiţi.

Preţ de câteva clipe, Brashen încercă să descifreze înţelesul cuvintelor. Apoi oftă.

— Nu începe şi tu, îşi preveni corabia.

*

Malta stătea la masa căpitanului, cu vârfurile degetelor unite într-un vârf de turlă.

— E o ofertă cinstită, din care toată lumea are de câştigat. Nu văd din ce motiv aţi refuza-o.

Se uită la căpitanul Red pe deasupra mâinilor, cu un zâmbet fermecător. Satrapul stătea lângă ea, nepăsător şi tăcut.

Căpitanul Red părea şocat. Ceilalţi piraţi din jurul mesei păreau uluiţi în aceeaşi măsură. Malta îşi alesese bine momentul. Cel mai greu îi fusese să-l convingă pe Satrap să facă totul aşa cum voia ea. Îl îmbrăcase şi îl dichisise cu mare grijă şi, sâcâindu-l şi implorându-l deopotrivă, îl convinsese să cineze la masa căpitanului. Îi spusese şi cum să se poarte acolo şi el o ascultase, fusese

curtenitor, dar nu prietenos, și mai degrabă tăcut decât vorbăreț. Abia către sfârșitul cinei își dresese glasul și i se adresase căpitanului:

— Căpitane Red, rog s-o asculți pe Malta Vestrit, care va negocia în numele meu.

Prea uluit ca să reacționeze altcumva, căpitanul dăduse aprobator din cap.

Apoi, într-o cuvântare pe care-o repetase la nesfârșit în fața oglinzii din cabina ei, Malta îi înfățișase oferta Satrapului. Subliniase că esența satrapiei nu era bogăția măsurată în bani, ci puterea. În schimbul eliberării sale, Satrapul nu avea să ofere monede, nici n-avea să le ceară nobililor s-o facă în locul lui. Avea să negocieze el însuși condițiile eliberării. Ea înșiruise pe scurt tot ce cuprindea oferta: recunoașterea lui Kennit ca Rege al Insulelor Piraților, încheierea raidurilor negustorilor de sclavi în insule și retragerea vaselor de patrulare chalcedene. Amănuntele urmau să fie negociate, firește, pe de-a-ntregul cu căpitanul Kennit. Poate aveau să includă și înțelegeri negustorești; poate și grațierea exilaților dornici să se-ntoarcă în Jamaillia. Malta își înfățișase intenționat oferta când mulți pirați încă mai zăboveau în jurul mesei. Din discuțiile ei cu oamenii din echipaj, spicuise ceea ce îi îngrijora cel mai mult. Pusese laolaltă teama lor că, odată întorși în Divvytown sau în Golful Taurului, și-ar fi putut găsi casele incendiate, dar și dorința de a-și revedea prietenii și familiile din orașul Jamaillia, de a merge din nou în marile teatre din capitală.

În ofertă pusese esența dorințelor lor. Tăcerea căpitanului era grăitoare. Își frecă bărbia și își roti privirea în jurul mesei. Apoi se aplecă spre Satrap.

— Ai dreptate. Eu m-am gândit numai la bani. Însă asta... Se holbă la Cosgo aproape bănuitor: Ești într-adevăr gata să ne oferi așa ceva?

Cosgo răspunse cu calm și demnitate.

— Aș fi fost nebun dacă aș fi lăsat-o pe Malta să spună așa ceva înainte de a chibzui eu însumi foarte bine totul.

— De ce? De ce acum?

Nu era una dintre întrebările pentru care-l pregătise Malta. Ea își păstră zâmbetul pe buze. Se înțeleseseră s-o lase pe ea să răspundă într-un asemenea caz. Însă el nu o surprinse când nesocoti cu seninătate înțelegerea.

— Pentru că sunt un om în stare să învețe din greșelile sale.

Chiar și numai acele cuvinte erau de ajuns ca s-o facă să amuțească de uimire, însă ceea ce urmă o lăsă aproape cu gura căscată.

— Plecarea din orașul Jamaillia și călătoria prin satrapie mi-au deschis ochii și urechile către realități pe care sfetnicii mei fie mi le-au ascuns, fie nu le-au cunoscut. Călătoria mea cutezătoare a dat roade. „Prostia" pe care am făcut-o părăsind capitala va avea de-acum strălucirea adevăratei înțelepciuni. Cosgo le zâmbi cu grație tuturor celor din jurul mesei. Sfetnicii mei și nobilii mi-au subestimat adesea inteligența. O mare greșeală din partea lor.

Păreau cu toții gata să-i ciugulească din palmă. Toată lumea îi aștepta următoarele cuvinte. Satrapul se aplecă ușor în față. Bătu cu degetul în masă ca să-și sublinieze fiecare idee. Malta era fermecată. Pe omul ăla nu-l mai văzuse niciodată.

— Mă aflu în compania unor pirați, bărbați și femei ce poartă rușinosul stigmat al sclaviei. Însă nu sunteți așa cum mi s-a spus că sunteți. Aici, printre voi, nu găsesc nici neștiință de carte sau prostie, nici barbarism, nici sălbăticie.

Am văzut vasele de patrulare trimise după cum am stabilit în tratatul meu cu Chalcedul. Dar am întâlnit mult prea multe în apele mele. Sunt îngreunate de prea bogata pradă adunată. E limpede că m-am încrezut în aliați nepotriviți. Orașul Jamaillia e lipsit de apărare în fața unui atac al corăbiilor din Chalced. Aș da dovadă de înțelepciune căutând aliați mai sinceri. Și cine e mai potrivit decât aceia care deja au învățat să lupte cu chalcedenii?

— Într-adevăr, cine?

Întrebarea căpitanului Red era pentru toată lumea din jurul mesei. Zâmbi larg, dar își înfrână zâmbetul când adăugă.

— Bineînțeles, căpitanul Kennit va lua hotărârea finală. Dar bănuiesc că-i oferim o captură mult mai valoroasă decât tot aurul pe care l-am împărțit vreodată cu el. Ne aflăm doar la câteva zile distanță de Divvytown. Vom trimite imediat o pasăre ca să-i dăm de veste ce aducem. Își înalță paharul într-un toast. Pentru răscumpărarea plătită în mai mult decât monede sau sânge!

În timp ce toată lumea își ridica paharele, Malta auzi strigătul omului de cart:

— Pânză!

În jurul mesei se schimbară priviri îngrijorate. Acum, când *Bufonul* era încărcat până la refuz, corăbiile chalcedene trebuiau ocolite. Urmă o bătaie în ușă.

— Intră! încuviință căpitanul Red cu iritare în glas.

Detesta orice îi întrerupea mesele, cu atât mai mult dacă se întâmpla într-un moment dramatic.

Ușa se deschise. În prag stătea musul, cu obrajii îmbujorați de entuziasm. Vorbi zâmbind cu gura până la urechi:

— Căp'tane, le-am zărit pe *Vivacia* și pe *Marietta*.

*

Kennit urmărea cu sentimente amestecate apropierea bărcii care venea dinspre *Bufonul*. Sorcor venise de pe *Marietta* cu acel prilej. Era înveșmântat în câțiva acri de material stacojiu. Stătea chiar în spatele lui, lângă umărul său drept. În cealaltă parte a sa, purtându-și propriile haine țipătoare, căpitanul Red era prea captivat de propriul triumf ca să remarce rezervele șefului său. Îi oferea lui Kennit o pradă de neegalat vreodată de un alt căpitan. Pentru un om cu trecutul său actoricesc, era realizarea supremă. Avea să fie pentru totdeauna cunoscut drept acel căpitan de pirați care-l adusese pe Satrapul întregii Jamaillii drept dar pentru regele Kennit.

Căpitanul Red venise primul pe *Vivacia* ca să aducă vestea. Acum, încremenit într-o poziție teatrală, stătea alături de regele piraților, urmărind predarea prăzii. Kennit era deopotrivă încântat și enervat. Capturarea Satrapului era remarcabilă, iar răscumpărarea lui putea însemna un câștig colosal. Însă acest

neașteptat chilipir venise într-un moment când mintea lui își concentra atenția către o altă țintă. Se uită cu coada ochiului către locul unde și Althea Vestrit stătea lângă copastie, urmărind cu privirea barca aflată în drum spre ei. Jek era lângă ea. Jek era întotdeauna lângă ea. Vântul iernii sufla în părul lor și în fustele strălucitoare purtate de Jek și le îmbujora obrajii. Jek era uimitoare – înaltă, frumoasă, blondă. Însă Althea îl captiva pe Kennit cum n-o mai făcuse vreodată o altă femeie.

În zilele scurse de când ieșise din cabina ei și i se îngăduise să umble liberă pe corabie, Kennit o tratase cu cea mai mare prudență. Continuase să le spună tuturor că visul ei îngrozitor fusese rodul consumului siropului de mac, pe care i-l dăduse ca leac pentru spatele vătămat. Pentru asta îi ceruse iertare în public, readucându-i cu blândețe aminte că se plânsese de dureri. Nu-și amintea că băuse siropul? Când ea negase mârâind, el ridicase neajutorat din umeri.

— A fost atunci când ai spus că-ți place dantela purtată de bărbați, adăugase cu delicatețe, jucându-se cu dantela gulerului său.

Și îi zâmbise drăgăstos.

— Nu încerca să-mi răstălmăcești cuvintele, îl amenințase ea.

El își luase un aer de suferință resemnată.

— Fără îndoială că la siropul de mac ești mult mai sensibilă decât știi, sugerase apoi, curtenitor.

Norocul îi oferise ocazia s-o împodobească așa cum credea el că i se potrivește. Lipsa propriilor haine o silise să accepte ceea ce alesese el din prada de pe corabie pentru a-i trimite în cabină. Adăugase și bijuterii, parfumuri și eșarfe strălucitoare. Jek se folosea fără jenă de darurile lui, însă Althea rezistase zile în șir. Chiar și în momentul acela era îmbrăcată cât mai simplu cu putință, cu pantaloni de mătase și o vestă de brocart. Pe Kennit îl încântau deopotrivă culorile alese de ea și gândul că el însuși atinsese hainele care atingeau acum trupul ei. Când timp putea Althea să rămână indiferentă la o asemenea generozitate? Aidoma unei păsări ținute în colivie, avea să-și fluture în cele din urmă aripile pentru a veni pe mâna lui.

Ea se străduia din toate puterile să-l ocolească, însă *Vivacia* nu era o corabie mare. Renunțase la amenințările cu moartea și la insulte, dar furia ei mocnită se revărsa în priviri ucigașe, în care clocotea ura. El le răspundea cu o neliniște în care i se simțea mâhnirea și cu o curtoazie în care i se simțea îngrijorarea. În adâncul lui, necazurile ei stârneau o veselie bizară. Avea asupra ei o putere pe care n-o prevăzuse niciodată, deși el dăduse intenționat naștere situației în care se aflau. Althea se credea o victimă nedreptățită, însă era tratată ca o acuzatoare isterică a unui bărbat nevinovat. Când vorbea despre siluire, era ascultată cu milă, nimeni nu-i împărtășea revolta. Chiar și Jek, care n-ar fi avut nimic împotriva lui Kennit dacă nu l-ar fi scufundat pe *Paragon* – dar care, pentru asta, îl ura –, avea rezerve în privința învinuirilor Altheei. Și fără îndoială că lipsa de susținere a cauzei sale nu o încuraja pe Althea să-i dorească în continuare moartea.

Cea mai mare parte a echipajului nu se sinchisea de ceea ce îi făcuse sau nu-i făcuse el. La urma urmelor, el era căpitanul și pirații de pe corabia lui nu muriseră niciodată de dragul purtărilor cuviincioase. Pe unii, cei care țineau cel mai mult la Etta, absența ei îi îngrijora mai tare decât prezența Altheei. Câțiva credeau că, într-un fel sau altul, o nedreptățise pe Etta. Kennit bănuia că pe Wintrow asta îl supăra cel mai mult. Nu-i vorbea niciodată direct despre asta, însă Kennit îl surprindea din când în când uitându-se la el dus pe gânduri. Din fericire pentru Wintrow, nu se întâmpla prea des. Băiatul își petrecea în schimb cea mai mare parte a timpului străduindu-se zadarnic să înfiripeze un soi de legătură cu mătușa lui.

Althea își ignora cu hotărâre nepotul. Wintrow îi îndura refuzurile fără să-și iasă din fire și izbutea să-și petreacă în preajma ei cea mai mare parte a timpului. Spera, evident, într-o împăcare. Ca să fie cât mai ocupat, Kennit îl însărcina zilnic cu tot ce ținea de conducerea corabiei. Wintrow avea mintea mai ascuțită decât a lui Jola. În alte împrejurări, Kennit l-ar fi făcut secund. Era un comandant înnăscut.

Însă Kennit nu izbutea să rămână nici măcar o clipă singur cu Althea, și asta îl rodea. Din câte își putea da el seama, când nu era în cabina pe care o împărțea cu Jek, Althea stătea pe puntea proră, cu galionul. Asta îl amuza, fiindcă știa că *Vivacia* își petrece cea mai mare parte a timpului încercând s-o convingă că în niciun caz el nu ar fi tratat-o așa cum pretindea ea. Mai mult decât orice altă înrâurire, părerea *Vivaciei* avea darul să submineze ceea ce știa Althea de la propriile simțuri. Când Kennit venea pe puntea proră să stea de vorbă cu galionul, ceea ce se întâmpla în fiecare seară, Althea nu mai pleca valvârtej, urmată de Jek, ci se retrăgea puțin, apoi trăgea cu urechea. Studia fiecare mișcare a lui Kennit, sperând să-l vadă pe monstrul care era în ochii ei. Dar aparențele o sfidau.

Când barca ajunse mai aproape, Kennit văzu că nu-l aducea doar pe Satrap, teatral de plin de splendoare în veșminte împrumutate, ci și pe tânăra lui Însoțitoare. El se uita drept înainte, neluându-și în seamă vălurita escortă de șerpi, însă tânăra femeie privea fix corabia, albă la față. Chiar și de la distanță, ochii ei negri păreau imenși. Turbanul bizar care îi acoperea capul era, fără îndoială, o nouă modă din Jamaillia. Kennit se trezi întrebându-se cum ar fi arătat Althea cu un asemenea acoperământ pe cap.

*

Althea se uită la Wintrow. El fixa cu privirea barca *Bufonului*, care se străduia s-ajungă la ei. Se maturizase de când plecase din portul Bingtown. Era straniu să-l privească din profil; aveau atât de multe trăsături în comun, încât era aproape ca și cum s-ar fi uitat la ea însăși, preschimbată în bărbat. Asemănarea lor făcea trădarea lui încă și mai de neîndurat. N-avea să fie niciodată în stare să-l ierte.

Un șuvoi de dojeni se înălță în ea dinspre balustrada pe care o ținea în mâini.

— Știu, știu. Îmi scot asta din minte, murmură ea ca răspuns.

Corabia o îndemnase în repetate rânduri să-şi lase deoparte furia. Dar, dacă şi-o alunga, nu-i mai rămâneau decât jalea şi durerea. Cu furia era mai uşor. Furia putea să fie îndreptată în afară. Jalea o rodea pe dinăuntru.

Nu putea să-şi scoată siluirea din minte. Nu avea sens, nu avea nicio logică. Althea nu putea nici să nege asta. Era fapta unui nebun, însă curtenitorul şi subtilul căpitan Kennit cu siguranţă nu era nebun. Atunci ce se întâmplase? Imagini în care apăreau Devon şi Keffria se amestecau cu amintirile ei despre atac. Era posibil să fi fost aşa cum spunea el, un coşmar pricinuit de sucul de mac? Corabia încercase s-o împace sugerând că poate fusese un alt bărbat din echipaj. Ea refuzase ideea. Se agăţa de adevăr ca de sănătatea minţii sale, pentru că renunţarea la primul ar fi însemnat negarea celei de-a doua. Într-un anumit fel, se gândea ea cu sălbăticie, nici măcar nu conta dacă fusese sau nu siluită de Kennit. El îl omorâse pe Brashen şi îl scufundase pe *Paragon*. Atât, şi era de-ajuns ca să-l urască. Chiar şi mult iubita ei *Vivacia* îi fusese furată şi schimbată atât de profund, încât o parte dintre gândurile şi ideile ei îi erau cu desăvârşire străine Altheei. Toate raţionamentele corabiei se bizuiau pe firea dragonului din adâncul său. La un moment dat, Althea fusese sigură că îşi cunoaşte corabia până în străfundurile fiinţei. Acum o întrezărea adesea pe străina de acolo. Valorile şi grijile unui personaj cu care nu mai avea în comun firea omenească o năuceau. *Vivacia* suferea profund din pricina stării demne de plâns a şerpilor. Obligaţiile ei faţă de familia Vestrit fuseseră acum înlocuite de cele faţă de fiarele cu solzi.

Prin legătura lor reînnoită, Althea auzi gândurile corabiei de parcă ar fi fost rostite.

Îmi porţi pică pentru că sunt ceea ce sunt? Ar trebui să mă prefac ca să-ţi fac ţie plăcere? Dacă aş face-o, ar fi o minciună. Preferi să iubeşti o minciună în loc să mă cunoşti aşa cum sunt cu adevărat?

Bineînţeles că nu. Bineînţeles că nu.

Totuși, abaterea preocupărilor corabiei sale către altceva o lăsa pe Althea singură și în derivă. Se agăța de o realitate oribilă, pe care alții o credeau vis. Cum ar fi putut s-o lase în urmă, când îi revenea iarăși și iarăși în minte, în chip de coșmar? Nu mai știa de câte ori o zgâlțâise Jek ca s-o scoată din captivitatea acelui vis. Mintea ei trădătoare o purta de la falsa amintire a unui înec alături de Brashen la un pat cufundat în întuneric, în care se zvârcolea din răsputeri ca să poată să respire. Lipsa somnului îi tulbura rațiunea. Se simțea fragilă și nesigură. Tânjea după *Vivacia* de odinioară, o oglindă și o întărire a propriului sine. Tânjea după Brashen, un bărbat care o cunoscuse până în măduva oaselor. Plutea în derivă în propria sa identitate, fără niciun spirit înrudit de care să se ancoreze.

— E ceva cu femeie aia tânără din barcă, murmură *Vivacia*. Nu simți și tu?

— Nu simt nimic, răspunse Althea, dorindu-și să fi fost adevărat.

*

Cu inima la gură, Malta nu-și lua ochii de la copastia corabiei. Izbiturile valurilor, stropii de apă rece, vântul care împingea mica lor barcă și, mai presus de orice, neîncetata perindare a șerpilor erau pentru ea tot atâtea amenințări. Bărbații de la vâsle, albi ca varul la față, îi împărtășeau teama de șerpi. Malta le-o citea în privirile fixe și în mușchii încordați. Creaturile se înălțau din apă alături de barcă și se holbau la ea cu ochi aurii, argintii sau de culoarea bronzului. Treceau una după alta, dându-și capetele pe spate și trâmbițând strigăte groase, izvorâte din adâncurile boturilor lor stacojii, cu o grămadă de dinți. De când avusese de-a face cu Tintaglia, nu mai simțise o asemenea apăsare a cunoașterii deținute de o altă ființă. Privirile cu care o fixau fără să clipească erau prea știutoare, păreau să-ncerce să-i pătrundă în suflet și s-o revendice ca făcând parte dintre semenii lor. Cuprinsă de groază, o țintuia pe *Vivacia* cu privirea ca să nu se uite la monștrii solzoși.

Se concentră ca să îi poată arăta o față calmă regelui piraților, care îi aștepta. Neprecupețindu-și forțele, întreaga trupă de pe *Bufonul* o pregătise pentru întâlnire. Din cale-afară de dornici să-i arate lui Kennit întreaga somptuozitate a darului lor, îl îmbăiaseră, îl dichisiseră și îl îmbrăcaseră pe Satrap mai elegant decât în ziua când îl cunoscuse Malta, la balul din Bingtown. Această atenție îi împinsese stima de sine până la un nivel aproape de nesuportat. Malta nu fusese neglijată. Un năier voinic, cu un șarpe palid tatuat lângă nas, insistase să-i înfrumusețeze fața. Malta nu mai văzuse niciodată sulimanuri și ustensile ca acelea pe care le adusese în cabina ei. Un altul îi făcuse turbanul, în timp ce un al treilea îi alesese bijuterii, parfumuri și haine din cea mai rafinată parte a prăzii adunate. Maltei i se strânsese inima când văzuse cu cât zel se străduiesc s-o ajute să-și joace rolul, totul pentru ca darul lor să pară cât mai extravagant. N-avea de gând să lase strădaniile lor să se irosească. Rămase cu ochii țintuiți asupra *Vivaciei*, dându-și silința să nu se întrebe dacă tatăl ei trăiește sau ce o să creadă cei de pe vas despre preschimbarea ei.

Pe urmă îl zări pe Wintrow lângă copastie. Nevenindu-i să-și creadă ochilor, se ridică pe jumătate de pe banchetă.

— Wintrow! îl strigă ea nebunește.

Băiatul se holbă la ea cu un aer prostesc. Strălucirea părului blond al unei siluete înalte făcu inima Maltei să tresalte, plină de speranță, dar nu tatăl ei se uita în jos la ea, ci o femeie. Satrapul se încruntă, nemulțumit de lipsa bunelor ei maniere, dar ea nu-i dădu atenție. Îi scrută încordată pe cei care îi așteptau, sperând nebunește că, la un moment dat, Kyle Haven o să facă un pas în față și o s-o strige pe nume. În schimb, mâna care se ridică brusc, arătând spre ea, îi aparținea fără dubiu mătușii sale, Althea.

*

Althea se aplecă primejdios de mult peste copastie. O strânse pe Jek de braț și arătă hotărâtă către fata din barcă.

— Pe răsuflarea lui Sa! E Malta! strigă ea.

— Nu e cu putință! Wintrow i se alătură mătușii sale lângă copastie și se uită în jos, la fată. Seamănă foarte bine cu Malta, adăugă șovăind.

— Cine e această Malta? întrebă Kennit, neputându-se stăpâni.

— Sora mea mai mică, răspunse Wintrow cu voce pierită, pe când fiecare lovitură de vâslă o aducea pe fată mai aproape. Seamănă foarte bine cu ea. Dar nu e cu putință să fie ea.

— Ei, ar fi o coincidență extraordinară. Dar o să ne lămurim curând, comentă Kennit, binedispus.

Șuierul vântului păru un ecou șoptit al cuvintelor sale. Ceva i se făcu ghem în pântec și își ridică mâna, prefăcându-se că-și netezește părul. Talismanul îi vorbi lângă ureche.

— Nu există coincidențe extraordinare. Există numai destin. Cel puțin, așa spun adepții lui Sa. Ăsta nu e un noroc pentru tine, adăugă cu voce firavă ca o răsuflare, ci apropierea morții tale. Sa te pedepsește fiindcă ai părăsit-o pe Etta.

Kennit pufni și își duse mâinile cu nepăsare la spate. N-o părăsise pe curvă; o pusese pur și simplu deoparte pentru mai târziu. Sa n-avea să-l pedepsească pentru atâta lucru. Nimeni nu l-ar fi pedepsit. Nici el n-avea să tremure în fața neasemuitului prilej care i se oferise. Cele mai prețioase capturi ajungeau în cele mai curajoase mâini. Zâmbi pentru sine în timp ce-și cuprinse într-o mână încheietura celeilalte, acoperind în cel mai sigur mod ochii și gura talismanului cu dantelă sufocantă.

Pe urmă Wintrow vorbi și un tremur de spaimă îi alunecă lui Kennit în josul șirei spinării.

— În lumea lui Sa nu există coincidențe extraordinare. Numai destin.

*

Malta se uita în sus, la ei, încremenită de un șoc care o împiedica să reacționeze. Ce putea însemna asta? Althea li se alăturase piraților lui Kennit în loc să salveze corabia familiei? Nu putea fi atât de prefăcută. Sau putea? Dar Wintrow? Când ajunseră lângă corabie, piratii îl ridicară la bord mai întâi pe Satrap. Încurajată de năieri, se prinse la rândul ei de scara de frânghie

care le fusese aruncată. Un pirat de pe *Bufonul* o însoți când se cățără pe acea scară improvizată din frânghie aspră și udă, care se legăna urât. Încercă să le dovedească privitorilor că poate urca fără efort. Funia udă o tăia prin mănușile subțiri pe care și le pusese ca să-și ascundă mâinile jupuite. Însă dădu uitării urcușul anevoios în clipa când se prinse de copastie și primi ajutor ca s-ajungă pe punte. Prin ea păru să pulseze o forță stranie. Uită să cerceteze în jur după regele Kennit, căutându-l din priviri doar pe tatăl ei.

Deodată Wintrow era acolo, cuprinzând-o într-o îmbrățișare mai bărbătească decât s-ar fi așteptat din partea fratelui ei subțire ca un fus. Dar crescuse, era musculos, iar apoi îi auzi vocea profundă, nu foarte diferită de cea a tatălui lor:

— Malta! Sa însuși te-a adus cu bine alături de noi!

Lacrimile care țâșniră din propriii ochi o șocară, ca și felul în care se agăță de el, irațional de fericită fiindcă era puternic și o întâmpinase cu brațele deschise. După o lungă îmbrățișare își dădu seama că o înconjurau și brațele Altheei.

— Dar cum? Cum ai ajuns aici? o întrebă mătușa ei.

Însă ea nu voia să dea răspunsuri înainte de a pune cea mai importantă întrebare. Se îndepărtă de Wintrow și văzu uluită ce mult crescuse.

— Și tata? îl întrebă cu răsuflarea tăiată.

Suferința adâncă din ochii lui îi spuse totul.

— Nu e aici, răspunse Wintrow cu blândețe, și ea știu că e mai bine să nu întrebe unde este.

Plecase, plecase pentru totdeauna, iar ea îndurase totul și riscase totul pentru nimic. Tatăl ei murise.

Corabia glăsui, și vocea ei avea un timbru pe care Malta îl mai auzise când îi vorbise Tintaglia prin cutia-cu-vis. O cumplită recunoaștere a înrudirii trecu prin Malta când *Vivacia* o salută.

— Bine ai venit, tu, cea care te bucuri de prietenia dragonilor.

31

NEGOCIERI

Toți ochii se întoarseră spre galion. Malta se desprinse din îmbrățișarea lui Wintrow. În afară de ea, nimeni nu părea să-și fi dat seama că *Vivacia* îi vorbise ei. În schimb, toate privirile se îndreptară spre Satrap și apoi din nou spre corabie. Satrapul se uita uluit la galionul care se mișca și vorbea, dar ochii Maltei se opriră lângă Satrap. Acolo stătea un bărbat brunet și înalt, cu un picior de lemn. Pe fața lui frumoasă, calmă, se citea nemulțumirea. Alături, încrederea în sine dispărea de pe chipul căpitanului Red. Nu-i plăcea să fie eclipsat. Când el aruncă o privire spre bărbatul înalt, Malta știu deodată cine e acesta. Căpitanul Kennit, Regele Insulelor Piraților. Profită de abaterea atenției celorlalți ca să-l cântărească. Se simți imediat deopotrivă atrasă și bănuitoare. Ca și Roed Caern din Bingtown, piratul era un izvor de primejdie. Cândva l-ar fi găsit misterios și atrăgător. Însă devenise mai înțeleaptă. Bărbații periculoși nu erau nici romantici, nici exotici, erau oameni care te puteau răni. Bărbatul ăla n-avea să fie la fel de ușor de manipulat și de convins cum fusese căpitanul Red.

— Te sfiești să vorbești cu mine? o întrebă corabia cu căldură în glas.

Ea îi răspunse cu o privire disperată, rugătoare. Nu voia s-o considere piratul cu picior de lemn foarte importantă. Trebuia

să fie doar o sfătuitoare a Satrapului. Oare în ochii *Vivaciei* se aprinse un scurt licăr de înțelegere?

Satrapul păru ofensat de cuvintele încurajatoare ale galionului. Credea că vorbise cu el.

— Salutare, corabie vie, binevoi să-i răspundă, distant.

Scurtul moment în care o privise minunându-se trecuse. Malta bănui că, după o vreme în care primise în dar numeroase noutăți surprinzătoare, niciun miracol nu-l mai uluia decât pentru un timp foarte scurt. Și recunoștința lui dura la fel de puțin. Măcar păru să-și amintească sfatul ei: „Nu te purta nici ca un prizonier, nici ca un cerșetor."

Cosgo se întoarse spre Kennit. Nu se înclină, nici nu-l salută în vreun fel.

— Căpitane Kennit, i se adresă, fără să schițeze nici măcar un zâmbet.

Recunoașterea oficială a lui Kennit ca Rege al Insulelor Piraților avea să fie dobândită ca urmare a negocierii.

Kennit îl privi cu un amuzament rece.

— Satrapule Cosgo, răspunse el cu familiaritate, deja pretinzând că se află pe picior de egalitate.

Privirea Satrapului deveni de gheață.

— Pe aici, îi arătă Kennit drumul. Apoi se încruntă către cei doi Vestrit. Wintrow. Vino.

Maltei i se păru că vorbise de parcă fratele ei ar fi fost un câine sau un servitor.

— Malta!

Vocea rece a Satrapului îi reaminti cu asprime de îndatoririle ei.

Trebuia să păstreze aparențele. Deocamdată nu putea fi nici sora lui Wintrow, nici nepoata Altheei. Le vorbi cu glas scăzut.

— Nu mă-ntrebați nimic acum. Vorbim mai târziu. Vă rog. Aveți încredere în mine. Nu vă amestecați în ceea ce fac.

Se retrase, și ei o lăsară să plece, dar ochii Altheei erau de piatră. Wintrow se grăbi să dea ascultare ordinului căpitanului său.

*

În timpul în care ceilalți părăseau puntea proră, Althea întrebă cu voce sonoră:

— Cum a ajuns ea aici? Ce-nseamnă asta?

— E nepoata ta, ripostă Jek fără ocolișuri, uitându-se cu ochi măriți în urma celor care plecau.

— De parcă asta mi-ar oferi vreun răspuns. Îmi păstrez întrebările pentru mai târziu și nu mă amestec, dar nu pentru că e ea vreun izvor de fapte înțelepte, ci fiindcă nu pot face nimic altceva. Sper că-și dă seama ce șarpe perfid e Kennit.

— Althea.

Corabia o atenționase obosită.

Althea se întoarse spre galion.

— De ce l-ai întâmpinat spunându-i că se bucură de prietenia dragonilor? Satrapul e prieten cu dragonii?

— Nu Satrapul, spuse *Vivacia*, ocolind răspunsul. Aș prefera să nu vorbim acum despre asta.

— De ce? întrebă Althea.

— Mă îngrijorează alte lucruri.

Althea oftă.

— Șerpii tăi. Trebuie călăuziți către fluviul unde-și țes coconii și escortați în susul lui. Încă mi-e greu să mă gândesc la tine ca la un dragon.

Îi era încă și mai greu să accepte că noua loialitate a *Vivaciei* le înlocuise pe toate celelalte. Dar, dacă șerpii erau în inima ei pe primul loc, înaintea familiei Vestrit, poate că se aflau și înaintea lui Kennit. Gândind copilărește, Althea simți un posibil punct slab.

— De ce nu-i ceri pur și simplu asta lui Kennit cu insistență?

— Știi pe cineva care reacționează bine când îl bați la cap? puse *Vivacia* o întrebare la care nu era nevoie de răspuns.

— Te temi că ar putea să te refuze.

Vivacia nu mai scoase niciun cuvânt și tăcerea ei o smulse pe Althea de pe făgașul propriilor temeri. Era ca și cum ar fi fost ridicată sus, pe o creastă de val, și ar fi văzut brusc orizontul îndepărtat. Simți închisoarea *Vivaciei*, sufletul dragonului

întemniţat în trup de lemn, dependent de oamenii care îi înălţau pânzele şi de vântul care le împingea. Înţelese brusc că poţi fi siluită în mai multe feluri. Revelaţia îi frânse inima. Însă următoarele sale cuvinte îi sunară copilăreşte în propriile urechi.

— Dacă ai fi din nou a mea, am pleca azi, în clipa asta.

— Vorbeşti serios. Îţi mulţumesc pentru cuvintele tale.

Althea aproape uitase că e şi Jek acolo când îi auzi glasul:

— Ar trebui să-l sileşti. Să-l ameninţi că-ţi deschizi îmbinările.

Vivacia zâmbi cu amărăciune.

— Nu sunt *Paragon* nebunul, ca să-mi ameninţ tot echipajul cu fapte sfidătoare monstruoase. Nu.

Althea îi simţi oftatul.

— Kennit nu poate fi clintit cu ameninţări şi insistenţe. Chiar dacă aş vrea să mă slujesc de ele, orgoliul i-ar impune să mă sfideze. De-asta trebuie să mă folosesc de înţelepciunea familiei tale. Trebuie să negociez, deşi nu am nimic de oferit.

Althea încercă să cântărească lucrurile cu sânge-rece.

— În primul rând, ce vrei de la el? În al doilea rând, ce-i putem oferi?

— Ce vreau? Să mă ducă înapoi la Fluviul Ploilor Sălbatice cât mai repede şi apoi în susul lui, către locurile bune pentru coconi. Să rămânem acolo, lângă şerpi, toată iarna, făcând tot ce se poate ca să-i apărăm până ies din cocon. *Vivacia* râse cu deznădejde. Încă şi mai bine ar fi dacă ne-ar escorta toate corăbiile lui, ca să-i apere pe sărmanii mei şerpi istoviţi pe toată durata călătoriei lor îndelungate. Dar fiecare amănunt din toate astea e contrar intereselor lui Kennit.

Althea se simţi ca o neghioabă, fiindcă nu-şi dăduse seama mai devreme.

— Dacă-i ajută pe şerpi, nu-i mai poate folosi. Dispar ca să devină dragoni. Îşi pierde o armă puternică de luptă împotriva Jamailliei.

— Fulger a fost prea dornică să se împăuneze în fața lui cu puterea ei. N-a prevăzut asta. *Vivacia* clătină din cap. Cât despre a doua întrebare, nu-i pot oferi nimic pe care să nu-l aibă deja.

— Dragonii i-ar putea promite că se-ntorc să-l ajute după ce ies din cocon, sugeră Jek.

Vivacia clătină iarăși din cap.

— Dragonii nu-mi aparțin ca să le impun un asemenea legământ. Și chiar dacă aș putea s-o fac, n-aș face-o. E destul de rău că trebuie să-i slujesc pe oameni cât îmi rezistă lemnul-vrăjitor. Nu voi face legăminte pentru generația următoare.

Jek își roti umerii, agitată.

— E zadarnic. Din tot ce-și dorește, nu există ceva pe care să nu-l aibă deja. Zâmbi cu tristețe. În afară de Althea.

După cuvintele ei urmă o tăcere înspăimântătoare.

*

Tocmai când ar fi fost de folos, Etta nu e la bord, reflectă Kennit, iritat. Trebuia să se ocupe singur de toate, fiindcă Wintrow părea cu desăvârșire năucit de prezența surorii sale.

— Pregătește scaune și o masă în cabina hărților. Adu și mâncare și băutură, îl instrui el în grabă.

— Îl ajut eu, se oferi cu bunăvoință Sorcor și plecă stângaci după Wintrow.

Cu atât mai bine. Sorcor și familia lui avuseseră mult de suferit din pricina perceptorilor Satrapului și a negustorilor de sclavi din satrapie. La începuturile pirateriei lor, spusese adesea la beție ce-ar face dacă Satrapul în persoană i-ar cădea vreodată în mâini. Era de preferat să nu-i dea prilejul să se mai gândească prea mult la așa ceva.

Kennit îi urmă pe cei doi agale, ca să le dea timp să pregătească încăperea. O văzu pe tânăra femeie privindu-i ciotul și piciorul de lemn. Malta Vestrit semăna cu tatăl ei. Aroganța lui Kyle Haven se regăsea în fermitatea buzelor ei strânse și în ochii ei mijiți. Piratul se opri brusc și îi arătă piciorul ciuntit.

— Mi l-a retezat un șarpe, o lămuri cu nepăsare în glas. Unul dintre pericolele care amenință viața pe mare.

Satrapul se trase înapoi, părând mult mai zguduit decât tânăra lui Însoțitoare. Kennit își păstră zâmbetul perfid. Ah. Uitase de dezgustul cu care privea nobilimea jamailliană diformitățile trupului. S-ar fi putut folosi de asta? Căpitanul Red îi descrise în amănunt propunerea Satrapului. *O ofertă amețitoare*, medită Kennit, foarte binedispus, *dar numai o primă ofertă.*

Îi conduse pe cei doi în cabina hărților. Fusese pregătită așa cum se cuvenea. Wintrow întinsese o față de masă bogată și-i adăugase sfeșnice de argint. Tava de argint din mâinile lui susținea o colecție de sticle și câteva carafe smălțuite cu băuturi alcoolice din Insula dinspre Miazăzi, toate de pe o corabie capturată de curând. Fuseseră aduse și pahare, și cănițe potrivite pentru diversele băuturi. Era o bine gândită etalare a bogăției, fără extravaganță. Kennit era încântat. Arătă către masă.

— Vă rog, vă rog, intrați. Wintrow, fă onorurile cu băutura. Bravo, bun băiat.

Malta Vestrit își roti privirea prin încăpere. Kennit nu izbuti să se abțină.

— Fără îndoială că locul ăsta s-a schimbat de când l-ai văzut ultima oară, Însoțitoareo. Dar, te rog, simte-te ca acasă, ca și cum încă i-ar mai aparține tatălui tău.

Cuvintele lui atraseră o replică neașteptată.

— Malta Vestrit nu e Însoțitoarea mea. I te poți adresa spunându-i Sfătuitoare, îl înștiință Satrapul, privindu-l de sus.

Însă puternica paloare a Maltei era mult mai interesantă. Se străduia să nu-și lase suferința să i se citească pe față.

Slăbiciunile există ca să fie folosite. Căpitanul Red îl prevenise că e o negociatoare vicleană. O mică zdruncinătură i-ar fi putut toci ascuțimea minții. Kennit o privi pieziș și ridică ușor din umeri.

— Din păcate, căpitanul Haven s-a amestecat în negoțul cu sclavi. Dacă n-ar fi ales așa ceva, corabia asta ar fi putut fi încă a lui. Sunt sigur că știi ce le-am făgăduit oamenilor mei. O să scap Insulele Piraților de negustorii de sclavi. Capturarea *Vivaciei* a fost unul dintre primii mei pași.

Îi zâmbi Maltei.

Buzele ei se mișcară ușor, dar întrebările care o chinuiau rămaseră nerostite.

— Ne aflăm aici ca să negociem repunerea mea în drepturi în capitala Jamailliei, sublinie Satrapul cu voce încordată.

Se așezase deja la masă. Ceilalți își aleseseră locurile, dar rămăseseră în picioare, așteptându-l pe Kennit. Satrapul impunea un alt protocol, ceea ce nu-i scăpă piratului.

— Bineînțeles, răspunse acesta, zâmbind larg. Șchiopătă către capul mesei. Wintrow, spuse apoi, și băiatul îi trase supus scaunul și îi luă cârja după ce îl văzu așezat. Vă rog, simțiți-vă în largul vostru, invită Kennit pe toată lumea, și ceilalți își ocupară locurile.

Sorcor era în dreapta lui, iar căpitanul Red dincolo de Sorcor. Wintrow se așeză în stânga lui Kennit. Satrapul și Malta stăteau față în față cu ei. Ea își recăpătase calmul. Își puse mâinile pe masă, unindu-și palmele cu degetele în sus, și rămase în așteptare.

Kennit se instală confortabil pe scaunul lui.

— Desigur, tatăl tău e în viață și în paza mea. Oh, nu pe corabia asta, firește. Kyle Haven a stârnit echipajul prea tare împotriva lui. Dar, acolo unde se află, e pe deplin în siguranță. Dacă azi vom ajunge la un sfârșit mulțumitor, poate că i-l voi oferi în plus Sfătuitoarei Malta Vestrit, ca umilă mulțumire pentru ajutorul dat în timpul negocierilor.

Fața tinerească a Satrapului se înroși de furie. Iată. Asta îi dezbina. Speranța îi strălucise în ochi, într-o străfulgerare, dar Malta o făcuse să dispară imediat. Acum era mai interesată să-l mulțumească pe Kennit decât să-l protejeze pe el.

Malta răsuflă scurt. Vocea îi era aproape calmă.

— Ești foarte bun cu mine, căpitane Kennit. Dar azi nu reprezint interesele familiei mele. Încercă să întâlnească ochii lui Cosgo, însă el îl fixa cu asprime pe Kennit. Mă număr printre cei mai loiali supuși ai Satrapului și în această calitate mă aflu aici.

Încercă să le dea cuvintelor ei profunzimea adevărului, dar Kennit îi auzi îndoielile.

— Bineînțeles, draga mea. Bineînțeles, toarse el.

Acum era gata să înceapă.

*

Brashen moțăia în patul lui. Divvytown era la mai puțin de o zi și o noapte distanță. Se foi în așternut, de parcă și-ar fi putut sfredeli calea spre somn. Se înfășurase în pătura Altheei. Încă îi mai păstra mirosul. În loc să-l aline, îl făcea să sufere de dorul ei. Se temea pentru ea. Dacă planurile lui dădeau greș? Își reaminti că-n ultimele zile totul mersese bine. Reușise să ridice simțitor moralul echipajului. O zi pe țărm, carnea și legumele proaspete și „răpirea" izbutită a mamei lui Kennit le redaseră încrederea în propriile forțe. Mama însăși părea că are darul să-i înveselească. Când vremea rea o gonea de pe puntea proră, se ducea în cambuză, unde își dădea la iveală talentul de a preschimba biscuiții uscați într-un soi de budincă păstoasă care îi plăcea foarte mult echipajului. Clef îl încuraja pe Brashen în cea mai mare măsură, asigurându-l că oamenii își pun tot sufletul în salvarea Altheei. Unii îi erau loiali, alții voiau să-și recapete mândria rănită de înfrângerea în lupta cu piratii.

Un sunet profund prinse să se repete, pătrunzând în mintea lui Brashen. Somnul îi fugi. Se ridică, se frecă la ochii care-i păreau plini de nisip și se încălță. Ieși pe punte, în bătaia soarelui firav al iernii și a vântului răcoros. *Paragon* tăia cu ușurință valurile. Echipajul începu pe neașteptate să cânte în cor și, când își ridică ochii, Brashen văzu mai multe pânze înflorind pe catarge. Își dădu brusc seama ce îi gonise somnul. Vocea groasă a lui *Paragon* făcea puntea să vibreze în ritmul unui cântec de-al năierilor, ținând cadența pentru oamenii care înălțau vele. Un fior îi trecu lui Brashen pe șira spinării, urmat de o tresăltare a inimii. Știa foarte bine că dispoziția unei corăbii vii o poate înrâuri pe cea a echipajului ei, dar ceea ce se petrecea îl luă totuși pe nepregătite. Năierii de pe greement munceau cu tragere de inimă. Brashen grăbi pasul spre proră și îl întâlni pe Semoy.

— E-un vânt prea bun ca să-l irosim, căp'tane! îl întâmpină secundul cu un zâmbet larg și știrb. Cred că, dacă putem păstra vântul în pânze, mâine la amiază vom vedea Divvytownul. O s-o luăm înapoi pe Althea noastră, căp'tane, adăugă cu hotărâre. O să vezi.

Brashen dădu din cap, zâmbind nesigur. Când ajunse pe puntea proră, dădu cu ochii de Amber și de Mama. Cineva îi împletise lui *Paragon* părul lung și negru într-o coadă de războinic.

— Ce se-ntâmplă aici? întrebă Brashen, fără să spună în cuvinte și că nu-i vine să-și creadă ochilor.

Paragon își întoarse capul, cu gura încă larg deschisă ca să prelungească ultima notă a cântecului pe care apoi îl încheie brusc.

— Bună ziua, căpitane Trell, tună el.

Amber râse cu poftă.

— Nu știu sigur, dar nimeni nu-i poate rezista bunei lui dispoziții de azi. Nu știu dacă e fiindcă Mama tocmai a terminat de citit jurnalele sau fiindcă el e...

— Hotărât! vesti brusc *Paragon*. Am luat o hotărâre, Brashen. Pentru mine. Așa cum n-am mai făcut niciodată. M-am hotărât să pun suflet în ceea ce facem. Nu pentru voi, pentru mine. Acum cred că putem triumfa. Și Mama e convinsă. E sigură că noi doi îl putem face pe Kennit să vadă calea rațiunii.

Bătrâna zâmbi cu blândețe. Vântul rece îi îmbujora obrajii. Ca o bizară contradicție, părea deopotrivă mai fragilă și mai plină de viață decât înainte. Dădu din cap, aprobând spusele galionului.

— Jurnalele de bord au avut rolul lor, dar nu pe cel mai important. Rolul cel mai important e al meu. Mi-a făcut bine să mă uit în urmă și să-mi privesc călătoriile prin ochii căpitanilor mei. Locurile în care am fost, Brashen, și lucrurile pe care le-am văzut în viața mea de corabie – toate îmi aparțin.

Își întoarse capul. Ochii îi erau încă închiși, dar părea să se uite în zare, peste ape. Continuă, coborându-și glasul:

— Suferința n-a fost decât o parte din toate. Am mai avut vieți, care îmi aparțin tot atât de mult ca și cea de acum. Îmi pot

lua tot trecutul și îl pot păstra și îmi pot hotărî viitorul. Brashen, nu trebuie să fiu ceea ce m-a făcut altcineva. Pot fi *Paragon*.

Brashen își ridică mâinile de pe copastie. Oare auzeau și alții disperarea ascunsă de cuvintele pline de speranță ale corabiei? Bănuia că, dacă o să dea greș în acea ultimă încercare de întregire, *Paragon* o să alunece din nou în starea de nebunie.

— Știu că poți, spuse cu căldură în glas.

Într-un colț întunecat al sufletului, minciuna abia rostită îl făcu să se simtă morocănos și bătrân. Nu cuteza să se încreadă în neașteptata bună dispoziție a galionului. Părea o reflectare deformată a toanelor lui rele de mai înainte. N-ar fi putut să dispară la fel de brusc, la voia întâmplării?

— Pânză! strigă Clef de sus cu vocea lui clară, de tenor. Pânze! se corectă apoi. O gr'madă! Jamailliene.

— N-are sens, comentă Brashen.

— Vrei să urc s-arunc o privire? se oferi Amber.

— Mă duc chiar eu, o liniști Brashen.

Voia să fie o vreme singur, să se gândească la situația în care se aflau. Nu se mai urcase pe greement de când îl reconstruiseră. Era un moment potrivit ca să vadă cât de rezistent este. Începu să se cațăre pe catargul principal.

Atenția îi fu în curând abătută de la reparații. Clef avea dreptate. Corăbiile care se zăreau în depărtare erau jamailliene. Flota era un amestec care nu purta doar culorile Jamailliei, ci și steagurile satrapiei. Pe punțile câtorva vase mai mari erau îngrămădite baliste și alte mașini de asediu. Nu era o flotă de negustori. O purta același vânt care îl ducea pe *Paragon* cu iuțeală spre miazănoapte, către Divvytown. Brashen se îndoia că jamaillienii se îndreptau spre orașul piraților. Totodată, nu era câtuși de puțin dornic să le atragă atenția.

Odată reîntors pe punte, îi ordonă lui Semoy să micșoreze viteza.

— Dar treptat. Dacă oamenii lor de cart ne urmăresc, vreau să pară că pur și simplu rămânem în urmă fiindcă sunt mai iuți

decât noi, nu că încetinim ca să ne ferim de ei. N-au din ce motiv să fie curioși în privința noastră. Să nu le dăm noi vreunul.

— Althea mi-a povestit ceva despre zvonurile din Divvytown, se amestecă Amber. Ea le credea născociri. Ceva despre negustorii din Bingtown, care l-au ofensat sau chiar l-au rănit pe Satrap, și despre Jamaillia, care a trimis o flotă pentru pedepsirea orașului.

— Probabil că Satrapul s-a săturat în sfârșit și de pirații adevărați, și de cei care se dau drept vase de patrulare chalcedene.

— Atunci n-ar putea fi aliații noștri împotriva lui Kennit? întrebă Amber.

Brashen clătină din cap și izbucni într-un hohot de râs aspru.

— Vor pradă și sclavi la fel de mult cum vor să curețe canalele de piraţi. Vor păstra pentru ei orice corabie capturată, cu tot cu oamenii de la bord. Nu. Să ne rugăm lui Sa s-o țină pe *Vivacia* departe de ochii lor, căci, dacă le cade în mâini, n-o mai putem aduce pe Althea înapoi decât cumpărând-o din piața de sclavi.

*

— Mai trebuie lumânări, Wintrow, sugeră Kennit, binedispus.

Băiatul își înăbuși un oftat și se ridică imediat ca să-i dea ascultare. Satrapul arăta ca o stafie cu orbitele goale, iar sulimanurile săreau în ochi, țipătoare, pe fața palidă a Maltei. Chiar și căpitanii Red și Sorcor începeau să dea semne de oboseală. Numai Kennit încă își mai păstra o energie frenetică.

Malta se așezase la masă cu demnitatea și calmul unei negustorese. Wintrow fusese mândru de ea. Sora lui mai mică își înfățișase propunerea în fraze formulate cu grijă și, pentru tot ce cuprindea oferta, enumerase ce aveau de câștigat atât Kennit, cât și Satrapul.

Recunoașterea lui Kennit ca Rege al Insulelor Piraților. O încheiere a raidurilor negustorilor de sclavi prin insule. Nici urmă de vase „de patrulare" chalcedene în apele insulelor. Căpitanul Red și Sorcor zâmbiseră larg, triumfători; fuseseră încă și mai cuceriți când Malta continuase să înșire ceea ce voia

Satrapul în schimb: întoarcerea lui cu bine în capitală, escortat de flota lui Kennit, ca asigurare că Insulele Piraților îl recunosc și îl susțin ca Satrap al Jamailliei. Pe viitor, Kennit avea să garanteze trecerea liberă și în siguranță a corăbiilor sub pavilion jamaillian prin Canalul Interior și avea să-i îngenuncheze el însuși pe piratii „independenți" care încălcau înțelegerea.

La început, Kennit păruse entuziasmat. Îl trimisese pe Wintrow după pergament, condei și cerneală și îi ceruse să scrie totul. Ar fi fost simplu, dacă n-ar fi trebuit să se refere la Satrap în cuveniții termeni protocolari, ceea ce însemnase aproape o jumătate de pagină de „Prea Glorioasa și Onorata Sa Magnificență" și altele asemenea. Kennit se grăbise să-și însușească același spirit al grandorii și ceruse să fie numit în hrisov „Cutezătorul și Neînvinsul Căpitan de pirați Kennit, Rege al Insulelor Piraților grație curajului și iscusinței sale". În timp ce scria aceste titluri ilustre, Wintrow văzuse și amuzamentul dansând în ochii căpitanului Red, și profunda mândrie din privirea lui Sorcor. Crezuse că întocmirea hrisovului înseamnă că se apropie sfârșitul negocierilor, dar Kennit abia începuse.

Cu iuțeală și siguranță de sine, prinsese să-i adauge pactului condiții în plus. Fabulos de puternicul Satrap al întregii Jamaillia nu se putea aștepta ca el, regele câtorva așezări răzlețe de proscriși, să patruleze pe acele ape, împotrivindu-li-se piraților nesupuși, fără să primească nimic în schimb. Oricare ar fi fost înțelegerea dintre Jamaillia și vasele de patrulare chalcedene, putea fi păstrată înlocuind corăbiile care „patrulau" cu cele ale lui Kennit. Ce ar fi putut Satrapul să aibă împotrivă? Din sipetele lui n-aveau să iasă mai mulți bani decât înainte; aveau doar să se îndrepte către alte corăbii. Și, firește, în semn de curtoazie venită din ambele părți, corăbiile purtând steagul cu corbul lui Kennit în drum spre diferite destinații din miazăzi aveau să treacă nestingherite prin apele jamailliene. Cât despre grațierea răufăcătorilor refugiați în Insulele Piraților, ei, suna mult prea năucitor, s-ar fi putut face confuzii. S-ar fi descurcat mult mai ușor cu o grațiere acordată tuturor supușilor lui Kennit.

Când Satrapul obiectase, spunând că tatuații din insule nu pot fi deosebiți de sclavii de drept din Jamaillia, Kennit păruse să-l ia în serios. Propusese cu gravitate ca toți oamenii liberi din Jamaillia să fie obligați, printr-un edict, să se tatueze cu un însemn special, ca dovadă că sunt supuși liberi ai Satrapului. Căpitanul Red se prefăcuse că tușește ca să-și mascheze râsul, dar Cosgo se făcuse stacojiu la față. Se ridicase, declarând că i s-a adus o ofensă ireparabilă. Se îndreptase furios spre ușă, părăsind încăperea. Malta îl urmase, distrusă. Umilința din privirea ei fixă dădea de înțeles că pricepea ceea ce nu înțelesese Satrapul. El nu avea unde să plece. „Negocierea" urma să devină nici mai mult, nici mai puțin decât un jaf consfințit printr-un hrisov. În timp ce așteptaseră sfârșitul crizei de furie a Satrapului, Kennit îi ordonase lui Wintrow să-i servească locotenenții cu cele mai fine băuturi și să le-aducă să guste din brânzeturile și din fructele exotice conservate, capturate de pe ultima corabie jefuită. Erau destinși și stăteau confortabil la căldură când se întorsese Satrapul, urmat de o Malta înfrântă. Cei doi își reluaseră locurile la masă. Cu voce de gheață, Cosgo îi oferise lui Kennit o sută de grațieri semnate, pe care să le împartă cum avea să creadă de cuviință.

— O mie, ripostase Kennit cu aceeași răceală. Se lăsase pe spătarul scaunului. Și o să mă-mputernicești s-acord eu însumi și altele, dacă va fi necesar.

— S-a făcut! se răstise Satrapul, în timp ce Malta tocmai deschidea gura ca să protesteze, furioasă. Tânărul monarh o fulgerase cu privirea. Nu mă costă nimic. De ce să nu-i acord dreptul ăsta?

Astfel dăduse tonul pentru tot ce urmase. Strădaniile Maltei de a ceda teren cu zgârcenie fuseseră subminate de evidenta disperare a Satrapului și, în cele din urmă, de plictiseala care îl cuprinsese.

Corăbiile jamailliene care se opreau în Insulele Piraților ca să-și refacă proviziile de apă și mâncare sau pentru negoț aveau să-i plătească lui Kennit un bir. Jamaillia n-avea să modifice regulile stabilite de Kennit pentru negoț și pentru trecerea

corăbiilor prin Canalul Interior. Sorcor se simțise triumfător când stabiliseră că datornicii rău-platnici vor putea alege între a fi vânduți la mezat sau surghiuniți în Insulele Piraților. Și căpitanul Red își strecurase o condiție: responsabilitatea pentru datoriile unei trupe n-avea să mai cadă pe umerii fiecărui actor în parte. De aici încolo, semnificația politică a cerințelor lui Kennit dispăruse, degenerând într-o simplă capturare de privilegii. Un apartament din palatul Satrapului avea să fie rezervat numai și numai pentru Kennit, în caz că avea să se hotărască să viziteze capitala Jamailliei. Orice șarpe zărit în apele Canalului Interior avea să fie considerat proprietatea lui Kennit și n-avea să fie atacat. Kennit avea să fie întotdeauna numit Milostivul și Onestul Rege Kennit al Insulelor Piraților. Negocierea dădea semne că se apropie de sfârșit doar fiindcă și inventivitatea lui Kennit părea pe sfârșite.

Când se ridică de la masă ca s-aducă lumânări noi, Wintrow se gândi că în curând nu vor mai avea nevoie de ele. Discuția se întinsese pe toată durata nopții: la ora aceea, în zilele de iarnă, zorii se iveau deasupra apei. Stând în picioare lângă Malta, în vreme ce punea lumânările noi în sfeșnicele grele, de argint, Wintrow își dorea să se poată apropia de ea așa cum se apropia de corabie, cu nu mai mult de un singur gând în minte. Voia ca Malta să știe că, deși el stătuse alături de cei din tabăra opusă, era mândru de ea. Negociase ca o adevărată negustoreasă. Dacă oferta lui Kennit de a-i reda tatăl atârna greu în mintea ei, refuzase să se trădeze. Din partea lui Kennit, slabe speranțe să-și respecte făgăduiala. Cum ajunsese Malta în compania Satrapului continua să fie un mister, dar greutățile călătoriei se vedeau pe chipul ei. Dacă negocierile mergeau bine, ce urma să se întâmple? Ea avea să plece cu Satrapul?

Wintrow tânjea să se termine totul, să poată sta de vorbă cu ea. Setea lui de vești de acasă era mai puternică decât foamea și somnul. Aprinse ultima lumânare și se așeză din nou la locul lui. Kennit îl surprinse când îl bătu cu blândețe pe umăr.

— Ai obosit, fiule? Ei, am ajuns aproape la sfârșit. Nu ne mai rămâne de negociat decât adevărata răscumpărare. Unii preferă monede, însă, în privința asta, eu sunt mai tolerant. Nestemate, perle, blănuri, tapiserii, chiar și...

— E scandalos!

În ciuda oboselii, Satrapul se săltă în picioare, clătinându-se. Buzele i se albiseră și i se subțiaseră. Mâinile cu pumnii încleștați îi tremurau de mânie. Preț de o clipă groaznică, Wintrow se temu c-o să izbucnească în lacrimi de furie. Malta întinse spre el o mână susținătoare, dar și-o opri cu puțin înainte de a-l atinge. Lui Kennit îi aruncă o privire ucigașă. Apoi vorbi cu voce calmă.

— Ilustre Magnadon Satrap, înțeleg rostul acestei cereri. Nobilii tăi te vor prețui mai puțin dacă nu vor fi nevoiți să plătească pentru a te salva. Gândește-te la asta. Îți vei putea da seama cine îți e cu adevărat loial. Mai târziu, îi vei răsplăti pe cei care vor fi luat parte la eliberarea ta. Ceilalți vor simți magnifica ta mânie. Nobile senior, la urma urmelor, regele Kennit e doar un pirat. Malta îi zâmbi lui Kennit cu buzele strânse, ca și cum ar fi vrut să fie sigură că împunsătura ei și-a atins ținta. Nobilii tăi vor privi cu neîncredere un tratat prin care nu cere nicio recompensă pentru el însuși, ci doar avantaje pentru poporul lui.

Era jalnic. Malta își dădea seama că Satrapul nu e în stare să-l refuze pe Kennit. Încerca să-i salveze băiatului orgoliul. Buzele lui Cosgo se mișcară preț de câteva clipe fără să scoată niciun sunet. Îi aruncă Maltei o privire veninoasă. Apoi șuieră cu glas scăzut:

— Da, sigur, ai dreptate. N-are nicio legătură cu prosternarea ta pentru a-ți recăpăta tatăl, nu-i așa? Își întoarse brusc privirea către Kennit. Cât? se răsti cu amărăciune.

— PÂNZE!

Toate capetele zvâcniră în direcția strigătului omului de cart, dar Kennit abia dacă păru sâcâit.

— Vezi despre ce e vorba, Sorcor, ceru el alene.

Se întoarse din nou spre Satrap și zâmbi, ca un imens motan negru jucându-se cu un biet șoarece.

Dar, înainte de a ajunge Sorcor la uşă, Wintrow auzi paşi în fugă dincolo de ea. Jola nu bătu, ci lovi în lemn. Sorcor deschise uşa dintr-o smucitură.

— Căp'tane, corăbii jamailliene! izbucni Jola. O flotă întreagă se îndreaptă spre noi, venind dinspre miazăzi. Omul de cart spune că vede maşini de război pe punţile lor. Îşi trase răsuflarea. Dacă ridicăm imediat ancora, putem scăpa.

În ochii Satrapului se aprinse speranţa.

— Acum vom vedea! exclamă.

— Într-adevăr, încuviinţă Kennit, binevoitor. Se întoarse către secundul său şi îl dojeni: Jola, Jola, de ce să fugim, când soarta mi-a dat toate avantajele în confruntarea asta? Suntem în ape cunoscute, şerpii noştri ne înconjoară şi îl avem pe suveranul Magnadon Satrap ca... oaspete. Se cade să facem o mică demonstraţie de forţă. Kennit se uită la Satrap. Flota ta ar putea deveni mai dornică să onoreze tratatul nostru după ce-o să se bucure de atenţiile câtorva şerpi. Pe urmă o să vedem cât de bine se pricep să-ţi negocieze eliberarea. Îi zâmbi viclean lui Cosgo şi azvârli tratatul către el. O să-mi facă plăcere să termin asta. Semnătura ta, domnule. Apoi o s-o adaug pe a mea. Când ne vor înfrunta, dacă o vor face, vom vedea cât respect au pentru cuvântul Satrapului lor. Şi pentru viaţa lui. Îi zâmbi larg lui Sorcor. Cred că, printre capturile noastre, avem mai multe steaguri jamailliene. Fiindcă Preaînaltul Magnadon Satrap ne e oaspete, se cade să le arborăm în onoarea lui.

Se ridică de la masă, redevenind brusc căpitan de corabie. Îi aruncă primului său secund o privire batjocoritoare.

— Jola, linişteşte-te. Ai grijă să fie înălţat steagul Satrapului lângă al nostru, apoi pune oamenii să se pregătească de luptă. Sorcor, Red, vă recomand să vă-ntoarceţi pe corăbiile voastre şi să faceţi acelaşi lucru. Eu trebuie să mă sfătuiesc cu corabia şi cu şerpii. Ah, da. Oaspeţii noştri. Wintrow ai grijă să fie instalaţi

confortabil și în siguranță în cabina Altheei, da? Ea și Jek li se vor alătura până se va încheia totul.

Nu îi ordonă clar să-i încuie pe cei patru în cabină. Wintrow se gândi să profite de această scăpare. Avea să se bucure de un scurt timp petrecut împreună cu sora lui.

32

ULTIMATUM

Althea nu se arătă binevoitoare când i se ceru să părăsească puntea. Văzuse pânzele care se apropiau și teama pentru *Vivacia* se lupta cu speranța ei în înfrângerea lui Kennit. Nu dădu nicio atenție rugăminților insistente ale lui Wintrow, până când *Vivacia* însăși nu se întoarse spre ea.

— Althea, te rog, du-te jos. Asta ar putea fi șansa mea de a încheia un târg cu Kennit. O să-mi vină mai ușor dacă n-o să fii de față.

Althea se încruntă, dar părăsi puntea proră cu Jek pe urmele ei.

Wintrow dădu o fugă până în cambuză, unde adună mâncare și băutură din belșug pe o tavă mare. Când ajunse în cabină, Althea și Malta se înfruntau deja. Satrapul se aruncase pe pat și fixa peretele cu privirea. Jek stătea ursuză într-un colț. Malta era furioasă.

— Nu pricep cum poate oricare dintre voi să fie de partea lui. Ne-a capturat corabia vie, i-a ucis echipajul și îl ține pe tata prizonier.

— Nu asculți când îți vorbesc, ripostă Althea cu răceală. Îl disprețuiesc pe Kennit. Toate presupunerile tale sunt greșite.

Cu un zăngănit, Wintrow puse tava pe o măsuță.

— Mâncați și beți câte ceva. Cu toții. Pe urmă, vorbiți pe rând.

Satrapul se rostogoli în pat, întorcându-se spre masă. Avea ochii înroșiți. Wintrow se întrebă dacă nu cumva plânsese pe tăcute. Ceva, probabil indignarea, îi înăbușea vocea.

— E o nouă umilință la care mă supune Kennit? Se așteaptă să mănânc aici, în locul ăsta înghesuit, în compania unor oameni de rând?

— Magnadon Satrap, nu e mai rău decât să stai la masă cu piratii. Sau decât să mănânci singur în cabina ta. Haide. Trebuie să mănânci dacă vrei să-ți păstrezi puterile.

La auzul îngrijorării din vocea Maltei, Wintrow și Althea schimbară priviri uluite. El se simți brusc stânjenit fiindcă o auzise vorbind așa. Cei doi erau amanți? Mărturisirea mătușii lui îi dovedise că tot felul de lucruri de neimaginat erau posibile.

— Mă duc pe punte, să văd ce se-ntâmplă. O să-ncerc să vin să vă povestesc.

Wintrow se grăbi să iasă din cabină.

*

Corăbiile jamailliene se apropiau, răsfirându-se în același timp. Era clar că voiau să-i taie calea spre miazăzi și să-l înconjoare. Corăbiile de pe flancuri prinseseră viteză. Dacă voia să fugă, trebuia să plece cât de curând, înainte să-și închidă jamaillienii plasa. N-aveau timp să stea de vorbă, dar corabia vie vorbi totuși.

— Kennit, nu-mi poți pune la îndoială loialitatea față de tine. Dar șerpii mei sunt tot mai obosiți. Au nevoie de mâncare și de odihnă. Iar mai mult decât orice altceva, au nevoie să-i conduc acasă.

— Bineînțeles că au nevoie. Kennit își auzi nerăbdarea din voce și se strădui să-și schimbe tonul. Crede-mă, dulce doamnă a mării, grijile tale sunt și ale mele. Noi, tu și cu mine, îi vom duce cu bine acasă. Îți voi da timpul pe care m-ai rugat să ți-l dau, ca să poți veghea asupra lor. Imediat după asta.

Una dintre corăbiile mai mici se desprinse din flotă și înaintă. Cei de la bord aveau să li se adreseze curând. Kennit trebuia să fie gata, nu prins într-o discuție. Șansele de victorie deplină erau

tot atât de mari ca pericolul unei înfrângeri definitive. Dacă nu-l ajutau șerpii, cele trei corăbii ale lui aveau prea puțini sorți de izbândă în lupta cu o asemenea flotă.

— Ce anume ceri de la noi? întrebă *Vivacia*, obosită.

Lui Kennit nu-i plăcu deloc întrebarea. Încercă o schimbare.

— Noi doi o să le cerem să-nfrângă flota asta. N-o să le fie greu. Simpla lor prezență ar putea fi de-ajuns ca să convingă toate echipajele să se predea. Bănuiesc că, imediat ce-o să le arătăm că-l avem pe Satrap, jamaillienii vor renunța la orice împotrivire. Șerpii ne vor însoți pe drumul către orașul Jamaillia, într-o demonstrație de forță. Odată ce Satrapul și nobilii lui vor accepta termenii noștri din tratat, vom fi liberi să facem ce ne cere inima. O să chem toate corăbiile aflate sub comanda mea. O să-i protejăm pe șerpi și o să-i călăuzim pe drumul lor către casă.

Pe măsură ce-l asculta, fața *Vivaciei* devenea tot mai gravă. Disperarea i se citea în ochi când clătină încet din cap.

— Kennit. Cu nesăbuință și aroganță, Fulger ți-a făcut făgăduieli pe care eu nu le pot respecta. Iartă-mă, dar chiar așa e. Șerpii nu au atâta timp. În ei, viața începe să se împuțineze. Trebuie să plecăm curând. Mâine, dacă se poate.

— Mâine? Kennit avu brusc senzația că-i fuge puntea de sub picioare. Imposibil. Ar trebui să-l las pe Satrap să plece, să treacă pe una dintre corăbiile lui, iar apoi să fug ca un câine cu coada între picioare. *Vivacia*, am distruge tot ce ne-am trudit să facem, tocmai când ținta e destul de aproape ca s-o putem atinge.

— Le-aș putea cere șerpilor să te-ajute pentru această ultimă oară. După ce flota ți se predă, îl poți duce pe Satrap pe *Marietta*. Trimite *Bufonul* cu mesajul tău la Divvytown, pentru ca de-acolo să se ducă vestea că toate corăbiile tale trebuie să ți se alăture pe drumul către miazăzi. O să fie tot atât de impresionant ca un alai de șerpi istoviți, muribunzi.

Vivacia se întrerupse, de parcă și-ar fi auzit sarcasmul strecurat în propria voce.

— Lasă-i pe Wintrow și pe Althea să mă ducă spre nord, cu șerpii mei. Ei pot rămâne cu mine cât veghez asupra coconilor,

lăsându-te pe tine liber să-ți întărești regatul. Kennit, îți jur că mă întorc la tine în toiul verii.

Îi vorbea lui, cu glas tare, despre trădarea ei. Tocmai când avea nevoie de ea mai mult decât oricând, urma să-l părăsească, să se-ntoarcă la familia ei din Bingtown. Se înjură singur în gând, fiindcă n-o ascultase pe Fulger. N-ar fi trebuit s-o aducă nicidecum pe Althea la bord. Își încleștă mâna de cârjă și se sili să se calmeze. Groaznica prăbușire de la zorii unui triumf la un dezastru de neocolit îl sufoca.

— Înțeleg, izbuti să spună.

În spatele lui, toată lumea de pe punte jubila. Neștiind nimic despre trădarea *Vivaciei*, echipajul făcea glume grosolane, așteptând cu nerăbdare întâlnirea cu jamaillienii. Pomposul căpitan Red avuse grijă să se afle cum merseseră negocierile. Toată lumea se aștepta să-l vadă pe Kennit izbândind. Să dea greș într-un asemenea moment, în văzul tuturor, era de neconceput.

— Ajută-mă azi așa cum poți, propuse el, refuzând să admită că, de fapt, cerșește. Iar ziua de mâine va trebui să-și poarte singură de grijă.

Pe chipul ei se deslușea acum o expresie stranie, ca o presimțire a suferinței. Își închise pentru o clipă imensii ochi verzi. Când îi redeschise, privirea i se pierdea în depărtare.

— Nu, Kennit, răspunse apoi cu blândețe. Numai dacă îți dai cuvântul că de mâine îi călăuzim pe șerpi spre miazănoapte. Astfel o să-i plătești fiindcă te ajută azi.

— Bineînțeles.

Kennit nu se gândi la minciună. Ea îl cunoștea mult prea bine. Dacă zăbovea, cântărindu-și spusele, corabia i-ar fi simțit nesinceritatea.

— Ai cuvântul meu, *Vivacia*. Dacă pentru tine e atât de important, la fel de important e și pentru mine.

Așa cum îi spusese mai înainte, ziua de mâine trebuia să-și poarte de grijă singură. Atunci avea să înfrunte urmările cuvântului dat. Se uită la singura corabie care se desprinse de flotă,

îndreptându-se spre el. Curând avea să fie destul de aproape ca să se poată auzi vocile echipajului.

*

— Vezi ceva? întrebă Jek.

Cu fruntea apăsată de hublou, Althea nu răspunse. Acea costisitoare ferestruică fusese cel mai mare capriciu al tatălui ei. Restul cabinei se schimbase, dar hubloul nu-l putea atinge fără să se gândească la el. Ce-ar fi spus acum despre ea? Ruşinea o mistuia. Aceea era corabia familiei sale, şi ea era acolo, ascunzându-se sub punte, în vreme ce de pe puntea ei negocia un pirat.

— Ce se petrece sus? se întrebă cu glas tare. Ce le spune?

Uşa se deschise şi Wintrow intră, cu obrajii îmbujoraţi de vânt. Începu imediat să vorbească.

— Jamaillienii ne-au tăiat calea. Kennit a spus că e Regele Insulelor Piraţilor şi a cerut să fie lăsat să treacă. Ei au refuzat. El a ripostat că-l are pe Satrap la bord şi că Satrapia l-a recunoscut ca rege legitim al Insulelor Piraţilor. S-au strâmbat la el, spunând că Satrapul e mort. Kennit le-a răspuns că e cât se poate de viu şi că-l duce în Jamaillia ca să-l repună pe tron. Ei au cerut o dovadă. El le-a strigat că n-o să le placă dovada pe care-o vor primi. Ei i-au făgăduit că-l lasă să treacă după ce li-l predă pe Satrap. El a răspuns că nu e prost. Acum corabia jamailliană trimisă pentru negocieri s-a retras. Kennit a spus că poate au nevoie de timp de gândire, dar îi previne că e bine să rămână acolo unde sunt. Toată lumea aşteaptă să vadă cine va face următoarea mişcare.

— Aşteptare. Altă aşteptare. Althea rosti cuvântul printre dinţi. Cu siguranţă Kennit n-o să stea s-aştepte să fim înconjuraţi. Singura cale logică e să fugim. Pe urmă se holbă la Satrap. Kennit a spus adevărul? L-ai recunoscut ca rege? Cum ai putut fi atât de prost?

— E complicat, se amestecă Malta, în timp ce Satrapul indignat arunca priviri furioase. Ar fi fost cu mult mai prost dacă refuza.

Ne-am folosit de unica noastră șansă de supraviețuire, adăugă cu voce mai joasă. Dar din partea ta nu m-aștept să înțelegi.

— Cum aș putea? ripostă Althea. Încă nu știu cum ai ajuns aici, și încă împreună cu Satrapul Jamailliei. Trase aer în piept. Își domoli vocea. De vreme ce suntem blocați și trebuie s-așteptăm, ce-ar fi să-mi povestești cum ai ajuns la noi? În primul rând, cum de-ai plecat din Bingtown?

*

Malta nu voia să vorbească prima. O ușoară îndreptare a ochilor ei către Satrap îi sugeră lui Wintrow că se codește. Althea n-o observă. Mătușa ei nu era genul care să remarce subtilitățile. Tăcerea Maltei o făcu să se încrunte, iar Malta se simți ușurată când se amestecă Wintrow.

— Eu am plecat primul din Bingtown. Althea, tu știi câte ceva despre cele prin care am trecut, dar tu, Malta, nu știi nimic. Althea are dreptate. Dacă tot trebuie s-așteptăm, să ne folosim timpul cu înțelepciune. O să-mi povestesc eu primul călătoriile. Mila și rușinea i se citiră deopotrivă în ochi când adăugă: Știu că aștepți cu neliniște vești despre tatăl nostru. Aș vrea să am mai multe.

Wintrow istorisi cu sinceritate, dar pe scurt, tot ce se întâmplase. Maltei nu-i veni să-l creadă când povesti că fusese tatuat ca sclav din ordinul tatălui ei. Păi, ce se întâmplase cu tatuajul? Își mușcă limba ca să nu-l facă mincinos. Și povestea despre dispariția tatălui lor era de necrezut, ca și aceea despre salvarea unui șarpe. Când le spuse cum îl vindecase corabia, ștergându-i și tatuajul, se îndoi din nou de adevărul spuselor lui, dar păstră tăcerea.

Fața Altheei dezvăluia că nu mai auzise întreaga istorisire a călătoriei lui Wintrow. Ea, cel puțin, părea cu desăvârșire dispusă să-l creadă pe Kyle Haven în stare de orice. Când Wintrow vorbi despre dispariția tatălui său, datorată lui Kennit, ea se mulțumi să clatine din cap. Jek, femeia mătăhăloasă din Cele Șapte Ducate, asculta cu atenție, părând să savureze o poveste palpitantă. Între timp, lângă Malta, Satrapul bea și mânca, fără

să se sinchisească de ceilalți. Înainte de a termina Wintrow de vorbit, el luă patul în stăpânire și se întoarse cu fața la perete.

Când Wintrow nu mai avu nimic de spus, Althea se uită la ea și rămase în așteptare.

— Să ne spunem poveștile în ordine, sugeră Malta. Tu ai fost următoarea care-a părăsit Bingtownul.

Althea își drese glasul. Istorisirea simplă a lui Wintrow o mișcase mai mult decât voia să arate. Acum înțelegea de ce luase el hotărârile pentru care îl învinuise. Ar fi trebuit într-adevăr să-l fi lăsat mai înainte să-i vorbească. Îi datora scuze. Mai târziu. Date fiind toate cele pe care le trăise alături de Kennit, nu era de mirare că trecuse de partea lui. Era de înțeles, dar de neiertat. Își dădu seama că se holbează la el în tăcere. Fața lui se împurpurase. Își luă ochii de la el și se strădui să-și pună în ordine propriile gânduri. I se întâmplaseră atât de multe lucruri pe care nu voia să le afle cei doi tineri. Îi datora Maltei adevărul despre legătura ei cu Brashen? Se hotărî să le dezvăluie doar faptele, nu și sentimentele sale. Pentru că îi aparțineau numai ei.

*

— Probabil că Malta își aduce aminte de ziua în care-am plecat din Bingtown la bordul lui *Paragon*. Corabia răspundea bine la manevre și în primele câteva zile am călătorit foarte bine, dar...

— Stai, cuteză Wintrow să-și întrerupă mătușa. Întoarce-te la ultima zi în care te-am văzut eu și povestește-mi începând de-atunci. Vreau să aflu totul.

— Bine, se învoi ea, morocănoasă.

Privi o vreme cerul de dincolo de hublou. Wintrow putu s-o vadă hotărându-se cât de multe să-i dezvăluie. Apoi începu să vorbească și povesti totul clar, simplu și sec, cu vocea tot mai lipsită de pasiune pe măsură ce se apropia de ultimele întâmplări. Poate că numai așa se simțea în stare să le istorisească. Nu se uită la Wintrow, ci îi vorbi direct Maltei despre scufundarea lui *Paragon*, având la bord întreg echipajul, cu tot cu Brashen Trell. Despre siluire vorbi cu voce rece și plată. Wintrow își lăsă ochii în jos, șocat de străfulgerarea deopotrivă de înțelegere și ură din

privirea surorii sale. Nu o întrerupse pe Althea. Își păstră calmul până când ea spuse:

— Bineînțeles că nimeni de la bord nu mă crede. Kennit i-a impresionat pe toți cu noblețea purtărilor lui. Până și corabia mea se îndoiește de mine.

Wintrow avea gâtul uscat, ca și gura.

— Althea. Eu nu mă-ndoiesc de tine.

Erau unele dintre cele mai dureroase cuvinte pe care le rostise vreodată.

Privirea pe care i-o aruncă Althea aproape că-i frânse inima.

— N-ai vorbit niciodată în apărarea mea, îl învinui ea.

— N-ar fi folosit la nimic. Cuvintele îi sunară până și lui a lașitate. Își lăsă din nou ochii în jos și adăugă, cu sinceritate: Te cred pentru că Etta mi-a spus că ea te crede. De-asta a plecat de pe corabie. Fiindcă nu poate trăi ca martoră la ceea ce a făcut el. Eu, Sa să mă ierte, am rămas, dar am păstrat tăcerea.

— De ce?

Întrebarea de numai două cuvinte rostite cu voce plată nu fusese pusă de mătușa, ci de sora lui. Wintrow se sili să-i întâlnească ochii.

— Îl cunosc pe Kennit, se trezi apoi spunând. Adevărul pe care-l recunoștea îl sfâșia. A făcut lucruri bune, chiar măreț. Dar a putut să le înfăptuiască, printre altele, fiindcă nu respectă nicio regulă. Ochii i se plimbară de la îndoielile care se citeau pe fața Maltei la chipul de gheață al Altheei. A făcut mult bine, spuse cu blândețe. Am vrut să fiu o parte din tot acest bine. Așa că l-am urmat. De răul pe care-l săvârșește mi-am ferit mereu privirea. Am început să mă pricep foarte bine să nu țin cont de ceea ce nu pot încuviința. Mi-a fost din ce în ce mai ușor să nu-l recunosc cu glas tare, până când, în final, răul a fost îndreptat împotriva cuiva de același sânge cu mine.

Vocea lui Wintrow scăzuse până la o șoaptă.

— Chiar și acum, recunoscând asta devin... părtaș. Iată ce e cel mai greu. Am vrut o parte din gloria câștigată de el pentru binele făcut. Însă dacă o pretind, atunci...

— Nu te poți juca în rahat fără să te mânjești, sublinie scurt Jek, din colțul ei. Se întinse ca să pună o mână mare pe genunchiul Altheei. Îmi pare rău, spuse simplu.

Rușinea prinse să-l mistuie pe Wintrow.

— Și mie îmi pare rău, Althea. Nespus de rău. Nu doar pentru ceea ce ți-a făcut, ci și fiindcă ai avut de suportat tăcerea mea.

— Trebuie să-l omorâm, continuă Jek, când nici Althea, nici Malta nu mai scoaseră niciun cuvânt.

Pentru o clipă, Wintrow îngheță, căci crezu că vorbește despre el. Althea clătină din cap cu încetineală. Lacrimile îi umpleau ochii fără să se reverse.

— M-am gândit la asta. La început nu m-am prea gândit la nimic altceva. Aș face-o cât ai clipi, dacă aș putea s-o fac fără să pricinuiesc suferința corabiei mele. Înainte de acest pas, ea trebuie să-l vadă așa cum e. Wintrow, vrei să m-ajuți? Ca s-o fac pe *Vivacia* să-l vadă așa cum e cu adevărat?

El își săltă bărbia.

— Trebuie. Nu pentru tine, nici pentru corabie. Pentru mine. Îmi datorez mie însumi această sinceritate.

— Și cum rămâne cu tata? întrebă Malta cu voce joasă, chinuită. Althea, te rog, gândește-te la asta. Dacă nu de dragul copiilor lui, atunci de dragul Keffriei, sora ta. Oricare ți-ar fi părerea despre Kyle, te rog, nu-i primejdui reîntoarcerea la noi. Nu-ți ridica mâna asupra lui Kennit, cel puțin atâta vreme cât...

*

Un sunet prelung străbătu corabia. Althea îl auzi răsunându-i în urechi, în timp ce oasele i se cutremurară. Un înțeles pe care aproape că-l putea deslușI îi furnică pielea. Urmărindu-l, uită de orice altceva.

— E *Vivacia*, spuse Wintrow, fără să fi fost necesar.

Privirea Maltei se pierdu în depărtare.

— Cheamă șerpii, spuse cu voce suavă.

Althea se holbă la ea, ca și Wintrow. Ochii îi erau mari și negri.

În tăcerea care urmă, dinspre patul Satrapului se auzi un sforăit prelung. Malta tresări de parcă s-ar fi trezit din somn, apoi râse scurt, cu acreală.

— Se pare că acum pot vorbi în voie, fără întreruperi, corectări și acuzații de trădare.

Spre surprinderea Altheei, Malta își șterse lacrimile izvorâte pe neașteptate cu un dos de palmă, mânjindu-și fața sulemenită. Răsuflă întretăiat. Pe urmă își scoase mănușile, arătându-și mâinile opărite, stacojii. Își smulse turbanul și îl aruncă. Creasta șocantă a unei cicatrice de un roșu strălucitor îi începea din partea de sus a frunții și se prelungea înălțându-se deasupra părului.

— Uitați-vă până vă săturați, le spuse cu glas aspru, deznădăjduită. Pe urmă o să vă povestesc... Vocea i se frânse brusc. Am atât de multe de spus. Ceea ce mi s-a întâmplat mie e doar o mică parte. Bingtownul e distrus; când l-am văzut ultima oară, focurile ardeau mocnit și luptele se înmulțiseră.

Althea își privi nepoata în timp ce vorbea. Malta le povesti totul, necruțătoare. Istorisea cu lux de amănunte, dar vorbea repede, cuvintele i se revărsau printre buze, rostite cu glas dulce. Când află că Davad Restart murise, Althea își simți lacrimile prelingându-i-se pe obraji; forța propriei reacții o surprinse, dar ceea ce urmă o lăsă amorțită și clătinându-se. Zvonurile despre revoltele din Bingtown deveniseră brusc un dezastru personal. Se simți devastată când află că Malta nu știa dacă bunica ei și Selden mai trăiesc. Malta vorbea despre Bingtown și Trehaug cu detașare, ca o femeie bătrână care spune povești bizare despre tinerețea ei trecută. Îi povesti fratelui său, cu indiferență, despre căsătoria ei aranjată cu Reyn Khuprus, despre fuga familiei la Trehaug după căderea Bingtownului, despre curiozitatea care o atrăsese în orașul îngropat, despre cutremurul care fusese cât pe ce s-o ucidă. Cândva, Malta ar fi făcut din toate astea o poveste extravagantă, dar acum le istorisea cu simplitate. Când vorbi despre Reyn, Althea bănui că tânărul din Tărâmul Ploilor Sălbatice îi cucerise inima nepoatei sale. Ea, una, credea că Malta e încă prea

tânără ca să ia o asemenea hotărâre. Însă când Malta continuă, cu voce șoptită și trecând repede peste zilele petrecute alături de Satrap, Althea înțelese că nepoata ei înfrunta lumea ca o femeie. Ceea ce i se întâmplase la bordul galerei o făcu pe Althea să se cutremure. Malta râse, un sunet cumplit, povestind cum, mulțumită desfigurării, scăpase de rele mai mari. Când istorisirea se încheie, Altheei îi era scârbă de Satrap, dar înțelegea de ce îl consideră Malta valoros. Se îndoia că el o să-și respecte făgăduielile, dar era impresionată, fiindcă, deși se afla în primejdie, Malta se gândise la casa și la familia ei și făcuse pentru ele tot ce putuse. Fata se maturizase cu adevărat. Althea se rușină când își aminti că, într-o vreme, crezuse că, trecând prin niște greutăți, Malta ar fi putut deveni mai bună. Devenise fără îndoială mai bună, dar cu un preț prea mare. Pielea mâinilor ei părea la fel de aspră precum cea de pe piciorul unei găini. Cicatricea de pe cap era o monstruozitate, de o culoare tot atât de șocantă cum îi erau dimensiunile. Dar, dincolo de cicatricele trupului, Althea simțea și o tocire a bucuriei de a trăi. Visurilor de fetiță despre un viitor romantic le luase locul hotărârea unei femei de a supraviețui încă o zi. Althea simțea că e o pierdere.

— Măcar acum ești aici, cu noi, îi spuse Maltei după ce termină.

Ar fi vrut să spună „în siguranță, alături de noi", dar Malta nu mai era o fetiță pe care-o amăgești cu minciuni.

— Mă-ntreb pentru cât timp, răspunse Malta, nefericită. Pentru că, oriunde ar merge el, trebuie să-l urmez, până când sunt sigură că se întoarce cu bine pe tron și că-și ține cuvântul dat mie. Însă, dacă vă las aici, oare o să vă mai revăd vreodată? Althea, măcar tu ar trebui să găsești o cale de scăpare de pe corabia asta și să pleci departe de Kennit.

Althea zâmbi cu tristețe.

— Nu-mi pot lăsa corabia cu el, Malta, răspunse ea cu glas scăzut. Indiferent ce s-ar întâmpla.

Malta își luă privirea de la ea. Bărbia îi tremură o clipă, însă apoi vorbi cu asprime.

— Corabia. Întotdeauna corabia, învrăjbindu-ne familia și cerând tot felul de sacrificii. Ți-ai imaginat vreodată cât de diferite ar fi fost viețile noastre dacă stră-străbunica nu ne-ar fi dat viețile la schimb pentru creatura asta?

— Nu. În vocea Altheei începu să se simtă răceala. Nu putea s-o împiedice. În ciuda tuturor celor întâmplate, nu îi port pică pentru nimic.

— A făcut din tine o sclavă, comentă Malta cu amărăciune. Oarbă la orice altceva.

— Oh, nu. Nicidecum, niciodată. Althea se strădui să caute cuvintele cele mai potrivite. În ea stă adevărata mea libertate.

Dar așa era? Cândva fusese adevărat, însă *Vivacia* se schimbase. Althea și corabia nu se mai completau una pe alta. O părticică trădătoare a minții ei își amintea de ziua furată împreună cu Brashen în Divvytown. Dacă el ar mai fi trăit, ea ar mai fi putut spune așa ceva? Oare se agăța de *Vivacia* fiindcă era tot ce-i mai rămăsese?

Strigătele trâmbițate de șerpi reverberară deodată în toată corabia.

— Vin, șopti Malta.

— Pentru voi ar fi cel mai sigur să rămâneți aici, le spuse Wintrow. Aflu eu ce se petrece.

*

Kennit stătea pe puntea proră și o senzație de ușurare i se răspândise în tot trupul. Șerpii veneau. El îi vorbise cu îndrăzneală solului trimis de flotă, întrebându-se tot timpul dacă șerpii îl vor ajuta. Când le oferise jamaillienilor timp în care să se sfătuiască, de fapt, furase timp în care să convingă *Vivacia* șerpii. Când îi chemase ea prima oară, apa din jur clocotise de șerpi, însă se împrăștiaseră brusc și, pentru o vreme, el se temuse că l-au părăsit. Corabia jamailliană se alăturase flotei și spre ea se îndreptaseră bărci desprinse de celelalte corăbii. Pentru Kennit, timpul se târâse. Dincolo de întinderea de apă care îi despărțea, niște oameni puneau la punct o tactică menită să-l strivească, în vreme ce el aștepta docil pe puntea proră, în vântul mușcător.

După o vreme, bărcile jamailliene se întorseseră la corăbiile lor. El nu cutezase s-o întrebe pe *Vivacia* ce se petrece. Echipajul lui se pregătise și stătea în așteptare. La bord, nerăbdarea fusese palpabilă. Kennit știuse că toți piraților lui așteptau să vadă șerpii năpustindu-se spre flotă. În depărtare, zărise șerpii agitându-se și le auzise strigătele înăbușite de distanță. Dar niciunul nu se apropiase. Kennit avea să fie curând nevoit să ia o hotărâre: rămâne și înfrunte flota jamailliană sau fuge. Dacă fugea, cu siguranță aveau să-l urmărească. Chiar dacă nu credeau că-l are pe Satrap, avea prea puține șanse de scăpare, jamaillienii nu s-ar fi putut abține. Faptele lui de piraterie și ruinarea negoțului cu sclavi li se puseseră tuturor pe suflet.

Pe urmă, atât de brusc încât echipajul izbucnise în strigăte de încântare, o pădure de capete de șerpi cu gâturi zvelte se înălțase în jurul *Vivaciei*. Îi vorbeau corabiei și ea le răspundea în limba lor. După o vreme, galionul se uită la el. Kennit se apropie ca să-i audă cuvintele șoptite.

— Părerile lor sunt împărțite, îl preveni *Vivacia* cu glas scăzut. Unii spun că sunt prea slăbiți. Că își vor păstra puterile pentru ei înșiși. Alții spun că te vor ajuta pentru o ultimă dată. Dar că, dacă începând de mâine nu-i călăuzim spre miazănoapte, vor pleca fără noi. Dacă nu izbutesc să mă țin de cuvânt... Făcu o pauză înainte de a continua, încordată. Unii vorbesc despre uciderea mea înainte de plecare. Despre ruperea mea în bucăți și de devorarea părților din lemn-vrăjitor, fiindcă amintirile mele le-ar putea fi de folos.

Lui Kennit nu-i trecuse niciodată prin cap că șerpii s-ar fi putut întoarce împotriva *Vivaciei*. Dacă se întâmpla, el nu era în stare s-o salveze. Ar fi trebuit să fugă cu *Marietta*, sperând că șerpii nu-l vor urmări.

— O să-i ducem mâine spre miazăzi, își întări el făgăduiala.

Ea murmură ceva care ar fi putut fi o încuviințare.

Kennit nu chibzui decât foarte puțin. A doua zi, acea armă ar fi putut să-i scape de sub control. Avea s-o folosească pentru o

ultimă oară, astfel încât să intre în legendă. Cât încă mai avea forța necesară, avea să spulbere toată puterea maritimă a Jamailliei.

— Atacați-i! ordonă el cu hotărâre. Fiți fără milă până când dau un alt ordin.

Simți câteva clipe de șovăire a *Vivaciei*. Pe urmă ea își înălță brațele și le cântă șerpilor adunați cu voce neomenească. Capetele cu coamă se întoarseră către flotă, fixând-o cu privirea. Când se lăsă tăcerea, șerpii țâșniră, săgeți vii în zbor către țintă.

Erau străfulgerări și licăriri strălucitoare într-un șuvoi pornit către corăbiile ce se apropiau. La atac plecase doar în jur de o treime. Cei rămași erau impresionanți, își spuse Kennit, îi flancau corabia ca o gardă de onoare. Apoi deveni conștient de prezența lui Wintrow în spatele lui.

— De data asta n-am mai trimis atât de mulți, se grăbi să-i spună. N-are rost să riscăm să scufunde corăbiile, cum au făcut cu *Paragon*.

— E mai sigur și pentru ei, remarcă Wintrow. Sunt mai răsfirați și mai greu de lovit.

Asta nu-i trecuse prin cap. Kennit urmări cu privirea oastea de șerpi. Poate că niciun alt ochi omenesc n-ar mai fi fost în stare să observe că nici nu se mai mișcau cu iuțeala pe care-o avuseseră cândva, nici nu mai înotau cu aceeași forță. Până și culorile lor nu mai semănau la fel de mult cu ale nestematelor. Puterile le slăbeau într-adevăr. Cei din jurul corabiei îi întăreau temerile. Ochii și solzii lor își pierduseră în mare parte strălucirea. De gâtul unui șarpe maroniu atârnau zdrențe de piele, de parcă s-ar fi străduit zadarnic să năpârlească. Nu conta, își spuse Kennit. Nu conta. Dacă-l puteau ajuta să iasă învingător din acea ultimă luptă, nu mai avea nevoie de ei. Ca pirat, îi mersese foarte bine și înainte de a se alia cu ei. Se putea descurca din nou singur.

Pe punțile corăbiilor jamailliene, oamenii mișunau cu frenezie, pregătindu-și mașinile de luptă ca să țină piept năvalei creaturilor. Strigătele omenești prinseră brusc să se amestece cu chemările trâmbițate de șerpi. Corăbiile mai mici trimiseră rafale de săgeți. O grindină de bolovani catapultați de pe mai multe corăbii mari

desenă pe deasupra apei scânteietoare arcuri cu împroşcări argintii. Printr-un noroc chior, nimeriră un şarpe chiar din prima salvă. De pe corabia norocoasă se înălţară strigăte aspre, de triumf. Creatura rănită, un şarpe verde sfrijit, îşi trâmbiţă ascuţit durerea. Ceilalţi şerpi se îngrămădiră către locul de unde veneau strigătele. Trupul lung se unduia pe suprafaţa mării, azvârlind trâmbe de apă argintie la fiecare zvârcolire.

— I-au rupt spatele, spuse Wintrow, într-o şoaptă răguşită.

Băiatul privea îndurerat, cu ochi plini de milă. Galionul scoase un geamăt gros şi îşi afundă faţa în mâini.

— E vina mea, şopti. A trăit atât de mult şi a ajuns atât de departe ca să moară aşa? E vina mea. Oh, Tellur, îmi pare atât de rău!

Înainte ca şarpele verde să se scufunde, dispărând din vedere, şerpii rămaşi lângă *Vivacia* o părăsiră. Lăsând în urmă nenumărate dâre învolburate, valul de creaturi tăie cu hotărâre apa către flota care îşi continua înaintarea. La bordul corăbiilor ameninţate, echipajele lucrau cu frenezie, încărcând balistele şi armându-le. Şerpii nu mai răgeau. Ţipetele oamenilor îngroziţi se auzeau clar de dincolo de întinderea de apă. Lângă el, Kennit îl auzi pe Wintrow trăgând aer adânc în piept. Din spate se înălţă un murmur surd. Se uită peste umăr. Pe punte nimeni nu mai făcea nimic. Oamenii încremeniseră, aşteptând oroarea ce se apropia.

N-aveau să fie dezamăgiţi.

Şerpii înconjurară vasul de pe care pornise lovitura norocoasă. Gâturile lor lungi îl duseră pe Kennit cu gândul la o anemonă-de-mare care îşi închide tentaculele. Mugind şi împroşcând venin, înghiţiră corabia. Velele se topiră pe catarge, apoi catargele şi întreg greementul se prăvăliră pe punte ca un braţ de surcele. Urletele ascuţite ale echipajului răsunară pentru scurtă vreme ca un acompaniament al răgetelor şerpilor. Pe urmă şerpii mai mari se aruncară pe punte, ca nişte parâme de abordaj vii. Greutatea lor imensă şi zvârcolirea inelelor împinseră corabia sub apă, unde se rupse cu iuţeală în bucăţi.

Din spatele lui Kennit se auziră, înăbușite, strigăte de uimire și de groază. El însuși putea să-și imagineze, într-o viziune clară, cum s-ar fi sfărâmat *Vivacia* între inelele creaturilor.

Îndepărtându-se de victima șerpilor, corăbiile jamailliene continuau să azvârle o grindină de bolovani. Șerpii îi înșfăcau pe năierii pe cale să se înece și îi devorau, apoi își îndreptau atenția către alte corăbii. Mai multe vase încercară să fugă, dar era deja prea târziu. Șerpii se răspândeau prin întreaga flotă, aidoma unui pâlc de alge molatice, dar acaparatoare. Strădaniile creaturilor erau acum împărțite, cu rezultate mai puțin rapide. Încercuiau corăbiile, împroșcându-le cu venin. Unii dintre cei mai mari le izbeau ca niște berbeci. O corabie își pierdu pânzele. Un bolovan nimeri un alt șarpe. Creatura urlă furioasă și se repezi către corabia care-l lovise, înainte de a se prăbuși fără viață. Iar corabia deveni ținta furiei șerpilor supraviețuitori.

— Cheamă-i înapoi, imploră Wintrow cu voce joasă.

— De ce? întrebă Kennit, pe tonul unei discuții banale. Dacă am fi căzut în mâinile lor și am fi fost pe moarte, crezi că li s-ar fi făcut brusc milă de noi?

— Te rog, *Vivacia*! Cheamă-i înapoi! strigă Wintrow către corabie.

Galionul clătină încet din capul său imens. Lui Kennit îi crescu inima văzând că-i e atât de loială, însă ea spulberă visul piratului cu o șoaptă menită doar pentru urechile lui și ale lui Wintrow.

— Nu pot. Acum au scăpat de sub orice control. Sunt cuprinși de nebunie, îmboldiți deopotrivă de disperare și de răzbunare. Mă tem că, după ce vor termina, se vor întoarce împotriva mea.

Wintrow păli.

— Ar trebui să fugim? Putem fi mai iuți decât ei?

Kennit știa că nu e cu putință. Preferă să-și pună masca omului plin de curaj. Ei, cel puțin nimeni n-avea să-i supraviețuiască pentru a povesti ce se petrecuse. Îl bătu pe băiat pe umăr.

— Încrede-te în noroc, Wintrow. Ai încredere în noroc. Totul va fi bine. Sa nu m-a adus până aici ca să fiu o gustare pentru șerpi.

Îi veni brusc o idee.

— Semnalizează către *Marietta*, pentru Sorcor. Spune-i să mi-o trimită pe Etta înapoi.

— Acum? În toiul tuturor acestora?

Wintrow era îngrozit.

Kennit izbucni în râs.

— Pe tine nu te poate mulțumi nimeni, niciodată, nu-i așa? Mi-ai spus că locul Ettei e alături de mine. Am ajuns la concluzia că ai dreptate. Trebuie să-mi fie alături, mai ales într-o zi ca asta. Semnalizează pentru Sorcor.

*

Pe marea de sub ei, galere chalcedene minuscule flancau o corabie cu pânze.

— Ce-ar fi să le însuflețim ziua? propuse Tintaglia, cu un mârâit surd.

— Te rog, nu, gemu Reyn.

Chiar și când răsufla își simțea dureros carnea învinețită de pe piept. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie zgâlțâit în ghearele Tintagliei în vreme ce ea se prăvălea, năpustindu-se asupra corăbiilor. O simți străbătută de fiorul nerăbdării și gemu iarăși, dar ea nu plonjă către nicio corabie.

— Ai auzit? îl întrebă.

— Nu. Ce s-aud? se miră el, însă, în loc de răspuns, aripile ei mari loviră aerul cu o forță neașteptată.

Oceanul și corăbiile se îndepărtară de el. Reyn închise ochii în vreme ce ea se avânta tot mai sus. Cât cuteză să-i deschidă iarăși, oceanul de jos părea o pânză ondulată, iar insulele – jucării împrăștiate. El nu izbutea să respire.

— Te rog, o imploră, ametit.

Ea nu răspunse. În schimb, prinse un curent de aer rece sub aripi și rămase acolo, planând. Reyn închise ochii, resemnându-se să sufere, chinuit.

— Acolo! strigă ea pe neașteptate.

El n-avea destul aer în piept ca s-o întrebe ce și unde. Se înclinară și coborâră parcă alunecând. Vântul rece îl mușca pe Reyn până la os. Tocmai când credea că mai rău de-atât era imposibil să-i fie, ea scoase un țipăt asurzitor. Sunetul îi răsună în urechi tocmai când micul lui suflet omenesc era mistuit de strigătul de triumf din mintea ei.

— Îi văd! Sunt acolo!

*

— S-a-ntâmplat ceva! îi înștiință Althea pe ceilalți trei din cabină. Șerpii și-au încetat atacul. Își întorc cu toții capetele.

Se uită prin hublou. Vedea o mică parte a luptei, iar asta o ajuta să-și facă o idee despre întreaga ei desfășurare. Vedea cinci corăbii și toate avuseseră de suferit. Velele uneia atârnau zdrențuite și pe punte era prea puțină mișcare. N-avea să mai ajungă în niciun port. Șerpii spărseseră formația flotei și împrăștiaseră vasele, silindu-l pe fiecare să lupte singur. Iar acum își încetaseră brusc atacurile și priveau cerul cu imensii lor ochi strălucitori.

— Ce e? întrebă Malta, neliniștită, îndreptându-și spatele.

Jek își abandonă locul de veghe de la ușă.

— Să văd și eu, ceru ea, îndreptându-se spre hublou.

Althea se feri din calea ei și se opri în mijlocul încăperii. Își înălță brațele ca să-și lipească palmele de o grindă.

— Aș vrea să fiu mai strâns legată de *Vivacia*. Aș vrea să pot vedea prin ochii ei, cum vedeam cândva.

— Ce simte ea? Așteaptă! Unde pleacă toți șerpii? întrebă Jek.

— Simte prea multe. Spaimă și neliniște, și tristețe. Pleacă șerpii?

— Se duc undeva, răspunse Jek. Se întoarse cu spatele la hublou, pufnind nerăbdătoare. De ce stăm aici? Să mergem pe punte să vedem.

— Am putea, răspunse Althea cu un aer sumbru.

— Wintrow a spus că aici suntem mai în siguranță, le reaminti Malta.

Își duse brusc mâinile la cap, ca și cum până și gândul de a se aventura pe punte i-ar fi dat dureri.

— Nu cred că se aștepta la o asemenea întorsătură a lucrurilor, o liniști Althea. Cred c-ar trebui s-aflăm ce se petrece.

— Vă cer să rămâneți toate aici! strigă pe neașteptate Satrapul. Se săltă în capul oaselor, cu fața încrețită de furie. Nu vreau să fiu lăsat singur! Vă numărați printre supușii mei și îmi datorați loialitate! Rămâneți aici, să mă apărați dacă e necesar!

Un rânjet schimonosi buzele lui Jek.

— Îmi pare rău, omulețule. Eu nu mă număr printre supușii tăi, și chiar dacă m-aș număra, tot m-aș duce pe punte. Dar, dacă vrei să vii cu noi, o să-ți apăr spatele.

Malta își lăsă mâinile să cadă. Trase brusc aer prin gura deschisă.

— Trebuie să mergem pe punte, spuse apoi. Imediat! Vine Tintaglia! Dragonul cheamă șerpii.

— Ce? Un dragon? întrebă Althea, neîncrezătoare.

— O simt.

În glasul Maltei era uimire. Sări în picioare, cu ochii ei negri mărindu-se și mai mult.

— O simt pe femela dragon. Și o aud! Exact așa cum tu știi ce știe corabia. Nu te îndoi de mine, Althea. E adevărat. Pe urmă Malta păli, iar uimirea i se preschimbă în disperare. Și Reyn e cu ea. Vine de atât de departe, căutându-mă pe mine. Pe mine!

Își duse o mână la gură și fața i se încreți.

— Nu te teme, spuse Althea cu blândețe.

O cuprinse brusc teama pentru sănătatea minții Maltei. Căsătoria ei aranjată o speria chiar atât de mult? Fata se ghemui pe scaun. Își pipăi cu vârfurile degetelor cicatricea cu creastă de pe frunte. Își lăsă mâinile să cadă de parcă ar fi ars-o, apoi își privi degetele care semănau a gheare.

— Nu, șopti. Nu, nu e drept.

— Ce-a pățit? întrebă Satrapul cu dispreț. E bolnavă? Dacă este, vreau să fie luată de-aici.

Althea îngenunche lângă nepoata ei.

— Malta?

Ce o supără pe biata fată?

— Gata.

Cuvântul suna mai degrabă a poruncă decât a rugăminte. Malta se săltă greoaie de pe scaun. Se mișca de parcă ar fi fost făcută din mai multe piese, fără să se potrivească vreuna cu celelalte. Își luă turbanul de pe masă, se uită la el și îl lăsă să-i scape dintre degete.

— Nu contează. Vocea îi era rece, nepăsătoare. Asta sunt acum. Dar...

Își lăsă gândul să se piardă. Se îndreptă spre ușă de parcă ar fi fost singură. Când ieși, Jek i-o ținu larg deschisă. Femeia din Cele Șase Ducate îi aruncă Altheei o privire întrebătoare.

— Vii?

— Bineînțeles, murmură Althea.

Înțelese brusc ce simțise probabil mama ei de-a lungul anilor, dorind doar lucruri bune pentru fiicele ei, dar neavând deloc putere să facă totul să meargă bine. Era un sentiment care te îmbolnăvea.

— Stați! Și eu? Nu mă puteți lăsa aici, fără ca nimeni să se ocupe de mine! protestă Satrapul, înfuriindu-se.

— Ei, atunci grăbește-te să vii cu noi, omulețule, sau te lăsăm în urmă.

Dar Althea observă că Jek îi ținu și lui ușa deschisă.

*

Kennit se uita în sus, știind că e cu gura căscată, dar neizbutind să se stăpânească. Era vag conștient că și *Vivacia* privește cerul, cu mâinile încleștate în fața pieptului, de parcă s-ar fi rugat. Alături de el, Wintrow chiar se ruga, dar nu implora milă, cum ar fi fost de așteptat; în schimb, dintre buze i se revărsa un șuvoi vesel de cuvinte, celebrând minunile lui Sa.

— Miracolul și gloria îți aparțin deopotrivă, Sa, Creatorule...

N-avea idee dacă Wintrow murmură cuvinte cunoscute sau dacă grandoarea creaturii de deasupra lor îl îmboldește s-o venereze de la sine.

Dragonul se roti din nou deasupra corabiei, cu solzii săi albaştri căpătând sclipiri argintii când razele soarelui de iarnă îi alunecau pe trup. Scoase din nou un strigăt. Când dragonul vorbi, Kennit o simţi pe *Vivacia* răspunzându-i. Un dor cumplit străbătu corabia, molipsindu-l pe pirat. *Vivacia* tânjea să se mişte prin văzduh tot atât de liberă ca dragonul, să se avânte tot mai sus, să plonjeze, să se rotească după bunul ei plac. Îşi aducea aminte de tot ce nu era şi nici n-avea să mai fie vreodată. Disperarea se strecura în ea ca o otravă.

Şerpii îşi încetaseră atacul asupra corăbiilor jamailliene şi înotau în larg. Unii stăteau aproape nemişcaţi, cu capetele înălţate cât mai sus cu putinţă, cu ochii imenşi rotindu-li-se în timp ce fixau cerul. Alţii zburdau şi tresăltau, ca şi cum caraghioslâcurile lor ar fi putut atrage atenţia dragonului. Flota jamailliană profita de prilejul ivit. După ce moartea lor fusese sigură, se străduiau să supravieţuiască. O corabie mai mică se scufunda, cu punţile măturate de apă. Echipajul o abandona, trecând pe o alta. Pe alte punţi, oamenii se străduiau să repună ordinea în locul haosului şi al dezastrului. Tăiau greementul pe cale să se prăbuşească şi îşi aruncau velele peste bord. Dar chiar şi acolo, în ciuda a tot ce păţiseră, oamenii strigau, arătând spre dragon în vreme ce corăbiile se retrăgeau.

În barca trimisă de Sorcor, Etta stătea ghemuită. Privirea îi zvâcnea de la şerpii care se zbenguiau la dragonul care se rotea deasupra. Faţa îi era palidă, ochii ei îl fixau pe Kennit. Piraţii din barcă vâsleau cu disperare, cu capetele aplecate între umeri.

La fiecare trecere, dragonul era tot mai jos. *Vivacia* reprezenta, fără nicio îndoială, centrul rotirii sale. Kennit văzu că ţine ceva în ghearele din faţă. Poate o pradă, dar nu-şi putea da seama ce anume era. Oare dragonul cântărea din priviri corabia înaintea unui atac? Avea să coboare pe apă, ca un pescăruş? Mai trecu o dată pe deasupra lor, atât de aproape încât pala de vânt stârnită de aripile sale izbi pânzele corabiei, legănând-o. Şerpii de mare se uniră într-un strigăt incredibil de prelung, din ce în ce mai puternic şi mai înalt, pe măsură ce dragonul cobora. Apoi, când

trecu chiar pe deasupra bărcii Ettei, dragonul își lăsă povara să cadă. Indiferent ce o fi fost, plonjă aproape atingând barca, sfârșind într-o jerbă de spumă. Apoi, cu o bătaie puternică de aripi, creatura se înălță cu trudă. Scoase un răget și șerpii îi răspunseră cu un vacarm de sunete. Pe urmă se îndepărtă zburând mult mai încet decât înainte.

Șerpii o urmară. Aidoma frunzelor uscate purtate de o pală de vânt, se luară după dragon. Cei mai iuți deschiseră drumul, în timp ce, prin spuma stârnită de ei, ceilalți înaintau arcuindu-se dureros; dar plecară cu toții. Dragonul scoase un ultim strigăt prelung înainte de a dispărea, luând cu sine triumful lui Kennit.

*

Era un bărbat și era viu. Etta doar îl întrezări, uimită, în timp ce se prăbușea în mare. Picioarele lui loviră apa cu disperare, apoi trâmba de apă azvârlită de propria lui cădere îl înghiți. Dragonul îl aruncase atât de aproape de barcă, încât nu lipsise mult ca s-o răstoarne. Etta ar fi putut să jure că o făcuse înadins. Barca se clătină violent în urma scufundării bărbatului, dar Etta nu se sinchisi, ci, prinzându-se de margine, se aplecă, căutându-l din priviri. Oare se înecase? Avea să revină la suprafață?

— Unde e? strigă. Uitați-vă după el, să-l vedeți când se ridică.

Dar nimeni nu o luă în seamă. Șerpii se îndepărtau în urma dragonului care făcea cale-ntoarsă. Vâslașii voiau să profite ca să se îndrepte cu cea mai mare viteză spre *Vivacia*. Pe puntea principală, în mijlocul echipajului care trăncănea și arăta cu degetul, atât Kennit, cât și Wintrow se uitau lung după dragon.

Numai galionul împărtășea îngrijorarea Ettei. *Vivacia* aruncă o ultimă privire îndurerată în urma dragonului. Pe urmă și ochii ei cercetară apa din jurul bărcii. Însă Etta zări prima umbra unei mișcări sub valuri și arătă cu degetul, strigând:

— Acolo, acolo e!

Dar ceea ce țâșni gâfâind la suprafață nu era om. Avea siluetă omenească, însă ochii îi luceau, arămii. Buclele sale negre, șiroind de apă, o duseră pe Etta cu gândul la un mănunchi de alge încâlcite. Creatura zări barca și se încordă, întinzând o

mână către ea, însă Etta văzu că mâna aia nu strălucea doar fiindcă era udă. Avea solzi. Bolborosind un strigăt, cel căzut dispăru din nou sub apă. Vâslașii care îl văzuseră urlară îngroziți și se aplecară asupra vâslelor. Etta rămase încremenită, privind fix locul în care se scufundase bărbatul solzos.

— Luați-l în barcă! Vă rog! strigă o voce de fată.

Etta își ridică privirea către tânăra elegantă de pe punte. Ei, dar Însoțitoarea Satrapului părea să nu fie mai vârstnică decât Wintrow!

Pe urmă *Vivacia* își îndreptă către apă un deget mare, poruncitor.

— Acolo! Acolo, idioților, iese iar la suprafață! Repede, repede, săltați-l în barcă!

Înfricoșați cum erau, vâslașii nesocotiseră rugămintea Ettei, însă porunca galionului era altceva. Cu fețe livide, lăsară vâslele să atârne. Apoi, când bărbatul reapăru, le prinseră ca să întoarcă barca într-acolo. El îi zări și se întinse spre ei. Încercă să se apropie, dar se scufundă iarăși.

— Până aici i-a fost, spuse un vâslaș, dar, o clipă mai târziu, două mâini care sperau să se agațe de ceva sparseră suprafața apei.

Reapăru și fața lui albă, iar Etta îl auzi icnind, gata să se sufoce. Cineva își întinse vâsla destul de mult ca s-o poată apuca. El o prinse cu atâta putere, încât aproape c-o smulse din strânsoarea vâslașului. Îl traseră mai aproape de barcă. O clipă mai târziu, el izbuti să se prindă de margine. Dar nu mai era în stare de nimic mai mult decât să stea agățat. Doi bărbați își uniră forțele ca să-l poată ridica. Odată ajuns în barcă, rămase întins pe fundul ei, cu apa șiroindu-i din haine. Icni iarăși. Când pufni ca să-și curețe nasul, apa țâșni, urmată de sânge. Clipi, și ochii lui neomenești se uitară în sus, la Etta. La început nu păru s-o vadă. Deschise gura fără să scoată niciun sunet, dar cuvântul i se citi pe buze.

— Mulțumesc.

Apoi capul îi căzu într-o parte și ochii i se închiseră.

33

CORABIA DESTINULUI

Piraţii se traseră în lături ca să-i facă loc. Kennit trecu pe lângă ei şi se uită la silueta lăţită pe punte, cu faţa în jos. Apa îi şiroia din haine. Şi picura din părul care îi ascundea trăsăturile.

— Interesantă epavă, Etta, comentă el cu acreală.

Indiferent cine-ar fi fost sau, se corectă Kennit în gând, după ce-i privi atent mâinile, indiferent ce ar fi fost, reprezenta o complicaţie nedorită a unei situaţii deja prea năucitoare. N-avea timp pentru aşa ceva.

— Tu l-ai pescuit. Îl poţi păstra, o înştiinţă pe Etta, apoi se clătină pe picioare când Sfătuitoarea Satrapului îşi făcu loc pe lângă el, împingându-l.

O fulgeră cu privirea, dar ea nu observă. Kennit dădu să vorbească, dar cuvintele i se stinseră pe buze. Ce era chestia aia de pe capul ei? Îngrămădindu-se în spatele fetei, Althea izbuti să treacă pe lângă el ignorându-i cu desăvârşire prezenţa. Jek stătea la marginea mulţimii, alături de Satrapul bosumflat.

— Respiră? Reyn trăieşte? întrebă Malta cu răsuflarea tăiată.

Se aplecă asupra lui, dar nu-l atinse.

Althea îngenunche lângă ea. Îşi lipi cu delicateţe degetele de gâtul bărbatului. Faţa îi rămase pentru o clipă neclintită, apoi zâmbi, ridicându-şi privirea către nepoata sa.

— Reyn e în viață, Malta.

Wintrow li se alăturase. Tresări la cuvintele Altheei, apoi îi adresă surorii sale un zâmbet plin de neîncredere.

Zâmbetul lui aduse pe fața Ettei ceva foarte asemănător cu gelozia, care dispăru o clipă mai târziu. Privirea ei se îndreptă spre Kennit.

— Ai trimis după mine? îl întrebă aproape ursuză.

— Da. Kennit deveni conștient că echipajul adunat le ascultă discuția cu mare atenție. Își îndulci vocea: Iar tu ai venit. Cum vii întotdeauna.

Îi zâmbi Ettei. Așa. Ea și echipajul n-aveau decât să înțeleagă din asta orice. Kennit arătă către bărbatul de la picioarele sale.

— Ce e asta?

— L-a aruncat dragonul, îl lămuri Etta.

— Așa că tu, firește, l-ai săltat, comentă Kennit, glumeț.

— *Vivacia* a spus că trebuie, explică agitat unul dintre oamenii din barca lui Sorcor.

Oare îl nemulțumise pe Regele Kennit?

— E Reyn Khuprus, din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Sora mea e logodită cu el. Wintrow rosti aceste cuvinte uluitoare cu un calm desăvârșit. Numai Sa știe cum a izbutit s-o găsească aici, dar a găsit-o. Ajutați-mă să-l întorc, adăugă.

Îl prinse pe bărbatul de jos de un umăr. Când trase, Reyn gemu. Mâinile lui zgâriară fără vlagă puntea.

Althea se ghemui lângă Wintrow.

— Așteaptă. Lasă-i timp să-și curețe plămânii, sugeră ea, în timp de Reyn începea să tușească.

Pe urmă tânărul răsuflă hârâind. Își săltă ușor capul, apoi îl lăsă să cadă din nou.

— Malta? întrebă cu voce îngroșată.

Ea icni și se îndepărtă brusc. Își acoperi fața cu mâinile.

— Nu! strigă, apoi se răsuci pe călcâie și își făcu loc cu coatele prin mulțime.

Etta o urmări cu o privire uluită.

— Ce-a fost asta? întrebă ea, fără să se adreseze cuiva anume.

Înainte de a-i răspunde cineva, se auzi strigătul unui om de cart:

— Căp'tane! Corăbiile jamailliene se întorc!

De data asta, Kennit se răsuci pe călcâie și plecă în grabă. N-ar fi trebuit să lase pe nimeni să-i abată atenția de la dușmani, oricât de vătămați și de împrăștiați ar fi fost. Ajunse pe puntea proră cât de repede putu și se uită uluit la vasele care se apropiau. Încercau să-i încercuiască, oare, cele trei corăbii ale lui? Erau nebuni? O parte dintre corăbii înaintau cu evidentă greutate, dar două în stare bună ieșiseră în față, conducând flota rămasă. Văzu, pe punțile lor, grăitoarea agitație a oamenilor care pregăteau mașinile de război. Căzu pe gânduri, cântărind totul. *Marietta* și *Bufonul,* cu echipaje deprinse cu lupta, erau acolo, gata să-l sprijine. Jamaillienii erau, în cel mai bun caz, doar obosiți, și probabil că-și folosiseră deja o mare parte a săgeților și a bolovanilor. Flota jamailliană continua să-l depășească numeric, dar cele mai multe corăbii aveau stricăciuni grave. Două erau pe cale să se scufunde și echipajele încercau să se salveze în bărci.

Kennit îl avea pe Satrap ca obiect al negocierilor. Putea să-nfrunte flota Jamailliei, momentul era la fel de potrivit ca oricare altul.

— Jola! porunci el. Trimite oamenii înapoi la posturile lor și spune-le să fie pregătiți.

Vivacia se uita la corăbiile care se apropiau, dar mintea îi era în altă parte.

— Ce face bărbatul din Tărâmul Ploilor Sălbatice?

— E viu, răspunse scurt Kennit.

— Dragonul l-a adus. Aici, la mine.

— Wintrow pare să creadă că dragonul l-a adus pentru sora lui, ripostă Kennit cu acreală.

— Are sens, spuse corabia, gânditoare. Sunt făcuți unul pentru altul.

— Are tot atât de mult sens ca orice altceva s-a petrecut azi. Câte șanse erau să se întâmple așa ceva, *Vivacia*? Dintre toate

corăbiile din jur, dragonul l-a lăsat pe iubitul Maltei să cadă chiar lângă cea care o are pe ea la bord.

— Nu l-a lăsat aici la voia întâmplării. Dragonul o căuta pe Malta și a găsit-o. Dar... Galionul scrută pe îndelete corăbiile care se apropiau și continuă cu voce blândă: Kennit, aici plutește ceva în aer. Ceva chiar mai puternic decât norocul pe care-l venerezi. Zâmbi, dar pe față i se vedea tristețea. Destinul nu știe ce sunt sorții de izbândă, adăugă cu un aer misterios.

La asta el n-avea răspuns. Ideea în sine îl irita. Destinul era bun întru totul când îl conducea spre triumf. Însă în ziua aia părea să încline balanța în defavoarea lui. Recunoscu sunetul pașilor Ettei pe puntea proră, în spatele lui. Se întoarse spre ea.

— Adu-l aici pe Satrap. Și pe Malta.

Ea nu răspunse.

— Ei? întrebă el într-un târziu.

Expresia ei era stranie. Ce se întâmpla cu ea în ziua aia? O adusese înapoi pe corabie. Mai mult de-atât, ce putea dori de la el? Și de ce vrea ceva tocmai atunci?

— Trebuie să-ți spun ceva. E important.

— Mai important decât supraviețuirea noastră?

Se uită peste umăr, la corăbiile care se apropiau. Aveau să se oprească și să negocieze mai întâi sau aveau să atace pur și simplu? Era de preferat să nu riște.

— Trimite-i la mine și pe Jola, și pe Wintrow, îi porunci Ettei.

— O să-i trimit, făgădui ea. Apoi trase aer în piept și adăugă: Sunt grea. Port copilul tău.

Cu asta, îi întoarse spatele și se îndepărtă.

Cuvintele ei înghețară timpul în jurul lui Kennit. Avu brusc senzația că nu stă pe o punte, ci e captiv într-o clipă. O clipă din care porneau atâtea căi în atât de multe direcții! Un bebeluș. Un copil. Sămânța unei familii. El putea fi tată, așa cum fusese tatăl lui. Nu. Un tată mai bun. El și-ar fi putut proteja fiul. Tatăl lui încercase să-l protejeze, dar nu izbutise. El putea fi rege, iar fiul lui – prinț. Sau putea să scape de Etta, s-o ducă undeva și s-o

părăsească acolo, iar el să-și continue viața fără nimeni care să depindă de el, fără nimeni pe care să-l poată dezamăgi. Gândurile nu i se învârtejeau; îi răpăiau în minte ca niște pietre. Poate că Etta mințea. Poate că se înșela. Își dorea el un copil? Și dacă era fată?

— Tot Paragon o să-i pui numele? întrebă răutăcios talismanul de la încheietura mâinii lui. Râse gros. Destinul nu mai plutește în aer. O parte și-a luat zborul, odată cu dragonul, hotărând că Stăpânii Celor Trei Tărâmuri vor zbura iarăși. Restul destinului de azi a căzut asupra capului tău. Cântărește ceva mai mult decât o coroană, nu?

— Lasă-mă-n pace, șopti Kennit.

Nu-i vorbea talismanului, ci trecutului care ieșise la suprafață și voia să-l ia în stăpânire. Alte amintiri, cele mai profund negate, i se revărsau în minte. El, întinzându-și mâinile mici ca să le pună pe spițele interioare ale cârmei lui *Paragon*, în timp ce stătea în cercul brațelor tatălui său, care nu lăsa corabia să se abată de la cursul stabilit. Își aminti cum stătea călare pe umerii tatălui său, iar mama lui se uita în sus, la el, râzând, cu o eșarfă strălucitoare fluturând în părul ei negru, atât de negru, în timp ce se plimbau prin Divvytown. Toate acele aduceri-aminte strălucitoare și vesele erau mult mai greu de suportat decât amintirea suferinței. Erau o bătaie de joc, o minciună, pentru că tot ce însemna dragoste și protecție dispăruse într-o singură noapte neagră și sângeroasă.

Acum Etta avea s-o ia de la capăt. Era nebună? Nu știa ce trebuie să urmeze? În cele din urmă, firește, va fi nevoit să-i facă rău copilului. Nu fiindcă voia, ci fiindcă era de neocolit. Acel moment marca un capăt al oscilării pendulului. Erau nevoiți să-l urmeze până când ajungea în capătul opus, acolo unde el era Igrot, iar Igrot era el. Pe urmă copilul trebuia să vină, intrând în rolul care fusese cândva al lui Kennit.

— Ticălos jalnic, șopti talismanul, îngrozit.

Însă mila n-avea să-i pună stavilă destinului. Nimic nu-l putea salva, nici pe el, nici pe copil. Faptele aveau să-și urmeze cursul, respectând tiparul. Nimic nu putea întrerupe scurgerea

timpului. Totul avea să se-ntâmple din nou la fel cum se întâmplase întotdeauna. Exact la fel ca întotdeauna.

*

— Căp'tane?

Era Jola, chiar lângă el. De când stătea acolo? Cugetările lui Kennit se risipiră ca fulgii de păpădie spulberați de suflarea unui copil. La ce se gândise? Când începuse să plouă? Femeia, fir-ar afurisită! De ce se hotărâse tocmai atunci să-i abată atenția? Secundul înghiți în sec înainte de a vorbi.

— Corabia jamailliană ne salută.

— Unde e Satrapul? se înfurie Kennit.

Își strânse mantia mai tare în jurul trupului și își șterse apa de pe față. Ploaia era rece.

Jola părea îngrozit.

— În spatele tău, căp'tane.

Kennit se uită peste umăr. Malta, purtându-și din nou turbanul, stătea alături de Satrap. Wintrow era lângă sora lui. Când veniseră toți pe puntea proră? De când stătea el acolo, năucit de vestea dată de Etta?

— Bineînțeles că e! Kennit își păstră furia, dar îi alese altă țintă. Exact unde trebuie să fie. Răspunde la salut. Spune-le că Regele Kennit le cere să se gândească bine. Reamintește-le că pot rechema oricând șerpii. Spune-le că nu vreau să-i distrug, vreau doar să-i fac să ia în considerare un tratat legitim. Pot trimite o corabie cu reprezentanții lor. O să le-ngăduim să urce la bord. Vor auzi chiar din gura Satrapului că tot ce susțin eu e adevărat.

Jola părea să se simtă ușurat.

— Așadar șerpii nu ne-au părăsit? Se-ntorc dacă-i chemi?

Dacă ar fi fost un șarpe în apropiere, Kennit l-ar fi hrănit cu Jola.

— Transmite mesajul meu! se răsti la secund.

Îi întoarse spatele ca să se uite la flota care-l amenința. Recunoștea acel soi de flotă. Fiecare corabie îi aparținea câte unui nobil și toate sperau să se-ntoarcă încărcate cu pradă și aureolate de triumf. Toate aveau să râvnească privilegiul de a

negocia eliberarea Satrapului; fiecare nobil avea să-şi dorească să ia parte la tratative. Aveau să fie destul de proşti ca să-i trimită câte un ostatic de pe fiecare corabie? Aşa spera, dar ştia şi că e posibil să urmeze o luptă sângeroasă.

*

După ce Malta fugise, Jek şi Althea îl căraseră pe Reyn sub punte, în cabina lor. Întins pe patul Altheei, tânărul îşi reveni.

— Unde e Malta? întrebă încă năucit. Am găsit-o?

Dintr-o nară i se prelingea încet un fir de sânge şi din păr îi picura apă.

— Ai găsit-o, îl linişti Althea. Dar a chemat-o căpitanul Kennit.

Reyn îşi pocni brusc, cu ambele palme, faţa dezgolită.

— M-a văzut? întrebă, îngrozit.

O astfel de întrebare, într-un astfel de moment, cerea un răspuns sincer.

— Da, spuse încet Althea.

N-avea rost nici să mintă, nici să-ncerce să nu-i rănească sentimentele. Privirea ochilor lui arămii era greu de citit, dar grimasa gurii nu.

— E foarte tânără, Reyn, îşi scuză Althea nepoata. Ai ştiut asta când ai început s-o curtezi. Încercă să-şi facă vorbele să sune deopotrivă blând şi ferm: Nu te poţi aştepta...

— Lăsaţi-mă puţin singur. Vă rog, spuse el cu glas scăzut.

Jek încetă să se mai holbeze la el şi deschise uşa. Althea o urmă.

— De cârlige sunt atârnate hainele lui Wintrow, spuse ea peste umăr. Dacă vrei să te-mbraci cu ceva uscat.

Nu erau prea mari speranţe să i se potrivească vreunele. În ciuda feţei solzoase şi a ochilor de pasăre, Reyn era un bărbat bine făcut, înalt şi musculos.

Jek păru să-i fi ghicit gândurile.

— Chiar şi cu solzii, n-arată rău, remarcă ea pe şoptite.

Althea se rezemă de peretele din afara cabinei, cu prietena ei alături.

— Ar trebui să fiu afară, pe puntea proră, nu aici, mormăi ea.

— De ce? Nu poți ține sub control nimic din tot ce se întâmplă acolo, sublinie Jek, scoțând-o din minți. Apoi își coborî brusc vocea: Recunoaște, Althea, spuse pe ton convingător. Când te uiți la solzii de pe fața lui, nu poți să nu te-ntrebi cum arată restul.

— Nu, nu mă-ntreb, răspunse Althea cu răceală.

Nu voia să se gândească la asta. Reyn era din Țărâmul Ploilor Sălbatice, se înrudea cu Negustorii din Bingtown; îi datora loialitate, nu presupuneri despre trupul lui, făcute într-o doară. Mai văzuse și alții, își spuse, nu era șocată. Nu puteau împiedica nimic din ceea ce le făcea locul ăla. Familia Khuprus era renumită deopotrivă pentru bogăție și pentru onoare. Cu solzi sau nu, Reyn Khuprus era o partidă bună; iar faptul că ajunsese atât de departe în căutarea Maltei, călătorind așa cum călătorise, era dovada de netăgăduit a neînfricării inimii lui. Totuși Althea n-o putea învinui pe Malta fiindcă fugise. Probabil își imaginase că-n spatele vălului se ascunde o față frumoasă. Probabil că o șocase chipul solzos al logodnicului ei.

*

Reyn își scoase cămașa udă. O trânti cu un plesnet pe podea, peste restul hainelor sale. Răsuflă adânc prin gâtlejul îngustat și se uită îndelung în oglinjoara din cabină, străduindu-se să vadă ce văzuse Malta. Tintaglia nu îl mințise. Atingerea ei grăbise transformările care s-ar fi petrecut în Țărâmul Ploilor Sălbatice. Își atinse solzii fini de dragon de pe față, închise și își deschise ochii arămii, de reptilă, care îl priveau din oglindă. Solzii suprapuși de pe pieptul său gol luceau, părând de bronz. Pielea de sub ei avea o nuanță albăstrie; o vânătaie sau o schimbare a culorii? În Țărâmul Ploilor Sălbatice văzuse moșnegi de cincizeci de ani care nu se schimbaseră atât de mult cum o făcuse el deja. Ce-avea să i se întâmple la bătrânețe? Aveau să-i crească gheare de dragon, să i se ascută dinții, să i se umple limba de creste?

Aproape că nici nu mai conta, își spuse. Avea să-mbătrânească singur, petrecându-și cea mai mare parte a timpului sub pământ, săpând în căutarea dragonilor. Înfățișarea lui n-avea să conteze

pentru nimeni. Tintaglia își îndeplinise partea ei din înțelegere. Avea să-și țină și el cuvântul. Ironia situației nu-i scăpa. Își oferise tot restul vieții sperând că, în schimb, o s-o poată salva pe Malta. Acum nu-și putea nega fanteziile nebunești. Visase c-o va salva, nevătămată în ciuda îngrozitoarelor primejdii prin care trecuse, că ea îi va cădea în brațe și îi va făgădui c-o să-i fie întotdeauna alături. Visase că, atunci când își va scoate vălul în fața ei, ea va zâmbi și îi va spune că nu contează, că îl iubește pe el, nu fața lui.

Însă realitatea era mai crudă. Tintaglia îl lăsase să cadă și plecase împreună cu neprețuiții ei șerpi. După zile de zbor zdrobitor și de somn pe plaje pustii și reci, aproape că se înecase. Rudele Maltei fuseseră nevoite să-l salveze. Probabil că-l credeau pe deplin idiot. Întreaga lui căutare n-avusese niciun rost, fiindcă Malta se afla deja în siguranță. N-avea idee de ce navighează *Vivacia* sub steag jamaillian, dar era limpede că Althea Vestrit izbutise să-și recapete corabia și să-și salveze nepoata. Nu numai că n-avuseseră nevoie de strădaniile lui jalnice, dar mai fuseseră nevoite și să-l salveze.

Luă dintr-un cârlig o cămașă de-a lui Wintrow și o ridică în mâini. Oftă și o puse la loc. Își sălta de pe podea propria cămașă și se uită la apa care picura. Vălul îi era încâlcit în ea. Îl privi lung o vreme. Apoi îl desprinse și îl stoarse. Pe el și-l puse primul.

*

Malta stătea în ploaie fără să vadă nimic în jur. Solzii fini de pe fața lui Reyn i se păruseră zale de mătase și asemuise strălucirea caldă a ochilor lui arămii cu un far. Cândva îi sărutase buzele prin țesătura fină a unui văl. Își duse degetele aspre de servitoare la buzele crăpate și își retrase mâna cu o smucitură. De-acum erau de neatins. Își înălță fața spre ploaia rece și îi primi cu bucurie răpăiala de gheață.

Amorțește-mă, o imploră. *Ia-mi durerea asta.*

— Mi-e frig, scânci Satrapul, lângă ea. Și am obosit stând aici.

Kennit îi aruncă o privire amenințătoare.

Satrapul își ținea brațele strâns înfășurate în jurul trupului, dar tot tremura înfrigurat.

— Nu cred că vor veni. De ce trebuie să stau aici, în vânt și-n ploaie?

— Pentru că așa-mi place mie! se răsti Kennit.

— Dacă vrei, poți lua mantia mea, se amestecă Wintrow.

Satrapul se strâmbă.

— E udă leoarcă! La ce mi-ar folosi?

— Ai putea fi mai ud, mârâi Kennit.

Malta răsuflă prelung. Piratul și Satrapul nu se deosebeau prea mult. Dacă putea să se descurce cu unul, putea și cu celălalt. Nu curajul o ajută să traverseze puntea și să se oprească în fața lui Kennit cu brațele încrucișate, ci o disperare profundă. Era periculos, violent, dar nu se temea de el. Ce-ar fi putut să-i facă? Să-i distrugă viața? Gândul ăsta aproape că o făcu să zâmbească.

Rostite cu voce joasă, egală, cuvintele ei erau numai pentru Kennit, dar le ascultă și femeia înaltă care stătea în spatele umărului lui.

— Te rog, Rege Kennit, lasă-mă să-i aduc o mantie mai groasă și un scaun, dacă nu-i îngădui să se ducă înăuntru, la adăpost.

Simți privirea lui pe creștet, căutând semne care să-i trădeze cicatricea. Kennit răspunse cu asprime:

— E prost. N-o să pățească nimic de la un pic de ploaie. Nu văd de ce-ți faci griji.

— Tu, căpitane, ești mai prost decât el. Malta vorbea cu îndrăzneală, fără a se teme c-o să-l ofenseze. Lasă grijile mele, gândește-te la ale tale. Oricât de multă plăcere ți-ar face să-l vezi suferind, nu merită să pierzi pentru asta ceea ce vei pierde. Dacă vrei să-l considere valoros căpitanii acelei flote, atunci trebuie să-l tratezi ca pe Înaltul Senior Magnadon, Satrapul întregii Jamaillii. Dacă vrei să-l dai în schimbul unor bogății, asta trebuie să fie. Nu un băiețandru amărât, ud și supărăcios.

Nu-și luă privirea de la albastrul palid al ochilor piratului decât o singură dată, ca să se uite la femeia lui. Spre surprinderea

Maltei, părea ușor amuzată, aproape aprobatoare. Oare Kennit simțise asta? Se uită la Malta, dar vorbi cu femeia lui.

— Etta, vezi ce găsești pentru el. Vreau să sară-n ochi.

— Asta se poate aranja.

Femeia avea o voce dulce, gravă, mult mai rafinată decât s-ar fi așteptat Malta să fie a unei femei de pirat. În ochi i se citea inteligența.

Malta îi susținu privirea cu sinceritate și îi vorbi făcând o reverență.

— Ai toată recunoștința mea, doamnă.

O urmă pe Etta când părăsi puntea și ținu pasul cu ea. Vântul agitase urât apa și puntea umedă se legăna, dar, în zilele petrecute pe *Bufonul*, Malta se deprinse în sfârșit cu mersul pe corabie. Era uimită de sine însăși. În ciuda a tot ce era rău în viața ei, era mândră fiindcă se putea ține foarte bine pe picioare pe corabia tatălui său. Tatăl său. Își alungă cu hotărâre toate gândurile legate de el. N-avea să stăruie nici asupra lui Reyn, aflat atât de aproape, încât îi simțea prezența. În cele din urmă avea să fie nevoită să stea în fața lui, distrusă și cu cicatrice, și să îndure dezamăgirea din nemaipomeniții lui ochi arămii. Clătină din cap și strânse din dinți ca să scape de usturimea lacrimilor din ochi. Nu atunci. În acele momente nu trebuia să simtă nimic legat de ea însăși. Toate gândurile și strădaniile ei trebuiau să se îndrepte către repunerea Satrapului pe tron. Încercă să gândească limpede în timp ce intra în cabina tatălui ei mergând în urma Ettei.

Încăperea era așa cum și-o amintea din zilele când bunicul ei era căpitanul *Vivaciei*. Se uită cu inima sfâșiată la mobila familiară. Cu un gest larg, Etta deschise un cufăr din lemn de cedru, bogat ornamentat. Era plin cu veșminte din materiale deopotrivă somptuoase și pline de culoare. Cu orice altă ocazie, Malta ar fi căzut pradă invidiei și curiozității. Acum rămase locului, privind încăperea fără s-o vadă, în vreme ce Etta căuta în cufăr.

— Uite. Asta o să fie potrivită. E cam mare pentru el, dar dacă-l așezăm pe un scaun nimeni n-o să observe.

Etta scoase o mantie stacojie grea, tivită cu mărgele de jais.

— Kennit spune că e țipătoare, dar eu cred totuși că i-ar sta foarte bine cu ea.

— Fără îndoială, încuviință Malta, cu fața lipsită de expresie.

Ea, una, simțea că nu contează prea mult cum se îmbracă un siluitor, odată ce știi că asta e.

Etta se ridică, cu materialul bogat drapat pe braț.

— Gluga e căptușită cu blană, sublinie ea. Apoi întrebă, pe neașteptate: La ce te gândești?

N-avea rost s-o împroaște pe femeia aia cu vorbe aspre. Wintrow spusese că Etta știe ce e Kennit. Ajunsese cumva să se împace cu asta. Cine era ea ca să-i critice loialitatea? Etta trebuia s-o creadă pe ea la fel de dornică să-l slujească pe Satrap.

— Mă-ntreb dacă și Kennit s-a gândit cumva la ceea ce mă gândesc eu. Cred că mai mulți nobili jamaillienii s-au aliat încercând să tragă sforile ca Satrapul să fie ucis în Bingtown, pentru a putea ei apoi să-i învinuiască pe negustori de asasinat și să ne jefuiască orașul. Oare nobilii care-au venit cu flota asta îi sunt loiali Satrapului și vor să-l salveze? Sau sunt trădători care speră să termine ce-au început în Bingtown? Și să dea vina pe Insulele Piraților în loc de Bingtown? Sau poate și pe Insule, și pe Bingtown? Își împreună sprâncenele, gânditoare. Poate că, mai degrabă decât să-l salveze pe Satrap, sunt interesați să-l provoace pe Kennit să-l ucidă.

— Kennit s-a gândit la toate, sunt sigură, răspunse Etta, bățoasă. Nu e un bărbat ca oricare altul. Vede departe și, în vremuri de mare primejdie, are puteri imense. Știu că probabil îmi pui spusele la îndoială, dar e de-ajuns să-l întrebi pe fratele tău. L-a văzut pe Kennit domolind o furtună și poruncindu-le șerpilor să-l urmeze. Chiar el, Wintrow, a fost vindecat de arsurile făcute de un șarpe când l-au atins mâinile lui Kennit, iar tatuajul pe care-l purta pe obraz din porunca propriului tată i-a fost șters tot de căpitanul lui.

Etta susținu cu hotărâre privirea neîncrezătoare a Maltei.

— Poate că un astfel de om nu trebuie să se supună regulilor obișnuite, continuă ea. Poate că propria viziune îl îndeamnă să facă lucruri interzise altora.

Malta se uită pieziș la femeia piratului.

— Încă mai vorbim despre negocierile pentru repunerea Satrapului pe tron? întrebă ea. Sau căutăm scuze pentru ceea ce i-a făcut tatălui meu?

Și mătușii mele, adăugă în gând.

— Pentru ceea ce a făcut tatăl tău e nevoie de mai multe scuze decât pentru ceea ce a făcut Kennit, ripostă Etta cu răceală. Întreabă-l pe Wintrow cum e să porți lanțuri de sclav și tatuaj. Tatăl tău a primit ce a meritat.

— Poate că toți primim ce merităm, ripostă tăios Malta.

Privirea ei o cântări pe Etta din creștet până-n tălpi și o văzu înroșindu-se de furie. Trăi și câteva clipe de remușcare când îi întrezări în ochi o bruscă și nemascată suferință.

— Poate că da, răspunse femeia piratului cu răceală. Ia scaunul ăla.

E o răzbunare jalnică, se gândi Malta când ridică scaunul greu. Îl cără cu stângăcie, lovindu-și în timpul mersului fluierele picioarelor de stinghiile lui groase.

*

Reyn Khuprus stătea la o bună distanță de puntea proră, într-un loc de unde putea să vadă fără să fie văzut. Se uita la Malta. Vălul îi încețoșa vederea, dar o privea oricum cu lăcomie. Ceea ce zărea îl îndurera, dar nici nu putea să-și desprindă privirea. Ea îi zâmbi Satrapului în timp ce-i așeza scaunul. Se întoarse și arătă cu încântare mantia de pe brațul femeii înalte de lângă ea. Satrapul își păstră poziția trufașă. Se uită la Malta înălțându-și bărbia. Ceea ce urmă răsuci un cuțit în inima lui Reyn. Malta desfăcu mantia udă a Satrapului în locul lui, zâmbindu-i cu căldură. Reyn nu-i putea auzi cuvintele, dar îi putea citi pe față îngrijorarea tandră. Malta azvârli nepăsătoare mantia udă și se grăbi să-l înfășoare pe Satrap în imensa mantie roșie. Îi sălță gluga și i-o aranjă în jurul capului, ca să-i țină de cald. Cu

atingeri delicate, îndepărtă șuvițele de păr ud de pe fruntea și de pe obrajii lui. Când el se așeză, ea se grăbi să-i aranjeze faldurile mantiei, chiar lăsându-se pentru asta într-un genunchi.

Era tandrețe în toate atingerile ei. Reyn n-o putea învinui. Fața palidă și nobilă a lui Cosgo și purtările lui de mare senior erau, pentru Malta Vestrit, mai potrivite decât un negustor solzos și învinețit din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Cu o înțepătură dureroasă, își aminti că, la Balul Prezentării, Malta dansase mai întâi cu Satrapul. Oare inima ei începuse să se încline spre el chiar de-atunci? Ea trecu în spatele scaunului lui Cosgo, sprijinindu-și cu familiaritate mâinile de spătar. Fără îndoială că încercările prin care trecuseră împreună îi legaseră unul de altul. Ce bărbat putea să reziste prea mult în fața farmecului și a frumuseții Maltei? Satrapul îi era, cu siguranță, și deosebit de recunoscător; n-ar fi putut supraviețui de unul singur.

Reyn se simțea de parcă inima i-ar fi dispărut din piept, lăsând în loc o gaură. Nu era de mirare că Malta fugise la vederea lui. Înghiți în sec, cu greutate. Nu-i adresase niciun cuvânt, nu-l salutase nici măcar ca pe un prieten. Se temea c-o să insiste să-și țină făgăduiala? C-o s-o umilească în fața Satrapului? Se afundă în suferința pe care o simțea privindu-i. Malta n-avea să mai fie niciodată a lui.

*

Althea își ajutase nepoata să urce scaunul greu pe puntea proră. Se gândise că se dă prostește în spectacol, dar tot ce se petrecea i se părea oricum lipsit de sens. Erau cu toții captivi în ridicola și periculoasa demonstrație de forță a lui Kennit. O privi pe Malta luând mantia udă de pe umerii Satrapului și înfășurându-l în cea nouă, uscată. Îi aranjă gluga de parcă ar fi fost Selden. Când el se așeză pe tronul improvizat, Malta îi potrivi mai bine mantia chiar și în jurul picioarelor. O durea să-și vadă nepoata slujindu-l cu atâta umilință. Și mai tare o ustura când îl vedea pe Kennit privind totul cu un mic zâmbet fals.

O ură atât de fierbinte încât văzu roșu în fața ochilor i se răspândi în tot trupul. Icni chiar, străduindu-se din greu să

răsufle, în vreme ce unghiile i se înfigeau adânc în palme. Se sprijini de copastie și se concentră ca să-și lase furia s-o străbată, părăsind-o.

— Ții atât de mult să-l ucizi! remarcă galionul cu glas scăzut.

Comentariul părea să fie numai pentru urechile ei, dar Althea îl văzu pe Kennit răsucindu-se ușor după aceste cuvinte. Piratul înălță ușor dintr-o sprânceană, întrebător și totodată batjocoritor.

— Da. Țin.

Althea îl lăsă să-i citească pe buze cuvintele.

*

Kennit clătină ușor din cap, cu tristețe. Își îndreptă atenția către corăbioara aflată în drum spre ei. Înainta încet prin întunericul după-amiezii târzii. Kennit se întrebă dacă avusese de suferit de pe urma atacului șerpilor. Pe punte, bărbați în veșminte impresionante se uitau către ei. Cei mai mulți aveau o înfățișare falnică în straiele bogate. Năierii stăteau pe punte, gata să-i ajute să treacă pe *Vivacia*. Un zâmbet îi arcui buzele. Ar fi fost amuzant dacă ar fi început să se scufunde chiar acolo, alături de ei.

— Poate ar fi trebuit să mă îmbrac ceremonios pentru o asemenea ocazie, comentă cu glas tare, uitându-se la Etta. Exact cum l-am împodobit pe Satrap, de-a dreptul regește. Poate că oamenii ăștia nu sunt în stare să recunoască decât hainele. Își încrucișă brațele pe piept și rânji, în așteptare. Jola, aruncă niște parâme de abordaj. Să vedem ce captură ne aduc.

*

— Iată-i, continuă Malta în șoaptă pentru Satrap. Stai drept, maiestuos. Îl recunoști pe vreunul? Crezi că-ți sunt loiali?

El își privi ursuz nobilii.

— Recunosc culorile bătrânului lord Criath. Pe el l-a entuziasmat cel mai tare călătoria mea către miazănoapte, dar a refuzat să mă-nsoțească, zicând că-l dor toate încheieturile când călătorește pe mare. Și uite cu câtă ușurință urcă pe puntea noastră. Pare să n-aibă nevoie de niciun ajutor. Al cincilea bărbat, cel

care vine acum, poartă culorile casei Ferdio, însă lordul Ferdio e un bărbat subțire, mărunțel. Ăsta trebuie să fie unul dintre fiii lui, mai înalt și mai viguros. Ceilalți... nu pot spune. Toți poartă glugi sau pălării și au gulerele ridicate atât de sus, încât nu le pot vedea fețele...

Malta bănui adevărul cu o clipă înaintea tuturor celorlalți. Se uită dincolo de bărbații care veneau la bordul *Vivaciei*. Pe puntea celeilalte corăbii, năierii își ajutau conducătorii să traverseze. Mulți năieri aroganți, cu priviri aspre, toți cu mantii care să-i apere de frig. Prea mulți?

— Trădare, e o capcană! strigă ea pe neașteptate.

Strigătul ei îi sili pe noii sosiți să treacă la fapte mai devreme decât plănuiseră. Câțiva dintre bărbații în straie bogate rămaseră pe cealaltă corabie, dar, la auzul țipătului Maltei, își aruncară mantiile cu toții, atât năierii, cât și falșii nobili. Armele lor ieșiră la vedere, ca și îmbrăcămintea obișnuită a luptătorilor. Cu un urlet, năierii care își „ajutaseră" camarazii se azvârliră peste golul care despărțea cele două corăbii. De sub punte apăreau tot mai mulți bărbați, un potop de luptători care săreau de pe un vas pe celălalt cu săbiile în mâini.

Oamenii lui Kennit, niciodată prea încrezători, se repeziră să le țină piept. Într-o clipă, întreaga punte principală a *Vivaciei* era o învălmășeală de oameni în luptă și străfulgerări de săbii. Oriunde privea, Malta vedea haos în jurul ei. Kennit stătea neclintit, cu sabia scoasă, ordonând să fie tăiate parâmele și să fie împinsă cealaltă corabie ca să se îndepărteze, în timp ce Etta îi apăra spatele atât cu o sabie, cât și cu un pumnal. Până și Wintrow, blajinul ei frate, scosese un cuțit și era pregătit să respingă pe oricine ar fi încercat să urce pe puntea proră. Jek și Althea, neînarmate, trecuseră în spatele lui. Și totul se întâmplase cât ai clipi.

Groaza îl încremeni pe Satrap. Se ghemui pe scaun, săltându-și picioarele de pe punte. Malta stătea lângă el, neajutorată.

— Apără-mă, strigă el cu glas ascuțit. Apără-mă, au venit să mă omoare, știu că de-asta au venit.

O prinse de talie cu o putere surprinzătoare. Sări în picioare, împiedicându-se în mantia prea lungă, și o trase pe Malta în fața lui.

— Apără-mă, apără-mă, o imploră.

O îndepărtă de scaun, trăgând-o către vârful prorei, unde se ghemui, încleștat de talia ei.

Malta se zbătu cu disperare ca să se elibereze. Trebuia să vadă ce se petrece pe puntea principală.

— Dă-mi drumul! strigă, dar el era prea îngrozit ca s-o ia în seamă.

De pe cealaltă corabie se revărsau tot mai mulți oameni.

Malta auzi zgomotul puternic al loviturii când Jek înhăță scaunul Satrapului și îl izbi de punte, făcându-l bucăți. Înșfăcă un picior sculptat și îi aruncă altul Altheei. Rânjea cu gura până la urechi; era nebună.

— Malta! strigă apoi, și fata se feri când aruncă spre ea una dintre stinghiile masive ale scaunului. Folosește asta!

Pe urmă Jek se repezi spre scară, ciomăgind cu sălbăticie bărbații care erau gata să pună piciorul pe puntea proră. Althea i se alătură. Wintrow luase poziție alături de Kennit, care-și striga ordinele către piratii săi.

Malta își dădu capul pe spate și se uită cu disperare în jur. Restul flotei jamailliene se apropia. O întrezări pe *Marietta* grăbindu-se către ei. Nu vedea *Bufonul*, dar se îndoia că fugise. Zări apoi o altă corabie care se apropia cu iuțeală, fără să poarte culorile Jamailliei. Oare o altă corabie de pirați intra în luptă? Pe urmă văzu galionul mișcându-se.

— Vine o corabie vie! O corabie din Bingtown vine în ajutorul nostru!

Malta strigă din toate puterile, dar nimeni nu-i dădu atenție.

Satrapul o prinsese de umăr. O scutura cu putere.

— Du-mă sub punte, du-mă la adăpost. Trebuie să mă aperi.

— Dă-mi drumul! țipă ea, disperată. Nu te pot apăra dacă te-agăți așa de mine!

Se încordă în strânsoarea lui și izbuti să se întindă până la stinghia aruncată de Jek. O săltă în mână, dar nu se simțea nicidecum mai în siguranță.

*

— N-avem idee în ce ne-amestecăm! strigă Amber, uitându-se în sus spre el.

— Știm că Althea e pe corabia aia! urlă Brashen cu furie, coborând de pe catargul principal. Nu putem sta deoparte fără să facem nimic, în timp ce jamaillienii pun mâna pe *Vivacia*. N-am mai multă încredere în ei decât în Kennit. Althea ar putea fi ucisă sau capturată. Nu-mi doresc nicidecum s-o văd cu un tatuaj de sclavă pe obraz. Așa că să-ncercăm să-ntoarcem ceea ce se petrece în favoarea noastră. Brashen sări pe punte. Semoy! Scoate armele!

Secundul veni în fugă.

— Imediat, căpitane. Dar trebuie să le spun oamenilor cu cine ne luptăm.

Brashen rânji cu o cutezanță dusă până la nesăbuire.

— Cu oricine stă între noi și Althea!

Pe neașteptate, *Paragon* scoase un strigăt surprinzător.

— Dar păstrați-l pe Kennit pentru mine!

*

Lupta purtată până atunci doar pe puntea principală își schimbă brusc locul. Năvala oamenilor care se revărsau de pe cealaltă corabie dădu încleștării o altă întorsătură. Malta o văzu cu groază pe Jek căzând. Pe urmă încăierarea o înghiți și pe Althea. După dispariția ei, un val de războinici jamaillienii se revărsă pe puntea proră. Malta îi zări pentru câteva clipe pe Wintrow, Etta și Kennit, unul lângă altul, luptând ca să-și apere viețile.

— Iată-l! zbieră un jamaillian, avântându-se spre ea dintr-un salt.

Își repezi stinghia către el. Îi nimeri brațul ce ținea sabia, însă bărbatul se feri, iar lemnul îl izbi doar pieziș. Cu mâna liberă, bărbatul îi smulse stinghia cu ușurința cu care iei jucăria unui copil. Izbucni în râs și o împinse într-o parte. Brânciul dat de el și strânsoarea Satrapului agățat de ea o dezechilibrară și căzu.

Bărbatul îl înșfăcă pe Satrap de partea din spate a gulerului și îl smuci, desprinzându-l de ea. Când ea se agăță de Cosgo, luptătorul îl îndepărtă destul de mult ca să nu-l mai poată atinge; își retrase sabia, pregătindu-se s-o străpungă pe Malta, apoi, nevenindu-i să-și creadă ochilor, se holbă la vârful lamei care-i ieșea din propriul piept. În spatele lui, un bărbat înalt își urla furia. Își smuci victima, cu sabia sa cu tot, îndepărtând-o de Malta. Azvârli trupul inert spre camarazii lui, recuperându-și în același timp arma.

— Lasă-te-n jos! Fă-te mică! strigă Reyn către Malta cu furie, apoi îi întoarse spatele.

Ochii arămii îi fulgerau prin vălul zdrențuit. Ea în zări mâneca stângă, îmbibată de sânge. Pe urmă trei oameni se năpustiră asupra lui, și căzu sub ochii ei.

— Reyn! Nu! strigă ea, încercând să se avânte către el, însă Satrapul se ținea strâns, era o greutate urlătoare în spatele ei.

Se ținea strâns de umeri ei, ca o moluscă, bolborosind și plângând. Un bărbat o prinse de păr și o azvârli într-o parte. Apoi, râzând sălbatic, sări la Satrap ca un copil care înșfacă un cățeluș încolțit.

— Am pus mâna pe el! zbieră. E al meu!

Malta își smuci capul într-o parte, ferindu-se de o lovitură de picior, care îi atinse totuși pieziș țeasta, amețind-o pentru câteva clipe. Nu fusese izbită intenționat. Acum, când îl aveau pe Satrap, nimeni nu se mai sinchisea de ea. Îl văzu săltat ca un sac cu carne și aruncat pe umerii unui bărbat. Jamaillianul plecă apoi cu el, strigându-și triumful. Învălmășeala celor prinși în luptă se despică lăsându-l să treacă, apoi se închise la loc. Atacatorii obținuseră ceea ce veniseră să ia și acum se retrăgeau. Malta mai întrezări o dată fața albă a Satrapului, cu gura căscată și cu ochii măriți de spaimă. Pe Reyn nu-l vedea nicăieri. Se sălta în genunchi și își roti privirea cu disperare. Satrapul era purtat de-a curmezișul unei punți unde morții zăceau printre răniți, care se zvârcoleau gemând. Piratii care încă mai luptau nu făceau

altceva decât să se apere, zbătându-se pentru viața lor, nu erau în stare să-i sară în ajutor.

Satrapul era un individ enervant și inutil, însă ea îi purtase de grijă ca unui copil. Stătuse lângă el zi și noapte. I se frângea inima să-l vadă dus la moarte.

— Malta! strigă el, cu singura mână liberă întinsă spre ea.

— Satrapul! urlă ea în van. L-au luat! Salvați-l, salvați-l!

Nimeni nu putea să reacționeze la strigătul ei de ajutor. În timp ce era cărat de cei care-l capturaseră, ceilalți jamaillieni se adunau în jurul lor, rânjind și strigând triumfători. Când centrul luptei se mută, Malta o zări pe Althea. Luase de undeva o sabie. Încercă zadarnic să treacă de grămada de bărbați care îi stăteau în drum, iar Jek o trase înapoi.

— Nu merită să-ți dai viața! îi strigă femeia înaltă.

Din coada ei de păr blond picura sânge.

Pe urmă, dintr-o învălmășeală de trupuri de pe punte, se ridică Reyn. La vederea lui, Malta strigă de bucurie. Când îl văzu căzând îl crezu mort.

— Reyn! strigă ea, iar când el înșfăcă o sabie și se împletici pe urmele răpitorilor Satrapului, urlă din răsputeri: Nu! Nu, vino înapoi, nu, Reyn!

El nu ajunse departe. Un rănit pe lângă care trecu se agăță de el, trântindu-l pe punte. Cei doi se încleștară în luptă. Malta se ridică la rândul ei, clătinându-se. Celălalt bărbat avea un cuțit. Fără să-i mai pese de nimic altceva, Malta se repezi spre bărbații care se băteau.

*

— Dă-mi drumul!

Althea încercă să se smulgă din strânsoarea lui Jek, dar prietena ei era neînduplecată.

— Nu. Lasă-l. L-au luat pe puntea lor. Vrei să te lupți acolo, unde avem și mai puțini sorți de izbândă? L-am pierdut, Althea, cel puțin deocamdată.

Althea știa că are dreptate. Bărbatul care-l căra pe Satrap se prinsese de o parâmă aruncată de pe cealaltă corabie. Năierii

jamaillieni se retrăgeau triumfători, tăind parâmele care uniseră cele două vase în timpul scurtei lupte sălbatice. Plecau cu aceeași iuțeală cu care veniseră, luându-l cu ei pe Satrap.

Althea văzu atacul lui Reyn, atât de repede întrerupt. Se gândi că o să se ridice, dar, înainte de a apuca Reyn să se salte în picioare, în ajutorul Satrapului sări un salvator cu puține șanse de izbândă. Cu un strigăt de mânie dezlănțuită, Kennit se smulse dintre Etta și Wintrow și intră în învălmășeală.

— Nu-i lăsați să-l ia! urlă el furios.

Avea într-o mână o sabie scurtă și își strângea cârja sub celălalt braț. Althea nu se aștepta să-l vadă făcând mai mult de câțiva pași, însă el își croi drum pe punte, mutându-și greutatea de pe picior pe cârjă cu o grație care o ului.

— La mine! zbieră Kennit, alergând.

Piraților credincioși se strânseră în spatele lui. Etta și Wintrow se avântară pe urmele lui, dar alții umpluseră deja golul dintre ei. Erau despărțiți. Când ajunse lângă copastie, Kennit nu se opri. Piciorul de lemn izbi puntea, celălalt i se propti de balustradă și se azvârli. Avântându-se într-un salt demn de un tigru, zbură către corabia care se îndepărta. Althea se aștepta să-l vadă prăbușindu-se între cele două vase, însă el ajunse pe cealaltă punte, pe care se rostogoli. Doar o mână de oameni de-ai lui îl urmă. Unul căzu în apă, urlând. Althea nu mai văzu ce se întâmplă apoi cu Kennit. Prea mulți jamaillienii se repeziră, copleșindu-i numeric pe regele pirat și pe oamenii lui. Etta scoase un strigăt de furie și își luă avânt. Wintrow o înșfăcă, împiedicând-o să-l urmeze pe Kennit. Golul dintre corăbii se mărise, făcând săritura imposibilă. De pe celălalt vas se înălțau râsete răutăcioase și strigăte victorioase în vreme ce se îndepărta tot mai mult. Doi bărbați îl săltaseră pe Satrapul livid și îl scuturau uitându-se batjocoritori la echipajul *Vivaciei*.

Etta îl împinse cu sălbăticie pe Wintrow, scăpându-i din strânsoare. Disperată și furioasă, se întoarse împotriva lui.

— Prostule! Nu-l putem lăsa în mâinile lor. Îl vor omorî. Știi foarte bine.

— N-am de gând să-l las în mâinile lor. Dar n-o să fie salvat dacă te-neci tu acum, ripostă el, la fel de furios. Glasul i se îngroşă când începu să comande: Jola! L-au luat pe Kennit! *Vivacia*! După ei, l-au luat pe Kennit, trebuie să-i urmărim!

Galionul îi preluă strigătul.

— Ridicaţi ancora! Toate pânzele sus! Trebuie să-i urmărim, l-au luat pe Kennit.

— Nu! gemu Althea cu voce joasă. Lasă-l să se ducă, lasă-i să-l ia.

Dar ştia că *Vivacia* n-o s-o asculte. Simţea neliniştea corabiei pulsând prin lemn. Corabia îl iubea şi îl voia înapoi, oricare ar fi fost preţul. Althea se uită peste apă, la flota jamailliană răsfirată în faţa lor. Dacă o provoca, *Vivacia* n-avea nicio şansă să învingă, chiar şi cu ajutorul *Mariettei* şi al *Bufonului*. N-avea să se încheie repede şi avea să fie o luptă sângeroasă, cu mai mulţi morţi pe punţile *Vivaciei* – care, în final, avea să cadă în mâinile jamaillienilor. Era o cauză deja pierdută, dar ştia că *Vivacia* o să-şi urmărească ţinta. Avea s-o poarte cu ea către un sfârşit înfiorător.

Pe urmă, răsunând pe deasupra apei, la urechile Altheei ajunse o voce care-i zbârli părul de pe ceafă.

— Ahoi, *Vivacia*! Cine l-a luat pe Kennit?

Althea se întoarse încet, străbătută de un fior rece. Era o voce din mormânt. Vocea lui *Paragon* era purtată pe deasupra apei aşa cum nu se întâmpla cu a niciunui om. Se uită la el o dată şi încă o dată. Nu era *Paragon*. Corabia vie plină de lovituri şi cu greement improvizat avea plăcuţa cu numele lui, dar galionul era un tânăr cu faţa radiind sinceritate, fără barbă şi cu părul împletit într-o coadă de războinic. Apoi zări o femeie aurie, care stătea pe punte, chiar în spatele galionului, fluturându-şi amândouă braţele într-un salut frenetic. Privind corabia care se apropia, Althea îşi uită preţ de o clipă toate celelalte gânduri şi temeri. Nu-l vedea pe Brashen. N-avea de unde şti dacă şi el e viu, dar simţi brusc că trebuie să fie. Ochii lui *Paragon* erau închişi şi mergea cu braţele întinse orbeşte înainte. Asta îi frânse Altheei inima. Era aşa cum se temuseră cu toţii. Amber dăltuise un nou

chip, dar nu izbutise să-i redea vederea. Un șarpe alb tăia apa în fața prorei.

— Trăiesc!

Jek era deodată lângă ea, țopăind și lovind-o în spate cu un pumn însângerat.

Era stânjenitor și totuși minunat să fie smulsă de pe punte și învârtită de femeia mai vânjoasă, care chiuia de bucurie.

— Ahoi, *Paragon*! strigă *Vivacia* cu disperare. Acolo, pe corabia aia, e la bordul ei. Îl vor ucide, *Paragon*, îl vor ucide!

Arăta cu degetul, cu frenezie, dar zadarnic. Ancora abia i se ridica din mâl.

Strigătele ei ajunseră și la *Marietta*, și la *Bufonul*. Althea văzu cele două corăbii schimbându-și cursul către *Vivacia*, ca să urmărească împreună vasul singuratic, în goană către adăpostul oferit de flotă.

Dar *Paragon* pornise deja într-acolo și voința sa de corabie vie îl purta mai repede decât vântul din pânze. Căpăta o viteză nefirească. Până și echipajul *Vivaciei*, deprins cu corăbiile vii, izbucni în strigăte de uimire la trecerea lui. Althea îl întrezări pe Brashen, în fugă pe punte, cu Clef pe urmele sale. La vederea lui, inima păru să-i învie în piept. Pe urmă *Paragon* îi lăsă în urmă, *Vivacia* arătându-i pupa. Althea îl urmărea cu privirea, încremenită de bucurie.

Echipajul împuținat al *Vivaciei* trecuse la treabă imediat ce auzise că i-a fost răpit căpitanul. Toți cei care se puteau mișca se repeziseră să ridice ancora și să înalțe pânzele. Pe moment, nimeni nu lua în seamă morții presărați pe punte. Răniții în stare s-o facă se ridicară împleticindu-se, ca să dea o mână de ajutor. Malta, nevătămată, dar evident zdruncinată, hoinărea îndurerată printre morții învălmășiți. Wintrow preluase comanda de la Jola, ce părea răvășit. Etta părea să fie pretutindeni, ajutând și zorind pe toată lumea.

— Althea! strigă Jek, scoțând-o din transă. Mișcă-te!

Jek li se alăturase deja oamenilor de la ancoră.

— După el! Althea își uni strigătele cu ale lui Wintrow. *Paragon* nu trebuie să-i înfrunte singur!

Înainte de a scoate ancora în întregime din apă, *Vivacia* prindea viteză.

34

ELIBERĂRI

— Puțin îmi pasă de Kennit! tună Brashen. Întoarce-te după Althea!

— Deocamdată ea e în siguranță acolo unde e! strigă sfidător *Paragon*. Trebuie să-l iau pe Kennit înapoi. Am nevoie de el.

Brashen strânse din dinți. Atât de aproape pentru o clipă și apoi trecuseră unul pe lângă altul. Nevoia de a o vedea pe Althea și de a ști că e în siguranță îl rodea, însă corabia încăpățânată părea hotărâtă să-i ducă pe toți la moarte. De fiecare dată când Brashen începea să aibă încredere în el, *Paragon* îi nimicea speranțele. Sfida și cârma, și ordinele, gonind ca o săgeată după flota jamailliană fugară. Șarpele alb sărea și se afunda ca un delfin în spuma din fața corabiei. Pe puntea proră, Mama se sprijinea de copastie de parcă ar fi putut împinge corabia, făcând-o să meargă mai repede. Amber stătea dreaptă, semeață, vântul biciuindu-i părul. Privea cu ochi mari, de parcă ar fi ascultat o muzică din depărtare.

— Măcar încetinește, se rugă Brashen. Lasă celelalte corăbii să ne-ajungă. Nu e nevoie să-nfruntăm singuri toată flota jamailliană.

Dar *Paragon* continua să gonească orbește. Brashen bănuia că șarpele alb îl călăuzește într-un fel sau altul.

— Nu pot zăbovi. Îl vor ucide, Brashen. S-ar putea să-l omoare chiar în clipa asta. Nu trebuie să moară departe de mine.

Tonul galionului era amenințător. Brashen simți pe neașteptate o atingere ușoară pe încheietura mâinii. Se uită în jos și o văzu pe mama lui Kennit lângă el. Ochii ei de un alabastru palid țintuiră ochii lui negri, spunând toate cuvintele pe care limba ei nu le mai putea rosti. O rugăminte atât de mișcătoare nu putea fi refuzată. Brashen clătină din cap, nu către ea, ci ca o recunoaștere a propriei neghiobii.

— Atunci să mergem! îi strigă corabiei, pe neașteptate. Avântă-te orbește înainte. Hrănește odată pentru totdeauna nebunia care te îmboldește.

— Așa cum trebuie să fac! ripostă *Paragon*.

— Așa cum trebuie să facem toți, încuviință Amber cu voce scăzută.

Brashen se întoarse spre ea, bucuros că are o nouă țintă.

— Bănuiesc că ăsta e destinul pe care l-ai prevestit, o provocă înciudat.

Ea îi răspunse cu un zâmbet diafan.

— O, da, într-adevăr, îi făgădui. Și nu doar destinul lui *Paragon*. Al meu. Și al tău. Și al întregii lumi, adăugă cu un gest larg.

*

Kennit nu se aflase niciodată într-un loc mai îngrozitor. Fără cârjă și fără arme, stătea pe punte, în vreme ce năierii treceau pe lângă el, văzându-și nepăsători de treburile lor. Puținii săi oameni ajunși la bord împreună cu el erau leșuri însângerate. Nu-i era de niciun folos să se simtă satisfăcut de numărul de jamaillieni pe care-i luaseră cu ei. Satrapul era un morman mototolit în spatele lui. Nu era rănit, doar leșinat. Kennit însuși era bătut măr, dar nu sângera.

Stătea pe puntea deschisă, în apropiere de dunetă. Ca să-și vadă paznicii ar fi trebuit să se uite în sus. Refuza s-o facă. Se săturase de fețele lor rânjite, de zâmbetele lor batjocoritoare. Le făcuse o mare plăcere să-i smulgă cârja, lăsându-l să cadă. Cizmele lor îi îndureraseră coastele. Neașteptata schimbare a sorții sale

îl năucise la fel de mult ca rănile. Unde îi dispăruse norocul? Cum i se putuse întâmpla una ca asta lui, Regelui Kennit al Insulelor Piraților? Cu numai câteva clipe înainte, îl avusese pe Satrapul întregii Jamaillii captiv în mâinile sale și semnase un tratat care îi recunoștea titlul. Își simțise destinul, îl atinsese pentru o scurtă vreme. Și acum iată-l. Din copilărie nu mai fusese atât de neajutorat și de înfrânt. Își alungă gândul ăsta. Lucrurile ar fi luat o cu totul altă întorsătură dacă Wintrow și Etta l-ar fi urmat, așa cum ar fi trebuit. Curajul și încrederea lor în norocul lui ar fi trebuit să fie pe măsura curajului și a încrederii lui. Avea să le-o spună când aveau să-l salveze.

Îl simți pe Satrap foindu-se în spatele lui, trezit din leșin. Gemu ușor. Kennit îl înghionti delicat cu cotul.

— Liniște, îi spuse pe șoptite. Saltă-te în capul oaselor. Încearcă să pari sigur pe tine. Cu cât mai mult îți recunoști slăbiciunea, cu atât mai mult te vor face să suferi. Am nevoie de tine întreg.

Preaînaltul Satrap al întregii Jamaillii se ridică în capul oaselor, fornăi și se uită cu teamă în jur. Pe punte, năierii se agitau în jurul lor cu pași răsunători, hotărâți să-și facă vasul să prindă mai multă viteză. Îi păzeau doi oameni, unul cu un cuțit lung și altul cu o bâtă scurtă periculoasă. Kennit își avea brațul stâng încă amorțit după ultima întâlnire cu ea.

— Sunt pierdut. Totul e pierdut.

Satrapul se legăna.

— Încetează! șuieră Kennit. Și continuă cu voce joasă: Când te tângui și gemi, nu gândești. Uită-te în jur. Acum mai mult decât oricând trebuie să fii Satrapul întregii Jamaillii. Dacă vrei să fii tratat ca un rege trebuie s-arăți ca un rege. Îndreaptă-ți spatele. Fii atent la orice și arată-te ultragiat. Poartă-te ca și cum ar sta în puterea ta să-i omori pe toți.

Kennit își urmase deja propriul sfat. Se gândea că, dacă jamaillienii l-ar fi luat pe Satrap ca să scape de el, l-ar fi ucis fără întârziere. Încă mai trăiau amândoi, ceea ce însemna că viața Satrapului avea o anumită valoare pentru jamaillieni. Dacă era

așa și dacă Satrapul îi era cât de cât recunoscător, poate c-ar fi putut să-i salveze și lui viața. Kennit își adună toată forța în glas. Își puse toată puterea de convingere în ceea ce șoptea:

— Nu vor scăpa nevătămați după ce s-au purtat așa cu noi doi. În clipa asta, corăbiile mele ne urmăresc. Uită-te la răpitorii noștri și gândește-te cum o să-i ucizi.

— Încetul cu încetul, spuse Satrapul cu voce încă tremurătoare. Vor muri încet, continuă cu glas mai ferm, vor avea timp din belșug ca să-și regrete prostia.

Cosgo izbuti să-și îndrepte spatele. Își înfășură mantia stacojie mai strâns în jurul trupului și îi fulgeră pe paznicii lor cu privirea. Furia îl avantaja, reflectă Kennit. Îi ștergea de pe față teama și aerul copilăresc.

— Nobilii mei s-au întors împotriva mea. Vor plăti pentru trădare. Și ei, și familiile lor. Le voi dărâma vilele, le voi tăia pădurile, le voi arde holdele. Vor suferi pentru asta până la a zecea generație. Le știu numele.

Un paznic îi auzise. Îl îmbrânci pe Satrap disprețuitor cu piciorul.

— Gura. O să fii mort înainte de-a se încheia ziua. I-am auzit vorbind. Vor doar s-aștepte până ce vor fi de față cu toții. O numesc legare cu sânge. Rânji, arătându-și dinții de năier. Și tu la fel, „Rege" Kennit. Poate mă vor lăsa s-o fac eu. Blestemații tăi de șerpi mi-au ucis doi prieteni.

— KENNIT!

Părea să fi fost vocea vântului însuși, strigătul unui zeu ultragiat. Paznicul batjocoritor se răsuci în loc ca să se uite spre pupă. Un fior cumplit îl străbătu pe Kennit. El n-avea nevoie să se uite. Era vocea corabiei lui moarte, îl chema să i se alăture. Se strădui să se salte în picioare, dar fără cârjă îi era greu.

— Ajută-mă să mă ridic! îi porunci Satrapului.

Probabil că, în orice altă împrejurare, tânărul de sânge regal ar fi refuzat să se supună unei astfel de porunci, dar numele piratului încă mai zăbovea în urechile tuturor. Cosgo se grăbi să se ridice și îi întinse lui Kennit o mână. Chiar și năierii de pe

punte își încetiniseră mișcările ca să privească în urmă. Pe fețele unora se citea groaza. Kennit izbuti să stea în picioare sprijinindu-se de umărul firav al Satrapului și căută cu priviri frenetice corabia fantomă.

O găsi, se apropia cu iuțeală de tribordul lor.

Incredibil, era *Paragon*, preschimbat de moarte într-un tânăr. Un șarpe de un alb fantomatic se zbenguia în fața corabiei. Mai iute decât vântul, nefiresc de iute, corabia vie ajunse alături de ei. Încununând coșmarul, mama lui stătea pe puntea proră, cu părul alb fluturându-i în vânt. Îl văzuse. Întinse spre el o mână rugătoare. Lângă ea stătea o zeiță de aur și un mort conducea echipajul. Pentru o clipă, limba lui Kennit se lipi de cerul gurii. Stafiile trecutului său veneau incredibil de repede, mai întâi din travers și apoi virând spre corabia jamailliană.

— Kennit! tună din nou vocea. Vin pentru tine! *Paragon* își puse în glas o furie rece. Predați-mi-l pe Kennit! Vă poruncesc! E al meu!

— Predați-vă!

Vocea *Vivaciei* despică văzduhul venind dinspre babord. Kennit nu putea s-o vadă, dar știa că e aproape. Inima îi tresări dureros în piept. Ea putea să-l salveze.

— Predă-te, corabie jamailliană, sau te scufundăm!

Corabia jamailliană era încolțită. Deși căpitanul porunci cu disperare să fie slăbite pânzele, nu izbuti s-o încetinească destul de repede. *Paragon* se îndrepta cu îndrăzneală către prora ei. Corabia jamailliană viră, dar numai atât nu era de-ajuns. Cu un înfiorător zgomot de despicare, urmat de gemetele scândurilor deformate, se înclină spre *Paragon*. Lemnul lui vrăjitor absorbi lovitura, dar din corabia jamailliană săriră așchii. Se roti, scăpată de sub control. Deasupra capetelor, velele fâlfâiau nebunește. Urmă o altă izbitură, un alt hârșâit, pe neașteptate, când *Vivacia* lovi în partea opusă. Era o manevră nechibzuită, una care ar fi putut scufunda toate cele trei corăbii. Întreruperea avântului cu care înaintau le făcu pe toate să se rotească încet. Pe toate punțile, năierii țipară îngroziți. Greementele amenințau să li se

încâlcească. De o parte și de alta, *Marietta* și *Bufonul* trecură pe lângă ele, ca să țină pe loc flota care se apropia.

Puntea de sub Kennit încă se mai cutremura în urma izbiturilor, când ambele corăbii vii își aruncară parâmele de abordaj. Oamenii lor năvăliră, sărind peste copastie din ambele părți. În jur izbucni zgomotul luptei, la care se adăugară strigătele lui *Paragon* și ale *Vivaciei*. Chiar și șarpele prinse să trâmbițeze. Răpitorii lor se văzură pe neașteptate nevoiți să-și apere propriile vieți.

— Satrapule! Trebuie să-ncercăm s-ajungem la *Vivacia*. Kennit continua să se țină strâns de umărul lui Cosgo și îi striga la ureche. Te călăuzesc eu, spuse cu hotărâre, ca nu cumva cârja lui vie să-ncerce să plece de una singură.

— Omorâți-i!

Urletul căpitanului jamaillian se înălță deasupra zgomotelor luptei. Era strigătul furios al unui om disperat.

— Din porunca lordului Criath, nu trebuie să-i lăsăm să-i ia în viață. Omorâți-i pe Satrap și pe regele piraților. Nu-i lăsați să scape!

*

Pe puntea *Vivaciei*, leșurile continuau să zacă învălmășite, cu sângele închegându-li-se în mărgele rostogolite pe lemnul călăfătuit. Alunecai la fiecare pas. Năierii care se agitau cu disperare, mâinile rugătoare întinse de răniți și legănarea tot mai puternică a punții transformaseră într-un coșmar drumul Maltei către locul unde căzuse Reyn. Avea senzația că, stângace și singură, merge prin haos și nebunie către sfârșitul lumii. Piratii treceau pe lângă ea în goană, dând ascultare ordinelor strigate de Wintrow. Ea nici măcar nu le auzea. Reyn bătuse atâta drum în căutarea ei și ea fusese atât de lașă, încât nu-i adresase nici măcar un singur cuvânt. Știa că o să sufere când o s-o respingă și se temea de acea suferință atât de mult, încât n-avusese nici măcar curaj să-i mulțumească. Acum se temea că e în căutarea unui mort.

Reyn zăcea cu fața în jos. Trebuia să dea deoparte un bărbat căzut deasupra lui. Era greu. Trase de leș zadarnic, în timp ce,

în jurul ei, întreaga lume plecase într-o goană nebună să-l salveze pe Kennit. Nimeni nu veni s-o ajute, nici fratele ei, nici mătușa ei. Trăgea de mort suspinând fără lacrimi, cu răsuflarea tăiată. Auzi cele două corăbii vii strigând una la alta. Năierii grăbiți o ocoleau, fără să se sinchisească de truda ei. Căzu în genunchi în sânge, își propti umărul în bărbatul mort și îl împinse de deasupra lui Reyn.

Oroarea astfel dezvăluită îi tăie răsuflarea. Sângele se îmbibase în hainele lui Reyn și băltea în jurul lui. Era întins în sânge, înfiorător de neclintit.

— Oh, Reyn! Oh, dragostea mea!

Cu voce răgușită, rosti cuvintele care trăiseră în inima ei, neștiute, încă de când împărțiseră prima cutie-cu-vis. Fără să se sinchisească de sânge, se aplecă să-l îmbrățișeze. Era cald încă.

— N-a fost să fie, murmură suspinând și legănându-l. N-a fost să fie.

Era ca și cum și-ar fi pierdut din nou casa și familia. Înțelese brusc că numai și numai în brațele lui ar fi putut redeveni Malta. Odată cu el mureau tinerețea, frumusețea și visurile ei.

Îl răsuci cu delicatețe, de parcă el încă ar mai fi putut să simtă durerea. Voia să-i vadă pentru o ultimă oară fața, să se uite în ochii lui arămii, chiar dacă acei ochi n-aveau s-o privească. Doar asta își mai dorea de la el acum.

Mâinile îi erau pline de sângele lui când îi desprinse vălul de gulerul cămășii. Se folosi de amândouă mâinile ca să-l salte și să i-l îndepărteze de pe față. Vălul se desprinse încet, lăsând în urmă o dantelă din sânge întipărită pe un chip vlăguit. Malta o șterse cu tandrețe, folosindu-și tivul mantiei. Se aplecă și îi sărută gura neclintită, buze peste buze, nu în vis, fără vreun văl între ele. Era vag conștientă că lumea strigătelor de navigatori și a zgomotelor de luptă ajunsese să-i înconjoare din toate părțile. Nu-i păsa. Viața ei se oprise acolo. Îi urmări linia solzilor de pe frunte; sub vârful degetului ei, pielea zgrunțuroasă părea un lănțișor lucrat cu migală.

— Reyn, șopti ea. Reyn al meu.

Ochii lui se întredeschiseră, ca două linii cu sclipiri arămii. Încremenită, ea îl privi clipind de două ori, apoi ridicându-și pleoapele. Se uită în sus, la ea, mijindu-și ochii. Icni de durere, ducându-și mâna dreaptă la mâneca stângă udă.

— Sunt rănit, spuse năucit.

Malta se aplecă mai mult către el. Bătăile propriei inimi îi erau tunete în urechi. Abia dacă-și auzea propriile cuvinte.

— Reyn, nu te mișca. Sângerezi foarte tare. Lasă-mă să văd ce e cu tine.

Cu o pricepere pe care nu o simțea, începu să-i descheie cămașa. N-avea să-ndrăznească să spere, nu spera nimic, nu, nu cuteza nici măcar să se roage, și cu atât mai puțin să spere că el va trăi, că o va iubi. Erau speranțe prea mari. Mâinile ei tremurătoare nu puteau să descheie nasturii.

Îi sfâșie cămașa și i-o desfăcu larg, așteptându-se să vadă un dezastru.

— Ești întreg! exclamă. Lăudat fie Sa pentru viață!

Minunându-se, își trecu mâna peste pieptul lui neted, de culoarea bronzului. Solzii care-l acopereau îi unduiau sub palmă și străluceau în lumina slabă a soarelui iernii.

— Malta?

O privi din nou cu ochi mijiți, ca și cum abia atunci ar fi izbutit să vadă cine a îngenuncheat deasupra lui. Mâna lui dreaptă însângerată prinse amândouă mâinile ei, îndepărtându-le de el în timp ce îi țintuia fruntea cu privirea. Ochii i se măriră și lăsă mâinile ei să cadă. Malta simți rușinea și suferința pârjolind-o, dar nu-și întoarse capul. Ca și cum n-ar fi putut rezista imboldului, Reyn ridică o mână. Dar nu-i atinse obrazul, cum sperase ea. Degetele i se duseseră drept la cicatricea ei umflată și o urmăriră prin păr. Lacrimile ardeau ochii Maltei.

— Încoronată, murmură el. Dar cum e cu putință? Cu creastă, aidoma reginei Străbunilor din tapiseriile străvechi. Solzii tocmai încep să devină stacojii. Oh, frumoasa mea, doamna mea, regina mea, Tintaglia a avut dreptate. Ești singura potrivită să fie mama unor copii ca aceia pe care-i vom aduce pe lume.

Cuvintele lui n-aveau sens, dar ei nu-i păsa. Fața lui spunea că o vrea, că o venerează. Ochii lui îi scrutau chipul cu uimire și încântare.

— Și sprâncenele tale, și buzele. Începi să ai solzi. Ajută-mă să mă ridic, îi ceru. Trebuie să te văd toată. Trebuie să te țin în brațe ca să mă conving că asta e realitatea. Am venit de-atât de departe și te-am visat atât de des.

— Ești rănit, protestă ea. E atât de mult sânge, Reyn...

— Nu prea mult dintr-al meu, așa cred. Își duse o mână într-o parte a capului. M-a năucit o lovitură. Și o sabie mi s-a înfipt în partea de sus a brațului stâng. Însă, altceva... Se mișcă încet, gemând. Pur și simplu, mă doare peste tot.

Își săltă tălpile, se ridică în genunchi și, încetul cu încetul, izbuti să stea în picioare. Malta se ridică odată cu el, sprijinindu-l. Își înălță o mână ca să se frece la ochi.

— Vălul meu! exclamă pe neașteptate.

Pe urmă se uită în jos, la ea. Malta n-ar fi crezut că o față omenească poate radia o asemenea bucurie.

— Așadar, te măriți cu mine? o întrebă cu neîncredere și încântare deopotrivă.

— Dacă mă vrei așa cum sunt.

Stând dreaptă, Malta alese adevărul. Nu-l putea lăsa să se-avânte orbește, fără să aibă habar ce ar fi putut alții să șușotească mai târziu pe seama soției lui.

— Reyn, mai întâi trebuie să știi mai multe despre mine.

În clipa aceea, *Vivacia* strigă ceva despre predare. O clipă mai târziu, o izbitură cumplită îi trânti pe amândoi din nou pe punte. Reyn țipă de durere, dar se rostogoli ca s-ajungă deasupra ei, protejând-o. În timp ce o prindea în brațe, corabia se cutremură sub ei. Rămase întins lângă ea, ținând-o strâns cu brațul teafăr și adunându-și puterile ca să-i apere pe amândoi de loviturile întregii lumi. În vreme ce glasurile năierilor se amestecau într-un vacarm și văzduhul se umplea de noi zgomote de luptă, strigă la urechea ei:

— Singurul lucru pe care trebuie să-l știu e că acum ești a mea.

*

Wintrow știa cum să comande. În toiul a tot ce se petrecea și în vreme ce se străduia să-i ducă ordinele la îndeplinire aidoma tuturor celorlalți, Althea înțelegea care le e rațiunea. Mai înțelegea și altceva, ceva mai important decât aprobarea ei pentru ceea ce el cerea să se facă pe punte. Echipajul avea încredere în el. Jola, secundul, nu-i punea la îndoială nici priceperea, nici dreptul de a trece la comandă în lipsa lui Kennit. N-o făcea nici Etta. *Vivacia* se lăsa pe mâna lui fără șovăire. Geloasă, Althea era conștientă de schimbul de gânduri dintre *Vivacia* și Wintrow. Se scurgea pe lângă ea lin, ca apa. Fără niciun efort, își trimiteau încurajări și informații. Nu o lăsau pe dinafară; totul trecea pur și simplu pe lângă ea, aidoma discuțiilor dintre adulți pe lângă urechile unui copil.

Băiatul-preot, mărunțel și subțirel în copilărie, devenise un tânăr zvelt, dar energic, care dădea ordine cu vocea puternică a unui bărbat. Althea știa, cu un brusc sentiment de vinovăție, că propriul ei tată nu văzuse în Wintrow posibilitatea unei asemenea schimbări. Altminteri Ephron Vestrit s-ar fi opus, n-ar fi lăsat-o pe Keffria să-l trimită la mănăstire. Nici tatăl lui nu intenționase să-l folosească decât drept un soi de înlocuitor vremelnic, până ce avea să-i mai crească fiul mai mic și mai curajos. Doar Kennit văzuse adevărul și îl încurajase să-și folosească talentul înnăscut. Kennit siluitorul fusese, pe de altă parte, conducătorul aproape venerat de Wintrow, mentorul care îi dăduse puterea de a-și ocupa locul cuvenit pe punte și de a conduce corabia.

Gândurile alergau prin mintea Altheei la fel de iute ca vântul care umfla pânzele, călcând peste sentimentele ei, așa cum călcau tălpile goale ale năierilor pe punțile *Vivaciei*. Își revărsă toată forța urii trăgând de o parâmă. Îl ura pe Kennit, îi era scârbă de el. Încă mai mult decât tânjea să-l omoare, simțea nevoia să-l demaște. Voia să-i smulgă dragostea și loialitatea discipolilor, așa cum el îi smulsese demnitatea și intimitatea trupului. Voia să-i facă și ea ceea ce îi făcuse el: să-i ia ceva pe care n-avea să-l mai recapete niciodată. Să-l schilodească într-un mod care n-avea

nicio logică. Nu voia să sufere nici nepotul, nici corabia ei. Dar, oricât de dragi i-ar fi fost ei amândoi, Althea nu putea să treacă peste ceea ce îi făcuse Kennit.

O durea încă şi mai rău acum, când ştia că Brashen trăieşte. De fiecare dată când îl întrezărea pe puntea lui *Paragon*, bucuria care tresălta în ea era mânjită de groază. Gândindu-se că îi va povesti totul îşi întina bucuria cu care aştepta revederea. Oare Brashen avea să-nţeleagă pe deplin? Althea nu ştia exact de ce se teme cel mai mult: că Brashen o să se-nfurie, ca şi cum Kennit i-ar fi furat-o, că o s-o respingă, considerând-o pângărită, sau că o să treacă siluirea cu vederea, ca pe o întâmplare nefericită pe care ea trebuie s-o dea uitării. Fiindcă nu ştia cum o să reacţioneze el, o cuprinse brusc teama că nu-l cunoaşte deloc. Dragostea fără rezerve şi încrederea dintre ea şi Brashen erau, într-un anumit fel, încă la început. Puteau să îndure greutatea acelui adevăr? Furia prinse să clocotească mai tare în ea când se întrebă dacă ceea ce-i lega pe ei doi nu cumva fusese nimicit de Kennit.

Pe urmă nu mai avu timp să mediteze. Erau alături de corabia jamailliană. Auzi un zgomot cumplit când aceasta se ciocni de ceva. Probabil de *Paragon*, se gândi, brusc îndurerată. Sărmana corabie nebună se aruncase în luptă de dragul lui Kennit. Corabia jamailliană se contura din ce în ce mai mare, mai aproape şi...

— Ţineţi-vă bine! strigă cineva.

O clipă mai târziu, Althea ştiu că fusese o avertizare, numai că deja căzuse pe punte. Se rostogolea şi aluneca simţind străfulgerarea furiei în tot trupul. Cum îndrăznea Wintrow să-i pună corabia astfel în primejdie? Apoi, prin carnea atinsă de lemnul-vrăjitor, simţi înverşunarea cu care pornise *Vivacia* în urmărire, înverşunarea cu care dorea capturarea vasului jamaillian. Ea alese primejdia. Wintrow făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca s-o micşoreze.

Althea se izbi de un leş. Cutremurându-se, se rostogoli şi izbuti să se ridice. Corabia jamailliană era tot atât de aproape ca un doc. O văzu pe Etta sărind de pe o punte pe alta cu o sabie

în mână. Oare Wintrow sărise primul? Nu-l vedea nicăieri. Înșfăcă sabia pe care mortul încă o mai strângea în mâini.

O clipă mai târziu, tălpile ei atingeau puntea jamaillienilor. De jur împrejur se purta o luptă prea învălmășită ca să poată înțelege ceva. Unde era nepotul ei? Un năier jamaillian se repezi să-nfrunte sabia ei tremurătoare. Althea îi pară cu stângăcie primele două încercări de a o ucide. Pe urmă, de undeva, apăru o altă sabie, care crestă pieptul bărbatului. El se răsuci cu un țipăt și se îndepărtă împleticindu-se.

Jek era deodată alături de ea, rânjind nebunește, așa cum făcea în fața oricărui pericol.

— Crezi că, dacă-l salvez pe Satrap, mă ia de nevastă? Mă visez satrapesă sau cum s-o fi chemând.

Înainte de a apuca Althea să-i răspundă, ceva zgudui puntea de sub ea. Se agăță de Jek.

— Ce-a fost asta? spuse, întrebându-se dacă flota jamailliană obișnuia să-și întrebuințeze catapultele împotriva propriilor corăbii blocate.

Strigătul îngrozit al unui năier jamaillian îi oferi răspunsul:

— Căp'tane, căp'tane, blestematul de șarpe ne-a smuls cârma! Luăm apă!

— Am face bine să luăm ce ne trebuie și să plecăm de pe albia asta, propuse Jek, veselă.

Se aruncă în încăierare fără să atace pe cineva anume, doar tăindu-și drum prin învălmășeală. Althea mergea doar cu un pas în urma ei, nefăcând cu mult mai mult decât să-i apere spatele.

— Cred c-am văzut-o pe Etta... ah, am ajuns! exclamă Jek. Pe răsuflarea lui Sa și pe boașele lui El! înjură apoi. Au căzut amândoi și sunt plini de sânge.

*

Căpitanul jamaillian își deprinsese oamenii să i se supună fără cârtire. Era de admirat, atât timp cât așa ceva nu ți se întorcea împotrivă. Supunerea deplină se citea în ochii tuturor când îl înconjurară pe Kennit. Aveau să-i ucidă pe amândoi, fără șovăire. Era clar că Satrapul trebuia fie să se afle sub controlul lor,

fie să moară. În ochii piratului, valoarea lui Cosgo crescu brusc. Avea să-l păstreze în viață și sub controlul său. Era clar că astfel reprezenta cea mai mare amenințare pentru jamaillieni, adică avea cea mai mare valoare. Țînuseră piept atacului șerpilor și riscaseră totul ca să-l captureze. Kennit avea să-l ia înapoi, iar ei aveau să-l plătească mai scump decât și-ar fi putut imagina vreodată. *Vivacia* era alături; nu trebuia decât să-i țină la distanță câteva minute, până ce veneau Etta și Wintrow să-l salveze.

— Treci în spatele meu! îi porunci Satrapului, împingându-l cu brutalitate înapoi.

Se sprijini cu o mână de dunetă ca să nu-și piardă echilibrul. Trupul lui era scut pentru înfricoșatul Magnadon. Cu mâna liberă, Kennit își smulse mantia. Pară atacul primului om aruncându-i mantia în jurul sabiei și împingând-o într-o parte. Încercă s-o înșface smulgând-o din strânsoarea atacatorului, dar îi alunecă dintre faldurile mantiei grele.

Al doilea atacator era un om masiv, corpolent, mai degrabă măcelar decât spadasin. Fără subtilități sau trucuri, făcu un pas înainte și sabia lui grea îl străpunse pe Kennit, împlântându-se apoi în Satrap. Lama îi pironi laolaltă.

— I-am dat gata pe amândoi! exclamă, încântat.

Cămașa dungată a ucigașului său era pătată de grăsime, observă Kennit, șocat. Omul își smulse sabia din ei și se răsuci pe călcâie ca să-nfrunte abordorii. Piratul și Satrapul căzură împreună.

Chiar în timp ce se prăbușea, lui Kennit nu-i venea să creadă. Așa ceva nu se putea întâmpla, lui nu i se putea întâmpla. Un țipăt subțire, de șoarece încolțit, se înălță din spatele lui. Țipătul coborî și deveni durere. Durerea se sparse în el și i se răspândi în tot trupul. Era albă, insuportabil de albă, și atât de puternică, încât nici măcar nu era nevoie să țipe. După un timp care i se păru foarte lung, puntea îi opri căderea. Ambele mâini i se încleștară de mijloc. Sângele i se scurgea printre degete. O clipă mai târziu, îi simți gustul, gustul propriului sânge, sărat și dulce în gură. Îl mai simțise; lui Igrot îi plăcea să-l lovească adesea cu

dosul palmei. Gustul sângelui, întotdeauna vestitorul unei dureri mai mari.

— *Paragon*, se auzi strigând cu răsuflarea tăiată, așa cum striga întotdeauna când durerea era de nesuportat. Sunt rănit, corabie. Sunt rănit.

— Continuă să răsufli, Kennit. Vocea firavă de la încheietura mâinii lui era stăruitoare, aproape copleșită de panică. Rezistă. Ei vin, sunt aproape aici. Răsuflă.

Talisman prost. Răsufla. Nu era așa? Se uită în jos, nefericit. La fiecare răsuflare chinuită, împroșca sânge printre buze. Cămașa lui albă, elegantă, era distrusă. Etta trebuia să-i facă alta. Își gusta sângele, îi simțea mirosul. Unde era *Paragon*? De ce nu-i lua durerea? Încercă să-l cheme rostind cuvintele pe care i le spunea el cândva.

— Stai liniștit, băiete, își șopti sieși, așa cum făcea întotdeauna *Paragon*. Stai liniștit. O iau eu în locul tău. Dă-mi-o toată. Tu doar ai grijă de tine.

— E viu! strigă cineva.

Kennit se uită în sus, spre cel care vorbise, sperând să fie salvat. Dar fața care se uita în jos la el era a unui jamaillian.

— Flad, neisprăvitule! Nici măcar nu l-ai omorât.

Practic, jamaillianul își înfipse sabia ascuțită în pieptul lui Kennit, apoi o scoase.

— De data asta l-am terminat!

Satisfacția din glasul lui îl urmă pe Kennit jos, în beznă.

*

Ajunseseră prea târziu. Wintrow își urlă durerea și îl ucise pe omul care tocmai îi omorâse căpitanul. O făcu fără să se gândească și fără nicio remușcare. Echipajul de pe *Vivacia* care îl urmase lăsă un loc liber în jurul lor în vălmășagul de pe punte. Etta se avântă pe lângă Wintrow și se opri în genunchi, lângă Kennit. Îi atinse fața, pieptul.

— Respiră! Respiră! strigă cu o bucurie izbitoare. Ajută-mă, Wintrow, ajută-mă! Trebuie să-l ducem înapoi, pe *Vivacia*. Încă îl mai putem salva.

El știa că Etta se înșală. Era mult prea mult sânge, sânge negru, gros, și încă mai izvora din Kennit. Nu-l puteau salva. Cel mai bun lucru pe care-l puteau face pentru el era să-l ducă să moară acasă; și pentru asta era nevoie să se miște repede. Se aplecă și-și puse brațul căpitanului său peste umeri. Etta trecu în cealaltă parte a lui Kennit, vorbindu-i încet tot timpul. El nu țipă de durere când îl ridicară, ceea ce îi adeveri lui Wintrow bănuiala că ajunsese în pragul morții. Era nevoie să se grăbească. Jamaillienii bătuseră în retragere, dar nu pentru multă vreme.

Sub Kennit era Satrapul. În timp ce-l ridicau pe pirat, Cosgo reveni la viață zvârcolindu-se, țipând și făcându-se ghem.

— Nu, nu, nu! Nu mă ucideți, nu mă ucideți! bolborosi.

În mantia lui bogată, arăta ca un copil ascuns sub pături.

— Ce pacoste, murmură Wintrow pentru sine.

Apoi își mușcă limba, nevenindu-i să creadă că spusese așa ceva. Când porniră cu Kennit către *Vivacia*, strigă către echipaj:

— Să-l ia cineva pe Satrap!

Venind de la marginea grupului, Jek trecu pe lângă el dintr-un salt. Se aplecă, îl prinse pe Satrap în brațe, apoi și-l aruncă pe umăr.

— Să mergem, spuse, neluând în seamă țipetele lui.

Althea era alături de ea, amenințându-i cu o sabie pe jamaillienii care se apropiau și păzindu-i spatele.

Wintrow prinse o strălfulgerare a ochilor ei negri și furioși. Încercă să nu se sinchisească. Trebuia să-l ducă pe Kennit înapoi, pe puntea lui. Ar fi dorit ca Althea să poată înțelege că, în ciuda a ceea ce-i făcuse ei Kennit, între căpitan și el continua să existe o legătură. Își dorea să poată înțelege și el însuși. Traversară puntea aproape în fugă. Picioarele lui Kennit, cel teafăr și cel de lemn, li se târau în urmă, mâzgălind puntea cu sângele lui. Când trecură peste copastie, cineva îi ajută, săltând picioarele căpitanului.

— Plecăm! îi strigă Wintrow lui Jola, imediat ce Althea și ceilalți reveniră pe puntea lor.

Se întoarseră să-i ciopârțească pe jamaillienii care, sperând să-l recupereze pe Satrap, sau măcar leșul lui, se străduiau să-i abordeze. Corăbiile începură să se depărteze una de cealaltă. Un jamaillian furios sări și căzu în golul din ce în ce mai larg dintre ele. Vasul jamaillian se clătina. Șarpele le distrusese cârma, iar apa le inunda rapid calele. Același șarpe le privea lacom corabia, stând chiar sub barca pe care încercau s-o coboare. Wintrow își îndreptă privirea în altă parte.

— Wintrow! Adu-mi-l pe Kennit! strigă *Vivacia*. Apoi, încă și mai tare: *Paragon Paragon*, îl avem! Kennit e aici!

Wintrow schimbă o privire cu Etta. Piratul atârna tăcut între ei. Sângele îi picura din piept și băltea pe punte. Ochii Ettei erau măriți și negri.

— Mergem pe puntea proră, spuse încet Wintrow. Apoi strigă către echipaj: Îndepărtați-ne de corabia jamailliană! Se scufundă. Jola! Du-ne de-aici înainte să ne înconjoare flota.

— Pentru asta e un pic cam târziu! dădu Jek de știre veselă, în timp ce-l lăsa pe Satrap să cadă în picioare pe punte.

Althea îl prinse de braț ca să nu se prăbușească. În timp ce un asemenea ultragiu îi tăie răsuflarea lui Cosgo, Jek îi sfâșie cămașa. Îi cercetă rana întunecată din care sângele se prelingea încet în josul burții.

— Nu cred c-a nimerit nimic important. Kennit a murit în locul tău. Mai bine du-te jos și întinde-te până când va avea cineva timp să se-ngrijească de tine. Jek își rupse cu nepăsare o bucată din fustă și i-o întinse. Uite. Apasă asta pe rană. O să-ncetinească scurgerea sângelui.

Satrapul se uită la zdreanța pe care i-o îndesase în mână. Pe urmă se uită în jos, la rană. Lăsă cârpa să-i alunece dintre degetele fără vlagă și se împletici. Althea continuă să-l țină strâns, iar Jek îl luă de celălalt braț, clătinând din cap. Se uită la Althea rostogolindu-și ochii.

Althea privea în urma lui Wintrow. Brațul lui Kennit era pe umerii nepotului ei. Brațul lui Wintrow înconjura mijlocul piratului în timp ce-l târa împreună cu Etta. Althea își încleștă

fălcile. Omul ăla o siluise și totuși Wintrow își riscase viața ca să-l salveze.

Satrapul trase aer în piept gâfâind. Apoi:

— Malta! zbieră, ca un copil care strigă „mama". Sângerez. Mor. Unde ești?

Bună întrebare, se gândi Althea. Unde îi era nepoțica? Își plimbă pe punte privirea cercetătoare. Ochii i se opriră, uimiți. Malta și Reyn se străduiau, împreună, să ducă un pirat rănit sub punte. Reyn avea brațul stâng înfășurat într-un bandaj alb, gros. Nu purta văl, iar capul Maltei era descoperit. În lumina soarelui, cicatricea ei scânteia, roșie. O văzu întorcându-se și spunându-i câteva cuvinte lui Reyn, care dădu aprobator din cap, fără șovăire. Îl cuprinse cu un braț pe bărbatul pe care-l ajutau și-l duse sub punte, în timp ce Malta se îndrepta grăbită spre Satrap. Dar îi adresă primele cuvinte Altheei.

— Reyn spune că sunt frumoasă. Poți să crezi așa ceva? Știi ce-a spus despre mâinile mele? Că probabil mi se vor umple de solzi, așa, ca sprâncenele. Spune că, dacă mă frec ca să-ndepărtez pielea moartă, o să văd solzii stacojii începând s-apară dedesubt. Spune că sunt frumoasă.

Nepoata ei turuia întruna radiind de bucurie. Și poate ceva mai mult decât bucurie? Althea se aplecă spre ea, nevenindu-i să creadă. Reyn nu se înșela. Malta avea acum în ochi o strălucire specifică Tărâmului Ploilor Sălbatice. Uluită, Althea își duse o mână la gură.

Malta nu păru să observe. Își strecură brațul în jurul Satrapului, părând brusc îngrijorată.

— Ești rănit! exclamă, surprinsă. Am crezut că ești doar... oh, vai! Ei, haide, să te ducem jos și să vedem ce e cu rana asta. Reyn! Reyn, am nevoie de tine!

Ademenindu-l și lingușindu-l, îl călăuzi pe Satrapul Jamailliei, îndepărtându-l de ele.

Althea își luă ochii de la bărbatul fără mască din Tărâmul Ploilor Sălbatice, care se grăbea să răspundă la chemarea stăruitoare a nepoatei ei. O înghionti pe Jek, care se holba.

— Haide, îi spuse.

Plecară în goană spre puntea proră, pe urma sângerie lăsată de Kennit. Picăturile și bălțile de sânge i se păreau stranii. Pe urmă o izbi adevărul. Lemnul-vrăjitor îl refuza. Sângele lui Kennit rămânea deasupra lui, la fel cum se întâmplase cu tot sângele vărsat în acea zi. Althea încercă să priceapă ce putea să-nsemne. *Vivacia* îl respingea pe piratul muribund? Își simți brusc speranța renăscând.

Speranța i se preschimbă în groază când apa mării o împroșcă, doar o clipă mai târziu, cu putere, udând-o leoarcă.

— Asta a fost aproape! exclamă Jek.

Al doilea bolovan izbi coca *Vivaciei*. Lemnul tare răsună și corabia se cutremură. Althea se răsuci cu disperare, căutând o deschidere în cercul de corăbii care îi înconjura. Nu era niciuna. Și *Marietta*, și *Bufonul* erau prinse în capcană, dar încercau să spargă cercul, eliberându-se. O altă catapultă azvârli către ei un bolovan imens, în timp ce *Paragon* ocolea prora corabiei jamailliene, apărând astfel în întregime în fața ochilor Altheei.

*

— Etta, Etta.

Șoapta lui întretăiată ajunse cu greu la urechile ei.

— Da, dragul meu, sunt aici. St, st!

O altă împroșcătură legănă corabia.

— Te ducem la *Vivacia*. O să te refaci.

Îl strânse mai tare pe Kennit în vreme ce se grăbeau să-l poarte spre proră. Etta voia să-l atingă doar cu delicatețe, dar trebuia să-l ducă acolo. *Vivacia* putea să-i dea din puterea ei; Etta o știa, în ciuda disperării de pe fața înlemnită a lui Wintrow. Kennit avea să-și revină, trebuia să-și revină. Pierderea lui era un pericol care îndepărtă toate îndoielile din mintea și din inima ei. Ce conta pentru ea ce-i făcuse el altcuiva? Pe ea o iubise, o iubise așa cum nu mai fusese iubită niciodată.

— N-o să mă refac, draga mea.

Capul lui atârna, proptit în piept, și șuvițele părului de un negru strălucitor îi acopereau fața. Tuși ușor. Sângele țâșni. Etta

nu știa de unde găsește putere să vorbească. Șoaptele lui întretăiate erau disperate, stăruitoare.

— Iubirea mea. Ia talismanul din lemn-vrăjitor de la încheietura mâinii mele. Poartă-l până în ziua când i-l vei da fiului nostru. Lui Paragon. O să-i pui numele Paragon? O să porți talismanul?

— Desigur, desigur, dar tu n-ai să mori. St! Păstrează-ți puterile. Uite scara, e ultima parte grea, dragostea mea. Tu respiră, respiră. *Vivacia*! *Vivacia*, e aici. Ajută-l, ajută-l!

Oamenii din echipaj și Wintrow părură brutali când îl traseră în sus, pe puntea proră. Etta urcă dintr-o săritură și se grăbi să le-o ia înainte. Își smulse mantia și o întinse pe punte.

— Aici! le strigă celorlalți. Puneți-l aici.

— Nu! tună *Vivacia*.

Galionul se răsucise cât de mult putea, mai mult decât ar fi izbutit o ființă omenească. Își întinse brațele spre Kennit.

— Poți să-l ajuți. Etta voia s-audă corabia încurajând-o. N-o să moară.

Vivacia nu răspunse. Când întâlni privirea Ettei, ochii ei verzi erau tot atât de adânci ca oceanul. Avea neînduplecarea oceanului în privire.

— Dă-mi-l, repetă cu voce înceată.

În inima Ettei răsună un urlet mut. Aerul nu voia să-i iasă din plămâni. Întregul trup i se umplu de furnicături stranii, apoi îi amorți.

— Dați-i-l ei, încuviință.

Nu-și simți buzele mișcându-se, dar își auzi cuvintele. Wintrow și Jola îl ridicară pe Kennit, oferindu-i-l *Vivaciei*. Etta continuă să-i strângă mâna într-a ei când *Vivacia* îl luă în brațe, ca într-un leagăn.

— Oh, dragostea mea, jeli ea, când *Vivacia* îl primi.

Pe urmă galionul se întoarse și Etta se văzu nevoită să dea drumul mâinii lui.

Vivacia sălta trupul moale al lui Kennit la piept și îl lipi de ea. Capul ei mare se aplecă asupra lui. O corabie vie putea să

plângă? Pe urmă își înalță fruntea, azvârlindu-și spre spate părul ca pana corbului. Un alt bolovan îi lovi prora. Izbitura răsună în întreaga corabie.

— *Paragon*! strigă ea cu voce puternică. Grăbește-te, grăbește-te. Kennit e al tău. Vino să-l iei!

— Nu! Etta izbucni în plâns, neînțelegând. I-l dai dușmanului lui? Nu, nu, dă-mi-l mie înapoi!

— St! Așa trebuie să fie, răspunse *Vivacia* cu blândețe, dar cu glas ferm. *Paragon* nu e dușmanul lui. Îl redau familiei sale, Etta. Ai putea să te duci cu el, adăugă cu blândețe.

Paragon se apropia din ce în ce mai mult. Mâinile i se întindeau orbește către *Vivacia*.

— Aici, sunt aici, strigă ea, călăuzindu-l.

Era o manevră nebunească să aduci două corăbii atât de aproape, proră lângă proră, mai ales sub o ploaie de bolovani. Unul căzu, iar apa împroșcată le udă pe amândouă. Nu o luară în seamă. Mâinile lui *Paragon* se încleștară brusc de *Vivacia*, apoi ajunseră pe bâjbâite până la Kennit. Pentru o clipă lungă, cele două corăbii se legănară într-o îmbrățișare stranie, cu piratul între ele. Apoi, în tăcere, *Vivacia* puse trupul lui fără vlagă în brațele lui *Paragon*, care îl așteptau.

Stând lângă copastie, Etta văzu schimbarea de pe chipul tânăr al corabiei. Își prinse buza de jos între dinți, poate ca să nu-i tremure. Pe urmă îl ridică pe Kennit.

Ochii de un albastru palid ai lui *Paragon* se deschiseră în sfârșit. Se uită îndelung la fața piratului, sorbind-o din ochi cu o lăcomie adunată de-a lungul anilor. Apoi, încet, și-l aduse mai aproape. În îmbrățișarea galionului, Kennit aproape că părea o păpușă. Buzele corabiei se mișcară, dar Etta nu auzi nimic. Sângele din rănile lui Kennit dispărea cu iuțeală imediat ce atingea lemnul lui *Paragon*, absorbit imediat, fără să lase nici cea mai mică urmă. Pe urmă galionul se aplecă și-l sărută pe Kennit pe creștet cu o tandrețe incredibilă. În cele din urmă, *Paragon* își ridică privirea. Se uită la ea cu ochii lui Kennit și îi zâmbi, un

zâmbet a cărui tristeţe era de neîndurat şi în care totuşi îşi aveau locul împăcarea şi întregirea.

O femeie bătrână de pe puntea lui *Paragon* se întinse către Kennit. Lacrimile îi şiroiau pe faţă şi ţipa cu putere, dar fără cuvinte; tânguirea ei bolborosită era înfiorătoare. În spatele ei, un bărbat înalt, brunet, stătea cu braţele strâns încrucişate pe piept. Avea fălcile încordate şi ochii mijiţi, dar nu încerca să se amestece. Ba chiar înaintă şi ajută la susţinerea lui Kennit când *Paragon* îl puse în braţele întinse ale femeii. Cei doi îl întinseră cu delicateţe pe puntea corabiei vii.

— Acum e rândul tău, spuse pe neaşteptate *Vivacia*.

Întinse braţele spre Etta, care se lăsă cuprinsă în îmbrăţişare.

*

Undeva în întuneric, cineva bătea o tobă. Ritmul se tot schimba, puternic-suav, puternic-suav, şi se rărea, se apropia neînduplecat de linişte. Se auzeau şi alte sunete, urlete şi strigăte furioase, dar nu mai aveau nicio importanţă. Mai aproape de urechile lui, vorbeau voci familiare. Wintrow murmura către el şi către altcineva:

— Fir-ar să fie, iartă-mă, iartă-mă, Kennit. Fii atent, nu eşti în stare, ţine-i piciorul când îl ridic...

Etta vorbea de cealaltă parte a lui:

— ...Sst! Păstrează-ţi puterile. Uite scara, e ultima parte grea, dragostea mea. Tu respiră, respiră...

Dacă voia, putea să nu le dea atenţie. Dar atunci către ce şi-ar fi putut îndrepta atenţia? Ce era important?

O simţi pe *Vivacia* luându-l. Oh, da, aşa ar fi cel mai bine, aşa ar fi cel mai uşor. Se destinse şi încercă să se desprindă. Simţea viaţa scurgându-se din el şi plana, aşteptându-şi plecarea. Dar ea îl ţinea neclintit, îl ţinea în căuşul palmelor ca pe apă, refuzând să-l primească.

— Aşteaptă, îi şopti. Rezistă, mai rezistă încă o clipă sau două. Trebuie să te duci acasă, Kennit. Nu eşti al meu. N-ai fost niciodată al meu şi amândoi am ştiut-o întotdeauna. Trebuie să fiţi din nou unul. Aşteaptă. Încă puţin. Aşteaptă. Apoi *Vivacia*

strigă cu putere: *Paragon*! Grăbește-te, grăbește-te. Kennit e al tău. Vino să-l iei!

Paragon? Spaima îl înjunghie. *Paragon* era pierdut pentru el, nu mai era decât o fantomă copilăroasă. El îl omorâse. Propria lui corabie nu-l mai putea lua niciodată înapoi. Nu se mai putea întoarce niciodată acasă. *Paragon* avea să-l azvârle, avea să-l lase să se scufunde sub valuri, așa cum se scufundase el...

Cunoștea atingerea mâinilor mari care îl primiră. Ar fi plâns, dar nu-i mai rămăseseră lacrimi. Încercă să-și facă buzele să se miște, să spună cât de rău îi pare.

— Gata, gata, spuse cineva, alinându-l.

Paragon? Tatăl lui?

— Nu te teme, spuse cineva care îl iubea. Acum ești cu mine. Nu te mai las să pleci. Nimeni n-o să-ți mai facă rău niciodată.

Apoi simți pe creștet sărutarea care îl absolvi fără judecată.

— Vino înapoi la mine, spuse glasul. Vino acasă.

Întunericul nu mai era negru. Devenea argintiu, iar, când *Paragon* îl strânse la piept, luându-l acasă, culoarea păli până la alb.

35

HOTĂRÂRI DIFICILE

— Vino jos, ca să-ţi pot bandaja rana, stărui Malta. Nobile senior, nu trebuie să rişti.

Malta tresări când un bolovan căzu în apă, înspre pupa. Se uită peste umăr şi Reyn îi urmări privirea. Jamaillienii ţinteau din ce în ce mai bine. Cercul corăbiilor acestora se închidea în jurul lor.

— Nu. Nu încă.

Satrapul se ţinea strâns de copastie şi se uita în jos cu o încântare răutăcioasă. Malta stătea lângă el, apăsându-i o cârpă peste rana făcută de sabie. El nu voia să-şi atingă rana. Numai Malta era potrivită pentru o asemenea îndatorire, dar Reyn refuza să fie gelos. Satrapul se agăţa de prezenţa Maltei de parcă ea ar fi fost ancora lumii lui, însă nici gând să-şi recunoască dependenţa de ea. Pe Reyn îl uimea, fiindcă nu era în stare să simtă falsitatea ascunsă de dulceaţa cu care îl trata Malta. Satrapul se aplecă brusc şi îşi duse mâinile pâlnie la gură, ajutându-şi cuvintele să-i ducă satisfacţia răutăcioasă până la oamenii de pe corabia jamailliană care se scufunda.

— Adio, lord Criath! De-acum înainte, oferă-i bunele tale sfaturi şarpelui meu alb. O să m-asigur că familia ta din Jamaillia o să afle cu cât curaj ai strigat după ajutor. Ce, Ferdio? Nu ştii să-noţi? Nu te necăji pentru atâta lucru. N-o să stai mult în apă

și în pântecul șarpelui nu e nevoie să-noți. O să te țin minte, lord Kreio. Fiii tăi n-o să-și vadă niciodată moștenirea. Vor pierde tot, nu doar domeniul pe care ți l-am oferit în Bingtown, ci și toate proprietățile tale din Jamaillia. Și tu, Peaton de Broadhill, oh, bunul meu prieten, cum fumam noi împreună! Pădurile și livezile tale vor fumega în amintirea ta! Ah, nobile Vesset, îți vei ascunde fața în mâini? Nu te teme, n-o să fii trecut cu vederea! Ai o fiică, nu-i așa?

Nobilii conspiratori se uitau în sus, la el. Unii implorau, alții tăceau nepăsători, iar alții strigau, insultându-l la rândul lor. Pe toți îi aștepta același sfârșit. Când șovăiseră să treacă în bărcile corabiei în vreme ce șarpele dădea târcoale la o atât de mică distanță, echipajul îi abandonase. Neîncrederea lor în acele bărci se dovedise întemeiată. Toate erau epave plutitoare. Reyn nu văzuse nici măcar un singur supraviețuitor.

Pentru tânărul din Tărâmul Ploilor Sălbatice era prea mult.

— Îți bați joc de muribunzi, îl mustră pe Satrap.

— Îmi bat joc de trădători! îl corectă Cosgo cu sălbăticie. Și răzbunarea mea va fi dulce! strigă din toate puterile către întinderea de apă.

Privind cu nesaț, ochii lui făceau socoteala nobililor neajutorați de pe corabia care se scufunda. Apa îi scălda deja punțile. Murmura nume, evident întipărindu-și-le în minte pentru o viitoare răzbunare pe familiile lor. Reyn schimbă cu Malta o privire neîncrezătoare. Băiețandrul ăla sălbatic și nemilos era Preaînaltul Magnadon Satrap al întregii Jamaillii? Cosgo reîncepu să strige:

— O, șarpe, nu pleca, te așteaptă ceva fraged... Ah!

Icni brusc, aplecându-se asupra rănii.

Malta părea la fel de nevinovată ca un copilaș când spuse, apăsând cu putere cârpa peste rană:

— Oh, nobile Satrap, nu trebuie să mai strigi. Uite, rana a început să sângereze din nou. Haide, trebuie să mergem sub punte. Lasă-i în plata lui Sa.

— Sângerez iar... ah, trădătorii ăştia lași merită să moară lent. Kennit a avut dreptate. Ştiți, el m-a salvat.

Fără să-i ceară permisiunea, se prinse strâns de brațul lui Reyn și se sprijini de el în timp ce mergeau clătinându-se către dunetă.

— În cele din urmă, Kennit a recunoscut că supraviețuirea mea e mai importantă decât a lui. Un suflet curajos! I-am sfidat pe trădătorii ăştia, dar, când au venit să-mi dea lovitura de grație, Kennit s-a lăsat ucis în locul meu. Acum numele lui va fi pomenit cu cinste. Regele Kennit al Insulelor Piraților.

Aşadar Satrapul voia să se încoroneze cu faptele și cu reputația lui Kennit. Reyn brodă pe pânza visurilor lui vanitoase.

— Fără îndoială că menestrelii vor compune cântece minunate despre nemaipomenita ta aventură. Spre Bingtown și spre Tărâmul Ploilor Sălbatice, tânărul Satrap cutezător călătorit-a. Și salvat fost-a de un mărinimos rege al piraților, ce prea târziu recunoscut-a suprema importanță a Satrapului întregii Jamaillii, aşa se cuvine să se încheie un astfel de cântec.

Reyn lungea cuvintele, fericit că Malta se străduia din greu să nu zâmbească. Între ei doi, fața Satrapului se lumină de încântare.

— Da, da. O idee nemaipomenită! Și o strofă întreagă cu numele celor care m-au trădat și cu descrierea pieririi lor, sfâșiați de șerpii cărora Kennit le-a poruncit să mă apere. Asta o să-i facă pe alții să se gândească bine înainte să pună la cale o conspirație împotriva mea.

— Fără îndoială, încuviință Malta. Dar acum trebuie să mergem sub punte.

Îl călăuzea cu hotărâre. Ochii ei îngrijorați îi întâlniră pe ai lui Reyn, amândoi împărtășindu-și teama că n-aveau să supraviețuiască acelei zile. Erau gânduri negre, dar el își prețuia puterea de a deslușI într-o atât de mare măsură ceea ce simțea ea când îi stătea alături. Își adună toată puterile și își radie către ea calmul. Căpitanul Kennit fusese, cu siguranță, în situații mult mai cumplite. Echipajul lui știa, firește, cum să scape cu bine.

*

— O s-aduc pânză de vele pentru giulgiu, se oferi Amber.

— Bine, încuviință Brashen, amorțit.

Se uită în jos, la trupul lui Kennit. Piratul care aproape că-i ucisese pe toți murise pe puntea lui. Mama îl legăna, plângând în tăcere, cu un zâmbet tremurător pe buze. *Paragon* încremenise după ce-l pusese pe Kennit în brațele ei. Brashen nu îndrăznea să-i vorbească de teamă că n-o să-i răspundă. Simțea că se-ntâmplă ceva cu corabia lui. Orice ar fi fost, păstra bine secretul. Brashen se temea de ceea ce ar fi putut fi.

— O să ieșim de-aici? îl întrebă Clef cu simț practic.

Brashen se uită la băiatul de lângă el.

— Nu știu, răspunse scurt. O să-ncercăm.

Băiatul privi gânditor la corăbiile dușmane.

— Den cen nu se-apr'pie?

— Bănuiesc că se tem de corăbiile vii. De ce să-și riște viețile când bolovanii își fac bine treaba?

Corabia jamailliană se scufunda. Câțiva oameni disperați se refugiaseră pe greement după ce văzuseră că bărcile nu-i pot ajuta să scape cu viață. Celelalte două corăbii ale lui Kennit intraseră în luptă cu vasele jamailliene din preajmă și încercau să spargă inelul alcătuit din flota dușmană. Un alt proiectil pică stânjenitor de aproape. *Paragon* se legănă ușor la căderea lui. Fără îndoială că, imediat ce aveau să se îndepărteze de corabia jamailliană, restul flotei avea s-arunce bolovani cu mai mult curaj.

— Dacă l-am putea face pe șarpele alb s-ajute cele două corăbii pirat, am putea sparge încercuirea. Însă apoi va trebui și să scăpăm de flota care ne va urmări.

— Nu miroase a bine, conchise Clef.

— Nu, încuviință Brashen cu un aer sumbru. Apoi zâmbi. Dar nici nu suntem încă morți.

O femeie stranie păși pe copastie, coborând din palmele lui *Paragon*. Lui Brashen nu-i aruncă nici măcar o privire, dar se așeză în tăcere lângă piratul mort. O tristețe de nedescris îi întuneca ochii negri. Ridică mâna lui Kennit ca să și-o lipească de

obraz. Mama se întinse peste trupul lui ca să-şi pună pe umărul ei o mână zbârcită. Ochii celor două femei se întâlniră deasupra bărbatului fără viaţă. Pentru câteva clipe, bruneta cercetă faţa Mamei. Pe urmă vorbi cu glas scăzut.

— L-am iubit. Cred că m-a iubit şi el. Îi port copilul.

Nou-venita netezi şuviţele părului lui Kennit, îndepărtându-i-le de pe faţă. Simţindu-se ca un intrus, Brashen îşi luă privirea de la ele, îndreptându-şi-o spre *Vivacia*, care se îndepărta. Wintrow şi Althea stăteau împreună pe punte, discutând. Inima lui Brashen tresări la vederea ei. Blestemându-şi prostia, se repezi brusc spre copastie. Dacă o femeie putea trece de pe un vas pe celălalt, o putea face şi alta.

— Althea! strigă el din toate puterile, dar cele două corăbii se îndepărtau deja una de alta.

Însă, la strigătul lui, ea se răsuci. O luă nebuneşte la fugă spre proră. Brashen îşi simţi inima în gât când o văzu sărind spre umărul galionului. Şocul de pe faţa *Vivaciei* nu putea fi înţeles greşit. O prinse pe Althea din zbor.

Cuvintele adresate de ea corabiei ajunseră clare până la Brashen. Inima lui zbură cu ele.

— Te rog, *Vivacia*. Tu n-ai nevoie de mine. Vreau să mă duc la el.

Vivacia se uită la *Paragon*. Apoi strigătul ei răsună limpede:

— *Paragon*! Ţi-o dau şi pe ea!

Ca un părinte care-şi aruncă jucându-se copilul în sus, *Vivacia* o legănă pe Althea ridicând-o, lăsând-o în jos şi apoi înălţând-o iarăşi, ca s-o arunce spre corabia oarbă. Trupul ei trasă un arc prin aer.

— Nu! urlă Brashen îngrozit, încleştându-şi mâinile de copastie.

— O prind, strigă *Paragon* cu voce liniştitoare, şi apoi, miraculos, chiar o prinse.

O prinse şi, folosindu-i avântul, o învârti înainte de a o pune în braţele întinse ale lui Brashen. Althea păşi nesigură pe copastie şi alunecă în îmbrăţişarea lui. Brashen o trase spre el, strângând-o cu putere. Nici măcar nu încercă să vorbească. Nu mai avea

suflu. Când se uită în sus, la *Paragon*, corabia îi întoarse privirea. Ochii lui de un albastru-pal zâmbiră. Brashen înlemnise.

— Bine-ai venit la bord și să ieșim de-aici d'că p'tem, o întâmpină Clef.

— Oh, Brashen, spuse Althea, cutremurându-se la pieptul lui.

Vocea ei îl scoase pe Brashen din șoc. Althea își înălță fața ca-l privească, iar el continuă s-o strângă în brațe. Ea răsuflă adânc.

— Planul lui Wintrow. Dacă putem scăpa de-aici, fugim spre miazănoapte, către Divvytown. Acum portul poate fi apărat. Acolo putem rezista oricât e nevoie, până ce păsările vor izbuti să cheme alte corăbii ale lui Kennit să ne-ajute.

Althea își întrerupse brusc șuvoiul cuvintelor. Se uită lung la trupul neînsuflețit al lui Kennit. Aflate de o parte și de alta a lui, o femeie bătrână și Etta păreau să nu-și dea seamă că de față mai e și altcineva.

— E mort, șopti Brashen în părul ei. A murit în brațele lui *Paragon*.

Althea se agăță de el cum n-o mai făcuse niciodată. Brashen o strânse, dorindu-și să fi fost timp pentru ei doi. Dar nu era. Moartea pândea în jur, pretutindeni.

— Să scăpăm de-aici, murmură neîncrezător. Cum?

Paragon vorbi pe neașteptate. Se uită la Brashen peste capul plecat al Altheei și îi vorbi de parcă ar fi fost cu desăvârșire singuri.

— Cândva ți-am promis că n-o să te omor. Eram nebun, și tu știai, și totuși ai crezut în mine. Corabia se uită în jur, cântărind situația lor cu ochi de un albastru rece. Acum sunt întreg. Și vă fac amândurora o nouă făgăduială. O să mă străduiesc din toate puterile să vă țin în viață.

*

— Luați-i sus!

Porunca se auzise din spatele lor. Malta, Reyn și Satrapul se întoarseră. Wintrow, cu cămașa încă înroșită de sângele lui Kennit, arăta către nobilii disperați de pe corabia care se scufunda. Jola se grăbi să i se alăture.

— Să las o barcă la apă? întrebă cu neîncredere.

— Nu, nu risc viața niciunui om de-al meu pentru ei. Wintrow își ridică vocea, făcându-se auzit de nobilii jamaillieni: Vă aruncăm o parâmă! Cei destul de curajoși ca să traverseze golul dintre noi vor supraviețui. Alegerea vă aparține. Flota voastră nu ne lasă timp să vă salvăm. Jola, ocupă-te de asta.

Wintrow părăsi din nou puntea proră.

Printre nobili se dezlănțui haosul. Se îngrămădiră pe marginea corabiei înclinate. Un bătrân își împreună mâinile, implorând mila lui Sa. Un tânăr mai energic, mai practic, fugi în partea opusă, unde își flutură mantia, cerându-le corăbiilor lor să-și înceteze atacul. Nimeni nu-l luă în seamă. Valurile treceau acum peste copastie. Jola pregăti o parâmă de abordaj și o aruncă. Toți jamaillienii se prinseră de ea și unul încercă imediat să se cațăre.

— Nu așa, neghiobule! strigă Jola. Fixați-i capătul de ceva, apoi, ajutându-vă doar de mâini, înaintați punându-le rând pe rând una înaintea alteia.

Dar unii erau bătrâni, iar alți nobili trândavi. Prea puțini puteau să urce fără ajutor. În cele din urmă, se folosiră de mai multe parâme cu care să fie trași repede, dar cu grijă. Când ajunseră sus, din hainele lor elegante nu mai rămăseseră decât zdrențe.

— Fiți recunoscători că asta e o corabie vie, le spuse Jola cu asprime. Lemnul nu i se umple de scoici, ca unul obișnuit.

Înaintea Satrapului stătea o duzină de oameni cărora le știa numele, cu care cinase și în care avusese încredere. Cosgo putea totuși să dea dovadă de ceva curaj, recunoscu Malta. Era față în față cu ei. Unii îi susțineau privirea fără șovăire, dar cei mai mulți se uitau la picioarele lor sau în zare. Pe urmă Satrapul rosti cuvintele pe care Malta se aștepta cel mai puțin să le audă atunci de la el.

— De ce? întrebă.

Se uită pe rând la fiecare. Încă ținându-i cârpa lipită de rană, Malta îl simți cum tremură ușor. Își ridică privirea spre fața lui

și descoperi un adevăr probabil de nedesluşit pentru oricine altcineva. Trădarea lor îl rănise.

— Mă urâți chiar atât de mult, încât să-ncercați să mă ucideți prin trădare?

Cel pe care-l numise Criath îşi înălță spre el ochii cenuşii.

— Uită-te la tine, mârâi. Eşti nevolnic şi prost. Nu te gândeşti decât la tine. Ai jefuit vistieria şi ai lăsat oraşul în ruină. Ce altceva puteam face, în afară de a te omorî? N-ai fost niciodată un satrap în adevăratul sens al cuvântului.

Cosgo îl privi drept în ochi.

— Mi-ai fost sfetnic de încredere de când am împlinit cincisprezece ani, ripostă cu gravitate. Ți-am dat ascultare, Criath. Ferdio, tu mi-ai fost vistiernic. Peaton, Kreio, nu mi-ați dat şi voi sfaturi? Sfaturi pe care le-am urmat, nesocotind ceea ce-mi spuneau unele dintre Însoțitoarele mele, fiindcă am vrut s-aveți o părere bună despre mine. Îşi plimbă privirea pe deasupra tuturor. Îmi dau seama care a fost greşeala mea. M-am apreciat ținând cont de dulceața complimentelor voastre. Sunt ceea ce m-ați învățat să fiu, nobilii mei domni. Sau asta am fost. Îşi împinse bărbia în față. Timpul petrecut în lume, printre oameni adevărați, m-a luminat în foarte mare măsură. Nu mai sunt băiatul manipulat şi trădat de voi, lorzii mei. După cum veți descoperi. Ca şi cum ar fi avut autoritate asupra lui, Satrapul îi porunci lui Jola: Închide-i sub punte. Nu e nevoie să stea prea confortabil.

— Nu.

Wintrow se reîntorsese. Îi anulă ordinul fără să-şi ceară scuze.

— Leagă-i de dunetă, Jola. Vreau să fie văzuți de flota lor. I-ar putea face pe jamaillieni să renunțe la o parte din săgețile şi din bolovanii azvârliți spre noi până ce ieşim de-aici.

Aruncă o privire şi către sora lui, dar ea de-abia îl recunoscu. Mâhnirea îi ridase fața şi îi înghețase privirea. Încercă să-şi îndulcească vocea, dar cuvintele îi sunară tot a poruncă.

— Malta, eşti mai în siguranță în cabina căpitanului. Reyn, vrei s-o duci acolo? Împreună cu Satrapul, firește.

Ea aruncă o ultimă privire către corabia jamailliană care se scufunda. Nu mai zăbovi ca să-i vadă pe nobili legați în chip de scut omenesc. Erau în război, își spuse sieși cu asprime. Wintrow făcea asta încercând să-i salveze pe toți. Dacă piereau acei nobili, mureau uciși chiar de oamenii lor. Moartea era un risc pe care-l acceptaseră când începuseră să uneltească împotriva Satrapului.

Asta nu însemna că se simțea satisfăcută. Se gândi cu amărăciune că o mulțime de oameni din Bingtown, sclavi, simpli vânzători sau negustori, muriseră din pricina ambiției uneltitorilor lor. Dacă planurile le-ar fi izbutit, Bingtownul însuși ar fi căzut, urmat în cele din urmă de Tărâmul Ploilor Sălbatice. Poate că era timpul să simtă și ei cum e când te afli într-un pericol pe care nu-l poți ocoli.

*

Din vârful catargului principal de pe *Paragon*, Althea avea în fața ochilor un tablou vast al luptei. Îi spusese lui Brashen că se urcă acolo ca să-ncerce să găsească o cale de scăpare. El o crezuse, n-avea de unde ști că ea fuge deopotrivă de privirea albastră a lui *Paragon* și de atingerea posesivă a lui Brashen. Acestea, împreună, o făcuseră brusc să nu se mai simtă în largul ei. Brashen nu observase. Îi ceruse lui Semoy să pună echipajul lor redus pe poziții de apărare, în timp ce el stătea la cârmă. Altheei i se frânsese inima când văzuse cât de mulți năieri pieriseră și câți supraviețuitori erau răniți. Fața opărită a lui Amber și țeasta ei arsă, ca și arsurile lui Clef, de pe care pielea încă se mai jupuia, o îngrozeau. Se simțea ciudat de rușinată fiindcă nu înfruntase pericolul cu ei.

Din punctul ei de observație se uita în jos, la o imagine a dezastrului și totodată la o scenă de luptă. Vedea echipaje abandonându-și corăbiile distruse de șerpi, pe când altele se luptau cu greementul căzut și își îngrijeau rănițiii. Dar acea parte a flotei încă în stare să lupte părea hotărâtă s-o facă în continuare. Judecând după ceea ce vedea, nu puteau scăpa cu ușurință. *Bufonul* izbise o corabie care încercase să-i taie calea. Acum erau blocate amândouă, cu velaturile încurcate una în alta, iar pe punțile

amândurora se purta o luptă sângeroasă. Althea se temea că, indiferent cine avea să învingă, amândouă corăbiile erau sortite pieirii. *Marietta* ar fi putut să se strecoare pe lângă ele și să scape, dar Sorcor o ținea acolo, încercând să ajute *Bufonul*. De pe puntea ei porneau rafale după rafale de săgeți, doborând jamaillieni, în timp ce mica ei catapultă arunca bolovani către corăbiile din jur, încercând zadarnic să le pună pe fugă.

Era o luptă inegală și lucrurile se înrăutățeau. Acum, când și *Vivacia*, și *Paragon* se puseseră în mișcare, dorința de a-și ține catapultele la o distanță care să le îngăduie să fie de folos îi împiedica pe jamaillieni să împresoare cele două corăbii vii. Șarpele care se înălța din apă alături de *Paragon* ținea o parte dintre vasele dușmane la distanță, iar urmările atacurilor de mai înainte ale șerpilor le întârziau pe altele. Althea văzu vela mare a unei corăbii prăbușindu-se brusc și presupuse că veninul împroșcat mai înainte de șerpi mistuise până la urmă pânza.

Singura lor speranță era să iasă din încercuire și să fugă spre Divvytown. Wintrow spusese că orașul putea fi apărat, dar asta nu însemna că putea face față unui asediu prelungit. Bănuia că, atât timp cât trăia Satrapul, flota jamailliană n-avea să se dea bătută. Iar odată ce el era mort, aveau nevoie să scape de toți martorii. Erau în stare să radă de pe suprafața pământului întreaga colonie de pirați? Ea credea că da.

Jos, pe punte, câțiva oameni mutau trupul lui Kennit. Bătrâna se târa în urma trupului neînsuflețit al fiului ei, însă Etta zăbovea pe puntea proră, privind în gol pe lângă umărul galionului, fără să se sinchisească de lupta din jurul ei. Poate simțea și ea că în *Paragon* rămăsese o parte din Kennit mai mare decât cea din trupul fără viață. Kennit făcea acum parte din *Paragon*. Murise pe puntea lui și el îl primise cu brațele deschise. Althea încă nu înțelegea de ce.

Amber vorbi pe neașteptate sub ea.

— E cel mai bine să cobori. Brashen e sigur c-o să urmeze un bolovan care-o să te ia cu el.

Paragon primise deja o lovitură zdravănă, care doborâse o parte din greement și îi zgâriase puntea.

— Și eu ar trebui să cobor. După cum s-ar părea, Kyle e pus pe scandal fiindcă leșul lui Kennit se află aici.

— Kyle?

Cuvântul răbufni din Althea.

— Nu ți-a spus Brashen? Mama lui Kennit l-a adus cu ea la bord. Kennit îl ascunsese pe insula Cheia, evident.

— Nu. Nu mi-a spus. N-am avut prea mult timp să stăm de vorbă.

Era adevărat doar pe jumătate. Mama? Insula Cheia? Althea se grăbi să coboare de pe catarg, trecând pe lângă Amber ca s-ajungă pe punte. Crezuse că nimic nu-i putea face ziua și mai complicată. Se înșelase.

Kyle Haven, bărbatul dispărut al Keffriei, stătea în ușa dunetei lui *Paragon*, blocând drumul. Althea îi recunoscu glasul.

— Aruncați-l peste bord! ceru el cu asprime. Asasinul! Tâlhar și uci... ci... cigaș! Pradă furiei, Kyle se bâlbâia cu o voce hârșâită. A meritat să moară! Azvârliți-l să-l mănânce șerpii... cum a făcut el cu echipajul meu.

Cei doi bărbați care cărau trupul păreau iritați, însă femeia care era probabil mama lui Kennit părea rănită. Încă mai strângea mâna fiului ei mort.

Althea sări ușor pe punte și se grăbi să se apropie.

— Las-o să treacă, Kyle. Chinuind-o pe ea nu schimbi nimic din tot ce-a făcut Kennit.

Chiar în timp ce rostea cuvintele, știu brusc că sunt pline de adevăr. Se uită nepăsătoare la fața împietrită a piratului. Răzbunarea ei nu mai avea rost, n-avea de gând să-și reverse amarul pe bătrâna care-l jelea. Însă Kyle nu se afla într-un loc unde să nu-l mai poată atinge. Aștepta de multă vreme confruntarea aia. Aroganța și egoismul lui aproape că-i distruseseră viața.

Dar, când se întoarse să se uite la ea, ura Altheei se preschimbă în groază. Dușmănoasa lui încredere în sine dispăruse

în clipa când îl provocase. Mâinile îi zvâcneau spasmodic în timp ce se uita urât la ea, fără să priceapă ce se petrece.

— Ce? întrebă el cu voce plângăreață. Cine?

— Althea Vestrit, răspunse ea cu glas scăzut.

Și rămase cu ochii la el.

Purta urmele multor bătăi. Îi lipseau câțiva dinți, iar fața îi era plină de cicatrice. Șuvițe cărunte îi brăzdau părul blond neîngrijit. Primise prea multe lovituri în cap, nu și-l mai putea controla așa cum s-ar fi cuvenit; pierduse și o parte din controlul mâinilor. Se mișca tremurând și corectându-și gesturile, ca un om foarte bătrân.

Amber stătea chiar în spatele Altheei. Vorbi cu blândețe, pe tonul folosit când avea *Paragon* crize de furie.

— Las-o baltă, Kyle. E mort. Nu mai contează. Tu ești acum în siguranță.

— Nu contează?! răbufni el ultragiat, împroșcând cu salivă. Ba contează! Uită-te la mine. Sunt praf. E vina ta! declară pe neașteptate, arătând spre Althea cu un deget tremurător și strâmb.

La vederea mâinilor lui deformate, Althea se simți în pragul leșinului. Purtau urmele unor frângeri metodice.

— E vina ta... a ta, creatură denaturată... ai vrut să fii bărbat. Ai făcut familia de rușine. Ai făcut corabia să mă urască. E vina ta. Vina ta.

Althea abia dacă-i auzea cuvintele. În schimb, vedea cum se chinuie să le găsească și cum le silește să-i iasă din gură. Kyle răsuflă adânc, cu o strădanie care-i înroși fața.

— Te blestem! Să mori pe corabia asta nebună! Te blestem să ai ghinion! Om mort la bord. O să mori pe puntea asta. Ține minte! Vă blestem! Pe toți! Vă blestem!

Își desfăcu larg mâinile tremurătoare și saliva îi zbură de pe buze.

Althea se holba la el în tăcere. Era soțul Keffriei, tatăl lui Wintrow, al Maltei și al lui Selden, și ăsta era adevăratul blestem. Ea era datoare să îl înapoieze familiei. Gândul îi îngheță sângele

în vene. Malta nu suferise deja destul? Își idolatriza tatăl. Trebuia să-i ducă epava aia înverșunată înapoi surorii ei?

Când văzu că vorbele îi trec pe lângă sora soției lui fără s-o atingă, fața lui Kyle se schimonosi de furie. Vru să scuipe pe punte în fața ei, ca s-o insulte, dar scuipatul i se prelinse de pe bărbie și Althea se simți doar îngrozită. Găsi cuvintele potrivite și le rosti cu voce calmă.

— Kyle, lasă-l să treacă, respectă suferința mamei lui. Lasă-i să treacă.

În vreme ce Kyle se holba la ea, înțelegând-o cu greutate, oamenii care duceau trupul lui Kennit se strecurară pe lângă el. Mama îi urmă uitându-se cu reproș înapoi, la Kyle. Etta îi era acum alături. Pentru o clipă, ochii ei îi întâlniră pe ai Altheei. Ceea ce se petrecu între ele trecea dincolo de cuvinte.

— Mulțumesc.

Vocea era aspră, plină de ranchiună. Ura încă mai ardea în ochii Ettei, dar nu o ura pe ea. Ura adevărul rușinos care le tortura pe amândouă. Althea încercă să nu se mai gândească, o mistuia prea tare. Kennit o siluise. Etta știa și, recunoscând, își înfigea un țăruș în inima amintirilor ei despre el. Niciuna dintre cele două femei nu putea scăpa de ceea ce le făcuse amândurora.

Althea își feri privirea și ochii îi căzură din nou pe Kyle. Încă bombănind și agitându-și pumnii plăpânzi ca să-și arate furia, gesticula larg îi vreme ce se îndepărta târșâindu-și picioarele. Laba celui stâng era întoarsă diform în afară.

Amber vorbi cu voce joasă.

— Noaptea, în camera noastră, spuneai că abia aștepți să-l mai întâlnești măcar o dată. Ca să-i poți arunca în față tot ce-a făcut.

— Mi-a furat corabia. Mi-a distrus visurile.

Althea rostea învinuiri vechi. Acum i se păreau fără sens. Nu-și putea lua privirea de la silueta care se clătina.

— Sa să ne aibă pe toți în pază.

Întâlnirea nu durase mai mult de câteva secunde, dar ea se simțea cu ani mai bătrână. Își luă ochii de la Kyle ca să se uite la prietena ei.

— Am fost văduvită de răzbunare de două ori în aceeași zi, comentă cu voce tremurătoare.

Amber o privi surprinsă.

— Asta simți cu adevărat?

— Nu. Nu, nicidecum.

Althea își cercetă sufletul și ceea ce găsi o surprinse.

— E recunoștință. Pentru că trăiesc, pentru trupul meu nevătămat. Pentru un bărbat ca Brashen în viața mea. Pe răsuflarea lui Sa, Amber, chiar n-am de ce să mă plâng. Își înălță brusc privirea, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un coșmar. Trebuie să ieșim vii de-aici, Amber. Trebuie. Am o viață de trăit.

— Cu toții avem o viață, ripostă Amber. Se uită peste apă, la oamenii care se luptau pe punțile celor două corăbii blocate. Dar și o moarte, adăugă cu voce mai slabă.

*

— Oare ce-ar fi făcut Kennit? murmură Wintrow pentru sine, cu ochii la cercul de corăbii care se strângea tot mai mult.

Îi luase la bord pe nobilii de pe corabia jamailliană fiindcă n-avea inimă să-i lase să se înece sau să fie mâncați. Slăbiciune, ar fi spus Kennit. Timp prețios irosit când ar fi trebuit să-și scoată corabia din încercuire. Jola îi înlănțuia îndatoritor pe nobili, ducându-i ordinul la îndeplinire. Acum ideea îl îngrețoșa. Dar nu era momentul să se răzgândească. Trebuia să se descurce singur. Kennit murise, Etta plecase să-l jelească. Althea trecuse pe *Paragon*. Wintrow luase comanda *Vivaciei* fiindcă nu suporta să fie Jola căpitanul ei. Acum, când o avea, se temea să n-o piardă, cu tot cu întregul echipaj. Gândul îi zbură înapoi în timp, către ultima oară când controlase el corabia. Atunci își înlocuise tatăl ca s-o scoată dintr-o furtună. Acum ieșise în față, ca să ocupe locul lui Kennit, în toiul unei bătălii. În ciuda vremii care se scursese, se simțea la fel de nesigur.

— Ce-ar fi făcut Kennit? se întrebă iarăși.

Mintea lui refuza să lucreze.

— Kennit e mort. *Vivacia* rostea încet cuvintele aspre. Tu ești viu. Wintrow Vestrit, totul depinde de tine. Salvează-ne pe amândoi.

— Cum? Nu știu cum.

Se uită din nou în jur. Trebuia să treacă repede la fapte. Echipajul credea în el. Oamenii îndepliniseră toate ordinele de bunăvoie, și acum, când moartea li se închidea în jur, el stătea încremenit. Kennit ar fi știut ce să facă.

— Încetează. *Vivacia* vorbea în același timp cu glas tare și în inima lui. Tu nu ești Kennit. Nu poți comanda cum o făcea el. Trebuie să comanzi ca Wintrow Vestrit. Zici că te temi să nu dai greș. Ce-i tot spuneai Ettei atât de des încât îmi răsună în fiecare scândură? Când te temi să nu dai greș, te temi de ceva care încă nu s-a întâmplat. Îți prezici propria nereușită și, netrecând la fapte, te blochezi în ea. Nu i-ai spus așa?

— De o sută de ori, răspunse el aproape zâmbind. În zilele când nici măcar nu voia să-ncerce să citească. Și în alte dăți.

— Și?

Wintrow trase aer în piept și-și adună gândurile. Privi din nou lupta. Ce învățase cu mai mult timp în urmă ieși la suprafață. Trase din nou aer adânc în piept. Când îl lăsă să iasă, își îndepărtă și toate îndoielile. Văzu deodată bătălia ca pe una dintre tablele de joc ale Ettei.

— Într-un conflict, există o slăbiciune. Acolo vom face o spărtură.

Arătă către *Marietta* și *Bufonul*, deja încleștate în luptă cu corăbiile jamailliene. Alte câteva se duceau să ia parte la bătălie.

— Acolo? întrebă *Vivacia*, părând neîncrezătoare.

— Acolo. Și-o să facem tot ce ne stă în puteri ca să le eliberăm odată cu noi. Își înălță vocea, dând pe neașteptate un ordin: Jola! Schimbăm cursul. Arcașii să fie pregătiți. Plecăm.

Nu era ceea ce așteptau, dar, odată ce își dăduse seama că nu-și putea abandona prietenii, îi venise ușor să se hotărască. *Vivacia* răspundea repede la comenzile cârmei și, ca o binecuvântare, vântul le era prielnic. *Paragon* îi urmă fără șovăire. Wintrow îl

întrezări pe Trell la cârma celeilalte corăbii vii. Acea simplă dovadă de încredere îl ajută să redevină sigur pe sine.

— Nu șovăi! își îndemnă el corabia. O să-i facem să se retragă din fața noastră.

O corabie jamailliană viră ca să-i atace din flanc. Era un vas mai mic, iute și agil, cu arcași aliniați de-a lungul copastiei. La strigătele ostaticilor, aceștia șovăiră, dar o clipă mai târziu traseră totuși. Wintrow se aruncă pe burtă ca să se ferească de două săgeți îndreptate spre el. O alta nimeri galionul în umăr, dar ricoșă fără să-i facă niciun rău. Ofensată, *Vivacia* scoase un strigăt strident, ca al unui șarpe. Lemnul-vrăjitor n-avea de ce să se teamă de săgețile obișnuite. Vasele cu catran și flăcările erau altceva, dar Wintrow nu greșea gândindu-se că, într-o asemenea înghesuială, jamaillienii nu cutezau să le folosească. Vântul puternic ar fi dus cu ușurință bucăți de velă aprinsă de pe o corabie pe alta. Arcașii de pe *Vivacia* răspunseră cu o rafală trasă cu mult mai multă precizie. Corabia mai mică viră din nou, îndepărtându-se. Wintrow speră c-o să se răspândească vestea despre ostaticii lui.

Tocmai când credea că scăpaseră fără pierderi, un om căzu de pe greement. O săgeată îi străpunsese gâtul; Gankis murise fără să scoată niciun sunet. Bătrânul făcuse parte din primul echipaj al lui Kennit. Când trupul lui lovi puntea, *Vivacia* țipă. Nu era țipătul unei femei, ci strigătul tot mai înalt al unui dragon indignat. Furia înălțată din ea îl năpădi și pe Wintrow. Dinspre *Paragon* veni un urlet de răspuns, urmat ca un ecou de altul, mai strident, trâmbițat de șarpele alb.

O corabie mare înainta, voind să le taie calea. Fără îndoială, căpitanul ei încerca s-o silească pe *Vivacia* să se întoarcă în mijlocul grosului flotei. Wintrow își cântări șansele.

— Treci prin fața ei în ultimul moment posibil, doamna mea, îi ceru *Vivaciei*. Dă-i timonierului ce ordine vrei.

Apoi își încleștă mâinile de copastie, sperând că nu duce pe toată lumea la moarte. Cu pânzele umflate de vânt, cele două corăbii își puseră la încercare nervii. În ultima clipă, celălalt căpitan slăbi pânzele și viră. *Vivacia* se năpusti practic

pe sub prora lui. Wintrow își dădu seama că șarpele alb venise alături de ei când răcni și, în trecere, împroșcă vasul dușman cu venin.

Bufonul aflat la ananghie era acum drept înaintea lor. Una dintre velele sale viu colorate căzuse și atârna, inutilă. Echipajul scăpase de aproape toți jamaillienii de pe punțile sale, dar cele două vase erau încă legate de parâmele de abordaj și aveau pânzele încurcate. *Vivacia* își croi drum spre ei, urlând ca un dragon și cu arcașii gata de tragere. *Marietta* se retrase ca să-i facă loc. Probabil că Sorcor își terminase aproape toată rezerva de săgeți și de bolovani.

— Ia uitați-vă! exclamă Wintrow pe neașteptate.

Șarpele alb ieșise la suprafață lângă corabia jamailliană blocată alături de *Bufonul*. De parcă le-ar fi cunoscut planurile, răcni, apoi își deschise larg botul și îi împroșcă puntea cu venin. Oamenii țipară. Șarpele era prea aproape ca să-și poartă folosi catapulta. Rafala lor de săgeți ricoșă în el fără să-i facă vreun rău. Dispăru sub valuri și reapăru lângă proră. Împroșcă din nou cu venin, apoi își lăsă în jos capul imens, ca să-și apese fruntea pe lemnul cocii. Împinse cu furie, înspumând apa pe care o biciuia cu coada în timpul strădaniilor sale. Wintrow auzi geamătul lemnului. Fumegând după ce fuseseră împroșcate cu venin, scândurile imense pur și simplu se îndoiră sub apăsare. La bordul *Bufonului*, echipajul se străduia să-și elibereze corabia. Deasupra capetelor, greementul încâlcit rezista, însă pe el mișunau năieri cu securi. Se eliberau retezând cu nepăsare tot ce îi împiedica. Corăbiile se despărțiră brusc, clătinându-se.

În timp ce piratii de pe *Bufonul* izbucneau într-un vacarm de urale, șarpele se înălță încă o dată, ca să împroaște cu venin cealaltă corabie. Un arcaș singuratic, urlând de durere din pricina arsurilor, trase o singură săgeată. Îl nimeri pe șarpele alb chiar sub bot, în locul dintre cap și gât. Săgeata se afundă, dispărând din vedere, și șarpele urlă, în agonie. Își clătină capul cu sălbăticie, părând să-ncerce să desprindă săgeata. Îngrozit, Wintrow văzu o rană deschizându-se brusc din gâtul creaturii.

Din rană curgeau sânge și un venin alb, aburind. Propriile otrăvuri mistuiau carnea șarpelui. *Vivacia* scoase un strigăt de furie și groază.

Paragon trecu brusc pe lângă ei. Fără să-și facă griji pentru galion, își izbi prora de mijlocul vasul jamaillian, revărsându-și furia într-un strigăt fără cuvinte. Prinse copastia corabiei dușmane în mâini și o smulse.

Wintrow nu se gândise niciodată să măsoare forța galionului unei corăbii vii. Sub ochii lui, *Paragon*, scos din minți de furie, folosi copastia în chip de bâtă cu care ciomăgi corabia neajutorată. La fiecare lovitură zburau așchii. Oamenii fugeau în toate părțile, încercând să se adăpostească de bucățile zburătoare de lemn. Când copastia se făcu țăndări, *Paragon* își smulse securea de luptă de la brâu. O mânui cu ambele mâini. Urla la fiecare lovitură zdrobitoare. Scândurile punții cedară și el își întinse mâinile ca să sfâșie pânzele și greementul. Cu securea în mâini, făcu din corabie o epavă sub privirile lui Wintrow, căruia nu-i venea să-și creadă ochilor. Pe punțile lui *Paragon*, propriul său echipaj țipa îngrozit și fugea să-și caute adăpost.

*

Celelalte corăbii jamailliene se retrăseseră ca să se apere. *Paragon* continua s-arunce în ele cu bucăți din epavă. O ancoră de care atârna o bucată de lanț izbi greementul unei corăbii. O barcă azvârlită cu o putere nebunească goli pe jumătate puntea alteia. Grăbindu-se să se îndepărteze, o corabie jamailliană se izbi de alta. Se rotiră plutind în derivă și velele li se încâlciră. Atacul sălbatic al lui *Paragon* deschise o breșă în vasele înlănțuite. Lor nu le era de mare folos, dar Althea o văzu pe *Marietta* strecurându-se pe acolo, urmată de *Bufonul*. Măcar cele două aveau să scape.

— *Paragon*! *Paragon*!

De la cârmă, Brashen striga corabia cu voce răgușită. În zadar. În *Paragon* ardea furia unui dragon și el și-o urla la fiecare lovitură sălbatică. *Vivacia* trecu prin gaura din încercuire.

— Urmează-mă, urmează-mă! îi strigă lui *Paragon* în timp ce fugea, dar el nu păru s-o audă.

Pânzele se încordau ca să-l împingă, dar el se ținea cu o mână de o corabie jamailliană și cu cealaltă continua s-o pedepsească. Ambele corăbii gemeau, îndesându-se una în alta. Cu zgomot surd, un bolovan lovi prora lui *Paragon*, amintindu-i Altheei că jamaillienii continuă să atace. Un alt bolovan se izbi de puntea pupă și smulse o bucată din copastie. Dacă bolovanii le nimereau cârma, erau pierduți. Încă un bolovan îi izbi. Moartea se apropia de ei.

Kyle Haven ieșise din ascunzătoare. În mijlocul haosului dansa pe puntea principală, țopăind nebunește.

— O să muriți, o să muriți! scanda cu voce ascuțită. O să muriți așa cum meritați cu toții, până la ultimul. Așa meritați! I-ați adus leșul la bord! O să-l ducem cu noi la fund.

Etta stătuse deoparte, cu Mama. Apăru și ea și începu să străbată puntea în fugă, cu hotărâre. În timp ce alerga, pe lângă ei trecu o corabie mică, aceeași care o hărțuise mai devreme pe *Vivacia*.

— Lăsați-vă-n jos! strigă Althea, când șirul de arcași trase.

Etta o ascultă. Kyle nu.

Căzu cu o zvâcnire, cu două săgeți înfipte-n el. Etta nu-i aruncă nici măcar o privire. Se ridică și fugi. Când ajunse pe puntea proră, își strigă cuvintele cu forța unui vânt rece, stârnit pe neașteptate:

— Corabie trădătoare! Scoate-ne de-aici! Sau copilul lui Kennit o să moară înainte de a se naște, copilul pe care mi-a cerut să-l numesc „Paragon".

Galionul se întoarse s-o privească. În ochii lui măriți, albaștri, strălucea nebunia. Se holbă la ea și tăcerea se lăsă brusc. Într-o mână strângea o scândură a corabiei distruse. O ridică sus, deasupra capului, și o azvârli în greementul unui vas jamaillian care se apropia. Își prinse securea de centură, la locul ei. În cele din urmă, se prinse cu mâinile de epava stâlcită și se împinse cu sălbăticie, îndepărtându-se de ea. Avântul astfel luat îl trimise către golul care se micșora și împinse epava în calea altor două

corăbii care se apropiau. Dintr-odată nestingherite, pânzele i se umflară și țâșni ca o săgeată. Iute cum numai o corabie vie putea fi, trecu prin fața prorei unui vas jamaillian și ieși din încercuire.

Ca o binecuvântare a lui Sa, întinderea nesfârșită a oceanului le apăru brusc în față. *Paragon* se avântă. Ajutați de vânt, fugiră după *Vivacia*. Pe punte, sângele lui Kyle Haven se aduna în bălți, nu pătrundea în lemn.

36

SECRETE

Ieşirea din încercuire îi silise să se îndrepte spre miază-noapte, adică în direcţia greşită dacă voiau s-ajungă la Divvytown.

Lumina zilei pălea când *Paragon* ajunse din urmă celelalte corăbii. *Vivacia* înainta cu iuţeală şi siguranţă în faţa micului lor grup de corăbii. Wintrow luase evident conducerea micii forţe a piraţilor. Althea era mândră de el. Păcat că tatăl lui nu-şi văzuse niciodată fiul aşa cum îl văzuse Kennit, se gândi ea.

Oricine îl iubise vreodată pe Kyle Haven nu trebuia să vadă ce i se făcuse. Amber o ajutase în tăcere să-i arunce trupul în mare. Althea ştersese ea însăşi de pe puntea lui *Paragon* sângele pe care lemnul lui vrăjitor refuzase să-l absoarbă. Încă nu ştia ce să le spună Maltei sau Keffriei. Ştia ce să *nu* le spună. Se simţea îngreţoşată şi apăsată de secrete urâte.

Îşi înălţă ochii şi cântări corăbiile din priviri. *Vivacia* deschidea drumul, navigând aşa cum numai o corabie vie o putea face. *Marietta*, mica şi cocheta corabie a lui Sorcor, se străduia să ţină pasul cu ea. Vătămatul *Bufon* se târa în urma lor, la o distanţă destul de mare. *Paragon* era ultimul. Althea simţea că încă mai jeleşte şarpele. Kennit făcea acum parte din corabie, şi ea totuşi nu-şi putea nega legătura cu *Paragon*. O străbătu un fior, făcând-o să se cutremure aproape.

Se îndreptă spre pupă, către cârmă, în căutarea lui Brashen. Încă nu era pregătită să se afle în apropierea galionului. Se scuză spunându-și că Etta e pe puntea proră și fără îndoială vrea să fie singură. În timp ce mergea pe punte, Amber ieși dintr-un tambuchi cu o crăticioară cu tocană. Mirosul o îngrețoșă pe Althea. Nu-și aducea aminte când mâncase ultima dată.

La cârmă era Semoy. O întâmpină cu un zâmbet și îi făcu cu ochiul.

— Știam c-o să te luăm înapoi, pretinse el.

Althea îl bătu pe umăr în trecere, surprinsă că vorbele lui de bun-venit o mișcaseră atât de mult. Fără cuvinte, Amber îi întinse lui Semoy mâncarea. El îi lăsă cârma și se duse lângă Althea. Între două îmbucături, arătă cu capul spre pupă.

— Încă nu renunță, nu-i așa?

În urma lor, corăbiile jamailliene se reorganizaseră după atacul nebunesc al lui *Paragon*. Unele îi urmăreau.

— Nu cred că-ndrăznesc, răspunse Althea. Atâta vreme cât îl avem pe Satrap, iar el e în viață, nu pot renunța. Dacă el nu moare, de restul planului lor se-alege praful. Pierd totul. Althea cercetă corăbiile dușmane cu atenție. Am făcut bine c-am fugit. O parte dintre corăbiile alea nu vor rezista până dimineață. Am văzut ce poate face scuipatul șerpilor. Ceea ce pare pânză solidă o să se sfâșie curând, zdrențuindu-se. Dacă fugim, lăsăm măcar câteva în urmă. Apoi, când va trebui să luptăm, vom înfrunta o forță mai mică.

— Încă și mai bine, să sperăm c-o să le pierdem în noapte, spuse Brashen în spatele lor. Și chiar dacă nu le pierdem, Wintrow are acum ostatici. Se posomorî: Nu cred c-o să șovăie să-i folosească.

— Ostatici? întrebă Althea, când el veni să li se alăture lângă copastia de la pupa.

Fața îi era pământie, arăta de parcă ar fi îmbătrânit cu un an într-o singură zi. Totuși o cuprinse pe Althea cu brațul și o trase mai aproape. Ea își puse un braț în jurul mijlocului lui.

După tonul lui, nu-şi putea da seama dacă aprobă sau e îngrozit de idee.

— În ultimul moment, Wintrow a ridicat la bord cam o duzină de oameni de pe corabia jamailliană. Nobili, după haine. Ar trebui să valoreze ceva ca ostatici. Dar e bine să fugim până vom ajunge într-un loc de unde să putem negocia. În insule sunt multe locuri în care te poţi ascunde şi urmăm trei corăbii care cunosc bine apele astea. S-ar putea să scăpăm azi din calea morţii.

Semoy terminase de mâncat. Îi mulţumi lui Amber şi îi dădu crăticioara în schimbul cârmei. Altheei i se păru straniu că un astfel de schimb se poate face într-o astfel de zi. Acum pacea i se părea străină.

Brashen vorbi pe neaşteptate, uitându-se la Amber.

— Ornamentală? o întrebă, învinovăţitor.

Ea ridică din umeri şi în ochii bizari i se citi uimirea.

— Am fixat securea aia acolo. Nici prin vis nu mi-a trecut c-ar putea s-o desprindă şi s-o folosească. Clătină din cap. Cu cât aflu mai multe despre lemnul-vrăjitor, cu atât mai straniu mi se pare.

— Norocul nostru c-a putut, comentă Semoy pe ton aprobator. N-au zburat aşchiile?

Nimeni nu părea pregătit să spună ceva despre observaţia lui.

Althea se sprijini de Brashen şi se uită cum se măreşte distanţa dintre ei şi urmăritori. Avea să-i spună atât de multe, dar absolut nimic care nu se putea spune mai bine printr-o simplă atingere. Clef apăru pe neaşteptate. Se opri în faţa ei şi a lui Brashen şi clătină mustrător din cap.

— În faţa într'gului echipaj, aşa? îl dojeni cu un zâmbet lipsit de respect.

Althea încercă să-l lovească în joacă. Spre surprinderea ei, Clef îi opri mâna, apoi o apăsă pe obrazul lui.

— Ce binen că te-ai 'ntors, izbucni el. Ce binen că n-ai murit! Îi eliberă mâna la fel de repede cum i-o prinsese. Cum de 'ncăn nu i-ai sp's n'imic lu' *Paragon*? Ar' o f'ţă nouă, ştii. Şi o s'cure. Şi ochi alb'ştri, ca ai mei.

— Ochi albaştri? răbufni Althea, nevenindu-i să creadă că fusese cu putinţă. Ar fi trebuit să fie de un căprui-închis, aproape negri.

Se răsuci brusc pe călcâie şi făcu un scurt pas înainte.

— Lemnul-vrăjitor e straniu, îi reaminti Brashen, mulţumit de sine.

— E-un pic cam t'rziu ca să-i schimbăm, sublinie Clef, binedispus. În plus, mie-mi plac. Sunt bl'nzi. Ca ai mamei.

Clef se grăbi să plece.

Acum erau aproape singuri, dacă nu-l luau în considerare pe Semoy. Bătrânul năier se uită îndatoritor doar înainte în timp ce Brashen o sărută. Amintirea ei despre atacul lui Kennit nu-i reveni decât pentru o clipă. Pe urmă se agăţă de el şi îl sărută cu hotărâre, sfidătoare, refuzând să compare sărutul lor cu ceea ce îi făcuse piratul. N-avea să-l lase să stea între ei.

Totuşi, când se desprinse de el, în ochii lui Brashen se zărea o umbră. Era prea sensibil. O privi întrebător. Ea ridică uşor din umeri. Nu era momentul potrivit. Se întrebă dacă avea să existe vreodată un moment potrivit în care să-i spună totul.

Brashen se gândi probabil că e bine să schimbe subiectul.

— Ei, de ce nu te duci la proră să-l asiguri pe *Paragon* că eşti la bord şi că eşti teafără?

— Ştie că sunt. Fără el n-aş fi aici, răspunse ea.

Şocul pe care-l avusese când îi văzuse ochii în timp ce o prindea încă nu dispăruse. Ochii lui Kennit. Fusese cât pe ce să se facă de râs ţipând când mâinile mari ale galionului se închiseseră în jurul ei. *Paragon* simţise. Nu şovăise, dar se grăbise s-o coboare către Brashen. Brashen, la a cărui uluire tăcută se simţi datoare să răspundă.

— O să mă duc la el şi-o să-i vorbesc într-un moment mai liniştit, Brashen. Nu imediat. Althea încercă să găsească o justificare. Kennit e acum parte din el. Nu-i aşa?

Brashen se strădui să-i explice.

— Kennit era un Ludluck. Nu ţi-ai dat seama?

— Nu, răspunse ea cu încetineală.

Kennit avea sânge de negustor din Bingtown? Asta o îngrozi.

Brashen îi lăsă câteva clipe în care să asimileze noutatea, apoi adăugă:

— Noi am bănuit încă din Divvytown că *Paragon* e legendara corabie a lui Igrot. Bingtownul a susținut întotdeauna că piratul nu poate avea nicio corabie vie. Dar a avut: pe *Paragon*. Iar Kennit i-a fost ostatic, ca să se-asigure că i se supune corabia.

— Pe răsuflarea lui Sa!

Lucrurile se limpezeau acum, puse cap la cap. Mintea ei se străduia să cuprindă totul.

— Așadar Kennit a venit acasă, să moară pe puntea lui *Paragon*. Să fie una cu corabia sa.

Un mic fior de groază îi urcă grăbit pe șira spinării.

Brashen dădu din cap, cu ochii la fața ei.

— Întotdeauna a fost, Althea. Nu cred că moartea piratului pe punte l-a schimbat pe *Paragon*, doar l-a făcut să se simtă împăcat. E în sfârșit unul singur, un sine complet. Dragonii, familia Ludluck, bărbat și băiat, plus Kennit, toți s-au contopit într-unul.

La asta, ea își întoarse capul într-o parte, însă Brashen îi sălță cu două degete bărbia și îi întoarse fața spre el.

— Și noi, adăugă aproape cu sălbăticie. Tu și cu mine. Amber și Jek. Clef. Și tot ce-am pus noi în el a devenit o parte a lui. Nu-i întoarce spatele acum. Te rog. Nu înceta să-l iubești.

Altheei îi venea greu să-l urmărească. Se temuse să-i spună despre siluire, dar hotărâse că e necesar. Însă cum i-ar fi putut spune fără să-i întineze sentimentele pentru corabie? Frământările propriilor gânduri o amețeau.

— Althea? o întrebă Brashen, neliniștit.

— O să-ncerc, spuse ea cu voce slabă.

Deodată, nu-i mai păsă cine o vede. Puse brațele lui Brashen în jurul ei și păși în îmbrățișarea lui.

— Strânge-mă la piept, îi spuse cu frenezie. Strânge-mă tare.

*

Spusese că va încerca. Brashen izbuti cu greu să nu insiste, cerându-i mai mult. La bordul *Vivaciei* se întâmplase ceva pe

care Althea deocamdată nu voia să i-l dezvăluie. Își puse bărbia deasupra părului ei negru și o strânse în brațe.

Ea păru să-i simtă gândurile, fiindcă schimbă vorba.

— Vântul se întețește.

I se foi ușor în brațe. Brashen se prefăcu că nu vede că-și șterge lacrimile de cămașa lui.

— Așa e. Bănuiesc că se-apropie o mică furtună. Dar am mai trecut și prin altele. *Paragon* face bine față pe timp de furtună.

— O să ne fie cu atât mai ușor să ne-ascundem.

— Cred că ne-ndepărtăm tot mai mult de jamaillieni.

— Și-au stins felinarele. Speră să se apropie de noi pe furiș, la adăpostul întunericului.

— Mai întâi trebuie să ne găsească.

— Pentru *Marietta* și *Bufonul* o să fie mai greu să țină pasul cu corăbiile vii pe întuneric.

— Și ele și-au stins felinarele.

— *Vivacia* n-o să le lase în urmă. O să le apere, oricât de mult ar trebui să riște.

O conversație banală, despre lucruri oricum evidente. Era prea grăitoare pentru Brashen. Althea fusese pe *Vivacia* și își regăsise inima. El n-o putea învinui pentru asta. *Vivacia* era corabia familiei ei. Kennit fiind mort, avea mult mai multe șanse s-o recâștige. Și, spre deosebire de *Paragon*, *Vivacia* nu absorbise anma unui pirat ucigaș, care-i făcuse familiei ei un rău imens. Când se întorsese ea de pe *Vivacia*, Brashen se amăgise, spunându-și că a venit pentru el. Însă ea venise să facă planuri de luptă. Privind fața ei încruntată și gânditoare, Brashen înțelese ce e în mintea Altheei.

Îl iubea, în felul ei. Îi oferea cât de multă iubire putea, fără să renunțe la corabia ei și la familie. El n-avea dreptul să-i ceară mai mult. Dacă ar mai fi avut și el o familie care să-l recunoască, poate s-ar fi simțit la fel de sfâșiat. Pentru o scurtă clipă, se gândi să plece de pe *Paragon* ca s-o urmeze. Dar nu putea. Nimeni nu cunoștea corabia mai bine decât el. Nimeni nu mai suferise alături de ea. *Paragon* ar fi putut fi rănit cu ușurință dacă ar fi ajuns pe mâna unui căpitan care să nu-i suporte toanele și capriciile.

Şi ce s-ar fi ales de Clef? L-ar fi smuls pe băiat de lângă corabia care îl iubea? Sau l-ar fi lăsat pe *Paragon* să fie instruit de cineva care nu urmărea în primul rând binele lui? Iar Semoy n-ar mai fi fost secund sub un alt căpitan. Ar fi redevenit un beţiv fără niciun viitor şi ar fi irosit toţi anii pe care-i mai avea în faţă înecându-i în băutură. Nu. Oricât de mult ar fi iubit-o pe Althea, avea responsabilităţi. Ea n-ar respecta un bărbat care şi-ar abandona corabia ca s-o urmeze. Brashen Trell terminase cu fuga de îndatoriri. Trebuia să rămână acolo şi, dacă altfel nu era cu putinţă, avea s-o iubească pe Althea de la distanţă şi când se puteau întâlni.

Odată ce recunoscu toate astea, ştiu brusc că are din nou o familie.

*

Etta se sprijinea de copastie, uitându-se drept înainte, în întuneric. *Paragon* o simţea acolo, deşi prezenţa ei se limita la calda apăsare a braţelor pe lemnul-vrăjitor al copastiei. Neavând nicio legătură cu ea, nu-i putea desluşi deloc trăirile.

Ea rupse tăcerea pe neaşteptate.

— Ştiu câte ceva despre corăbiile vii. De la *Vivacia*.

El nu-i răspunse nimic. Aşteptă.

— Cumva, nu înţeleg cum, Kennit îţi era rudă. Când a murit, a intrat în tine?

Vocea i se încordă când rosti cuvintele stânjenitoare. *Paragon* o simţi tremurând.

— E un fel de a spune. Sunase prea rece; se strădui să adauge ceva mai tandru: A fost mereu o parte din mine, iar eu am fost o parte din el. Din multe motive, legătura noastră a fost mai strânsă decât de obicei: A fost foarte important pentru noi amândoi să se-ntoarcă în momentul morţii. Eu ştiam. Nu cred că el a ştiut asta înainte de-a se întâmpla.

Etta trase aer în piept.

— Aşadar, tu eşti acum Kennit? întrebă cu voce sugrumată.

— Nu. Îmi pare rău. Kennit e o parte din mine. Mă completează. Dar eu sunt, definitiv şi pentru totdeauna, *Paragon*.

Se simțea bine spunând-o. Bănuia că pentru ea ar fi putut fi dureros s-o audă. Spre propria lui surprindere, îi păru sincer rău că trebuie s-o rănească. Încercă să-și aducă aminte când avusese ultima oară sentimentul ăsta, dar nu izbuti. Această putere de compătimire era un alt aspect al întregirii? Avea să fie nevoie de timp ca să deprindă să simtă așa ceva.

— Atunci el s-a dus, spuse ea cu încetineală. *Paragon* o auzi răsuflând greu. Dar de ce n-ai izbutit să-l vindeci, așa cum l-a vindecat *Vivacia* pe Wintrow?

Paragon se gândi o vreme în tăcere.

— Spui că l-a vindecat? Nu știu nimic despre asta. Pot doar să presupun ce-a făcut. Dragonii o pot face, dacă trebuie. Își ard rezervele trupului ca să grăbească vindecarea. Dacă *Vivacia* i-a făcut așa ceva lui Wintrow, a supraviețuit fiindcă a avut noroc. Puțini oameni au astfel de rezerve. Kennit cu siguranță n-avea.

Tăcerea ei dură vreme îndelungată. În jurul lor, noaptea se adâncea. Pentru vederea lui de curând redobândită, chiar și întunericul era o încântare. Noaptea nu era cu adevărat întunecată. Se uită în sus, spre cer, la norii care când ascundeau luna și stelele, când le lăsau la vedere. Valurile aveau contururi fosforescente. Vederea lui ageră, o parte a moștenirii de dragon, deslușea și conturile corăbiilor pe care le urma.

— Oare știi ceva despre el... despre Kennit? Dacă te-ntreb ceva, îmi poți spune adevărul?

— Poate, ocoli *Paragon* un răspuns categoric.

Se uită la ea. Își luase mâinile de pe copastie și își răsucea agitată brățara.

— M-a iubit? Întrebarea răbufni din ea cu o vigoare dureroasă: M-a iubit cu adevărat? Trebuie să știu.

— Kennit e o parte din mine. Dar nu sunt Kennit.

Paragon purta o dezbatere furioasă cu sine însuși. Femeia purta un copil, un copil făgăduit lui cu atât de multă vreme în urmă. Paragon Ludluck. Un copil avea nevoie să fie iubit, iubit fără rezerve.

— Ai amintirile lui, știi adevărul, insistă Etta. M-a iubit?

— Da. Te-a iubit.

Fără nicio remuşcare, *Paragon* îi oferise ceea ce avea nevoie s-audă.

Am amintirile lui Kennit, dar nu sunt Kennit. Însă pot minți cu aceeași pricepere cu care mințea el. Și încă pentru o cauză mai bună.

— Te-a iubit cu toată puterea cu care putea inima lui să iubească.

Cel puțin ăsta era un adevăr.

Mulțumesc.

Gândul ajunse la el la fel de limpede și de iute trecător ca un strop de ploaie în cădere. *Paragon* bâjbâi, încercând să afle de unde pornise, dar nu găsi nimic. Vocea sunase ciudat de familiar, aproape ca și cum ar fi venit de la Kennit, însă se aflase în afara lui.

— Mulțumesc, spuse Etta, devenind, fără s-o știe, un ecou al sentimentului din gândul bizar. Îți mulțumesc mai mult decât îți poți imagina. Din partea noastră, a amândurora.

Părăsi puntea cu pași repezi, lăsându-i un mister la care să se gândească.

În fața lui, pe puntea *Bufonului*, se aprinse pe neașteptate un felinar. Cineva îl ridică de trei ori și îl legănă o singură dată, apoi îl acoperi din nou. Deslușirea amintirilor lui Kennit încă era aproape o surpriză. Putea să descifreze vechile semnale ale piraților. Brashen era chemat pe *Vivacia*.

*

— Ar fi bine să fie ceva important, mormăi Brashen către Althea în vreme ce se aplecau asupra vâslelor.

Etta și Amber manevrau a doua pereche de vâsle. Rafalele de vânt îi azvârleau lui Amber părul zdrențuit peste fața împestrițată. Etta se uita drept înainte.

— Sunt sigură că e, murmură Althea.

Trudeau din greu, luptându-se cu vântul, cu apa și cu întunericul, ca s-ajungă la corabia din frunte. Cele patru vase micșoraseră distanța dintre ele, dar nu se opriseră nici măcar pentru acea întâlnire. *Vivacia* le conducea prin labirintul de insule mărunte. Unele se conturau abrupte și stâncoase, în timp ce altele

se zăreau doar când valurile se spărgeau, prelingându-se pe țărmuri pietroase, zimțate. Corăbiile șerpuiau printre ele. Brashen bănuia că, pe timpul unui flux mai puțin înalt, drumul ales de ei era de nestrăbătut. Se ruga ca atât Wintrow, cât și *Vivacia* să-l cunoască atât de bine pe cât credea.

Brashen le aproba hotărârea de a mări cât mai mult distanța dintre ei și flota jamailliană, dar încă mai avea rezerve în privința părăsirii lui *Paragon* ca să meargă pe *Vivacia*. Althea îl asigurase că pot avea încredere în Wintrow, însă el își reaminti că nu știau mare lucru nici despre echipajul *Vivaciei*, nici despre căpitanii celorlalte două corăbii. Fuseseră aruncați alături de pirați, într-o alianță cu șanse de izbândă îndoielnice. Amintirea captivității sub puntea unei corăbii care se scufunda îi era încă proaspătă în minte.

Vivacia îi luă la bord tocmai când începuse să plouă torențial. Urcară pe punte în lumina micșorată a unei lămpi. *Vivacia* remorca deja bărci de pe *Marietta* și *Bufonul*. Ei sosiseră ultimii. Îngrijorarea lui Brashen se adânci. Etta se cățără prima pe scara către punte. Althea vru s-o urmeze, dar el o opri cu o atingere.

— Urc eu în urma ei, mormăi cu voce joasă. La cel mai mic semn de trădare, te întorci pe *Paragon*.

— Cred că nu trebuie să te temi... începu Althea, dar el clătină din cap.

— Te-am pierdut o dată. Nu mai risc iar.

— Înțelept bărbat, remarcă Amber cu glas scăzut, când el se prinse de scara udă și începu să se cațăre.

Când își puse mâinile pe copastia *Vivaciei*, îl străbătură în goană sentimente incredibile. Pentru o clipă, se pierdu cu firea. Simți în ochi usturimea lacrimilor. Îl inundă senzația unei întâmpinări călduroase. Și bucuria de a se afla în siguranță. Puse piciorul pe o punte pe care nu mai călcase din ziua însuflețirii corabiei.

— Brashen Trell! îl strigă corabia cu voce joasă, profundă. *Paragon* ți-a fost de folos. Ne simți cu mai multă finețe decât pe vremea când lucrai pe punțile mele. Pentru prima oară în viața mea de după trezire, îți spun bun venit la bord.

— Mulțumesc, izbuti el să răspundă.

Etta nu se vedea nicăieri. Wintrow stătea pe punte, în ploaie, întinzându-i mâna. Băiețandrul umil pe care-l cunoscuse la funeraliile lui Ephron stătea acum drept, privindu-l în ochi. O amărăciune profundă îi îmbătrânea fața. N-avea să fie niciodată un bărbat voinic, dar era cu siguranță bărbat.

— Sunt sigur că ții minte drumul către camera hărților, spuse, și Brashen se trezi răspunzând zâmbetului său neceremonios cu unul identic.

Asemănarea dintre Wintrow și Althea era cu adevărat stranie.

Când ajunse și ea la bord, Brashen îi privi fața. Îi văzu chipul strălucindu-i brusc când își puse mâinile pe copastie. Malta îi ieși în întâmpinare și începură imediat să vorbească, totodată grăbindu-se să intre la adăpost.

Amber păru mai puțin impresionată de prima atingere a corabiei vii. Când dădu cu ochii de Wintrow șocul îi transfigură fața.

— Băiatul sclav cu nouă degete! răbufni ea.

Wintrow se grăbi să-și ducă o mână la obraz, apoi o lăsă să-i cadă într-un gest doar pe jumătate conștient. Îi aruncă lui Brashen o privire stânjenită, în timp ce Amber se holba la el. Totul se întrerupse abia când Jek țâșni din întuneric ca s-o cuprindă pe Amber într-o îmbrățișare frenetică.

— Au, arăți mai rău decât mine! o întâmpină ea, în timp ce Wintrow se răsucea grăbit pe călcâie.

Brashen înaintă pe puntea cândva familiară copleșit de sentimente amestecate. Kennit, constată el, condusese o corabie bine îngrijită. Fusese un căpitan bun. Pe urmă clătină din cap, nevenindu-i să creadă că-i putuse trece așa ceva prin minte.

În camera hărților era multă lume. Etta era acolo, precum și logodnicul Maltei din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Reyn părea hotărât să nu țină cont de atenția pe care o atrăgea. Satrapul era spectaculos de conștient de propria sa importanță. Doi bărbați, unul lat în spate și îndesat, iar altul în haine înzorzonate, erau probabil ceilalți căpitani ai piraților. Ochii bărbatului îndesat

erau înroșiți de plâns. Camaradul lui roșcat avea o înfățișare mult mai gravă. Așadar știau de moartea lui Kennit.

Înșirați de-a lungul pereților, nobilii jamaillienii capturați alcătuiau un grup soios și istovit. Câțiva păreau în pragul leșinului.

Wintrow închise ușa în urma lui și le lăsă tuturor timp să-și scoată mantiile ude. Arătă către scaunele din jurul mesei aproape neîncăpătoare, dar el rămase în picioare. Căpitanul masiv turnă rachiu pentru toată lumea. Brashen se simți recunoscător pentru băutura care-l încălzea. Recunoscu paharele mici. Ephron Vestrit le păstra pentru ocazii deosebite. Althea se grăbi să se așeze lângă el. Se aplecă spre urechea lui și îi șopti la repezeală:

— Cea mai bună veste! Când Reyn și dragonul au plecat din Bingtown, mama, Keffria și Selden erau cu toții acolo, bine sănătoși. Trase aer în piept. Însă mă tem că e singura veste bună. Familia mea e ruinată, jafurile mi-au golit casa, prădătorii au năvălit și pe celelalte proprietăți. Acum, mai mult decât oricând, o corabie vie... Îți spun mai târziu, adăugă imediat ce observă că toate celelalte discuții din jurul mesei încetaseră. Toate privirile se întoarseră spre Wintrow, care se afla în capul mesei.

El trase aer în piept și vorbi cu hotărâre în glas.

— Știu că niciunul dintre voi n-a fost încântat să-și părăsească vasul ca să răspundă la chemarea mea. Dar a fost necesar. Moartea lui Kennit ne-a silit să luăm mai multe hotărâri. Vă spun ce-am decis eu și, ținând cont de asta, fiecare dintre voi va hotărî ce are de făcut.

Iată, cugetă Brashen: vocea lui, în care se simțea autoritatea, spunea că luase comanda. Brashen se aștepta, în destul de mare măsură, să-i nege cineva dreptul de a-i conduce, dar nimeni nu o făcu. Ceilalți căpitani de pirați i se supuneau deja. Toată lumea aștepta într-o tăcere respectuoasă. Doar zâmbetul satisfăcut al Satrapului le dădea tuturor de înțeles că știa ce va urma.

Wintrow trase din nou aer în piept.

— Tratatul formulat cu atenție și migală de Regele Kennit al Insulelor Piraților și de Preaînaltul Magnadon Satrap Cosgo a fost recunoscut și semnat de nobilii aici de față.

Şocul provocat de cuvintele sale lăsă loc tăcerii. Pe urmă, căpitanii Red şi Sorcor săriră în picioare, scoţând strigăte de triumf. Etta îşi înălţă ochii spre Wintrow.

— Tu ai făcut-o? întrebă, uluită. Ai dus la bun sfârşit ce ne-a făgăduit el?

— Eu am făcut începutul, răspunse el cu un aer sumbru. Sora mea, Malta, a înfăptuit esenţialul, convingându-i că e cea mai înţeleaptă hotărâre. Dar mai rămân multe de făcut.

La o privire aruncată de el, cei doi căpitani se reaşezară. Vocea groasă a lui Sorcor sparse tăcerea.

— Când mi-ai spus că a murit Kennit, am crezut că visurile noastre au pierit odată cu el. Ar fi trebuit să am mai multă încredere, Wintrow. Kennit n-a greşit când te-a ales.

Glasul lui Wintrow rămase grav, dar pe faţă îi juca un zâmbet în timp ce începu din nou să vorbească.

— Noi cunoaştem bine apele astea. Am lăsat flota jamailliană în urmă, în întuneric. Le recomand lui Sorcor şi lui Red ca, imediat ce vor ajunge pe corăbiile lor, să se despartă şi să se-ntoarcă pe căi ocolite la Divvytown. Trimiteţi păsări ca s-adunăm o flotă imensă a piraţilor. Şi rămâneţi acolo, în linişte, până ce sosesc celelalte vase.

— Şi tu, căp'tane? întrebă Sorcor.

— O să merg cu tine, Sorcor, pe *Marietta*. La fel ca Etta şi Preaînaltul Magnadon Satrap Cosgo. Ca şi prizonierii... nobilii noştri oaspeţi, se corectă fără vreo întrerupere. Îşi ridică glasul, ca să nu lase să i se pună întrebări. Satrapul ne cere protecţia şi sprijinul. Ne vom masa flota la Divvytown. Apoi vom pleca spre capitala Jamailliei, unde le putem înfăţişa celorlalţi nobili ai săi tratatul semnat care îl aliază cu Regatul Insulelor Piraţilor. Oaspeţii noştri vor rămâne în Divvytown, unde vor fi bine îngrijiţi până ce va fi recunoscută legitimitatea condiţiilor noastre. Iar Etta... Wintrow se întrerupse, apoi se avântă: Regina Etta, aleasă de Kennit să navigheze alături de el şi mama fiului său nenăscut, va merge cu noi, ca să se convingă că toate

cerințele Insulelor Piraților sunt îndeplinite. Va domni în numele copilului ei până ce acesta va ajunge la vârsta potrivită.

— Un copil? Porți copilul lui?

Sorcor sări în picioare, apoi se întinse ca s-o îmbrățișeze pe Etta. Lacrimile i se scurgeau în voie pe față.

— Acum gata, până se naște copilul nu mai pui mâna pe sabie, o preveni, ținând-o la un braț distanță, și păru ofensat când Red izbucni în râs.

Etta păru zguduită, apoi uluită. Chiar și după ce se reașeză, Sorcor rămase cu mâna lui mare pe încheietura ei, ca și cum ar fi vrut s-o păstreze alături de sine, în siguranță.

— Kennit ne-a lăsat un fiu, întări Wintrow, după încetarea vacarmului. Continuă uitându-se în ochii Ettei. Un moștenitor care să domnească după el, când va ajunge la vârsta potrivită. Dar, până atunci, depinde de noi să ducem ideile lui Kennit mai departe și făgăduielile lui la îndeplinire.

Brashen simțea mușchii Altheei încordându-se ori de câte ori era rostit numele piratului. Își țintuia nepotul cu o privire sumbră. Sub masă, mâna lui Brashen o căută pe-a ei. Althea i-o strânse cu putere.

Satrapul se ridică pe neașteptate în picioare.

— O să-mi țin cuvântul, dădu el de veste, de parcă le-ar fi oferit un dar surprinzător. În ultimele câteva zile, am văzut cu ochii mei de ce au Insulele Piraților dreptul să se conducă singure. Trebuie să contez pe ajutorul vostru ca să-mi recapăt tronul, dar odată ce mă voi întoarce în orașul Jamaillia...

— Ei! Dar *Vivacia*? De ce vine toată lumea pe *Marietta*?

Sorcor nu părea să-și dea seama că-l întrerupsese pe Preaînaltul Magnadon Satrap al întregii Jamaillii. Wintrow recăpătă cu ușurință controlul discuției.

— *Vivacia* trebuie să îndeplinească o altă făgăduială a lui Kennit. Le suntem cu toții îndatorați șerpilor. Acum au plecat spre miazănoapte, urmând dragonul. Dar *Vivacia* spune că au nevoie de ajutorul ei ca să-și atingă ținta călătoriei. Simte că trebuie să-i urmeze. Mai mult decât atât, Kennit i-a făgăduit asta.

Wintrow se întrerupse și, când continuă, se simți fără dubiu că-i vine greu s-o facă.

— Nu pot merge cu ea. Deși tare aș vrea, fiindcă mi-e dor să-mi revăd familia. Dar, pentru mai multă vreme de-acum înainte, datoria mea e să rămân aici. Ochii i se îndreptară în sfârșit spre mătușa lui. O rog pe Althea Vestrit s-o ducă pe *Vivacia* spre miazănoapte. Jola a vorbit în numele echipajului. Îi vor da ascultare, fiindcă asta a fost voința căpitanului Kennit. Însă te previn, Althea, *Vivacia* i-a făgăduit lui Kennit că, după se va încheia ce are de făcut în folosul șerpilor, se va întoarce. Și asta e și dorința corabiei. Călăuzește șerpii acasă. Dă-le celor din Bingtown vești despre noi. Dar, după asta, trebuie să vă-ntoarceți amândouă la noi.

Wintrow își ridică o mână când Althea vru să vorbească și, printr-o minune, ea îl luă în seamă și păstră tăcerea. Wintrow își îndreptă privirea spre Brashen, care se holba la el, amorțit. Bănuise că asta urma, dar realitatea îl înlemni totuși. Wintrow tocmai i-o luase pe Althea. Încă o dată, datoria față de familie și corabia o chemau. Ea avea să-și îndeplinească visul: urma să fie căpitan pe *Vivacia*, să se îndrepte triumfătoare spre Bingtown. Pe urmă trebuia să se-ntoarcă în Divvytown. Avea să renunțe la corabia ei pentru a veni alături de el? Se îndoia. O strângea cu putere de mână, dar știa că e deja plecată. Îi venea greu să dea în continuare atenție spuselor lui Wintrow.

— Brashen Trell, tu și *Paragon* sunteți liberi să faceți ce vreți. Însă eu îl rog pe *Paragon* să-i însoțească pe *Vivacia* și pe șerpi pe drumul către Tărâmul Ploilor Sălbatice. *Vivacia* spune că două corăbii vii îi pot călăuzi și apăra mai bine decât una. Malta și Reyn vor dori cu siguranță să facă această călătorie.

— O s-avem nevoie de două corăbii ca să ne apere de chalcedenii care vin încoace, se amestecă Reyn, surprinzând pe toată lumea. O corabie pentru protecție și una pentru luptă.

— Am auzit zvonuri, spuse Wintrow, îngrozit. Dar numai zvonuri.

— Dați-le crezare, spuse Reyn.

Își întoarse scaunul, ca să le vorbească nobililor jamaillieni înșiruiți pe lângă pereți. Ochii lui arămii se plimbară de la unul la altul.

— Când zburam cu Tintaglia spre miazăzi, am văzut corăbii chalcedene însoțite de galere. După cum știți, într-o astfel de formație călătoresc când e vorba de lupte serioase. Bănuiesc că ținta lor e orașul Jamaillia. Cred că au ajuns la concluzia că nu merită să-nfrunte un dragon pentru puțina pradă rămasă în Bingtown.

Cuvintele Maltei le urmară pe ale lui Reyn.

— Citesc pe fețele voastre că vă îndoiți de noi. Dar eu am văzut primul lor atac asupra Bingtownului. Reyn a fost acolo în timpul ultimului atac. Conspiratorii voștri chalcedeni s-au gândit că n-au de ce să v-aștepte. Voiau să jefuiască tot ce e mai de soi înainte de sosirea voastră. Cred că n-au avut niciodată de gând să le cedeze Bingtownul Negustorilor Noi, adică fraților și fiilor voștri. Rămași fără bogățiile ușor de jefuit din Bingtown promise de voi și fiind alungați de Tintaglia, vin acum spre miazăzi. Ăștia sunt aliații pe care vi i-ați ales. Satrapul vostru a fost mai înțelept. Vă pot citi în suflete. Ați semnat tratatul fiindcă n-ați avut încotro. O să vă lepădați de semnăturile voastre imediat ce-o să se ivească prilejul. Dar va fi o prostie. Ar trebui să grăbiți înfăptuirea alianței dintre Satrap și Insulele Piraților, pentru că, atunci când vor sosi corăbiile chalcedene și galerele lor puse pe raiduri, veți avea nevoie de toți prietenii pe care-i veți putea chema. Ochii Maltei îi priviră, scormonitori. Țineți minte ce vă spun. Chalcedenii nu cruță pe nimeni.

Cu nici un an în urmă, Malta își pusese la încercare farmecul străduindu-se să-l seducă pe Brashen. În cuvintele ei de acum, îi auzi șireteniile de fetișcană, maturizate, transformate într-o diplomație veritabilă. Câțiva nobili schimbau priviri, impresionați de spusele ei. Până și Satrapul părea încântat de ea, dădea din cap de parcă Malta ar fi rostit gândurile lui.

*

Malta își puse palmele pe urechi înainte de a auzi Reyn sunetul. Când ajunse și la urechile lui, tresări ca și ea. Ceilalți se uitară în jur înnebuniți, iar un nobil jamaillian se tângui:

— Șerpii se întorc!

— Nu. E Tintaglia, răspunse Reyn.

Îl cuprinse neliniștea. Femela dragon cerea ajutor. Se îndreptă spre ușă, urmat de toată lumea din jurul mesei. Malta îl prinse de mână când ieșiră pe punte. Stând în bătaia ploii torențiale, se uitară împreună în sus. Tintaglia trecu pe deasupra lor, o palidă strălucire de argintiu și albastru pe fundalul cerului înnorat al nopții. Aripile i se mișcau greoi. Se roti într-un cerc larg, apoi strigă din nou. Spre uimirea lui Reyn, primi răspuns. Forța strigătului *Vivaciei* făcu puntea să vibreze. Strigătul lui *Paragon*, mai grav, veni ca un ecou al strigătului ei.

Malta încremenise, uitându-se în sus cu venerație. Imediat ce sunetul se stinse, răspunse privirii lui Reyn cu o întrebare.

— Ne roagă s-o ajutăm?

El pufni.

— Nu. Pretinde că trebuie s-o ajutăm. Tintaglia nu te *roagă* niciodată, indiferent despre ce-ar fi vorba.

În ciuda cuvintelor aspre, lui i se frânse inima. Deveniseră prea apropiați, față de el Tintaglia nu-și mai putea ascunde spaima. Îi simți deopotrivă slăbiciunea și adânca mâhnire din suflet.

— Nu înțeleg totul, adăugă Malta. Dar sunt șocată, fiindcă înțeleg chiar și numai o parte.

Reyn îi răspunse cu glas scăzut.

— Cu cât stai mai mult în apropierea ei, cu atât mai clar o auzi în minte. Cred că urechile noastre au prea puțin de-a face cu asta.

Strigătele femelei dragon zguduiră din nou cerul. Împrejurul lor, năierii fie își întindeau gâturile ca s-o vadă mai bine, fie căutau să se adăpostească. Reyn se uita în sus, fără să-i pese de ploaia care îi cădea pe față. Vorbea cât putea de tare, ca să se facă auzit printre strigătele de răspuns ale corăbiilor.

— Femela dragon a obosit. Zboară prea repede, șerpii nu pot ține pasul cu ea. N-a vânat și nu s-a hrănit, pentru că s-a temut să-i lase singuri. Au întâlnit o corabie chalcedeană care a atacat-o. N-a fost grav rănită, însă șerpii s-au năpustit asupra corabiei. Reyn se întrerupse ca să tragă aer în piept. Chalcedenii știu cum să ucidă șerpi. Arcașii lor au ucis șase înainte ca încâlcitura să scufunde corabia.

Indignarea și mâhnirea corabiei vii se întețiră.

— Încâlcitura se odihnește peste noapte, dar Tintaglia a venit să ne ceară ajutorul. Reyn se întoarse rugător către căpitani. A prins-o noaptea în zbor. Are nevoie de o plajă nisipoasă pe care să coboare... sau de orice fel de plajă și de un foc care s-o călăuzească.

Sorcor răspunse imediat.

— Nămolul e bun? E alunecos, dar mai moale decât stânca.

— Insula Duhnitoare, adeveri Etta.

— Nu e departe, adăugă Red. Probabil trece pe deasupra ei de fiecare dată când se rotește. Dar nu e un loc potrivit pentru o corabie. Apa nu e destul de adâncă.

— Dar poți ajunge pe ea cu barca, rezolvă Etta problema. Și e plină de lemn adus de apă, bun pentru foc.

— Trebuie s-ajungem acolo. Imediat. Reyn privi neliniștit cerul. Dacă nu ne grăbim, o s-o înghită oceanul. E la capătul puterilor.

37

VOIA DRAGONULUI

Lemnul umed nu voia să se-aprindă. În vreme ce Reyn se lupta cu niște iască pe care i-o tot stingea vântul, Malta își scoase mantia și o îndesă printre lemne. El își ridică privirea la auzul unei izbituri neașteptate, când ea sparse lampa lor de stiva care aștepta să fie aprinsă. O secundă mai târziu, flăcările îi linseră marginile mantiei. Reyn se temu că focul o să moară, dar peste câteva clipe auzi bine-venitul trosnet al lemnului cuprins de vâlvătăi. Între timp, Malta intrase la adăpostul mantiei lui. Când fratele ei le aruncă o privire stranie, își săltă bărbia și îl fixă sfidătoare. Trupul ei ud și destul de înfrigurat ca să tremure se lipi cu hotărâre de al lui Reyn. Ocrotit de întuneric, el o strânse în brațe, sorbindu-i parfumul părului. Apoi îi sărută cu îndrăzneală creștetul. Solzii fini de pe creasta ei îi răzuiră ușor obrazul, iar pe Malta o străbătu un tremur. El îi simți trupul încălzindu-se brusc. Malta se uită în sus, la el, cu o surprindere care-i spori strălucirea ochilor de trăitoare în Tărâmul Ploilor Sălbatice.

— Reyn, gâfâi ea pe un ton între încântare și scandalizare. N-ar trebui să faci asta, îl mustră cu o strâmbătură.

— Ești sigură? îi șopti el la ureche.

— Nu când se uită fratele meu, se corectă ea cu răsuflarea tăiată.

Focul ardea acum de-a binelea. Reyn își înălță spre cer privirea îngrijorată. De ceva vreme n-o mai auzise pe Tintaglia trecând pe deasupra lor, dar neliniștea ei plutea în jur, puternică, molipsindu-l. Era încă undeva, acolo sus. Se uită în jur, la grupul venit pe țărm împreună cu ei. Insula Duhnitoare nu-și făcea numele de rușine. Stăteau cu toții până la genunchi în nămolul în care Red mai și căzuse, spre marele său dezgust; probabil regreta că dorise să vadă dragonul de aproape.

Aprinseră un al doilea foc, folosindu-se de primul. Pe apă, corăbiile strigară pe neașteptate și dragonul le răspunse din depărtare. Strigă și Reyn, prevenindu-i pe ceilalți:

— Feriți-vă din calea ei!

Tintaglia se apropie cu bătăi puternice de aripi, luptându-se deopotrivă cu ploaia și cu rafalele de vânt. Nu mai era stânjenită de povara unui om, așa că Reyn se aștepta s-o vadă oprindu-se pe țărm cu grație. Dar, după cum prezisese Sorcor, nămolul era alunecos. Picioarele încordate ale Tintagliei patinară și mâlul zbură, azvârlit de mișcările biciuitoare ale cozii ei și de fâlfâirea aripilor. Alunecă până ce se opri aproape în foc. Demnitatea ei înjosită îi aduse fulgere de mânie în ochi. Își scutură aripile ude, împroșcând din nou oamenii cu nămol.

— Ce idiot a ales plaja asta? întrebă, furioasă. N-ați pregătit mâncarea? adăugă la următoarea răsuflare.

Plângându-se tot timpul, înfulecă două butoaie mari de carne de porc sărată.

— Scârboasă, lipicioasă, prea măruntă ca să poți să mușți ca lumea, declară la sfârșitul mesei, apoi se îndreptă maiestuoasă spre un izvor din apropiere.

— E imensă! exclamă Sorcor, minunându-se.

Reyn își dădu seama că se obișnuise cu măreția ei. Malta avea amintirile din cutia-cu-vis, dar ceilalți aveau pentru prima dată prilejul să vadă un dragon altfel decât în zbor.

— E de o mare frumusețe, atât cum arată, cât și în mișcări, șopti Amber. Acum înțeleg ce voia să spună *Paragon*. Numai

un dragon născut din dragoni e cu adevărat dragon. Toți ceilalți sunt imitații stângace.

Jek îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Dragonii din Cele Șase Ducate mi s-au părut minunați. Și ție ți s-ar fi părut la fel dacă ai fi trăit cu teama că poți s-ajungi din om neom. Dar, se văzu apoi nevoită să recunoască, ea e uluitoare.

Reyn nu mai dădu atenție conversației lor de neînțeles.

— Mă-ntreb cum ar fi arătat *Vivacia*, spuse încet Althea.

Lumina focului îi dansa în ochi în timp ce privea lung silueta întunecată a Tintagliei.

— Sau dragonii lui *Paragon*, adăugă Brashen, loial corabiei sale.

La auzul cuvintelor lor, Reyn simți cum îl roade vinovăția. Familia lui transformase dragonii în corăbii. Aveau să plătească într-o bună zi? Își alungă gândul ăsta.

Când se întoarse maiestuoasă de la izvor, Tintaglia își curățase în mare parte mâlul de pe aripi și de pe pântec. Ochii ei ca două vârtejuri argintii îi aruncară lui Reyn o privire rea. Urmă o mustrare.

— Am zis „nisipoasă".

Pe urmă, femela dragon își roti capul imens ca să se uite la oamenii adunați.

— Bun, spuse ca o acceptare. Și trecu pe nesimțite de la plângeri la porunci. Trebuie să faceți alt foc, mai departe de valuri, unde mâlul devine stâncă. Piatra nu e cel mai bun pat, dar e mai bun decât mâlul, și eu trebuie să mă odihnesc în noaptea asta.

Apoi o zări pe Malta. Ochii i se rotiră mai repede, strălucind ca două luni pline.

— Vino în lumină, surioară. Lasă-mă să te văd.

Reyn se temu că Malta o s-o ofenseze șovăind, însă ea veni cu îndrăzneală în fața femelei dragon. Ochii Tintagliei o cercetară din creastă până-n tălpi. Îi vorbi cu voce caldă:

— Văd că ai fost răsplătită pentru rolul tău în eliberarea mea, tânără regină. O creastă stacojie. O să-ți ofere multă plăcere. Când Malta roși, nedumerită, femela dragon chicoti cu

afecțiune: Ce, încă n-ai descoperit? O să descoperi. Și o să ai parte de o viață lungă în care s-o savurezi.

Își îndreptă privirea spre Reyn.

— Ai ales bine. E potrivită ca regină a Străbunilor și ca vorbitoare în numele dragonului. Selden o să fie încântat fiindcă s-a schimbat și ea. Știi, era un pic cam îngrijorat, se temea că o să-l disprețuiască din pricina schimbărilor lui.

Reyn zâmbi stânjenit. Încă nu le vorbise celor două femei din familia Vestrit despre cele întâmplate cu Selden. Tintaglia le distrase atenția, curmându-le schimbul de priviri uimite.

— O să dorm în noaptea asta și o să am nevoie de mai multă mâncare mâine, înainte de a-mi lua zborul. Încălcitura se odihnește bine, la miazănoapte de aici. Cel puțin pe timpul nopții, șerpii sunt în siguranță. Clipi din ochii ei mari, al căror argintiu se roti cu răceală. I-am nimicit pe cei care-au cutezat să-i amenințe. Dar șerpii mei sunt istoviți. Și nici șerpii într-o stare foarte bună nu pot ține pasul cu un dragon în zbor. În zilele din vechime, am fi fost mai mulți care să-i însoțim și i-ar fi călăuzit mai mulți șerpi cu amintiri. Ei nu mă au decât pe mine și o singură șerpoaică drept călăuză.

Tintaglia își înălță capul. Era un gest plin de hotărâre, dar Reyn simți disperarea ascunsă sub cutezanța ei. Deși era arogantă, i se frânse inima de mila ei.

— Am vorbit cu cele două corăbii vii. *Paragon* o să-nsoțească șerpii spre miazănoapte. Echipajul lui o să m-ajute să apăr șerpii și o să ancoreze lângă ei în fiecare noapte, când eu va trebui să vin pe țărm ca să mănânc și ca să dorm.

Wintrow vorbi cu îndrăzneală.

— Ambele corăbii vii vor merge spre miazănoapte. Noi am luat deja hotărâri...

— Asta nu mă interesează câtuși de puțin! îl întrerupse Tintaglia cu asprime. Sau credeți că încă mai „posedați" corăbiile vii? *Vivacia* o să meargă spre miazăzi, în marele vostru oraș. Străbunii mei vor merge cu ea, să vorbească în numele meu și să pregătească transporturile de grâne și de hrană pentru

lucrători, să ia în slujba lor constructori, după cum o să creadă Reyn de cuviință, să le dea de știre oamenilor din acel oraș ce anume vor pretinde dragonii de la ei de-acum înainte, să pună la punct...

— Vor pretinde? o întrerupse Wintrow cu voce de gheață.

Era împietrit de indignare.

Femela dragon se întoarse spre Reyn, scoasă din sărite.

— Nu le-ai spus nimic? Ai avut timp toată ziua!

— Poate nu-ți aduci aminte că m-ai azvârlit în mijlocul unei lupte pe mare? o întrebă Reyn, iritat. Ne-am petrecut aproape toată ziua străduindu-ne să rămânem în viață până la sfârșitul ei.

— Mi-aduc aminte destul de bine că șerpii mei au fost puși în pericol în scopuri pur omenești. Oamenii se ceartă și se ucid între ei întotdeauna. Tintaglia îi fulgeră pe toți cu privirea. Așa ceva n-o să mai fie îngăduit. O să lăsați toate astea deoparte până când țelurile mele vor fi atinse, altfel veți atrage asupra voastră mânia mea. Își înalță capul cu o zvâcnire și își înalță aripile pe jumătate. Strănunii mei vor mai stabili ceva. Niciunei corăbii nu îi este îngăduit să tulbure un șarpe! Niciunul dintre războaiele voastre mărunte n-o să mai fie îngăduit dacă împiedică trimiterea proviziilor în Tărâmul Ploilor Sălbatice. Nu o să mai...

Wintrow se aprinse.

— Ce soi de creatură ești tu ca să pui cu forța ordine în viețile noastre? Visurile, planurile și ambițiile noastre nu înseamnă nimic în măreața ta orânduire a lucrurilor?

Femela dragon se întrerupse și își întoarse capul, ca și cum i-ar fi cântărit întrebările cu gravitate. Pe urmă, acel cap imens se apropie atât de mult de Wintrow, încât răsuflarea lui îi mișca hainele.

— Sunt un dragon, omule. Într-o măreață orânduire a lucrurilor, visurile, planurile și ambițiile voastre nu înseamnă nimic. Pur și simplu, nu trăiți destul de mult ca să-nsemne ceva.

Tintaglia se întrerupse. Când reîncepu să vorbească, Reyn văzu că-ncearcă să-și îmblânzească vocea.

— Dacă nu cumva ajutați dragonii, firește. După ce veți duce la bun sfârșit această însărcinare, semenii mei își vor aminti vreme de mai multe generații că i-ați slujit acum. Pot oamenii spera la o mai mare onoare?

— Poate sperăm să ne trăim așa cum credem de cuviință viețile care nu înseamnă nimic, ripostă Wintrow.

Nu dădu înapoi din fața femelei dragon pe care-o sfida. Reyn recunoscu încordarea din umeri și din felul în care își strâmba gura. Fratele Maltei era la fel de încăpățânat ca ea. Pieptul Tintagliei începu să se umfle.

Malta se grăbi să treacă între fratele ei și dragon. Se uită fără teamă de la unul la celălalt.

— Suntem cu toții obosiți, prea obosiți ca să negociem bine în seara asta.

— Negociere! pufni Tintaglia cu dispreț. O, nu din nou! Oamenii și tocmelile lor!

— E mult mai simplu să omori pe oricine te contrazice? sugeră Wintrow, mușcător.

Malta își opri fratele punându-i o mână pe braț.

— Cu toții trebuie să dormim, spuse ea cu hotărâre. Chiar și tu, Tintaglia, ai nevoie de odihnă. Dimineață vom fi odihniți și fiecare o să poată spune ce dorește. Numai așa putem găsi o rezolvare.

*

Dragonul, medită Althea, era singurul care avea să doarmă. Oamenii se adunară din nou, de data asta la bordul *Bufonului*, fiindcă Red se lăudase că are cafea și o cabină a hărților puțin mai mare. Ea, una, începuse să-i poarte Maltei o admirație umbrită de invidie pentru priceperea de negociatoare. Fata moștenise o parte din talentele de negustorească ale Ronicăi, dar cea mai mare parte se datora farmecului ei înnăscut. Insistând, izbuti pentru început să-i aducă pe nobilii jamaillieni la aceeași masă cu ei. Althea auzi o parte dintre cuvintele șoptite de ea Satrapului ofensat:

— ...Ca să-i păstrezi în slujba ta, leagă-i cu propriile lor interese. Dacă îi înjoseşti prea mult, vor rămâne pentru totdeauna un soi de javre trădătoare, gata să te muşte de călcâie. Asta o să te-asigure că nu vor nega legitimitatea tratatului, insistă ea cu aprindere.

Ca prin minune, Satrapul îi îndeplini cererile. Ca o a doua lovitură de geniu, Malta avu grijă să mănânce toată lumea înainte de a veni în cabina hărţilor. Când în sfârşit se adunară cu toţii în jurul mesei căpitanului Red, spiritele se calmaseră. Pe de altă parte, Malta şi Reyn stătuseră deja de vorbă între patru ochi, pentru că ea se ridică şi îi înştiinţă că nu pot trece la altceva înainte de a le povesti pe larg tuturor ce se întâmplase în Bingtown. Deşi ea însăşi interesată de istorisirea Maltei, Althea se trezi uitându-se la feţele altora. Nobilii jamaillieni părură copleşiţi când înţeleseră în sfârşit cât de deplină era trădarea chalcedenilor. Etta asculta în tăcere, dar cu mare atenţie. Amber se holba fără încetare la Wintrow, iar expresia ei spunea că face presupuneri aproape tragice. Alături de ea, Brashen era nefiresc de tăcut, dar, sub masă, mâna lui era caldă într-a Altheei. Vorbi doar când Reyn aduse în discuţie stricăciunile făcute de cutremur în Trehaug. Atunci se aplecă în faţă şi lovi cu palma în masă ca să atragă atenţia. Apoi puse o întrebare adresată doar lui Reyn:

— Despre ce se petrece în Tărâmul Ploilor Sălbatice se discută fără fereală în faţa străinilor?

Reyn nu se simţi ofensat. Răspunse îngrijorării lui Brashen înclinându-şi cu gravitate fruntea.

— Am descoperit că trebuie fie să devenim o parte a unei lumi mai mari, fie să pierim. Nu spun acum nimic care să nu fi fost deja spus pe faţă într-o întrunire din Bingtown. A sosit timpul să ne dezvăluim secretele sau să murim odată cu ele.

— Înţeleg, spuse Brashen tot cu gravitate şi se lăsă pe spătarul scaunului.

Când Reyn termină de vorbit, Wintrow ceru să i se acorde atenţie ridicându-se în picioare. Altheei i se păru prea istovit ca

să poată rămâne astfel. Nota de resemnare amuzată din glasul lui o surprinse.

— Ținând cont de ceea ce ne-a spus Reyn despre natura corăbiilor vii, cred că trebuie să-ndeplinim dorințele Tintagliei.

— Dacă deja corăbiile vii sunt de acord cu ea, se pare că n-avem de ales.

Reyn i se adresă Maltei, dar îl auziră cu toții.

— N-ai vrea să te duci direct acasă, în Bingtown, în loc să mergi în Jamaillia?

Ea aruncă o scurtă privire către fratele și mătușa ei. Nu-și coborî vocea când întâlni cu sinceritate ochii lui.

— Merg acolo unde mergi tu.

O scurtă tăcere îi urmă cuvintele. Ea o sparse cu îndrăzneală, întorcându-se spre lordul Criath.

— Ei, după cum ați auzit cu toții, dragonul dorește să purtăm negocieri pentru hrana care va fi trimisă în Tărâmul Ploilor Sălbatice. Rămâne de văzut cine anume, dintre nobilii loiali Satrapului, va dobândi privilegiul de a face negoț cu noi.

Nedumerirea uni sprâncenele lui Criath. Malta continuă să-l privească în ochi, așteptând să-și dea el seama ce îi oferea. Pe urmă lordul Criath își drese glasul. Se uită în jur, la ceilalți nobili, căutându-le sprijinul în timp ce vorbea.

— Magnadon Satrap Cosgo, cred că acum nu sunt singurul care înțelege că alianța pe care ai încheiat-o e o dovadă de înțelepciune. De fapt, continuă el zâmbindu-i Maltei, îmi face plăcere să le ofer împuterniciților dragonului ajutorul meu. Printre proprietățile mele din Jamaillia se numără ogoare și pășuni pentru vite. Negoțul cu locuitorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice, profitabil pentru ambele părți, ar putea merge până la a mă ajuta să recâștig ceea ce se pierde ca urmare a renunțării la terenul cu care am fost împroprietărit în Bingtown.

Își petrecură cea mai mare parte a nopții tocmindu-se. Althea păstră tăcerea, năucită, căci își dădea seama că e martoră la reorganizarea lumii ei. Tintaglia era înțeleaptă, fiindcă își trimitea „Străbunii" în capitala Jamailliei, să vorbească în numele ei.

N-aveau să deschidă doar căi de negoț între Jamaillia și Tărâmul Ploilor Sălbatice. Fața solzoasă a lui Reyn avea să-i pună pe jamaillieni în fața unei viitoare lumi a ființelor cu ochi arămii. Althea se simțea plutind pe propria istovire, desprinsă de scena din jurul ei. O schimbare de perspectivă a simțurilor îi arătă o vastă răscruce rămasă în urmă și un șuvoi iute înaintea ei. Noua lume a oamenilor și a dragonilor avea să se pună în ordine prin negocieri, nu prin războaie. Acolo, în cabina aceea, lua naștere un precedent. Înțelese brusc totul și încercă să prindă privirea lui Amber ca să recunoască asta, însă prietena ei se uita la Wintrow, melancolică.

Nobilii jamaillieni adulmecau doar câștigul și puterea. Ajunseră curând să concureze între ei cu sălbăticie pentru a impune prețul grânelor și reîncercară să capete niște drepturi în Bingtown. Dar Reyn și Malta păstrau cu fermitate o limită. Althea se simți ușurată fiindcă se tocmeau și în numele semenilor cu aceeași agerime ca atunci când era vorba de dragon. Pe măsură ce noaptea se scurgea, negocierile începură să se poarte între nobili pentru aranjarea altor înțelegeri cu diverși nobili, în timp ce Satrapul stabilea ce procent din câștigurile lor intra în vistierie, iar căpitanii îi secondau pe Wintrow și Etta, care le reaminteau celorlalți că vor plăti biruri pentru trecerea printre Insulele Piraților.

Althea se trezi cu o tresărire când Brashen o înghionti cu cotul.

— Au terminat, îi șopti.

În jurul mesei, oamenii semnau hârtii, în timp ce Wintrow îi oferea brațul Ettei. Ea nu-l luă în seamă, se ridică singură și își roti umerii.

Althea încercă să se-ntindă fără s-atragă atenția. Oare cât timp avusese ochii închiși?

— S-a discutat despre ceva care are legătură cu noi? întrebă ea cu glas scăzut.

— Nu te teme. Și Reyn, și Malta au apărat foarte bine Bingtownul, iar când s-a ajuns la probleme delicate, Bingtownul

și Insulele Piraților au făcut front comun. Brashen râse scurt. Oare ce-ar fi zis tatăl tău de toate astea? Un singur lucru știu: ar fi fost tare mândru de Malta. Fata asta e cea mai pricepută negustoreasă pe care-am întâlnit-o vreodată.

Admirația lui pentru nepoata ei o făcu pe Althea să simtă împunsătura geloziei.

— Și acum? îl întrebă cu voce joasă.

Toată lumea se ridica. Un mus somnoros aduna cănile de cafea pe o tavă de argint.

— Acum putem dormi câteva ore înainte de a ne lua rămas-bun unii de la alții și de a ridica din nou pânzele.

Brashen vorbise fără să se uite la ea. Althea îl urmă pe punte. Aerul rece al nopții era bine-venit după cel înăbușitor din camera hărților. Ploaia se oprise.

— Crezi că Tintaglia o s-accepte condiții noastre?

Brashen se frecă la ochi, obosit.

— Nu-i cerem decât să ne-ajute să facem ceea ce ea a spus că trebuie făcut. Să punem capăt luptelor din Canalul Interior. Se rezolvă cel mai ușor alungându-i de-aici pe chalcedeni. Și, după tot ce le-au făcut ieri șerpilor „ei", cred c-o să fie încântată să ne-ajute să-i punem pe fugă. În rest, aici n-a fost decât ciondăneală între diversele părți. Clătină din cap. Cred că s-a terminat totul; numai Tintaglia o să continue să ne spună ce să facem.

— Asta mă-ngrijorează și pe mine, încuviință Althea. Ne-am luptat din răsputeri și am ajuns atât de departe, tot timpul fără să știm nimic sigur, numai ca s-avem deodată un dragon care să ne dea de veste ce-a hotărât: „Iată cum va fi viața voastră." Nu-mi place să decidă Tintaglia ce e de făcut, spunând unde trebuie să meargă fiecare. Și totuși, ridică ea din umeri, aproape râzând, într-un mod bizar ar fi aproape o ușurare să hotărască altcineva în locul nostru. Am scăpa de-o povară.

— Unii ar putea să vadă așa lucrurile, răspunse Brashen, posomorât.

— Hei, Bingtown!

Strigătul lui Sorcor abătu gândurile Altheei.

— Atenție la curent, îi preveni căpitanul de pirați în timp ce cobora în barca lui. E înșelător când se schimbă fluxul. E bine să vă verificați ancorele și să puneți de cart un om destoinic.

— Mulțumim, răspunse Althea în numele amândurora.

Din câte văzuse, bătrânul pirat mătăhălos îi plăcea. Se uită cum o sâcâie pe Etta având grijă s-ajungă cu bine în barca *Vivaciei*. În așteptarea lui Wintrow, Malta se sprijinea de umărul lui Reyn. La asta, Althea se încruntă, însă ceva și mai straniu îi atrase atenția. Spre surprinderea ei, în barca *Vivaciei* era și Amber.

— Am auzit-o spunându-i lui Wintrow că are ceva important de discutat cu el. El a șovăit, dar ea a insistat. Știi în ce hal te poate tulbura când are privirea aia.

Veștile veneau de la Jek, care apăruse lângă Althea.

— Atunci doar noi trei mergem să ne petrecem noaptea pe *Paragon*?

— Doar voi doi, o corectă Jek cu un zâmbet larg. Eu am fost invitată să rămân la bordul *Bufonului*.

Althea se uită în jur și văzu un pirat chipeș sprijinit de un catarg. În așteptare.

— Doi, încuviință ea și se-ntoarse să schimbe o privire cu Brashen.

El plecase. Althea aruncă o privire peste copastie și îl văzu punând vâslele în furcheții bărcii lui *Paragon*.

— Hei! strigă, iritată.

Mai degrabă alunecă decât coborî pe scară și sări în barcă legănând-o înadins.

— Ai fi putut să spui că ești gata de plecare, îi reproșă, tăioasă.

Brashen se holbă la ea. Pe urmă se uită la barca *Vivaciei*.

— Când am văzut-o pe Amber coborând acolo, am crezut că mergeți amândouă.

Althea se uită în urma bărcii, apoi către locul unde știa că se leagănă *Vivacia*, ținută pe loc de ancoră. Era atât de întuneric, încât nu-i zărea nici măcar profilul. O ultimă noapte la bordul corabiei sale înainte de a-i spune adio? Poate că așa ar fi trebuit. O amintire i se trezi brusc, ca un ecou straniu, ca și cum ar mai

fi luat cândva aceeași hotărâre. În ziua însufleţirii *Vivaciei*, se certase cu Kyle şi plecase valvârtej de pe corabie, ca să-şi petreacă noaptea îmbătându-se împreună cu Brashen. Atunci nu schimbase niciun cuvânt de rămas-bun cu corabia ei. Şi regretase asta tot timpul. Dacă ar fi stat cu ea în acea primă noapte, ceea ce urmase ar fi luat o altă întorsătură? Se uită la Brashen, care ţinea vâslele suspendate deasupra apei. Oare ar fi trebuit să se-ntoarcă şi să schimbe lucrurile, chiar dacă schimbarea ar fi însemnat să nu se mai regăsească în acel moment acolo, cu el?

Însă ăla era trecutul. *Vivacia* nu mai era corabia ei. O recunoscuseră amândouă. Ce-ar mai fi putut să-i spună, în afară de „la revedere"?

Se aşeză lângă Brashen.

— Dă-mi o vâslă.

El i-o cedă în tăcere şi vâsliră împreună spre *Paragon*. Sorcor îi avertizase pe bună dreptate. Curentul chiar era înşelător şi Althea îşi adună toate puterile rămase ca să ducă bărcuţa lor în direcţia dorită. Era clar că şi Brashen se simţea la fel, fiindcă pe tot drumul de întoarcere nu scoase niciun cuvânt. Un Clef somnoros le prinse parâma, iar Semoy îi întâmpină morocănos pe punte. Brashen îi spuse ce aflaseră de la Sorcor despre curent la schimbarea fluxului şi ceru să pună doi oameni de cart la ancoră şi să se ducă la culcare.

— Mergem spre miazănoapte, se grăbi *Paragon* să sublinieze.

— Cel mai probabil, încuviinţă Brashen, obosit. Suntem escorta şerpilor de mare. E ultimul lucru pe care m-aş fi aşteptat să-l fac vreodată. Pe de altă parte, în ultima vreme lucrurile au luat de prea puţine ori întorsătura la care mă aşteptam.

— Despre Tintaglia nu spui nimic? răbufni *Paragon*. Te uiţi pentru prima oară de aproape la un dragon şi n-ai nimic de spus?

Pe faţa lui Brashen se lăţi încet un zâmbet. Îşi încleştă mâinile de copastie şi Althea îşi dădu abia atunci seama că face asta aproape ori de câte ori vorbeşte cu *Paragon*.

— Corabie, răspunse el cu aprindere, ea e mai presus de cuvinte. Așa cum și o corabie vie e mai presus de cuvinte, în foarte mare măsură din aceleași motive.

Altheei îi crescu inima de mândrie. Deși istovit, Brashen dădea dovadă de destulă înțelepciune ca să recunoască legătura dintre dragon și corabia vie, având în același timp grijă să nu spună nimic care să-l facă pe *Paragon* să simtă mai intens că-și pierduse adevărata formă.

— Și tu, Althea?

Nu Kennit. Nu Kennit. *Paragon*. *Paragon*, cu care se jucase în copilărie, *Paragon*, care o adusese atât de departe și îndurase atât de multe de dragul căutării ei nebunești. Pentru acel *Paragon* găsi cuvinte.

— E incredibil de frumoasă – solzii ei sunt diamante unduitoare, ochii îi sunt ca luna plină reflectată în mare. Dar, cu toată sinceritatea, aroganța ei e de nesuportat. Presupune cu nepăsare că viețile noastre îi aparțin ca să ne dea porunci, iar asta e greu de înghițit.

Paragon râse.

— E înțelept din partea ta să te-nveți să lingușești, fiindcă reginele de soiul Tintagliei se hrănesc mai mult cu laude decât cu carne. Cât despre aroganță, pentru oameni a sosit vremea să-și amintească și cum e să primești astfel de porunci, nu doar cum să le dai.

Brashen aproape că izbucni în râs.

— E drept, corabie. Așa e drept. Stai cu un ochi pe ancora ta în noaptea asta, da?

— Desigur. Somn ușor.

Urarea galionului ascundea o oarecare ironie? Althea se uită peste umăr. O privea cu ochii lui de un albastru spălăcit. Îi făcu cu ochiul. Stătea în firea lui *Paragon* să spună și să facă așa ceva, se gândi ea. Nu era Kennit. Althea înălță din sprâncene când își văzu toate lucrurile într-un morman dintr-un colț al cabinei lui Brashen.

— A trebuit s-o pun pe Mama în cabina ta, zise el, aproape având aerul că se scuză.

Urmă un moment de stânjeneală. Pe urmă Althea văzu patul căpitanului, cu salteaua lui mai bogată și cu pături groase, și nu se mai putu gândi decât să doarmă sub ele până când avea s-o oblige cineva să se trezească. Se părea că odată cu sosirea dragonului își pierduse dreptul de a lua hotărâri. Putea să doarmă până când avea să i se spună ce are de făcut în continuare.

Se așeză pe marginea patului cu un oftat și își scoase cizmele. Sudoarea i se uscase pe piele și mâlul de pe plajă îi pătrunsese prin haine. Se simțea lipicioasă. Dar nu-i păsa.

— Nu mă spăl, îl preveni pe Brashen. Sunt prea obosită.

— E de înțeles.

Vocea lui devenise foarte profundă. Se așeză lângă ea. Cu mâini blânde, îi despleti părul pe care și-l strânsese ca să n-o încurce. Ea stătu nemișcată sub atingerea lui până ce își dădu seama că strânge din dinți. Trase aer în piept. Putea să treacă peste asta. Cu timpul. Îl prinse cu delicatețe de mâini.

— Sunt atât de obosită. S-ar putea doar să dorm lângă tine în noaptea asta?

Preț de o clipă, el păru copleșit. Pe urmă își retrase mâinile.

— Dacă asta vrei. Se ridică brusc în picioare. Sau, dacă preferi, poți să dormi singură în patul meu.

Neașteptata lui retragere și bruschețea tonului lui o durură.

— Nu, se răsti ea. Nu prefer asta. E o prostie.

Se auzi și încercă să îndrepte lucrurile.

— E la fel de stupid ca o ceartă începută acum, când suntem amândoi prea istoviți ca să gândim. Îi făcu loc pe pat. Brashen, te rog. Sunt atât de obosită.

Pentru câteva clipe, el se mulțumi s-o privească fix, fără cuvinte. Apoi își lăsă umerii să se gârbovească, înfrânt. Se reîntoarse lângă pat și se așeză pe marginea lui. Afară ploaia redeveni brusc torențială. Răpăia pe perete și pătrunse prin hubloul spart. A doua zi aveau să repare asta. Poate că a doua zi izbuteau să

repare totul. Să-l îngroape pe pirat. Să-şi ia rămas-bun de la corabia ei. Să lase totul în urmă.

— Poate că nu mi-a mai rămas niciun strop de mândrie, spuse Brashen, posomorât, scoţându-şi cizmele. Dacă nu-mi poţi oferi nimic mai mult decât o ultimă noapte în care să dormi lângă mine, o s-o accept.

Începu să-şi descheie cămaşa. Nu se uită la ea.

— Vorbeşti fără sens, se plânse Althea.

Trebuia să fie cel puţin la fel de istovit ca ea.

— Hai să dormim şi-atât, adăugă. Azi ni s-au întâmplat prea multe pentru ca vreunul dintre noi să poată face faţă atâtor lucruri. Mâine o să fie mai bine, iar mâine-noapte şi mai bine.

Ea spera.

El îi aruncă o privire cu desăvârşire jignită şi tristă. Ochii lui negri nu păruseră niciodată atât de neajutoraţi. Mâinile îi încremeniră pe cămaşă.

— Brashen. Te rog.

Althea îi împinse uşor mâinile şi îi descheie ea ultimii trei nasturi. Apoi se retrase în partea de lângă perete a patului, deşi nu-i plăcea deloc să se simtă închisă. Îl prinse de umăr şi îl trase ca să se-ntindă lângă ea. Brashen încercă să-i întoarcă spatele, dar ea îl împinse ca să stea cu faţa în sus şi îşi puse capul pe umărul lui, ca să-l ţină aşa.

— Acum dormi, mormăi.

El păstră tăcerea. Althea îl simţea fixând cu privirea tavanul întunecat. Ea închise ochii. Mirosul lui îi plăcea. Totul deveni brusc familiar şi sigur, şi era bine să se afle acolo. Trupul lui puternic stătea între ea şi restul lumii. Putea să se destindă. Oftă adânc şi-şi puse mâna pe pieptul lui.

Pe urmă Brashen se întoarse spre ea şi o cuprinse cu braţul. Toate temerile ei se treziră iarăşi. Era o prostie. Era cu Brashen. Se sili să-l sărute, spunându-şi: „E al meu, e Brashen." El o trase mai aproape şi o sărută mai apăsat. Dar greutatea braţului lui peste ea şi sunetul răsuflării lui erau deodată prea mult. Era mai mare decât ea, mai puternic. Dacă voia, putea s-o ia cu sila, putea

s-o țintuiască sub el. Avea să fie din nou prinsă-n cursă. Își propti mâna în pieptul lui și se îndepărtă ușor de el.

— Sunt atât de obosită, dragostea mea.

El rămase încremenit. Apoi:

— Dragostea mea, spuse cu glas scăzut.

Se întoarse încet cu spatele la ea. Althea se îndepărtă puțin de el. Brashen stătea nemișcat, iar ea privea întunericul.

Închise ochii, dar somnul refuza să vină. Simțea răul făcut de secretul ei. Cu fiecare secundă ce trecea, era tot mai greșit înțeleasă. *O noapte*, își spuse. *O noapte e tot ce-mi trebuie. Mâine o să fie mai bine. Mâine o să-l văd pe Kennit alunecând peste copastie și o să știu că a plecat pentru totdeauna.* O noapte, se scuză ea, nu însemna că-i cere lui Brashen prea mult.

Nu mergea. Simțea suferința lui, radia din el aidoma căldurii. Cu un oftat, se întoarse, îndepărtându-se încă puțin de el. A doua zi avea să repare lucrurile între ei. Putea trece peste asta, știa că poate.

*

Femeia avea ceva aparte. Nu era nici măcar frumoasă, deși Etta recunoștea că, într-un anume fel misterios, era fascinantă. Avea fața pe alocuri opărită de veninul șerpilor și părul îi atârna în smocuri inegale. Puful abia vizibil de pe țeastă prevestea că, până la urmă, tot părul o să-i crească la loc, dar, deocamdată, cu siguranță nu era o frumusețe. Însă Wintrow trăsese îndelung cu ochiul la ea toată seara. În timp ce lua cele mai importante hotărâri din viața lui, ea avusese totuși puterea să-i abată atenția. Nimeni nu spusese cine e femeia aia sau de ce ia parte la discuții.

Etta se întinsese în patul lui Kennit, cu capul pe perne care aveau mirosul lavandei preferate de el, se ascunse sub păturile lui. Nu putea să doarmă. Cu cât se afunda mai mult în lucrurile lui, cu atât se simțea mai singură. Gândurile la Amber erau aproape o ușurare. Nu fiindcă ar fi avut vreo importanță pentru ea, deși da, aveau. Cum putea Wintrow să-i dea atenție unei femei

într-un asemenea moment? Nu-şi dădea seama de gravitatea însărcinărilor moştenite de la Kennit?

Încă şi mai neliniştitoare decât felul în care se uita Wintrow la Amber fusese sincera fascinaţie cu care îl privea ea. Îl cercetase cu ochii ei neobişnuiţi. Nu era poftă trupească ceea ce blonda barbară lăsase să se vadă pe toată durata serii. Amber se uitase la Wintrow ca o pisică la o pasăre. Sau ca o mamă la copilul ei.

Nu întrebase dacă poate veni cu ei pe *Vivacia*. Pur şi simplu, îi aşteptase în barcă.

— Trebuie să vorbesc cu Wintrow Vestrit. Între patru ochi.

Fără scuze, fără explicaţii. Iar Wintrow, cu toată oboseala lui evidentă, încuviinţase dând scurt din cap.

Şi de ce se sinchisea ea de asta? Bărbatul ei abia murise şi ea îşi căuta atât de repede pe altul? N-avea niciun drept asupra lui Wintrow. N-avea niciun drept asupra nimănui. Dar, îşi dădu apoi seama, neliniştită, că ea contase pe el. În visele ei pe jumătate înfiripate despre copilul lui Kennit, apărea întotdeauna Wintrow, învăţându-l să citească şi să scrie, fiindu-i alături ca să îndulcească răceala lui Kennit şi ca să spulbere îndoielile ei. În seara aceea, Wintrow o numise regină şi nimeni nu cutezase să-l contrazică. Ceea ce însă nu însemna că el o să-i rămână alături. În seara aceea, o altă femeie se uitase la el, şi Etta ştiuse că Wintrow putea pur şi simplu să plece de lângă ea, cerându-şi dreptul la o viaţă a lui însuşi.

Etta îşi trecu un pieptene prin părul negru. Se văzu în oglinda lui Kennit şi îşi puse brusc o întrebare: De ce? De ce se ostenea să-şi pieptene părul, de ce se ostenea să doarmă sau să respire? Simţi durerea gândurilor zvâcnindu-i în tâmple. De ce se ostenea să gândească? Îşi luă din nou capul în mâini. Nu mai avea lacrimi. Îşi simţea ochii plini de nisip şi gâtlejul asprit de bocete, dar plânsul n-o ajutase. Nici lacrimile, nici ţipetele nu-i puteau alina suferinţa. Kennit era mort. Durerea o înjunghie iarăşi.

Dar copilul lui trăieşte.

Gândul ajunse la ea atât de clar, încât ar fi putut crede că-l auzise pe Kennit rostind cuvintele. Îşi îndreptă spatele şi trase

aer în piept. Avea să facă o plimbare pe punte ca să se liniștească. Pe urmă avea să se întindă, să se odihnească în sfârșit. Trebuia să aibă mintea limpede a doua zi, ca să poată apăra interesele Insulelor Piraților. Kennit ar fi așteptat asta de la ea.

*

— Îmi pare rău. Va trebui să-mi vorbești aici. Acum n-am o cabină pe care s-o pot numi a mea.

— Nu contează unde vorbim, important e s-o facem. Amber se uita la el ca la o carte rară. Și uneori în public te bucuri de mai multă intimitate decât îți poate oferi intimitatea.

— Poftim?

Femeia vorbea într-un stil complicat și înșelător. Wintrow simțea că trebuie să aibă mare grijă ce-i spune și să fie încă și mai atent la tot ce-o să-i spună ea.

— Sunt foarte obosit, se scuză el.

— Cu toții suntem. Într-o singură zi s-au întâmplat mult prea multe. Cine ar fi crezut că atât de multe amenințări se vor dezlănțui asupra unui singur loc? Dar uneori se întâmplă. Și, în final, firul trebuie să treacă prin încâlcitură de mai multe ori înainte de a se desface toate nodurile.

Ea îi zâmbi. Stăteau pe puntea pupă, în întuneric. Singura lumină venea de la focurile îndepărtate de pe plajă. Wintrow nu-i vedea toate trăsăturile, ci doar câte o parte sau alta a feței. Dar știa că zâmbește, jucându-se cu mănușile sale.

— Scuze. Voiai să-mi vorbești?

Spera că ea o să treacă la subiect.

— Da. Vreau să-ți spun ceea ce mi-ai spus tu de trei ori. Îmi pare rău. Scuzele mele, Wintrow Vestrit. Nu știu cum de-am izbutit să nu te remarc. Te caut de mai bine de doi ani și jumătate. Probabil că am mers pe aceleași străzi din Bingtown. Te-am simțit atât de-aproape pentru o vreme, apoi ai plecat. Am găsit-o în schimb pe mătușa ta. Ceva mai târziu ți-am găsit sora. Dar, cumva, tu mi-ai scăpat. Și tu ești cel pe care mi-era menit să-l găsesc. Acum, când stau lângă tine, o știu fără nicio urmă de îndoială.

Ea oftă pe neașteptate și tot ce suna a mister sau părea ușuratic dispăru din cuvintele ei când clătină din cap.

— Nu știu dacă am făcut ceea ce îmi era menit să fac. Nu știu dacă tu ți-ai îndeplinit rolul sau abia acum începi să ți-l îndeplinești. Și tare m-am săturat să nu știu, Wintrow Vestrit. M-am săturat să tot ghicesc și să tot sper că fac ceea ce e mai bine din tot ce-mi stă în puteri. Aș vrea, măcar o singură dată, să știu că n-am greșit.

Corpul lui vibra de oboseală. Însă cuvintele ei aproape că aveau sens. Dar n-avea niciun gând pe care să i-l dezvăluie, putea doar să fie curtenitor.

— Cred că ai nevoie de somn. Eu, unul, știu că am nevoie. N-am un pat pe care să ți-l ofer, dar îți pot găsi una sau două pături curate.

Nu putea să-i vadă ochii, dar știa că se uită într-ai lui.

— Aici nu e nimic pentru tine? îl întrebă ea aproape cu disperare. Când te uiți la mine, nu apare nicio scânteie? Nicio senzație a unei legături, niciun ecou al unui prilej pierdut? Nicio părere de rău pentru o potecă neumblată?

Wintrow se abținu cu greu să nu râdă de cuvintele ei întortocheate. Ce răspuns spera să stoarcă de la el?

— În clipa asta, singura mea părere de rău e pentru un pat în care nu doarme nimeni, spuse, obosit.

Într-o zi, pe când se afla la mănăstire, se adăpostise într-o colibă de lemn în timpul unei furtuni cu fulgere. În vreme ce privea furtuna cu mâinile încleștate de tocul ud al ușii, trăsnetul lovise un copac din apropiere. Când șocul despicase stejarul, pe el îl străbătuse o bruscă senzație de putere care îl lăsase întins pe pământ, în ploaie. O senzație identică îl zgudui acum. Femeia tresări de parcă ar fi înghiontit-o. Preț de o clipă, lumina focurilor de pe plajă luci în ochii ei.

— Un pat în care nu doarme nimeni și o femeie care lipsește din pat. Patul e al tău de drept, dar femeia, deși cu timpul s-ar putea să vină la tine, n-o să-ți aparțină niciodată pe de-a-ntregul.

Copilul e totuși al tău, pentru că acest copil nu-i aparține celui care-l zămislește, ci aceluia care îl ia.

Înțelesurile dansau în jurul lui Wintrow aidoma stropilor de ploaie care începuseră să cadă. Printre ei se amesteca o grindină măruntă, care ricoșa de punte și de umerii lui.

— Vorbești despre copilul Ettei, nu-i așa?

— Într-adevăr? Ea îl privi pieziș. Tu ar trebui s-o știi mai bine. Cuvintele au ajuns la mine, dar înțelesul lor îi aparține altcuiva. Însă observă cum îi spui tu. Copilul Ettei, pe când toți ceilalți îl numesc copilul lui Kennit.

Spusele ei îl iritară.

— De ce n-ar trebui să spun că e copilul ei? E nevoie de doi ca s-aduci pe lume un copil. Valoarea lui nu e dată doar de Kennit, care îi e tată. Când îl numesc așa, toți ceilalți o desconsideră pe Etta. Dar eu îți spun ție, străino, că, în multe privințe, ea e mai potrivită să fie mama unui rege decât era Kennit să-i fie tată.

— Va trebui să rămâi lângă el, pentru că vei fi unul dintre puținii care știu asta.

— Cine ești? Ce ești? întrebă el.

Cu un vuiet care le acoperi cuvintele, ploaia deveni brusc torențială, iar grindina se mări.

— Înăuntru! strigă Wintrow și o luă primul la fugă.

Ținu ușa deschisă în așteptarea ei. Dar femeia înfășurată în mantie care se grăbi să scape de ploaie nu era Amber, ci Etta. Wintrow se uită dincolo de ea, dar nu mai văzu pe nimeni.

Etta își lăsă gluga pe spate. Avea părul lipit de cap și ochii imenși. Își trase răsuflarea. Vocea îi porni din adâncurile sufletului.

— Wintrow. Trebuie să-ți spun ceva.

Trase din nou aer în piept. Fața i se încreți brusc. Lacrimile i se prelingeau pe obraji printre picături de ploaie.

— Nu vreau să cresc copilul ăsta singură.

El n-o luă în brațe. Știa că nu e momentul. Dar cuvintele îi veniră cu ușurință pe buze.

— Îți făgăduiesc că n-o să fii nevoită.

*

O atacă în beznă, ţintuind-o sub greutatea lui. Frica o încremeni. Răsuflă gâfâit, încercând să ţipe. Nu putea nici măcar să scâncească. Se zbătu, încercând să scape de el, însă el o izbi cu capul de perete. Nu avea aer. Nu putea să se lupte cu el. Cu o strădanie spectaculoasă, îşi eliberă un braţ şi îl lovi.

— Althea!

Strigătul lui revoltat o trezi. Se smulse din somn cu o tresărire. Cenuşiul zorilor se prelingea prin hubloul spart. Brashen stătea în pat în capul oaselor, cu un obraz în palmă. Althea izbuti să răsufle o dată, apoi încă o dată, gâfâind. Se cuprinse strâns cu braţele, încercând să-şi potolească propriul tremur.

— Ce e? De ce m-ai trezit? întrebă.

Se străduí să-şi amintească visul, dar nu găsi decât marginea zdrenţuită a groazei.

— De ce te-am trezit eu *pe tine*? Brashen părea să nu-şi creadă urechilor. Aproape că mi-ai rupt falca!

Ea înghiţi în sec.

— Iartă-mă. Cred c-am avut un coşmar.

— Presupun, încuviinţă el cu sarcasm.

Se uită la ea, iar Althea detestă compătimirea pe care o vedea în ochii lui. Nu dorea să-i stârnească mila.

— Acum ţi-e bine? o întrebă el cu delicateţe. Orice o fi fost, trebuie să fi fost ceva îngrozitor.

Ea îi respinse îngrijorarea.

— N-a fost decât un vis, Brashen.

El îşi feri privirea, mascându-şi sentimentele.

— Ei, presupun că e deja dimineaţă sau aproape. Aş putea să mă-mbrac.

Vocea îi era plată.

Althea se sili să zâmbească.

— E o altă zi. Trebuie să fie mai bună decât cea de ieri.

Se săltă în capul oaselor, întinzându-se. O dureau toţi muşchii, capul îi zvâcnea şi se simţea pe jumătate bolnavă.

— Sunt încă obosită. Dar abia aştept să ridicăm ancora.

Măcar atâta lucru era adevărat.

— Bravo ţie, mormăi Brashen.

Îi întoarse spatele. Se duse la cufărul lui cu haine şi începu să scotocească prin el. Althea avea să-şi recapete corabia. Nu era de mirare că aştepta cu nerăbdare plecarea. Brashen se bucura pentru ea. Chiar se bucura sincer. Îşi amintea cum e când devii căpitan. Găsi o cămaşă şi o îmbrăcă. Althea avea să se descurce. Era mândru de ea. Ea se bucurase pentru el când devenise căpitanul lui *Paragon*. Acum era rândul lui să se bucure pentru ea. Cu toată sinceritatea. Se întoarse din nou spre ea. Era ghemuită pe podea, lângă sacul ei, înconjurată de haine împrăştiate. Se uită la el, nefericită. Părea atât de istovită, încât Brashen se simţi pradă remuşcărilor.

— Îmi pare rău c-am vorbit cu atâta brutalitate, spuse el cu glas aspru. Sunt doar foarte obosit.

— Amândoi suntem. Nu e nevoie de scuze. Pe urmă Althea zâmbi. Tu te-ai putea întoarce în pat, îi propuse. N-avem absolut niciun motiv să ne trezim amândoi atât de devreme.

Asta ar fi trebuit să-l facă să se simtă mai bine? Fiindcă voia să plece lăsându-l adormit în pat? Asta îi amintea prea mult de brutalitatea cu care se despărţiseră la Candletown. Poate că aşa îşi lua Althea Vestrit rămas-bun de la bărbaţii ei.

— Probabil că aseară ai aţipit un pic. Wintrow ne-a prevenit că trebuie să ne trezim devreme, ca să prindem fluxul ăsta şi să ieşim cu bine de-aici. Semoy e năier bun, dar vreau să-l scot eu pe *Paragon* din labirintul ăsta.

— Cred că sunt în stare să ţin cârma la fel de bine ca tine când trec printr-un canal înşelător.

Althea se legănă uşor pe călcâie ca să-i arunce o privire ofensată.

— Ştiu că poţi, se răsti el. Dar asta n-o să-l ajute prea mult pe *Paragon* când o să fii la cârma *Vivaciei*.

Ea îl privi nedumerită. Apoi expresia i se schimbă. Începea să înţeleagă.

— Oh, Brashen. Se ridică în picioare. Ai crezut c-o să plec azi. Pe *Vivacia*.

— Nu pleci?

Brashen își detestă ușoara răgușeală. Se uită la Althea ursuz, refuzând să spere.

Ea clătină încet din cap. Brashen văzu durerea pierderii zăbovind în ochii ei ca un ecou.

— Acolo nu mai e loc pentru mine, Brashen. Am văzut ieri. O s-o iubesc întotdeauna. Dar e corabia lui Wintrow. Să i-o iau acum ar fi... totuna cu ceea ce mi-a făcut Kyle mie. O nedreptate.

El îi puse cuvintele cap la cap.

— Atunci rămâi pe *Paragon*?

— Da.

— Și cu mine?

— Așa am presupus. Îl privi pieziș. Credeam că asta vrem amândoi. Să fim împreună. Se uită în jos. Știu că asta vreau eu. Chiar dacă îmi pierd corabia vie, știu că vreau să fiu cu tine.

— Althea, îmi pare atât de rău. Brashen încercă să-și controleze expresia. Serios, chiar îmi pare. Știu ce a însemnat *Vivacia* pentru tine și ce înseamnă încă.

În ochii ei luceau deopotrivă amuzamentul și iritarea.

— Ai părea mai sincer dacă n-ai mai zâmbi așa.

— M-aș opri dacă aș putea, o asigură el cu toată sinceritatea.

Ea făcu trei pași. Pe urmă se afundă în brațele lui. El o strânse la piept. Rămânea cu el. Voia să rămână cu el. Avea să fie bine. O vreme se mulțumi s-o țină astfel. După o clipă îndelungată, o întrebă:

— Și te măriți cu mine? În Bingtown, în Sala Negustorilor?

— Ăsta era planul, încuviință ea.

— Oh.

*

Althea își înălță privirea spre fața lui. Ochii și inima lui erau acum deschise în fața ei. Îi văzu nesiguranța și suferința, care i se datoraseră ei, fără ca ea să fi intenționat. Nu urmărise niciodată așa ceva. El îi zâmbi și ea izbuti să-i răspundă tot cu un

zâmbet. Brashen o strânse mai tare și ea rezistă imboldului de a se elibera cu blândețe. Trebuia să treacă peste asta. Era Brashen. Îl iubea.

Trase aer în piept. Nu-și imaginase niciodată c-o să fie nevoită să se silească să-i suporte atingerea. Dar de data aceea, numai o singură dată, avea s-o facă, pentru ei amândoi. Putea să se destindă și să îndure. Brashen trebuia să se asigure că are dragostea ei. Iar ea avea nevoie să-și dovedească sieși că nu, Kennit nu a distrus-o. Doar de acea dată, putea să mimeze dorința. De dragul lui Brashen. Își înălță buzele spre el și îl lăsă s-o sărute.

PRIMĂVARA

38

ORAŞUL JAMAILLIA

Camerele Maltei erau cu mult mai presus decât orice îşi imaginase ea vreodată. În orice parte s-ar fi uitat, vedea opulenţă. Frescele pădurilor de pe pereţi se pierdeau în albastrul pal al tavanului, zugrăvit cu păsări şi fluturi în zbor. Covoarele groase erau verzi ca muşchiul, iar apa de baie aburindă curgea fără încetare într-o cadă imensă, mărginită de păsări de apă din marmură şi aflată în spatele unui paravan din trestii şi papură plantate în ghivece. Şi asta nu era decât camera ei de toaletă.

Oglinda de lângă masa de toaletă era mai mare decât Malta. Ea n-avea idee ce se află în jumătate dintre flacoanele cu sulimanuri şi alifii. N-avea nevoie să ştie. Asta era treaba celor trei cameriste care i le întindeau pe piele cu multă dibăcie.

— Dacă îi face plăcere doamnei mele, ar vrea să-şi înalţe sprâncenele, ca să-i conturez mai bine ochii? îi ceru cu delicateţe una dintre ele.

Malta ridică o mână.

— Arată superb aşa cum sunt acum, Elise. Toate trei aţi făcut minuni pentru mine.

Nu se gândise niciodată c-o să se sature să fie cocoloşită, dar îşi dorea să rămână puţin singură. Le zâmbi în oglindă femeilor din jurul ei. Elise îşi răsese o parte din părul negru. Un pieptene

decorat cu sticlă roşie trona acolo, imitând artistic creasta Maltei. Celelalte două tinere îşi smulseseră sprâncenele şi le înlocuiseră cu sulimanuri strălucitoare din fulgi de sidef şi vopsea. Una alesese roşul, în onoarea Maltei. Sprâncenele sclipitoare ale celeilalte erau albastre. Malta se întrebă dacă se străduiau să-l flateze pe Reyn.

O altă privire în oglindă o convinse că, oricât s-ar fi străduit ele, sulimanurile nu le puteau da o înfăţişare mai exotică decât a ei. Îşi zâmbi sieşi, încântată de dansul luminii pe solzii ei.

— Minunat, repetă. Puteţi pleca toate trei.

— Dar, doamnă, ciorapii şi pantofii...

— O să mi-i pun singură. Hai, plecaţi. Sau vreţi să cred că nu există nişte tineri care speră că-n seara asta o să fiţi libere puţin mai devreme?

Zâmbetele care-l întâlniră pe al ei în oglindă îi spuseră că ghicise adevărul. Un bal de asemenea proporţii stârnea pe toată lumea din palatul Satrapului, de la mic la mare. Avea să se danseze în nu mai puţin de patru săli separate, câte una pentru fiecare treaptă a aristocraţiei, iar Malta ştia că entuziasmul şi strălucirea aveau să ajungă şi în sala servitorilor. Se întâmpla pentru a treia oară în mai puţin de o lună, dar asta nu părea să micşoreze încântarea nimănui. Nimeni nu voia să piardă ocazia de a mai arunca o privire către sobra şi zvelta frumuseţe care era Regina Insulelor Piraţilor, ca să nu mai vorbim de prilejul de a vedea dansând un cuplu de Străbuni. Noii sfetnici influenţi şi nobilii din Jamaillia aveau să se reunească încă o dată pentru a-l flata şi a-l preamări pe tânărul Satrap care se avântase cu atâta curaj într-o aventură prin lumea sălbatică şi se întorsese cu noi aliaţi atât de maiestuoşi. În seara aceea se întâmpla pentru ultima oară. A doua zi, ea şi Reyn aveau să plece spre miazănoapte la bordul *Vivaciei*, alături de Regina Etta şi de Wintrow. A doua zi aveau să-şi înceapă în sfârşit călătoria spre casă.

Malta îşi puse ciorapii şi pantofiorii de satin. Când şi-l lega pe al doilea, se aplecă să-l privească mai atent. Încercă să-şi aducă aminte ce tragedie produsese lipsa pantofilor noi la primul ei

bal. O înduioșă nefericirea tinerei fete care fusese, dar clătină din cap cu gândul la neștiința ei. Își luă mănușile de dantelă albă de pe masa de toaletă. Îi ajungeau până la cot și erau ingenios croite, ca să i se zărească prin dantelă strălucirea stacojie a solzilor. Cu o zi în urmă, una dintre cameriste îi spusese că în bazar se vând mănuși cu inserții sclipitoare, ca să imite acel efect.

Malta se uită neîncrezătoare în oglindă. Toată lumea, absolut toată lumea, o găsea frumoasă. Rochia ei era albă, cu fâșii ascunse de material roșu, care urmau să apară, ca niște străfulgerări, doar când avea s-o învârtă Reyn pe ringul de dans. Croitoreasa care o făcuse îi spusese că îi apăruse într-un vis cu dragoni. Malta își puse mâinile pe talia îngustă a rochiei și se învârti în fața oglinzii, fiind cât pe ce să cadă când își întoarse capul ca să vadă străfulgerările roșii. Pe urmă, râzând de propria ei prostie, ieși din camera de toaletă.

Peste câteva clipe, bătu de două ori la o ușă, apoi intră cu îndrăzneală.

— Etta? întrebă apoi cu voce blândă, în semiîntuneric.

— Sunt aici, înăuntru, răspunse Regina Insulelor Piraților.

Malta traversă cu pași repezi încăperea întunecată și intră în imensa cameră de toaletă a Ettei. Dulapurile erau deschise și rochiile împrăștiate pe scaune și pe podea, iar Etta, doar în cămașă, stătea în fața oglinzii.

— Unde sunt cameristele tale? întrebă Malta cu prudență.

Wintrow o prevenise că Etta e iute din fire. Ea însă nu-i văzuse niciodată furia, doar adâncurile negre ale tristeții.

— Le-am alungat, răbufni Etta. Sporovăiala lor mă scotea din minți. „Încearcă parfumul ăsta, lasă-ne să-ți prindem părul așa, vrei să te-mbraci în verde, vrei în albastru, oh, doamnă, nu negru, nu din nou." Ca mulți alți pescărușii care țipă, veniți cu toții să se hrănească din hoitul meu. Le-am dat afară.

— Înțeleg, spuse Malta cu blândețe.

O a doua ușă se deschise și Mama apăru deodată, cu o tavă. Pe ea erau un ceainic care-și revărsa aburul și cești asortate. Era un serviciu încântător, alb, cu flori în totalitate albastre. Mama

o salută pe Malta murmurând ceva cu voce dulce și puse tava pe măsuța de toaletă. Ochii ei de un albastru spălăcit zăboviră cu dragoste asupra Ettei. În timp ce îi turna ceaiul vorbi pentru sine; era un șuvoi de cuvinte blânde, liniștitoare ca torsul unei pisici. Etta părea s-o asculte, dar Malta nu izbutea să le găsească vreun sens. Pe urmă Regina Etta oftă, luă ceașca și sorbi din ea. În ciuda poziției sale la curte, Mama refuzase titlul nobiliar și un apartament numai pentru ea. Stătea în schimb împreună cu Etta și o slujea ori de câte ori avea prilejul. O astfel de atenție neîntreruptă ar fi iritat-o pe Malta, sfârșind prin a o înfuria, însă pe Etta părea s-o aline. Regina Insulelor Piraților își lăsă ceașca jos.

— O să port din nou negru, spuse, însă în glasul ei nu mai era decât melancolie, fără furie sau amărăciune.

Cu un oftat, se întoarse către oglindă. Malta găsi rochia neagră și o scuturâ, dezvăluindu-i liniile simple. Etta o purta ca să-l jelească pe Kennit și, din același motiv, singurele ei bijuterii erau o miniatură a lui, legată la încheietura mâinii, și cerceii primiți de la el. Părea să nu știe că tragica simplitate a veșmintelor și a purtărilor ei capturase deja interesul spectaculos al fiecărui poet din Jamaillia.

Se așeză în fața oglinzii, dar se uită în jos, la mâinile ei, în vreme ce Mama îi peria părul negru, și i-l ridică, prinzându-l cu agrafe bătute cu nestemate. Dacă ar fi împodobit-o astfel oricine altcineva, Etta ar fi protestat, dar Mama o făcea fredonând un cântecel liniștitor. Când termină, părul întunecat al Reginei Insulelor Piraților era precum cerul nopții cu douăzeci de stele scânteietoare. Pe urmă Mama luă o sticluță cu parfum și îi tamponă gâtul și încheieturile mâinilor.

— Lavandă, spuse încet Etta. Vocea i se stinse când rosti cuvântul. Kennit adora mirosul ăsta.

Își lăsă brusc capul în palme. Mama îi aruncă Maltei o privire. Când bătrâna se retrase în partea opusă a încăperii și își făcu de lucru rearanjând hainele, Malta o ajută cu umilință.

Când își sălță capul, pe fața Ettei nu se vedea nicio urmă de lacrimi. Părea istovită, dar izbuti să zâmbească.

— Presupun că trebuie să mă-mbrac, cedă ea. Cred că-n noaptea asta trebuie să fiu din nou regina.

— Probabil că Wintrow și Reyn ne vor aștepta, se declară Malta de acord.

— Uneori, mărturisi Etta în timp ce Malta încheia nesfârșitul șir de nasturi de pe spatele rochiei ei, când sunt în culmea descurajării, dacă-mi ofer un moment de singurătate, jur că-l aud vorbindu-mi. Îmi cere să fiu puternică, de dragul fiului pe care-l port.

Mama încuviință bolborosind încet când îi aduse ciorapii și pantofii.

Etta continuă să vorbească suav, aproape visătoare.

— Noaptea, chiar înainte de a adormi, îi aud adesea vocea. Îmi vorbește, îmi spune cuvinte de dragoste, poezii, îmi dă sfaturi bune și mă încurajează. Jur că numai asta mă împiedică să-mi pierd mințile. Simt că, într-un fel, cea mai bună parte din Kennit e încă alături de mine. Cred că-mi va fi întotdeauna alături.

— Sunt sigură că este, răspunse Malta fără șovăire.

În gând, se întrebă dacă și ea era la fel de oarbă la defectele lui Reyn. Acel Kennit pe care și-l amintea Etta nu semăna deloc cu ceea ce ținea minte Malta. Ea, una, simțise doar un fior de ușurare când trupul lui Kennit, înfășurat într-o velă, părăsise puntea *Vivaciei* ca să alunece în adâncul apei sărate.

Etta se ridică în picioare. Mătasea neagră îi foșni în jur. Încă nu se cunoștea că e grea, dar toată lumea știa. Regina îl purta pe moștenitorul Regelui Kennit. Nimeni nu-i contestase dreptul de a domni în locul lui, așa cum nimeni nu fusese nemulțumit de tinerețea celui care îi conducea acum flota. După cum o cerea tradiția piraților, Wintrow devenise succesorul lui Kennit ca urmare a votului căpitanilor săi. Malta auzise că fusese ales în unanimitate.

Wintrow și Reyn le așteptau la baza scării. Comparat cu tânărul din Tărâmul Ploilor Sălbatice, fratele ei avea de suferit. Croiala strâmtă a hainei nu-i ascundea subțirimea trupului. Costumul său jamaillian protocolar îl făcea să pară încă și mai

tânăr, până când îi remarcai ochii. Atunci părea o pereche potrivită pentru Etta. Ca întotdeauna, era îmbrăcat în negru, la fel ca ea. Malta se întreba dacă asta însemna că-l jelește cu adevărat pe pirat sau vrea doar s-o completeze pe Etta, arătând că ei doi alcătuiesc un cuplu.

La piciorul scării, regina piraților se opri o clipă. Malta o văzu trăgând aer în piept ca și cum și-ar fi adunat curajul. Pe urmă își puse degetele pe brațul oferit de Wintrow și își înălță bărbia. Pe când ea se îndepărta astfel cu pași ușori, Malta își țuguie buzele și se încruntă.

— Te supără ceva? o întrebă Reyn.

Îi luă mâna și o puse cu hotărâre pe brațul său. Căldura mâinii lui o făcu pe a ei să se încleștеze, rămânând acolo.

— Sper că fratele meu o să crească mai înalt.

— Malta! o dojeni el, dar apoi zâmbi.

Malta trebuia să-și înalțe privirea ca să se uite la el și asta o încânta. Stilul vestimentar jamaillian i se potrivea lui Reyn de minune. Haina indigo, bine ajustată pe trup, îi scotea în evidență umerii lați. Albul manșetelor și al gulerului contrasta cu pielea lui arsă de soare și de vânt. Pantalonii albi și cizmele negre, înalte până la genunchi, îl întregeau. Purta în urechi inele mici de aur, strălucitoare pe fundalul buclelor de un negru lucios al părului său. Malta zâmbi cu milă pentru oricine i-l aranjase în seara aceea. Reyn n-avea pic de răbdare cu valeții. El își întoarse capul și lumina i se plimbă pe solzi, spărgându-se în reflexe albăstrui. Ochii lui fiind în întuneric, Malta putea să vadă albastrul tainic din adâncul lor arămiu.

— Ei? o întrebă el.

Fața i se îmbujorase ușor și Malta își dădu seama că stătuse prea mult neclintită, uitându-se pur și simplu la el.

Ea își dădu acordul fără cuvinte și traversară încăperea împreună. Încăperea li se deschise de jur împrejur, tavanul fiind sprijinit pe stâlpi de marmură. Trecură pe sub arcada dincolo de care se întindea marea sală de bal. Într-un capăt al încăperii, muzicienii cântau în surdină, ca un preludiu al dansului. În

capătul opus, Satrapul conducea festivitatea de pe un tron înalt. Trei dintre Însoțitoarele sale stăteau pe scaune înșiruite în fața podiumului său. Un servitor avea în grijă două cădelnițe puse de-o parte și de alta a lui Cosgo. Fumul galben al ierburilor îl încununa. Zâmbea și dădea din cap cu grație către oaspeții săi. Un alt podium găzduia un tron mai puțin ornamentat, pregătit pentru Regina Etta. Ea tocmai urca treptele de parcă ar fi fost în drum spre spânzurătoare. Un scaun mai scund, așezat alături de al ei, îl aștepta pe Wintrow.

Găsirea unui aranjament pentru Malta și Reyn fusese o problemă politică mai complicată. Satrapul Cosgo recunoscuse în silă că Regina Etta domnește asupra unui regat separat și poate avea un rang egal cu al lui. Însă Malta și Reyn nu pretindeau că se numără printre monarhi. Malta repeta întruna, dar fără zarvă, că Bingtownul e un oraș-stat independent, însă nu considera că ea se afla acolo ca să-l reprezinte. Și Reyn refuza să admită că Jamaillia ar avea vreun drept asupra Tărâmului Ploilor Sălbatice, însă el nu îi era ambasador la curtea Satrapului. Cei doi reprezentau mai degrabă interesele femelei dragon Tintaglia și pe ale semenilor ei. Evident, nu erau nici regele și regina dragonilor, nici nobili din ținuturi îndepărtate, așa că n-aveau dreptul nici la un tron, nici la vreun soi de loc pe estradă. Cosgo îi instalase totuși pe scaunele înalte de pe estrada împodobită cu ghirlande, nu atât ca să-i onoreze, cât din dorința de a-i scoate la vedere pe noii săi aliați exotici. Asta îl supăra pe Reyn mai mult decât pe Malta. Simțul ei practic era mai presus de dezgustul stârnit de o asemenea expunere. Pentru ea nu conta de ce i se acordase acea distincție; important era că orice nobil care îi vedea astfel era convins că ocupă o poziție înaltă, ceea ce le dădea mai multă putere pentru negocieri.

Ea se folosise din plin de acest avantaj. Satrapul nemaifiind singurul care putea face negoț cu Bingtownul, mulți se arătau dornici să-și facă legături noi cu orașele de pe Țărmurile Blestemate. Favorizată ca o nouă modă, înfățișarea lor exotică atrăsese un torent de întrebări despre negoțul în Tărâmul Ploilor Sălbatice și despre posibilitatea întemeierii unor noi așezări pe

acele meleaguri. Mai mulți doritori de câștig și de aventură se oferiseră să plătească din belșug pentru un loc la bordul *Vivaciei* pe timpul călătoriei ei spre casă. De asta se ocupase Wintrow, subliniind că *Vivacia* e corabia din fruntea flotei Insulelor Piraților, nu a Tărâmului Ploilor Sălbatice. Putea să-i ducă pe Străbuni acasă, dar nu era de închiriat. Îi sfătuise să caute alte corăbii care se îndreptau spre Bingtown.

Șerpii nu mai erau o amenințare, iar chalcedenii deveniseră un pericol mult mai mic, așa că era de așteptat să se înmulțească simțitor călătoriile între orașele lor. Malta își petrecuse o după-amiază lungă făcând socoteli împreună cu lordul Ferdio. Rezultatul le dăduse amândurora de înțeles că, de pe urma noului aranjament, sipetele Satrapului vor avea de fapt mai mult de câștigat decât ținând negoțul Bingtownului sub un control deplin. Creșterea numărului de vase în trecere prin Canalul Interior, negoțul liber cu Insulele Piraților și tot mai multe corăbii jamailliene ce aveau de câștigat din negoțul în Chalced și în locuri de dincolo de el puteau scoate orașul din spirala declinului. Asta fusese concluzia înainte de a socoti Ferdio posibilele câștiguri aduse de negoțul nestăvilit, în diverse piețe din miazănoapte, cu bunuri aduse din miazăzi. Îi vorbiseră despre descoperirile lor lui Cosgo, care zâmbise și dăduse aprobator din cap pentru scurt timp înainte de a cădea din nou în brațele plictiselii.

Satrapul Cosgo se schimbase, se gândi Malta când se apropiau de tron, dar nu destul de mult ca s-o impresioneze cu sinceritatea lui. Odată ce regăsise bogăția și confortul, femeile și drogurile, reîncepuse să trăiască în stilul tânărului răsfățat care fusese înainte de a-l întâlni ea în Sala Negustorilor din Bingtown. Însă era dornică să se încreadă în cuvântul celor care îl cunoșteau de mulți ani și care spuneau că schimbarea lui era cu adevărat remarcabilă. Ea făcu o reverență și Reyn o plecăciune, iar Satrapul dădu din cap cu gravitate în chip de răspuns. Le vorbi privindu-i de sus.

— Ei, asta e ultima noastră seară împreună, prieteni.

— Cineva îndrăznește să spere că nu, răspunse Malta fără să stea pe gânduri. Pe viitor, ne vom întoarce cu siguranță să revedem splendorile din orașul Jamaillia. Și poate că Preaînaltul Magnadon Satrap va face într-o bună zi o altă vizită în Bingtown sau în Trehaug.

— Ah, ferească Sa! Totuși, dacă datoria o să mi-o ceară, se va întâmpla. Nu vreau să se spună că Satrapul Cosgo s-a temut de greutățile călătoriei.

Se aplecă ușor în față. Își arătă iritarea schițând un gest către servitor și omul se grăbi să înlocuiască amestecul care ardea mocnit în cădelnițele de alamă. Șuvițele de fum se îngroșară.

— Totuși sunteți hotărâți să plecați mâine.

Reyn răspunse.

— Hotărâți? Magnadon Satrap, aș zice mai degrabă obligați. După cum știi prea bine, nunta noastră a fost deja amânată o dată. Nu ne putem dezamăgi din nou familiile.

— Nu e nevoie să le dezamăgiți. Vă puteți cununa chiar mâine, în Templul lui Sa, care îmi aparține. O să poruncesc să oficieze o sută de preoți și o procesiune o să vă poarte pe străzi. Pot aranja asta pentru voi. Imediat, dacă doriți.

— E cea mai generoasă ofertă, Preaînalte Magnadon. Totuși mă tem că trebuie s-o refuzăm. Obiceiurile Negustorilor ne cer să ne cununăm printre ai noștri, respectându-ne tradițiile. Un erudit cu o cultură ca a ta și cu experiența dobândită de tine în călătorii înțelege fără îndoială că nu poți nesocoti astfel de tradiții decât primejduindu-ți peste măsură poziția în societate. Sunt de o mare importanță și multele mesaje pentru negustorii din Bingtown și Trehaug pe care ni le-ai încredințat. Toate trebuie s-ajungă fără întârziere. Nu am dat uitării nici păsările mesager pe care ni le-ai oferit, ca să se poată face mai iute schimbul de vești între orașele negustorilor, Insulele Piraților și capitala Jamailliei.

Malta își mușcă interiorul obrazului ca să nu zâmbească. Era bine că Satrapul n-avea habar de părerea lui Wintrow despre „creaturile care ne umplu de necurățenii împuțite" pe care le primise în silă la bordul *Vivaciei*. Jola propusese plăcinta de

porumbel ca variație pentru mesele lor, dar Malta era convinsă că păsările vor trăi ca să servească drept mesageri.

Peste fața lui Cosgo trecu umbra unei iritări.

— Ai dobândit ceea ce voiai: independența Bingtownului și a Tărâmului Ploilor Sălbatice. Abia ce am semnat hrisoavele și gata, ai făcut planuri de plecare.

— Firește, Preaînalte Magnadon. Căci n-ai poruncit să reprezinte familia Vestrit acolo interesele Jamailliei? E o îndatorire pe care o iau pe deplin în serios.

— Nu mă îndoiesc c-o să și profiți de ea pe deplin, sublinie el, mușcător. Își înclină apoi capul, ca să tragă fumul cât mai adânc în piept. Ah, bine, dacă trebuie să ne despărțim, atunci să sperăm că astfel vom avea cu toții parte de noroc.

Cu asta, se lăsă pe spate, cu ochi pe jumătate închiși. Recunoscătoare, Malta trase concluzia că le îngăduie să se retragă.

Ea și Reyn își căutară locurile. Apoi își roti privirea, cuprinzând în întregime spectacolul oferit de sala de bal, și își dădu seama că n-o să-i simtă lipsa. Se săturase, în sfârșit, până peste cap de petreceri, dans și eleganță. Tânjea după simplitatea zilelor fără niciun program și după intimitate. Cât despre Reyn, el era nerăbdător s-ajungă în orașul Străbunilor. *Ophelia* sosise de curând în Jamaillia cu scrisori pentru ei toți. Veștile din Bingtown erau deopotrivă încurajatoare și chinuitoare. Hrana era transportată prin Bingtown și în susul fluviului cu regularitate și în cantități suficiente. Cu un talent aproape mai presus de fire, tânărul preot recomandat de Wintrow pentru priceperea sa de constructor găsea soluții simple, dar elegante. Imediat ce se încheiase construcția stăvilarelor vremelnice care le îngăduiau șerpilor să urce în susul fluviului, fratele lui Reyn își îndreptase întreaga atenție către căutarea ruinelor orașului. În privința asta, Selden îi fusese lui Bendir de cel mai mare ajutor. Totuși încă nu descoperiseră nicio încăpere intactă, însă Reyn era sigur că asta se datora absenței sale. Ardoarea dorinței lui de a începe cercetările o uluia pe Malta.

Ca replică la starea ei de spirit, el oftă ușor.

— Şi eu tânjesc să mă-ntorc acasă, mărturisi.

Muzica începuse să se audă din ce în ce mai tare. Primul dans le era rezervat doar Însoţitoarelor Satrapului. Dansau împreună, în cinstea lui, el fiind partenerul absent, care le privea de pe estradă. Malta le urmări pe femeile cu rochii fanteziste mişcându-se în ritmul lent al muzicii. Din când în când, Satrapul îşi înclina capul, ca simbol al plecăciunilor în faţa Însoţitoarelor sale. Maltei i se părea un obicei deosebit de prostesc şi o irosire a muzicii încântătoare. Ar fi vrut să bată tactul cu piciorul, dar se stăpâni. Reyn se aplecă spre ea, ca să fie sigur că îl aude.

— Am luat în slujba noastră încă doi cioplitori de piatră. Ne vor urma pe *Ophelia*. Wintrow spune că locuitorii de pe mai multe insule de-ale piraţilor ne pot da piatră la preţ avantajos. Dacă înlocuim pereţii din bârne ai ecluzelor cu piatră, lucrătorii care trebuie să schimbe des lemnul mistuit de fluviu vor fi liberi şi vom izbuti să lărgim albia, pentru ca acolo să poată ajunge şi ancora corăbii mai mari. Pe urmă vom duce oamenii care muncesc acum la stăvilare să sape pentru scoaterea la lumină a ruinelor oraşului...

— Înainte sau după nunta noastră? îl întrebă ea cu seriozitate.

— Oh, după, răspunse el cu ardoare. Îi luă mâna. Degetul lui mare trecu drăgăstos prin palma ei. Crezi că mamele noastre ar îngădui să fie invers? Eu, unul, mă-ndoiesc că vom fi lăsaţi să mâncăm sau să dormim înainte de a îndura celebrarea nunţii.

— De a îndura? repetă ea, înălţând din sprâncene.

— Exact, răspunse el cu un oftat. Surorile mele sunt în culmea încântării. O vor cunoaşte pe Regina Insulelor Piraţilor, ca şi pe neînfricatul tău frate Wintrow. Mi s-a spus că Tintaglia a dat de ştire că va fi acolo, ca să ne „primească" după aceea. Surorile mele insistă să port văl la nuntă. Spun că n-are importanţă cum mă arăt lumii în Jamaillia; la o ceremonie tradiţională trebuie să fiu modest, aşa cum se cuvine.

— Modestia ta n-are nicio legătură cu tradiţia, ripostă Malta.

Reyn nu-i spunea nimic din ce nu știa deja. *Ophelia* adusese scrisori groase pentru toți. Scrisoarea Keffriei era de asemenea plină de planuri de nuntă.

— Și eu o să port văl. Se celebrează acceptarea oarbă a fiecăruia dintre noi de către celălalt.

O întrebare nu-i dădea pace Maltei.

— Tu ți-ai petrecut multă vreme alături de Grag Tenira. Mama mi-a spus că-i face curte unei fete de pe Cele Trei Corăbii. E adevărat?

— El și fiica lui Sparse Kelter se îndreaptă în direcția asta.

— Oh. Păcat. Înseamnă că mătușa Althea nu și-a lăsat loc de-ntors și va trebui să se mulțumească acum cu Brashen Trell.

— Ultima dată când i-am văzut, păreau mai mult decât încântați.

— Grag Tenira ar fi fost o pereche mai potrivită pentru ea.

— Poate. După cum s-a uitat la mine, bănuiesc că și ea e de părere că tu ți-ai fi putut găsi o pereche mai potrivită.

— Așa se uită ea la toată lumea.

Malta își scoase din minte îndoielile mătușii sale.

— Mie mi se par mai interesante schimbările *Opheliei*. Adică lipsa oricărei schimbări. E aceeași corabie dintotdeauna. Grag spune că ea nu-și amintește să fi fost dragon. Și-a început viața fiind *Ophelia*. Tot așa stau lucrurile și cu *Puf de aur*.

— Crezi că-și vor aminti mai târziu?

— Nu știu. Bănuiesc, adăugă Reyn șovăind, că o parte dintre dragonii din buștenii de lemn-vrăjitor au murit înainte de a-i întrebuința noi. Poate că *Ophelia* și *Puf de aur* n-au amintiri din viața lor de dragoni fiindcă în interior erau creaturi care deja muriseră, luându-și cu sine amintirile. Cele două corăbii au rămas așa cum au fost mereu. Măcar Grag e fericit, continuă el, după o pauză. *Kendry*, spune el, a devenit aproape imposibil de manevrat. E o creatură înverșunată care navighează numai când îi poruncește Tintaglia.

Între ei se lăsă tăcerea. Malta se strădui, plină de curaj, să-i abată atenția lui Reyn.

— Am primit și un bilet de la Selden. Scrisul lui e groaznic. Adoră Tărâmul Ploilor Sălbatice. Însă Cassarick e un chin pentru el. Vrea să-nceapă să sape imediat și fratele tău nu-l lasă.

Reyn zâmbi într-o parte.

— Mi-aduc aminte c-așa eram și eu.

Expresia lui era încă prea gânditoare pentru gustul ei.

— Selden își petrece mult timp cu Tintaglia, „păzind" coconii. Malta clătină din cap. Tintaglia spune că numai cincizeci și trei par să se preschimbe. Nu spune de unde știe. Biata de ea! S-a străduit atât de mult să-i călăuzească spre casă și atât de mulți au pierit pe drum. Se teme că nici măcar cei cincizeci și trei nu vor izbuti să iasă toți din coconi. Ar fi trebuit să-și petreacă în coconi toată iarna și să iasă la lumină în toiul verii.

— Poate că vor ieși la sfârșitul verii, ca să recupereze timpul pierdut.

— Poate. Oh. Malta îl trase de mână. Însoțitoarele au terminat. Acum începe adevăratul dans.

— N-ar trebui să-nceapă mai întâi muzica? o necăji el, prefăcându-se că se codește să se ridice.

Malta făcu ochii mari și-l preveni din priviri. El se săltă în picioare.

— Nu vrei decât să-ți arăți rochia, o învinui cu seriozitate.

— Mai rău. Vreau să mă laud cu partenerul meu elegant în fața tuturor acestor mari doamne, înainte de a-l lua de-aici ca să-l păstrez doar pentru mine în îndepărtatul Tărâm al Ploilor Sălbatice.

Ca întotdeauna, complimentele ei extravagante îl făcură să roșească. Rămas fără cuvinte, o conduse pe ringul de dans. Muzicienii reîncepură să cânte; tobele de piatră jamailliene răsunară ritmic înainte de a intra și celelalte instrumente. Reyn o prinse de o mână, iar cealaltă mână a lui se așeză pe spatele ei, mai jos de talie, în stilul jamaillian. Ea îi explicase lui Wintrow că numai așa se pot face corect pașii acelui dans, dar știa că, văzând îndrăzneala lui Reyn, el o să se-ncrunte. Păși maiestuoși în ritmul tobelor, până ce instrumentele de suflat își înălțară sunetul subțire, cerându-le să se învârtească împreună. Amețeala

o cuprinse încântând-o, fiindcă la sfârșit Reyn o luă în brațe și reîncepură să înainteze în ritmul din ce în ce mai iute al tobelor.

El o învârti pentru a doua oară, mai repede și ținând-o mai aproape.

— Nu regreți că ești nevoit s-aștepți? îl întrebă ea, cutezătoare, profitând de intimitatea dansului.

— Aș regreta mai mult dacă aș pune în primejdie legitimitatea moștenitorului meu, o dojeni el cu seriozitate.

Ea îl privi rostogolindu-și ochii, iar el se prefăcu că se încruntă, indignat de senzualitatea ei.

— Detestă un om înfometat pregătirea ospățului? o întrebă când se apropiară iarăși, învârtindu-se.

Se rotiră micșorând distanța dintre ei atât de mult, încât Malta simți pe creastă răsuflarea lui. Căldura de-acum familiară răbufni, străbătându-i trupul. Malta deveni conștientă de ceva care se repeta. Ringul se golise, lăsând în jurul lor un gol, un inel lat de pe care celelalte perechi se retraseseră, oprindu-se ca să-i privească pe Străbuni dansând. Reyn o învârti din nou, mai repede, trăgând-o spre el atât de mult, încât sânii ei aproape că îi atingeau pieptul.

— Se spune că foamea dă savoare mâncării, îi șopti el la ureche. Te previn. Când vom ajunge în Bingtown, o să fiu mort de foame.

Murmurul mulțimii îi confirma Maltei că se învârteau atât de repede, încât rochia ei își dezvăluia tainicele fâșii stacojii. Închise ochii, lăsându-se cu încredere călăuzită de Reyn și întrebându-se ce putea fi mai presus de acel moment de glorie. Pe urmă zâmbi, căci știa răspunsul.

Momentul în care avea să-i povestească lui Delo.

*

— Sunt superbi împreună, murmură Etta.

Wintrow riscă să-i arunce o privire cu coada ochiului. Se uita la dansatori cu o foame stranie în ochi. El presupuse că se imaginează în brațele lui Kennit, rotindu-se cu tot atâta grație ca Reyn

și Malta. Dar nu abandonându-se plăcerii în aceeași măsură, conchise el. Până și piraţii erau mai decenţi decât sora lui căpoasă.

— E bine că se vor căsători curând, spuse cu voce încordată.

— Oh. Crezi că asta o să pună capăt dansului pentru ei? ripostă Etta cu sarcasm.

Wintrow îi răspunse cu un zâmbet umil. Când și când, câte-o scânteie din vechea Etta ieșea la lumină, aidoma licăririi tăciunilor într-un foc mocnit.

— Probabil că nu, admise el. Malta s-a născut dansând, așa cred. Cu ochii la extazul întipărit pe fața ei în timp ce-o învârtea Reyn în pași de dans, adăugă: Bănuiesc că și după ce-o s-aducă pe lume o duzină de copii o să-și arate sentimentele ferindu-se la fel de puțin.

— Ce rușine, îl consolă sec Etta. Păstră tăcerea cât se învârtiră iarăși cei doi, apoi întrebă: Toată lumea din Bingtown disprețuiește dansul la fel de mult ca tine?

— Eu nu disprețuiesc dansul, răspunse el cu surprindere. Am învățat pașii de bază și mi s-a spus că-i fac cu suficientă grație, înainte de a fi trimis la mănăstire, să devin preot.

Se uită câteva clipe la Reyn și Malta.

— Ceea ce fac ei nu e chiar atât de impresionant. Contează că o pot face amândoi repede și cu grație. Și că sunt o pereche potrivită. Wintrow se încruntă o clipă, apoi recunoscu: Și rochia ei e formidabilă.

— Crezi că tu ai putea să dansezi așa?

— Poate, dacă exersez.

Îi veni brusc o idee. La ea se adăugă o descoperire: cât de prost mai era încă! Se aplecă spre Etta.

— Vrei să dansezi?

Își întinse spre ea palma deschisă. Etta o privi câteva clipe, apoi se uită în altă parte.

— Nu știu să dansez, răspunse cu încordare în glas.

— Te pot învăța.

— S-ar putea să nu mă descurc. N-aș izbuti decât să mă fac de râs și să-mi fac de râs partenerul.

Wintrow se lăsă pe spătarul scaunului și vorbi încet, silind-o să-l asculte.

— Când te temi să nu dai greș, te temi de ceva care încă nu s-a întâmplat. E mai ușor să-nveți să dansezi decât să-nveți să citești, mai ales pentru o femeie care poate alerga pe greement fără să facă niciun pas greșit.

El rămase în așteptare.

— Eu... nu acum. Nu într-un loc atât de public. De parcă i-ar fi fost greu să admită că are vreo dorință, Etta se sili apoi să recunoască adevărul: Dar, într-o bună zi, mi-ar plăcea să-nvăț să dansez.

Wintrow îi zâmbi.

— Când o să fii pregătită, o să mă simt onorat să-ți fiu partener.

Ea adăugă cu voce foarte înceată:

— Și o să am o rochie care-o s-o facă pe asta de rușine.

*

Pe cerul negru, stelele străluceau reci. Prin contrast, luminile galbene ale Jamailliei erau calde și apropiate. Reflexiile lor se arcuiau ca spinările șerpilor peste unduirea apei din port. Sunetul veseliei și al muzicii adia firav în aerul rece al nopții de primăvară. În partea opusă a docului, *Ophelia* se legăna în întuneric. Era o corabie vie de modă veche, o caravelă veche, vulgară. O clipă mai târziu, întinse spre *Vivacia* o cutie cu zaruri, zăngănind-o.

— Joci? o invită.

Vivacia se trezi zâmbindu-i galionului cu înfățișare de matroană. Nu se așteptase să se afle în compania unei alte corăbii vii atât de prietenoase, și mai ales a uneia care spunea că și-a pierdut toate amintirile de dragon. *Ophelia* nu era doar o companie plăcută, ci și un adevărat izvor de bârfe din Bingtown. Pentru *Vivacia*, încă și mai importante erau poveștile ei amănunțite despre tot ce văzuse și auzise la Trehaug. Coconii

dragonilor erau mult mai departe, în susul fluviului, unde o corabie cu pescajul ei nu putea ajunge, însă *Ophelia* era o băgăcioasă pricepută și o ascultătoare atentă. Izbutise să afle nu doar toate întâmplările cu exactitate, ci și toate zvonurile legate de șerpi. Veștile pe care i le împărtășise *Vivaciei* erau și bune, și rele, dar cunoașterea sorții șerpilor săi era, în sine, un soi de împăcare sufletească. Până atunci își slujise cel mai bine semenii rămânând în Jamaillia, dar îi fusese greu să-ndure nesiguranța. *Ophelia* îi înțelesese setea de vești despre șerpi. De când sosise în Jamaillia, istorisirile ei amănunțite o alinaseră pe *Vivacia* într-o foarte mare măsură. Însă la cutia cu zaruri se uită clătinând din cap.

— Althea pare convinsă c-ai trișat când a jucat cu tine, sublinie ea cu nepăsare.

— Oh, ei, așa e Althea. Fată bună, dar un pic cam prea bănuitoare. Și n-are nici cea mai sănătoasă judecată din lume. La urma urmelor, l-a ales pe renegatul Trell, când l-ar fi putut avea pe Grag al meu.

Vivacia râse ușurel.

— Nu cred că Grag al tău a avut vreodată prea mulți sorți de izbândă. Mă simt înclinată să bănuiesc că „renegatul" Trell a fost ales pentru Althea de Ephron Vestrit, cu mulți ani în urmă. Ca răspuns la expresia ofensată a *Opheliei*, *Vivacia* adăugă cu blândețe: Dar Grag nu pare să-i fi simțit lipsa prea multă vreme.

Ophelia dădu din cap, satisfăcută.

— În astfel de privințe, oamenii trebuie să dea dovadă de spirit practic. Știi, ei nu trăiesc prea mult. Iar Ekke a lui, ei, e o minune de fată; știe cum să-și ia viața în mâini și să scoată ceva din ea. Mi-aduce aminte de primul meu căpitan. „Nu te-aștepta să stau pe țărm și să-ți fac acolo copii", i-a spus lui Grag, chiar pe puntea proră a mea. „Copiii mei se vor naște aici, pe corabia asta." Și știi ce-a răspuns Grag? „Da, draga mea." Blând ca un mieluțel. Cred că știe că e mai bine să-i facă pe plac dacă vrea să aibă o familie. Înțelegi, oamenii au timp puțin.

— Iată de ce trebuie să trăim din plin în timpul ăsta.

Vorbise Jek. Parfumul ei plutea în aerul primăverii. În ciuda frigului, era desculță, o fustă lungă unduindu-i-se în jurul gleznelor. Se cățără cu îndrăzneală pe copastia *Vivaciei*.

— Bună seara, doamnelor, le salută ea.

Răsuflă adânc, oftă mulțumită, se așeză și rămase legănându-și picioarele.

— Te-ai dus la dans! se entuziasmă *Ophelia*. Povestește-ne cum a fost. Ai văzut palatul Satrapului?

— Din afară. E luminat tot, ca un lupanar, iar lumina aurie și muzica se revarsă prin toate ferestrele și ușile deschise. Străzile erau pline de trăsuri superbe, și un șir lung de oameni, cu toții înveșmântați ca regii, se întindea către intrare ca la paradă. Unii se mulțumeau să caște gura la privilegiați, dar nu și eu. Pentru mine a fost minunat în curte. Muzică veselă, bărbați chipeși și dans însuflețit. Aveau porci întregi în frigări și dădeau cep unui butoi de bere după altul. A fost un ospăț mai bun decât am văzut vreodată în orașul meu. Însă mâine trebuie să fiu gata de drum. Jamaillia e un loc murdar, în ciuda caselor sale superbe. O să mă-ntorc cu plăcere pe mare și o să fiu și mai încântată să revăd Divvytownul. De când l-am văzut prima oară am simțit că acolo e casa mea.

— În orașul piraților? Sa să ne apere. Te-așteaptă cineva acolo, draga mea? întrebă *Ophelia*.

Jek râse cu poftă.

— M-așteaptă cu toții. Numai că ei încă nu știu.

Chicotitul nerușinat al *Opheliei* izbucni ca un ecou. Pe urmă bătrâna corabie observă tăcerea *Vivaciei*.

— De ce ești atât de gânditoare, scumpa mea? Simți lipsa lui Wintrow al tău? Se va întoarce cât de curând.

Vivacia tresări, trezită din visare.

— Nu. Nu a lui Wintrow. Cum spuneai, el se va întoarce cât de curând. Uneori e o plăcere să nu am alte gânduri în afară de ale mele. Mă uitam la cer și-mi aminteam. Cu cât zbori mai sus, cu atât mai multe sunt stelele. Acolo, în înalturi, sunt stele pe

care n-o să le mai revăd niciodată. Nu contau când văzduhul încă îmi mai aparţinea, dar acum le simt ca pe o pierdere.

— Eşti tânără. O să găseşti în viaţa ta multe lucruri asemănătoare, răspunse corabia mai bătrână, plină de sine. N-are rost să te tot gândeşti numai la ele.

— Viaţa mea, meditä *Vivacia*. Viaţa mea de corabie vie. Se întoarse spre *Ophelia* cu un oftat. Aproape că te invidiez. Nu-ţi aminteşti nimic, aşa că nu-ţi lipseşte nimic.

— Îmi amintesc foarte multe, draga mea. Nu-mi nesocoti amintirile pur şi simplu fiindcă au pânze în loc de aripi. Pufni. Nici viaţa mea nu e ceva care-ţi merită dispreţul. Aşa cum nu e nici a ta. Ai putea să iei lecţii de la Grag al meu. Nu tânji după stele când te înconjoară imensitatea oceanului. Ştii, oceanul e un cer al lui însuşi.

— Şi are tot atât de multe stele, sublinie Jek. Sărise înapoi pe punte, unde se întinse până ce îi trosniră muşchii. Noapte bună, doamnelor. Mă duc în patul meu. Pentru năieri ziua începe devreme.

— Şi pentru corăbiile vii. Vise plăcute, draga mea, îi ură *Ophelia*. Pe când Jek se îndepărta cu paşi uşori, ea clătină din cap. Ţine minte cuvintele mele. O să regrete dacă nu se-aşază cât de curând la casa ei.

Vivacia zâmbi.

— Cumva, de asta mă îndoiesc.

Se uită din nou la luminile oraşului. În palatul Satrapului, Wintrow şi Etta îi pregăteau pe oameni, făcându-i să accepte întoarcerea semenilor ei. Se simţi brusc mândră de ei, de-a dreptul potopită de mândrie. Şi, uimitor, se simţi mândră şi de ea însăşi. Îi zâmbi din nou *Opheliei*.

— Jek e prea ocupată să se bucure de viaţă. N-o să-şi irosească timpul cu regrete. Şi n-o s-o fac nici eu.

39

BINGTOWN

— Însoțitoarea Serilla e în salon.

Ronica intră în cameră și se uită curioasă în jur.

— Ești sigură?

Imediat ce articulă cuvintele, Keffria își dădu seama că pusese o întrebare prostească. Se dădu jos de pe taburetul pe care stătuse în picioare. Aruncă o privire peste umăr, cântărind ceea ce vedea.

— Oh, Cerule, murmură pentru sine.

Draperiile vechi din camera lui Selden, vopsite, întoarse pe dos și călcate, arătau tot ca draperiile vechi din camera lui Selden. Indiferent ce i-ar fi făcut, dormitorul său continua să fie camera pe care o împărțise cu Kyle. Jani Khuprus îi trimisese mobilier din Tărâmul Ploilor Sălbatice, frumos, însă delicat și de o culoare palidă. Încăperea părea ocupată de stafii ale patului și ale scrinurilor grele care o umpluseră cândva. Keffria se întrebă dacă nu cumva trebuia să se mute în camera Maltei și să păstreze fostul său dormitor, mai mare, ca să-i găzduiască pe fiica ei și pe Reyn când vor veni în vizită.

Dar poate ar fi fost o cruzime. Oare camera aceea nu i-ar fi amintit Maltei de tatăl ei în aceeași măsură în care îi reamintea ei, Keffriei, de soțul său? Clătină din cap, cu gândul la cruzimea sorții. Sărmanul Kyle, să moară pe punțile lui *Paragon*,

luptându-se cu năieri jamaillieni! Și pentru ce? O zi mai târziu, cei care îl uciseseră deveniseră aliații Bingtownului. Althea îi adusese veștile și i le dezvăluise între patru ochi, cu o sensibilitate care nu-i stătea în fire. Ea nu putuse să plângă. Și se scurseseră ore înainte de a dezvălui altcuiva ceea ce aflase. Din fericire, mama sa nu spusese nimic, se mulțumise doar să-și lase capul în jos. Pentru Keffria, era încă greu de înțeles că îndelunga incertitudine din viața ei se încheiase.

— Însoțitoarea Serilla își iese din fire când e lăsată s-aștepte.

Keffria tresări ca dintr-un vis. Nu mai avea aproape deloc timp pentru ea însăși. Când făcea câte ceva doar în folosul ei sau se afunda în gânduri despre sine, îi venea greu să se smulgă din starea aceea.

— Ce-o fi aducând-o aici? Și încă atât de dimineață?

— A spus că are un mesaj pentru tine.

Keffria văzu abia acum neliniștea din ochii Ronicăi. Reyn, Malta și Wintrow erau în Jamaillia. Era tot atât de probabil să fie vești rele sau vești bune. Își simți un ghem în pântec.

— Presupun că-l pot afla numai vorbind cu ea.

Străbătu în grabă coridorul, îndreptându-se spre salon, urmată cu pași mai puțin iuți de mama ei. Îndelung așteptata încălzire a vremii adusese în sfârșit primăvara în Bingtown. Anotimpul se schimbase în ultimele câteva zile. Ploile cu stropi mari și grei ale iernii se preschimbaseră în burnițe mărunte. Adieri iuți luaseră locul vânturilor tăioase. Cu o zi în urmă, Keffria zărise chiar și zmeul scăpat de un copil, zburând roșu pe fundalul cerului de un albastru strălucitor. Tarabele din piață se redeschiseseră. Oamenii râdeau și sporovăiau în timp ce se tocmeau din nou.

Primăvara nu putea rezolva problemele Bingtownului de una singură. Dar vremea mai blândă grăbise plecarea multor Negustori Noi nemulțumiți. Cu tot mai multe patrule ale Insulelor Piraților, care izgoneau navele chalcedene, și în absența șerpilor, călătoriile aveau să revină cât de curând la normalitate. Cheiuri și docuri noi erau aproape gata. Nerăbdătoare

să cucerească o nouă piață, corăbiile din Cele Șase Ducate sfidau pericolele din preajma coastelor Chalcedului ca să aducă mărfuri în miazăzi, în Bingtown. Pe măsură ce reînvia negoțul, reînvia și orașul.

În trecere, Keffria aruncă o privire spre curtea interioară. În ghivecele repuse la locurile lor, bulbii pe care izbutiseră să-i salveze începeau să încolțească. Lujerii viței-de-vie, tăiați fără speranța că vor reveni la viață, aveau frunze noi. Cioturile verzi de pe tulpinile uscate de clematită spuneau că nu tot ce are chipul morții e cu adevărat mort. Viața se reînstăpânea pretutindeni.

Primăvara le adusese și o bine-venită schimbare a hranei. În grădină erau verdețuri proaspete, care le învigorau simțul gustului, și praz de adăugat în supa de pește. Cele câteva găini ude care scăpaseră de hoți și supraviețuiseră în ciuda furtunilor și a hranei pe sponci căutau gâze și lăstari și reîncepuseră să facă ouă. Un cuib păzit cu mare grijă promitea pui pentru refacerea cârdului. Vremea se schimba, și norocul familiei Vestrit se schimba odată cu ea. Poate.

În ciuda spuselor Ronicăi, Însoțitoarea Serilla aștepta răbdătoare în salon. Cu spatele la strălucirea ferestrei fără draperii, se uita în gol. Era îmbrăcată sobru, mai gros decât o cerea vremea, de parcă primăvara din Bingtown ar fi fost toamna ei. La auzul pașilor Keffriei, își săltă ușor capul. Când Keffria întră, ea se ridică în picioare.

— Negustoreasă Vestrit, spuse în loc de salut, pe un ton umil. Fără să aștepte răspunsul Keffriei, îi întinse un mic sul de hârtie. Am vești de împărtășit. Pasărea a sosit în dimineața asta.

— Bună dimineața, Însoțitoare Serilla. Sunt recunoscătoare că ne îngădui să ne folosim de serviciile păsărilor tale mesager. Dar un mesaj adus de tine însăți e o onoare fără precedent.

Serilla nu răspunse, mulțumindu-se să zâmbească, încordată. Keffria luă hârtia din mâna ei și se apropie de fereastră, unde lumina era mai bună. Porumbeii nu puteau să zboare cărând poveri grele. De aceea mesajele erau scurte și scrise mărunt. Scribii din Jamaillia se pricepeau de minune să aștearnă pe hârtie

litere foarte mici. Un adaos înghesuit, cuvintele scrise de mâna lui Grag Tenira i se adresau Keffriei, în calitatea ei de scrib al Consiliului din Bingtown. Ea mijì ochii ca să le deslușească, apoi îi citi Ronicăi veștile.

— *Ophelia* a ajuns cu bine. Scrisori înmânate. Toți sunt bine. *Vivacia* ridică ancora curând.

Se uită la mama ei, zâmbindu-i.

— Aici e vorba doar de grijile noastre personale. Foarte frumos din partea lui Grag că s-a gândit să ne dea de știre.

— Și veștile oficiale vă privesc, spuse Serilla. Te rog, citește-le.

Literele mărunte înghesuite de mâna unui scrib puseră ochii Keffriei la grea încercare. Le citi o dată, apoi încă o dată. Îi ridică privirea uimită, plimbându-și-o de la mama ei la Serilla. Pe urmă vorbi cu voce scăzută.

— Însoțitoarea Serilla e eliberată din slujba Satrapului. Nu mai are nevoie de ea aici, fiindcă Bingtownul a fost recunoscut ca oraș-stat independent. Satrapul subliniază că îi retrage și orice autoritate pe care și-a însușit-o. Limbajul e... destul de aspru.

Ronica și Keffria schimbară priviri stânjenite. Însoțitoarea stătea dreaptă, zâmbind ușor, calmă. Ronica se aventură să spună cu glas scăzut:

— Nu văd ce legătură au știrile astea oficiale cu familia Vestrit.

Keffria trase aer în piept.

— Se pare că Malta a negociat cu Satrapul. Familia Vestrit va reprezenta interesele Satrapiei în Bingtown. Recompensarea acestui serviciu e substanțială – zece satrapos pe lună.

Suma era princiară. Îndeajuns de mare pentru întreținerea unei gospodării modeste.

După cuvintele ei urmă o scurtă tăcere. Pe urmă ea clătină din cap.

— Nu pot accepta, oricât de generoasă ar fi oferta. Mi s-a propus să conduc Consiliul din Bingtown. E destul de greu să faci negoț cinstit pentru familia Vestrit și în același timp să fii nepărtinitoare, având în vedere tot ce privește Bingtownul. Mamă?

— Am pe cap micile noastre proprietăți. Nu mai sunt tânără, Keffria, și ultimii câțiva ani au fost foarte grei pentru mine. Suma oferită e ispititoare. Dar ce rost are să mă dedic intereselor altcuiva ca să câștig bani pe care trebuie să-i cheltuiesc imediat ca să-ndrept lucrurile pe proprietățile mele neglijate?

— Selden e mult prea nevârstnic și mult prea preocupat de propriile lui interese. Malta va fi o femeie măritată aproape imediat ce se va întoarce. În plus, dragonul a luat-o deja în slujba sa. Wintrow și-a creat propriul spațiu în lume.

Keffria își dădu repede deoparte copiii. Apoi se uită la mama ei, întrebătoare.

— Althea?

— Oh, te rog, oftă Ronica. Dacă n-o poate face de la bordul lui *Paragon*, n-o s-o facă. Nici măcar nu și-a găsit timp să plece de pe corabie ca să se cunune așa cum se cuvine.

Keffria își apără sora.

— Familia lui Trell e problema. Brashen a insistat să-i ceară mâna în Sala Negustorilor, însă ai lui i-au negat dreptul ăsta. Fiind renegat de familie, nu mai e negustor. Sau, cel puțin, așa pretind ei. Keffria clătină din cap, indignată de atâta încăpățânare. Totul pornește de la tatăl lui. Cred că, dacă i se dă timp, mama lui l-ar putea convinge să se răzgândească. Tânărul Cerwin e cu siguranță destul de dornic să-l reprimească în familie și să pună capăt întregii povești. Se zvonește că se vede cu o fată tatuată, spre groaza părinților săi. Poate că s-ar bucura să aibă un aliat cu ajutorul căruia să scape din mâna de fier a tatălui său. Brashen și Althea au stat atât de puțin în port; poate când se vor reîntoarce, el va reuși să schimbe părerea tatălui său. Dacă orgoliul îl va lăsa să mai încerce o dată.

— Ajunge, spuse încet Ronica.

Nu era cazul să vorbească despre asta în prezența Însoțitoarei.

— Sunt sigură că vor găsi o soluție, spuse Serilla. Trebuie să plec, am atât de multe...

— Ce-o să faci? o întrebă Keffria cu glas scăzut.

Însoțitoarea nu răspunse imediat. Apoi ridică din umeri.

— O să se afle oricum. Toată lumea o să știe ceea ce Keffria a avut bunătatea să nu spună cu glas tare. Cosgo m-a surghiunit aici. Serilla trase aer în piept. Susține că mi-am încălcat jurămintele și că probabil am fost amestecată în complot. Strânse din dinți, apoi continuă cu un efort: Îl cunosc pe Cosgo. Vina trebuie să cadă asupra cuiva. Eu sunt țapul ispășitor. Îi trebuie unul, iar toți ceilalți și-au negociat iertarea.

— Dar n-ai făcut niciodată cu adevărat parte din complot! exclamă Keffria, îngrozită.

— În politică, aparențele contează mai mult decât adevărul. Autoritatea Satrapiei a fost pusă la îndoială, iar viața lui a fost amenințată. Există dovezi substanțiale că eu i-am contestat autoritatea, urmărindu-mi scopurile. Un zâmbet straniu se așternu pe chipul Serillei. Adevărul e că l-am sfidat. Nu mă poate face să regret. Și îi e greu să-nghită așa ceva. Asta e răzbunarea lui.

— Ce-o să faci acum? întrebă Ronica.

— N-am de ales. Cosgo m-a abandonat lipsindu-mă și de bani, și de autoritate. Rămân în Bingtown ca o surghiunită săracă lipită.

În replica ei se simți o scânteie din vechea Serilla.

Un zâmbet arcui buzele Ronicăi.

— Cele mai bune familii din Bingtown au început exact așa, sublinie ea. Ești o femeie erudită. Bingtownul se reface treptat. Dacă într-o astfel de situație nu-ți poți croi propriul drum, meriți să fii săracă lipită.

— Nepoata lui Restart mă dă afară din casa lui, mărturisi Serilla pe neașteptate.

— Ar fi trebuit să te muți de-acolo cu mult timp în urmă, ripostă Ronica, înverșunată. N-ai avut niciodată dreptul să locuiești în casa aia.

Cu un efort, lăsă deoparte vechea lor luptă. Nu mai avea importanță.

— Ai găsit unde să stai?

Întrebarea ei păru să fie un prim pas către întinderea unei capcane.

— Am venit la voi, răspunse Serilla. Se uită de la una la alta. Vă pot ajuta în multe feluri.

Ronica făcu ochii mari, apoi îi miji, bănuitoare.

— În ce condiții? întrebă ea.

Înțepeneala Serillei dispăru și Keffria simți că o vede pentru prima oară așa cum e în realitate. În ochi îi strălucea o lumină sfidătoare.

— Un schimb de cunoștințe și de abilități. Am venit aici mizând pe faptul că o s-aud ceea ce tocmai ați spus. Că nu puteți reprezenta cu onestitate interesele Jamailliei în Bingtown. Se uită de la Keffria la Ronica. Eu pot, declară cu voce scăzută. Și o pot face cu onestitate. Și totuși ieșind în câștig.

Keffria își încrucișă brațele pe piept. Fusese manevrată?

— Te ascult, spuse cu voce la fel de scăzută.

— Împuterniciți-mă, zise Serilla tot încet. Puneți această însărcinare pe umerii mei, ca s-o duc la îndeplinire în numele vostru. Am studiat ani în șir relațiile Bingtownului cu Jamaillia. Cunoștințele mele se referă, firește, și la relațiile Jamailliei cu Bingtownul. Pot reprezenta corect interesele Jamailliei în Bingtown.

Se uită din nou de la Keffria la Ronica și înapoi. Încerca să-și dea seama care dintre ele deține cu adevărat puterea.

— Iar cu banii pe care vi i-a oferit mă puteți lua în slujba voastră pentru a o face.

— Cumva, mă îndoiesc că aranjamentul ăsta i-ar face plăcere Satrapului.

— Și, ca Negustoreasă din Bingtown, asta e cea mai importantă dintre grijile tale? Să-i faci pe plac Satrapului? întrebă Serilla cu acreală.

— În aceste vremuri schimbătoare, păstrarea relațiilor cordiale e mai importantă, răspunse Keffria, meditativă.

Gândurile îi zburară. Dacă refuza șansa oferită, pe cine altcineva putea numi Satrapul?

I se oferea ocazia să păstreze controlul asupra mersului lucrurilor? Cu Serilla, măcar aveau să trateze cu cineva care le era

cunoscut. Şi cu cineva respectat, deşi fără tragere de inimă. Nu putea să nege priceperea Serillei. Cunoştea istoria Bingtownului mai bine decât cei mai mulţi locuitori ai oraşului.

— Trebuie să ştie el? întrebă Serilla.

În glas i se strecurase o undă de disperare. Pe urmă îşi îndreptă brusc spatele.

— Nu, spuse înainte de a avea timp Keffria sau Ronica să-i răspundă. A fost o întrebare plină de laşitate. N-o să m-ascund de el. Mi-a respins serviciile de Însoţitoare, m-a abandonat, aşa cum a făcut cu toate celelalte femei care i-au slujit tatăl cu credinţă, fiindu-i Însoţitoare. Nu este o ruşine. Ceea ce a făcut arată ce e el, nu ce sunt eu.

Serilla răsuflă adânc şi rămase în aşteptare.

Keffria se uită la Ronica. Mama ei clătină uşor din cap.

— Hotărârea nu-mi aparţine mie, ocoli ea răspunsul.

— Zece satrapos făgăduiţi nu sunt zece satrapos primiţi în mână, cugetă Keffria. Mă tem că, în privinţa asta, nu ne putem încrede în Satrap mai mult decât de obicei. Dar, cu sau fără banii lui, Consiliul din Bingtown se poate bucura, cred eu, de sfaturile Serillei legate de Jamaillia, oferite nouă în continuare. Dacă Satrapul nu-şi onorează oferta fiindcă-i displace sfătuitoarea mea, o să trag concluzia că nu recunoaşte pe deplin dreptul Bingtownului de a-şi pune la punct propriile treburi. Şi am să i-o spun.

Îi voi sugera Consiliului din Bingtown s-o ia pe Serilla în slujba sa. Ca să ne sfătuiască oricând e vorba de Jamaillia. Keffria se uită drept în ochii fostei Însoţitoare. Camera lui Selden e goală. Eşti bine-venită, ţi-o ofer. Dar te previn că trebuie să-ndeplineşti două condiţii ca să poţi locui aici.

— Ce condiţii? se grăbi Serilla să întrebe.

Keffria râse.

— Să te dai în vânt după peşte. Şi să n-ai ochi pentru mobilă.

40

FLUVIUL PLOILOR SĂLBATICE

Aerul dimineții era răcoros și îi mângâia fața. *Paragon* înainta cu ușurință, purtat de curent. În vreme ce privea începutul unei noi zile, Althea știa că la cârmă e Semoy. Stătea acolo mai degrabă fiindcă îi făcea plăcere decât fiindcă ar fi fost nevoie de priceperea lui. Fluviul li se întindea înainte la fel de calm ca puntea lui *Paragon*. O mare parte a echipajului părăsise corabia în Bingtown. Alții merseseră până la Trehaug, dar rămăseseră acolo, unde își schimbaseră meseria, devenind muncitori. *Paragon* plecase de acolo cu prea puțini oameni peste strictul necesar, dar nici Brashen, nici Althea nu vedeau în asta o adevărată pierdere. Avea să le fie destul de greu să găsească bani pentru plata celor rămași. Principala lor însărcinare era să se-ntoarcă în Bingtown, pentru un transport de piatră. Althea bănuia că e luată din ruinele proprietăților distruse ale Noilor Negustori. Urma să fie folosită pentru întărirea malului cu coconi din care urmau să iasă în final dragonii. Tintaglia se pricepea foarte bine să găsească de lucru pentru corăbiile vii, dar nu și bani pentru plata echipajelor.

Althea își scoase din cap astfel de griji deprimante. Se agăță cu încăpățânare de optimism. Atâta vreme cât nu se gândea prea mult, putea să creadă că totul va merge bine. Traversă puntea principală și urcă pe puntea proră.

— 'Neața! îi strigă galionului. Apoi se uită în jur, întinzându-se. În fiecare zi mă gândesc că junglele astea nu pot fi mai verzi. În fiecare dimineață, când mă trezesc, descopăr că m-am înșelat.

Paragon nu răspunse. Dar Amber vorbi de dincolo de copastie.

— E primăvară. Un anotimp uimitor.

Althea se apropie de balustradă și se uită în jos la ea.

— Dac-o să cazi în fluviul ăsta, o să-ți pară rău, o preveni. Oricât de repede o să te scoatem, o să te usture. Peste tot.

— N-o să cad, ripostă Amber.

Stătea în fața lui *Paragon*, care o ținea în căușul unei palme. Era așezată acolo, legănându-și picioarele, cu o daltă în mână.

— Ce faci? o întrebă Althea, curioasă. Credeam că l-ai terminat.

— Așa e. Asta e doar de ornament. Modele decorative și altele asemenea. Pe mânerul securii și pe armura lui.

— Și ce reprezintă?

— Cerbi luptându-se, răspunse Amber cu modestie. Își strânse pe neașteptate uneltele. Du-mă sus, ceru ea.

Fără să scoată niciun cuvânt, galionul o readuse pe punte.

Fluviul era un imens drum cenușiu, curgător în fața corabiei. Pădurea deasă din Tărâmul Ploilor Sălbatice se înălța în apropierea tribordului, pe când, dincolo de babord, apa se întindea până departe, către un alt zid de viață verde. Althea trase adânc în piept aerul răcoros, care purta mirosul fluviului și al vegetației abundente. Păsări nevăzute cântau în copaci. O parte dintre lianele care împodobeau copacii uriași scoseseră la vedere muguri violeți. O coloană înaltă de insecte dănțuitoare reflecta lumina soarelui pe nenumărate aripi minuscule. Althea se strâmbă la vederea imaginii scânteietoare.

— Jur, absolut toate aceste pacoste și-au petrecut noaptea în cabina noastră.

— Cel puțin una a fost în cabina mea, o contrazise Amber. A izbutit să-mi bâzâie lângă ureche în cea mai mare parte a nopții.

— O să mă bucur când o să văd din nou apă sărată, spuse Althea. Tu ce zici, *Paragon*?

— Cât de curând, răspunse corabia cu gândul în altă parte.

Înălțând dintr-o sprânceană, Althea aruncă o privire spre Amber, care ridică din umeri. De două zile, *Paragon* părea mereu preocupat. Althea era gata să-i ofere oricât de mult loc și timp doar pentru sine. Amânată cu zecile de ani, întoarcerea acasă fusese probabil dureroasă pentru el. Ea nu era nici șarpe, nici dragon, însă faptul că un număr mare de șerpi pierise în fiecare zi în drumul lor către miazănoapte o îngrozise și o îndurerase. Oricât de practic ar fi fost obiceiul lor de a se hrăni cu cei morți, atât ca să-și asigure hrana, cât și ca să le moștenească amintirile, pe ea o înspăimânta.

Prezența Tintagliei, care se rotea deasupra lor, îi apărase de corăbiile chalcedene. Nu fuseseră atacați decât de două ori. Prima oară purtaseră o scurtă luptă, înainte de a se întoarce Tintaglia să pună pe fugă corabia străină. A doua întâlnire se încheiase când Cea Care Își Amintește se înălțase din adâncuri ca să împroaște cu venin vasul chalcedean. Moartea ei, medită Althea, fusese cel mai greu de îndurat pentru *Paragon*. Șerpoaica schilodită își pierduse treptat puterile, dar își continuase drumul vitejește. Spre deosebire de mulți alții, izbutise s-ajungă la gura Fluviului Ploilor Sălbatice. Înotul în susul lui, în contra curentului, fusese prea mult pentru ea. Într-o dimineață o găsiseră încremenită, înfășurată în jurul lanțului ancorei lui *Paragon*.

Mulți își găsiseră sfârșitul în apa acidă a fluviului. Fiind slăbiți și istoviți, năvala apelor fluviului făcuse din micile lor zgârieturi răni căscate. Nici Tintaglia, nici corabia nu le putuseră ușura această lungă și ultimă parte a drumului. Prin gura fluviului pătrunseseră o sută douăzeci și nouă de șerpi. Când ajunsese la stăvilarele construite de oamenii din Tărâmul Ploilor Sălbatice, încălcitura nu mai număra decât nouăzeci și trei de șerpi. Îngrăditurile grosolan încropite din bușteni groși opreau și abăteau curgerea apei, adâncind albia destul de mult pentru ca șerpii să-și poată continua drumul anevoios în susul fluviului.

Alăturându-se priceperii constructorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice, brațele puternice ale negustorilor și ale tatuaților creaseră un canal care ducea către străvechile maluri mâloase. Tintaglia supraveghease extragerea mâlului brăzdat de dâre argintii. Era aproape la fel de dens ca argila. Fusese construită încă o îngrăditură și oamenii trudiseră în frig preț de ore lungi amestecând cu greu nămolul compact cu apa fluviului, până ce Tintaglia se declarase mulțumită de nămolul apos. Pe măsură ce izbutiseră să se salte pe malul scund, șerpii istoviți fuseseră scăldați în acel nămol, cărat de oameni cu roabele.

Pe *Paragon* îl chinuise neputința de a fi martor la construirea coconilor. O corabie atât de mare ca el nu se putea apropia prea mult de apa puțin adâncă de la mal. Althea mersese pe țărm în locul lui. Tot ea fusese nevoită să-i povestească pe urmă că numai șaptezeci și nouă de șerpi izbutiseră să-și termine coconii. Ceilalți muriseră, prea slăbiți ca să-și poată slobozi secrețiile speciale, mulțumită cărora nămolul se unea în fâșii lungi, înfășurate apoi în jurul lor. Tintaglia își urlase durerea la moartea fiecăruia, apoi împărțise leșurile între șerpii supraviețuitori, hrănindu-i pe toți. Deși asta o dezgustase din cale-afară, Althea se gândise, pe de altă parte, că e corect să fie așa. Femela dragon însăși nu arăta mai bine decât șerpii. Refuzase să plece la vânătoare înainte de terminarea coconilor. După câteva zile, pielea strălucitoare începuse să-i atârne în falduri, deși lucrătorii miloși vânau pentru ea păsări și animale mici. Generozitatea lor o ținuse în viață, dar n-o ajutase să arate înfloritor.

Munca nu se încheiase după făurirea coconilor. Șerpii înfășurați în nămol aveau nevoie de protecție împotriva ploilor abundente ale iernii din Tărâmul Ploilor Sălbatice până ce învelișul li se întărea îndeajuns. Dar, în final, Tintaglia dăduse de știre că e mulțumită. Acele carcase imense se odihneau acum pe malul mâlos, ca niște semințe uriașe ascunse sub mormane de frunze, rămurele și crengi. Tintaglia reîncepuse să vâneze în fiecare zi și strălucea iarăși. În unele nopți, venea să doarmă lângă coconi, dar se încredea din ce în ce mai mult în oamenii care

vegheau asupra lor din casele construite în copaci. Respectându-și cuvântul, ea patrula acum pe fluviu, până la gura de vărsare, ca și de-a lungul Țărmurilor Blestemate.

Tintaglia continua să vorbească, plină de speranță, despre reîntoarcerea mai multor șerpi. Althea bănuia că ăsta era adevăratul motiv al zelului cu care supraveghea coasta. Dădea chiar de înțeles că s-ar putea să trimită corăbii vii cât mai departe, spre miazăzi, în căutarea supraviețuitorilor rătăciți. Asta dovedea cât de mult suferea femela dragon pentru pierderile de vieți șerpești sau, cel puțin, așa credea Althea, care aflase de la Selden că nu aveau să iasă dragoni din toți coconii. Unii mureau întotdeauna în acel stadiu al preschimbării lor, însă acum creaturile slăbite piereau în număr mult mai mare decât ar fi fost normal. Selden părea să-i jelească tot atât de mult ca Tintaglia, deși nu putea să explice de unde știe ce șerpi muriseră în coconii lor.

Althea nu-și cunoscuse niciodată foarte bine nepotul. În săptămânile petrecute în Trehaug și în locul unde se înălțase cândva orașul Cassarick, îl văzuse cum devenea din ce în ce mai ciudat. Nu era vorba doar de schimbările înfățișării lui. Uneori părea să nu mai fie un băiețel. Cadența vocii și cuvintele alese ca să-i vorbească dragonului păreau să vină de la cineva mai bătrân, sosit din ținuturi străine. Cu acel Selden pe care și-l amintea ea semănase doar o singură dată, când se întorsese obosit și murdar după o zi pe care și-o petrecuse explorând împrejurimile împreună cu Bendir. Înconjuraseră jungla mlăștinoasă de dincolo de plaja coconilor cu fâșii de pânză colorată legate de țăruși sau de crengile copacilor. Culorile erau un soi de cifru de neînțeles pentru Althea, menit să călăuzească viitoarele săpături. La mesă, Selden și Bendir vorbeau mereu despre ele cu toată seriozitatea, plănuind să facă o mulțime de săpături în timpul verii. Althea nu-și mai recunoștea nepotul, dar, medită ea, de un lucru era sigură: Selden Vestrit clocotea de entuziasm, încântat de noua lui viață. Asta o bucura. Lăsându-și fiul să plece, Keffria o surprinsese. Poate că sora ei mai mare înțelesese în sfârșit că viața e făcută ca să fie trăită, nu păstrată pentru un mâine necunoscut.

Althea răsuflă adânc, savurând atât aerul primăverii, cât și libertatea.

— Unde e Brashen? întrebă Amber.

Althea gemu.

— Îl torturează pe Clef.

Amber surâse.

— Într-o bună zi, Clef o să-i mulțumească pentru stăruința cu care-l silește să-nvețe să citească.

— Poate, dar nu în dimineața asta. Am plecat înainte de-a mă scoate amândoi din fire. Clef pierde mai mult timp explicând de ce nu poate învăța decât încercând să învețe. Brashen nu cedează nici cât negru sub unghie. Băiatul e ager la minte când e vorba de navigație. Ar trebui să poată învăța și scrisul, și cititul.

— Îi vor intra în cap, susținu Brashen, alăturându-li-se.

Își îndepărtă părul de pe față cu o mână pătată de cerneală. Semăna mai degrabă cu un preceptor înciudat decât cu un căpitan de corabie.

— L-am pus să copieze trei pagini și l-am lăsat singur. L-am prevenit că, dacă face treabă bună, o să fie liber mai repede decât dacă își bate joc.

— Acolo! tună vocea lui *Paragon*.

Țipătul lui neașteptat trimise în văzduh un mic stol de păsări din pădurea care domina țărmul. Ridică o mână mare și arătă în sus și dincolo de copaci.

— Acolo. Acolo e. Galionul se aplecă, legănând ușor toată corabia. Semoy, cârma total tribord!

— O să eșuezi pe mal! strigă Brashen, îngrozit.

Semoy nu puse la îndoială ordinul. Corabia zvâcni brusc către copacii amenințători.

— Fundul e mâlos, răspunse calm *Paragon*. O să mă scoateți cu destulă ușurință când o să fie nevoie.

Althea se prinse de copastie, dar, în loc să eșueze, *Paragon* găsi un canal adânc, deși îngust, cu apă aproape neclintită. Poate că, în sezonul ploios, era unul dintre numeroasele cursuri de apă care se vărsau în Fluviul Ploilor Sălbatice. Acum se redusese

la un fir de apă liniștit, șerpuind prin pădure. Lăsară în urmă cursul principal al fluviului. Însă nu ajunseră departe, fiindcă velele lui *Paragon* începeau să se încâlcească în crengile de sus ale copacilor.

— Îți strici greementul, îl preveni Brashen, însă corabia se adânci înadins mai tare în împletitura haotică.

Althea se uită la Brashen strâmbându-se neliniștită. El o privi clătinând din cap, dar păstră tăcerea. *Paragon* era o ființă de sine stătătoare. Avea dreptul să poruncească unde să-i fie dus corpul. Pentru Brashen, noua provocare era conducerea corabiei sale respectându-i voința și recunoscându-i rațiunea. Chiar dacă asta însemna s-o lase să eșueze într-o lagună din junglă.

Câțiva năieri strigară nedumeriți, dar Semoy rămase neclintit la cârmă. Peste ei ploua cu frunze și crengi firave. Păsări speriate țipau și își luau zborul. Corabia încetini și se opri.

— Suntem aici, dădu de știre *Paragon*, entuziasmat.

— Cu siguranță, încuviință Brashen cu acreală, uitându-se în sus, la velele încâlcite printre ramuri.

— Comoara lui Igrot, șopti Amber.

Se întoarseră amândoi către ea. Privirea ei urmărea arătătorul lui *Paragon*. Althea nu văzu decât ceva compact și întunecat sus, în câțiva copaci bătrâni. Galionul se întoarse spre ei cu un zâmbet triumfător.

— Ea a ghicit prima și nu s-a înșelat, îi înștiință de parcă totul ar fi fost un joc.

Cea mai mare parte a micului lor echipaj era pe punte, uitându-se în sus, către locul spre care arăta *Paragon*. Rău-famata stea a lui Igrot fusese cioplită adânc în scoarța unui copac din apropiere. Cu timpul, semnul se lățise.

— Cea mai mare lovitură dată de Igrot, își depănă *Paragon* amintirile, a fost capturarea unei comori ce aparținea Satrapului. S-a întâmplat pe vremea când Satrapia trimitea o corabie care s-adune tributul datorat de coloniile de la marginile sale. Bingtownul a încărcat-o cu mărfuri din Tărâmul Ploilor

Sălbatice, o comoară de toată frumusețea. Dar, pe drumul către Jamaillia, corabia a dispărut. Nimeni n-a mai văzut-o vreodată.

— S-a întâmplat înainte de nașterea mea, dar am auzit povestindu-se, spuse Brashen. Se spune c-a fost cea mai bogată încărcătură care-a plecat vreodată din Trehaug. Fuseseră dezgropate niște încăperi pline cu comori. Totul s-a pierdut.

— A fost ascuns, îl corectă galionul.

Se uită din nou către copacii imenși. Althea cercetă cu privirea masa întunecată, aflată foarte sus și mărginită de liane și de plante agățătoare. Se întindea pe crengile vii ale mai multor copaci.

Vocea lui *Paragon* era triumfătoare.

— Nu v-ați întrebat niciodată de ce și-a dorit Igrot o corabie vie? Ca să poată avea un loc unde să-și ascundă comoara, un loc unde să n-ajungă niciodată alți pirați. Chiar dacă vreun om din echipajul lui ar fi pălăvrăgit cumva, trădând locul ascunzătorii, tâlharii ar fi avut nevoie de o corabie vie ca să pună mâna pe ea. A pus-o aici, oamenii lui curajoși și zeloși s-au cățărat de pe greementul meu în copaci. Au construit o platformă și au urcat comoara pe ea. A crezut c-o să fie în siguranță pentru totdeauna.

Brashen scoase un sunet gros. Avea furie în glas când întrebă:

— Te-a orbit înainte sau după ce a ales locul ăsta?

Galionul nu tresări la auzul întrebării.

— După, răspunse cu voce scăzută. N-a avut niciodată încredere în mine. Pe bună dreptate. Nici nu mai știu de câte ori am încercat să-l omor. M-a lăsat orb, ca să nu pot găsi drumul înapoi fără el. Galionul se întoarse spre echipajul cuprins de venerație de pe puntea sa și îi făcu alene cu ochiul lui Amber. N-a crezut c-o să mă sculpteze din nou cineva vreodată. Atunci nici eu nu credeam. Și totuși, iată-mă aici. Singurul supraviețuitor al echipajului lui blestemat. Comoara e acum a mea. Și, prin urmare, a voastră.

Se lăsă o tăcere încremenită. Nimeni nu vorbea și nu se clintea.

Galionul înălță întrebător din sprâncene.

— Nu vrea nimeni s-o ia de-acolo pentru noi? întrebă cu ironie.

*

Ca o primă și ușoară parte, aruncară o privire. Urmă partea a doua, care le înghiți o grămadă de timp: agățarea unor scări de frânghie și a unor palane de copaci, ca să poată readuce comoara la bordul lui *Paragon*. În ciuda trudei istovitoare, nimeni nu se plânse.

— Cât despre Clef, ai zice că *Paragon* a planificat asta anume ca să-l scape de lecții, sublinie Brashen.

Fiind cel mai agil cățărător de pe corabie, fusese scutit de lecții, primind în schimb acea nouă însărcinare.

— Dacă rânjește un pic mai tare, s-ar putea să i se desprindă partea de sus a capului, completă Althea.

Își întinse gâtul ca să-l vadă pe Clef. Un sac greu îi tresălta pe spate în timp ce cobora spre corabie. Nici șerpii, nici roiurile de insecte nu-i domoliseră entuziasmul cu care călătorea, dus-întors, pe parâmele dintre corabie și platformă.

— Aș vrea să fie ceva mai prudent, își mărturisi Althea îngrijorarea.

Ea, Brashen și mai mulți oameni din echipaj stăteau pe o platformă stratificată, construită din bușteni. Lianele întăriseră vechea construcție, devenind tot mai puternice de-a lungul anilor și, de fapt, încorporând-o în ansamblul lor de lujeri și de rădăcini aeriene. Cuferelor și butoaielor care adăposteau comoara lui Igrot nu le mersese la fel de bine. Fusese nevoie de o bună parte a zilei ca să reîmpacheteze comoara revărsată în lăzile și butoaiele pentru mâncare care li se goliseră. Diversitatea comorii îi uluise. Găsiseră monede jamailliene și argint prelucrat, ca dovadă sigură că Igrot nu cocoțase acolo doar prada din Tărâmul Ploilor Sălbatice. O parte din captura lui se degradase. Dăduseră de rămășite de tapiserii, de covoare mucegăite și destrămate și de mormane de inele de fier peste grămezi de piele putrezită, care fuseseră cândva cămăși de luptă. Însă partea care rezistase o depășea cu mult pe cea distrusă. Brashen văzuse pocale incrustate

cu nestemate, săbii uimitoare al căror tăiș încă mai scânteia, ascuțit, când le scoteai din tecile filigranate, coliere și coroane, statuete și vaze, table de joc din fildeș și marmură pentru piese strălucitoare din cristal și alte obiecte despre care nici măcar n-avea idee ce sunt. Erau și lucruri mai puțin valoroase, de la tăvi și cești de ceai delicate până la piepteni sculptați și agrafe bătute cu nestemate. Printre mărfurile din Tărâmul Ploilor Sălbatice se numărau un set de dragoni sculptați cu mare finețe, cu solzi din foițe de nestemate, și o familie de păpuși cu fețe solzoase. Pe acestea din urmă le împacheta Brashen cu mare grijă în coșul pentru ceapă din cambuza lui *Paragon*.

— Cred că astea sunt instrumente muzicale sau ce-a mai rămas din ele, presupuse Althea.

Curios, Brashen își îndreptă spatele și se răsuci. O văzu stând în genunchi și golind un cufăr mare, crăpat la încheieturi. În clinchet de clopoței, săltă un șirag de cristale care sunau dulce atingându-se unele de altele pe când le scotea din mormântul lor, apoi se întoarse să le arate celorlalți. Uitase că are părul îngreunat de o plasă din șiraguri de nestemate. Mișcarea îi aduse scânteierea soarelui în păr, orbindu-l pe Brashen. Lui îi crescu inima.

— Brashen? se plânse ea, o clipă mai târziu.

El își dădu seama că încă o mai fixa cu privirea. Fără niciun cuvânt, se ridică și se apropie de ea. O săltă în picioare și o sărută, fără să se sinchisească de zâmbetele îngăduitoare ale celor doi năieri care adunau în pumni monede împrăștiate, aruncându-le în saci mari de pânză groasă. O ținu în brațe, încă pe jumătate uluit că o putea face. O trase mai aproape.

— Să nu pleci niciodată de lângă mine, spuse în părul ei cu voce îngroșată.

Ea își înălță capul ca să-i zâmbească.

— De ce-aș părăsi un bărbat atât de bogat ca tine? îl tachină.

Își puse mâinile pe pieptul lui și se desprinse cu delicatețe din îmbrățișare.

— Știam eu că umbli după averea mea, răspunse el, lăsând-o să se îndepărteze.

Și își opri un oftat. Althea voia întotdeauna să se desprindă de el înainte de-a fi el gata să-i dea drumul. Probabil din cauza firii ei independente, își spuse. Refuza să se teamă că-ncepe să se plictisească de el. Totuși nu fusese prea supărată fiindcă el nu izbutise să facă aranjamentele pentru nunta lor în Sala Negustorilor. Poate că nu voia să fie legată de el pentru totdeauna. Pe urmă se dojeni pentru îndoielile care nu-l părăseau și pentru nemulțumiri. Althea îi era încă alături. Era mai mult decât avusese vreodată în toată viața lui și, pentru el, valora mai mult decât incredibila bogăție a comorii.

Cuprinse cu privirea platforma pe care stăteau, apoi își înălță ochii spre altele două asemănătoare din doi copaci alăturați.

— Avem aici o captură care-o să umple cala lui *Paragon*. Igrot l-a adus încoace îngreunat de comoară și tot așa va fi când o să plecăm. Încerc să mă gândesc cum o să schimbe asta lucrurile pentru noi, dar nu pot. Sunt captivat, minunându-mă de splendoarea fiecărui obiect în parte.

Althea dădu din cap.

— Eu n-o pot lega de mine însămi. Mă gândesc mai ales ce le va oferi altora. Familiei mele. Mama o să poată reface casa noastră. Keffria n-o să-și mai facă griji pentru veniturile familiei.

Brashen zâmbi largi.

— Eu îmi fac planuri mai ales pentru *Paragon*. Geamuri noi. Greement nou. Serviciile unui făuritor de vele priceput. Pe urmă, ceva pentru noi. Să facem o călătorie spre miazăzi, până în Insulele Mirodeniilor, înaintând pe îndelete, explorând, fără să planificăm nimic și fără gânduri la vreun câștig bănesc. Vreau să revedem porturi în care n-am mai fost de când era tatăl tău căpitan pe *Vivacia*. Privi cu atenție fața Altheei când adăugă: Poate izbutim să ne întâlnim cu Wintrow și cu *Vivacia*. Să vedem cum se înțeleg.

O privi cântărindu-i spusele. Pentru ea, o călătorie către cele mai îndepărtate insule din miazăzi ar fi însemnat o întoarcere

în porturile în care o duseseră călătoriile din copilărie. Poate ar fi scăpat de o parte dintre regretele care îi umbreau necontenit viața. Și poate că, văzându-i pe Wintrow și pe *Vivacia*, ar fi putut lăsa niște stafii în urmă. Oare dacă și-ar vedea corabia mulțumită și pe mâini bune, n-ar scăpa de povara de pe suflet? Refuză să se teamă de o asemenea întâlnire. Oricât de mult l-ar fi durut s-o recunoască, dacă nu putea s-o scape curând de melancolie, era mai bine s-o lase să plece. Nu se putea spune că nu zâmbește, că nu râde. O făcea. Însă zâmbetele și râsetele ei păleau întotdeauna prea repede, pierzându-se într-o tăcere din care el era exclus.

— Mi-ar plăcea, recunoscu ea, smulgându-l din gânduri. Dacă izbutim să-l convingem pe *Paragon*. Am putea să căutăm și șerpii Tintagliei în același timp.

— Bun, spuse el cu falsă însuflețire. Atunci așa vom face.

Răsuflă adânc și se uită spre cer. Scurta zi de primăvară era pe sfârșite. Prin frunzișul pe care și-l împleteau vârfurile copacilor, întrezări nori de furtună. Peste noapte, iarna ar fi putut reveni pentru scurt timp.

— E cel mai bine să ne-ntoarcem cu toții pe corabie, hotărî el. Se-ntunecă repede și nu văd de ce-am pune în primejdie viețile noastre sau comoara grăbindu-ne s-o mutăm azi.

Althea dădu din cap.

— Oricum vreau să văd cum au stivuit totul. Se întoarse către ceilalți. Ultimul transport, băieți. E foarte bine dacă terminăm mâine.

*

Ieși pe punte în întuneric, având cu sine o lampă. *Paragon* nu se răsuci să vadă cine e. Recunoștea ușoara atingere a tălpilor goale ale lui Amber. Venea adesea la el pe întuneric. Stătuseră de vorbă în multe nopți. Și de multe ori stătuseră împreună în tăcere, mulțumiți că pot lăsa sunetele scoase de păsări și vuietul apei curgătoare să se audă nestingherite în noapte. De obicei, palmele ei sprijinite de copastie radiau o împăcare ce se

răspândea în el. Acum atârnă lampa de un cârlig și puse ceva pe punte înainte de a se apleca peste copastie.

— Frumoasă noapte, nu-i așa?

— Așa e. Dar pentru tine frumusețea n-o să țină mult. Lampa o s-atragă toate insectele zburătoare. Se îndesesc când se-apropie o furtună. Dacă vei sta mult aici, o să fii plină de mușcături.

— N-am nevoie de ea decât pentru scurt timp.

Amber trase aer în piept și *Paragon* simți o excitare stranie străbătând-o. Părea aproape emoționată.

— *Paragon*, mai devreme te-ai oferit să-mparți comoara cu noi. Am găsit în ea ceva, ceva pe care mi-l doresc cu disperare.

El o privi peste umăr. Era în cămașă de noapte, un veșmânt lung și larg, care îi ajungea până la tălpile goale. Șuvițele inegale ale părului îi cădeau libere pe umeri. Urmele veninului de șarpe încă se mai vedeau, de un alb cadaveric în contrast cu pielea ei aurie. Poate că timpul avea să-i șteargă cicatricele sau, cel puțin, lui așa îi plăcea să creadă. Ochii ei scânteiau în lumina lămpii. *Paragon* se trezi zâmbindu-i la rândul său.

— Și ce anume din toată comoara mea ții neapărat să ai? Aur? Argint? Bijuterii străvechi de-ale Străbunilor?

— Asta.

Amber se aplecă spre un sac grosolan din pânză groasă, de la picioarele ei, și îl deschise larg. Din el scoase o coroană din lemn sculptat. O răsuci în mâini aproape cu smerenie. Apoi, cutezătoare, și-o puse pe cap și își ridică privirea spre *Paragon*.

— Caută în amintirile tale de dragon, dacă poți. Pentru mine. Ți-aduci aminte de asta?

Galionul o privi în tăcere și ea îi întoarse privirea, apoi rămase în așteptare. Coroana era împodobită cu capete de păsări. Nu. Cu capete de cocoși. *Paragon* se uită la Amber arcuindu-și o sprânceană. Ea își scoase cu regret coroana și i-o întinse. El o luă cu grijă în mâini. Lemn. Lemn sculptat. Clătină din cap. Aur și argint, nestemate și artă. Îi oferise crema bogățiilor de pe Țărmurile Blestemate. Ce alesese dulgherul din Amber? Lemn.

Ea încercă din nou să-i trezească amintirile.

— Cândva a fost aurită. Uită-te. Încă se mai văd urme de aur rămase în detaliile capetelor de cocoș. Și există locuri în care se pot înfige pene din coadă, numai că penele au putrezit de mult.

— Mi-aduc aminte, spuse el șovăitor. Dar atâta tot. O purta cineva.

— Cine? insistă ea cu seriozitate.

Paragon îi întinse coroana cu cocoși și ea o luă. Clătină din cap ca să-și îndepărteze părul din ochi, apoi și-o puse din nou.

— Cineva ca mine? întrebă, plină de speranță.

— Oh. *Paragon* șovăi, străduindu-se să-și amintească. Îmi pare rău, spuse în cele din urmă, clătinând din cap. Nu era o Străbună. E tot ce-mi aduc aminte despre ea.

Femeia care o purtase fusese albă ca laptele. Nu semăna deloc cu Amber.

— E-n ordine, se grăbi ea să-l asigure, dar *Paragon* îi simți dezamăgirea. Dacă nu te superi, mi-ar plăcea s-o păstrez.

— Păstreaz-o, firește. Ceilalți au avut ceva împotrivă?

— Nu i-am întrebat, răspunse ea cu sfială. Nu le-am dat prilejul să se opună.

Își scoase din nou coroana. Ochii și degetele îi hoinăriră cu dragoste pe lemnul sculptat.

— E a ta, spuse *Paragon*. Ia-o cu tine când vei pleca.

— Ah. Așadar ai ghicit că voi pleca.

— Da. Nu rămâi cu mine măcar până în toiul verii? Atunci o să mă-ntorc aici, ca să fiu aproape când vor ieși dragonii din coconi.

Degetele ei urmăreau detaliile de pe capetele sculptate ale păsărilor.

— Mă simt ispitită să fac asta. Poate o să rămân. Dar, în cele din urmă, va trebui să plec din nou în ținuturile din miază-noapte. Am prieteni acolo. Nu i-am mai văzut de mult. Își coborî glasul. Am o bănuială care nu-mi dă pace. Cred că ar trebui să mă amestec mai mult în viețile lor.

Pe față i se așternu neliniștea. Se cocoță pe neașteptate pe copastie, spunând cu glas scăzut.

— Ridică-mă.

El întinse brațul peste umăr și îi oferi palma dreaptă. Ea se urcă și el se răsuci înapoi, ca să contemple desimea încâlcită a junglei. Era mai ușor să-ți iei privirea de la lumină și să te uiți în întuneric. Și mai odihnitor. Își schimbă poziția cu grijă, până ce ajunse să-și încrucișeze brațele pe piept. Încrezătoare ca un copil, Amber se așeză pe ele și se sprijini cu spatele de galion, prietenoasă. Jur-împrejurul lor, insectele nopții bâzâiau strident. Picioarele ei goale atârnau legănându-se.

Amber era întotdeauna cea care cuteza să-i pună întrebări nerostite de alții. În noaptea aceea avea una.

— Cum au murit cu toții?

Paragon știa exact despre ce vorbește. N-avea rost să pretindă că nu pricepe. Aproape că-i făcea bine să-și împartă secretul cu cineva.

— Lemn-vrăjitor. Kennit a păstrat o așchie de pe fața mea. Una dintre îndatoririle lui era să dea ajutor la bucătărie. A pus-o să fiarbă în supă. Aproape tot echipajul lui Igrot a murit din pricina asta.

O simți crispându-se.

Se strădui s-o lămurească.

— El n-a făcut nimic altceva decât să ducă la bun sfârșit treaba lui Igrot. Pe corabie oamenii începuseră să moară. Igrot i-a târât pe doi pe sub chilă, ca pedeapsă pentru nesupunere. S-au înecat amândoi. Alți doi au căzut peste copastie când erau de cart, într-o noapte furtunoasă. Pe greement s-a întâmplat un accident prostesc. Au murit trei. Noi am tras concluzia că Igrot e în spatele celor întâmplate. Probabil că voia să scape de toată lumea care știa unde a ascuns comoara. Chiar și de Kennit. *Paragon* se sili să-și descleștеze mâinile. Înțelegi, am fost nevoiți s-o facem. Ca să salvăm viața lui Kennit.

Amber înghiți în sec. Dar puse oricum întrebarea.

— Și cei care n-au murit din pricina supei?

Paragon trase aer în piept.

— Kennit i-a aruncat și pe ei peste bord. Odată ce înghițiseră otrava, cei mai mulți se simțeau prea rău ca să fie în stare să se împotrivească. Trei, cred, au izbutit să lase o barcă la apă și au fugit. Mă îndoiesc c-au scăpat cu viață.

— Și Igrot?

Jungla părea un loc întunecat și pașnic. La adăpostul ei, dincolo de cercul de lumină al lămpii, era mișcare. Șerpi și păsări de noapte, animale mici, atât cu blană, cât și cu solzi, care sălășluiau în copaci. În încâlceala întunecată viețuiau și se foiau o mulțime de creaturi.

— Kennit l-a omorât în bătaie. Sub punte. Ai văzut urmele de acolo. Sunt ale mâinilor unui om care se târăște. *Paragon* trase din nou aer în piept. Așa a fost drept, Amber. A făcut dreptate.

Ea oftă.

— Răzbunare pentru voi amândoi. Fiindcă și el l-a omorât pe Kennit în bătaie.

Deasupra ei, galionul dădu din cap.

— A făcut-o de două ori. Prima oară, băiatul a murit pe puntea mea. Dar nu-l puteam lăsa să plece. N-am putut. Era tot ce-aveam. A doua oară, se ghemuise sub punte, în ascunzătoarea lui, și se stingea încet. Sângera în interior și îi era din ce în ce mai frig, atât de frig. Își striga mama. *Paragon* oftă. L-am ținut cu mine. L-am readus la viață și i-am silit corpul să se vindece singur cât am putut de bine. Pe urmă l-am dus la loc, în trupul lui. Chiar și atunci, m-am întrebat dacă a mai rămas destul din el ca să poată fi un om întreg. Dar am făcut-o. Am fost egoist. N-am făcut-o pentru Kennit. Am făcut-o pentru mine. Ca să nu fiu lăsat din nou singur.

— Kennit era într-adevăr o parte din tine în aceeași măsură în care era el însuși.

Galionul aproape chicoti.

— Între Kennit și mine nu exista o linie despărțitoare.

— Și de-asta a trebuit să-l iei înapoi?

— N-ar fi putut să moară fără mine. Nu în mai mare măsură decât aș fi putut eu să trăiesc fără el. Trebuia să-l iau înapoi.

Înainte de a fi întreg din nou, eram neajutorat. Nu mă puteam închide în fața altora. Orice sânge vărsat pe puntea mea era un chin pentru mine.

— Oh.

O vreme îndelungată, Amber păru să se mulțumească doar cu atât. Se sprijini din nou de el. Răsuflarea îi deveni atât de adâncă și de uniformă, încât *Paragon* crezu că a adormit. În spatele lui, insectele se izbeau de lampa ei. Îl auzi pe Semoy făcând încet ocolul punții. Se opri lângă lampă.

— E totul bine? întrebă încet secundul.

— Totul e bine, răspunse corabia.

Semoy începuse să-i placă. Știa cum să-și vadă doar de-ale lui. Zgomotul pașilor săi se stinse iarăși.

— Te întrebi vreodată, spuse încet Amber, în ce măsură ai schimbat lumea? Nu doar ținându-l pe Kennit în viață. Prin simplul fapt că exiști.

— Fiind corabie, în loc să fiu dragon?

— Prin întreaga ta existență.

O ușoară mișcare a mâinii ei sugeră cuprinderea tuturor vieților lui.

— Am trăit, răspunse el simplu. Și am rămas în viață. Cred că am dreptul ăsta, la fel de mult ca oricine altcineva.

— Absolut.

Amber se foi, apoi se înclină în brațele lui ca să se uite în sus. El îi urmări privirea, dar nu văzu decât beznă. Dincolo de copaci, norii erau groși.

— Avem cu toții dreptul la viețile noastre. Dar dacă, necălăuziți fiind, pornim pe căi greșite? Ia-l, de pildă, pe Wintrow. Dacă i-a fost menit să ducă o altă viață? Dacă, din cauză că eu n-am izbutit să spun sau să fac ceva, a ajuns Regele Insulelor Piraților când el era menit să ducă o viață de meditație erudită? Un om al cărui destin era să trăiască o viață contemplativă, de sihastru, ajunge în schimb rege. Profundele lui meditații spirituale nu vor avea loc niciodată și nu vor fi niciodată împărtășite lumii.

Paragon clătină din cap.

— Îți faci prea multe griji.

Ochii lui urmăriră un fluture de noapte. Trecu pe lângă el fâlfâind zelos din aripi, hotărât să se izbească de lampă până la moarte.

— Oamenii au vieți atât de scurte. Cred că au o prea mică înrâurire asupra lumii. Așadar Wintrow n-o să fie preot. Nu e probabil cu nimic mai important decât dacă un om menit să fie rege devine în schimb un sihastru filosof.

Paragon simți un tremur străbătând trupul lui Amber.

— Oh, corabie, îl dojeni ea. Asta ar fi trebuit să-mi ofere alinare?

Cu mare grijă, el o bătu ușor cu palma, ca un tată care încearcă să liniștească un copil.

— Amber, încearcă să găsești alinare în asta: Nu ești decât o creatură măruntă, cu viață scurtă. Trebuie să fii neghioabă ca să crezi că poți schimba mersul întregii lumi.

Ea păstră tăcerea până când izbucni într-un râs tremurător.

— Oh, *Paragon*, în privința asta ai mai multă dreptate decât crezi, prietene.

— Mulțumește-te cu viața ta, dragă prietenă, și trăiește-ți-o frumos. Lasă-i pe ceilalți să hotărască singuri ce cale vor urma.

Amber își ridică privirea spre el încruntându-se.

— Chiar dacă vezi cu deplină claritate că nu e bine pentru ei? Că-și fac rău singuri?

— Poate că toți oamenii au dreptul la durerea lor, se hazardă el. Poate chiar au nevoie de ea, adăugă șovăitor.

— Poate, cedă ea, nefericită. Apoi: Sus, te rog. Cred că trebuie să merg la culcare și s-adorm cu gândul la ceea ce mi-ai spus. Înainte să mă invadeze ploaia și țânțarii.

*

Althea se sufoca în coșmar. Știa că visează, dar asta nu-i era de niciun ajutor. Nu putea să scape din vis. Nu putea să respire, și el era pe spatele ei, apăsând-o și făcând-o să sufere, îndurerând-o. Voia să țipe și nu putea. Dacă ar fi putut să țipe, s-ar fi putut

trezi, dar nu izbutea să găsească sunetul, să-l elibereze. Ţipetele ei erau captive în ea.

Visul se schimbă.

Deasupra ei era deodată *Paragon*. Un bărbat înalt, brunet şi sobru. O privea cu ochi ca ai lui Kennit. Althea se chirci, îndepărtându-se de el. *Paragon* vorbi cu suferinţă în glas.

— Althea. Ajunge. Niciunul dintre noi nu mai poate suporta. Vino la mine! îi porunci. Fără zgomot. Imediat.

— Nu.

Îl simţi trăgând de ea şi i se împotrivi. Privirea ştiutoare din ochii lui o ameninţa. Nimeni n-ar fi trebuit să-nţeleagă atât de deplin ce simte ea.

— Ba da, răspunse el la împotrivirea ei. Ştiu ce fac. Vino la mine.

Althea nu putea să respire. Nu putea să se mişte. El era prea mare şi prea puternic. Însă ea se zbătea. Dacă se zbătea şi se lupta, cum putea fi vina ei?

— Nu e vina ta. Ieşi din amintirea aia; nu se întâmplă acum. A fost, s-a terminat. Îngăduie-ţi să termini cu ea. Stai liniştită, Althea, stai liniştită. Dacă ţipi, o să te trezeşti. Mai rău, o să trezeşti tot echipajul.

Şi-atunci ruşinea ei avea să le fie cunoscută tuturor.

— Nu, nu, nu. Nici vorbă de aşa ceva. Doar vino la mine. Ai ceva care-mi aparţine.

Mâna de pe gura ei dispăruse, ca şi greutatea care o apăsa, dar încă mai era captivă în ea însăşi. Pe urmă, brusc, plutea liberă. Se afla altundeva, undeva unde era frig, vânt şi întuneric. Era un loc foarte singuratic. Compania oricui era mai bună decât singurătatea aia.

— Unde eşti? strigă, dar cuvintele i se auziră ca o şoaptă.

— Aici. Deschide ochii.

În toiul nopţii şi al unei furtuni, stătea pe puntea proră. Din ce în ce mai puternic, vântul scutura copacii de deasupra ei, iar fărâme din tot soiul de resturi cădeau ca o ploaie murdară.

Paragon se răsucise și se uita la ea. Nu-i putea deslușI trăsăturile galionului, dar îi auzea glasul.

— Așa e mai bine, spuse el, liniștitor. Aveam nevoie să vii aici, la mine. Am așteptat, crezând că, până la urmă, o să vii din proprie voință. Dar n-ai venit. Și durează de mult prea mult timp pentru noi toți. Acum știu ce trebuie să fac.

Galionul șovăi. Următoarele cuvinte i se desprinseră mai greu de buze.

— Ai ceva care-mi aparține. Îl vreau înapoi.

— N-am nimic de-al tău.

Oare ea rostea cuvintele sau doar le gândea?

— Ba da, ai. E ultima piesă. Îți place sau nu, trebuie s-o am, ca să mă întregesc. Ca să te întregești și tu. Ai impresia că e a ta. Dar te înșeli. *Paragon* își desprinse privirea de ea. Suferința îmi aparține de drept.

Ploaia începu, rece ca gheața. Althea o auzi mai întâi căzând pe copacii de deasupra. Picăturile își croiră drum prin frunziș. La început căzură cu blândețe. Pe urmă, vântul întețit biciui vârfurile copacilor, care își revărsară povara într-un potop. Althea era deja amorțită de frig. *Paragon* continuă cu blândețe.

— Dă-mi-o înapoi, Althea. N-ai niciun motiv s-o păstrezi. Nici măcar n-a fost vreodată a lui, ca să aibă dreptul să ți-o dea. Înțelegi? El ți-a dat-o ție. A încercat să scape de suferință dându-i-o altcuiva, dar nu era a lui. Ar fi trebuit să rămână la mine. O iau acum înapoi de la tine. Tot ce trebuie să faci e s-o lași să plece. O să-ți las amintirea, fiindcă asta, mă tem, îți aparține. Însă suferința e una veche, dată de la un om la altul, ca o molimă. M-am hotărât să-i pun capăt. Acum vine înapoi la mine, și la mine va rămâne.

Pentru o vreme, ea se împotrivi, ținând-o strâns.

— Nu mi-o poți lua. A fost groaznic. Atât de rău a fost. Nimeni nu vrea să-nțeleagă, nimeni nu vrea să creadă. Dacă-mi iei suferința, o să faci o minciună din tot ce-am îndurat.

— Nu. Nu, draga mea, o să fac o simplă amintire, în loc de ceva retrăit neîncetat în minte. Las-o să rămână în trecut. Acum nu te mai poate răni. N-o să-i îngădui eu.

Întinse spre ea mâna lui mare. Temându-se de el, dar nefiind în stare să i se opună, Althea puse mâna ei mică peste a lui. El suspină adânc.

— Dă-mi-o înapoi, spuse cu blândețe.

Era ca și cum o așchie adânc înfiptă în ea ar fi fost trasă afară. Simți durerea târâtoare a smulgerii, apoi arsura purificatoare a scurgerii sângelui. Ceva care fusese încleștat și ferecat în ea se desfăcu brusc. *Paragon* avusese dreptate. Nu trebuia să se încleștеze de suferință. O putea lăsa s-o părăsească. Amintirea era tot acolo. Nu dispăruse ca prin farmec, dar se schimbase. Era o simplă amintire, ceva din trecutul ei. Rana avea să se închidă și să se vindece. Răul care i se făcuse se încheiase. Își putea îngădui să se vindece. Lacrimile i se îndoiau cu apă, se pierdeau în ploaia care îi șiroia pe față.

*

— Althea!

Ea nici măcar nu clipi. Ploaia neîntreruptă spăla noaptea de pe cer, decolorându-l până la un răsărit cenușiu, strecurat cu greu prin frunzișul copacilor. Althea stătea pe puntea proră, cu mâinile întinse către întuneric, în bătaia ploii care o uda leoarcă. Cămașa de noapte îi era lipită de trup. Blestemând prostia ei și pe a lui, Brashen traversă puntea în fugă, o prinse de umăr și o zgâlțâi.

— Ți-ai pierdut mințile? Vino înăuntru.

Ea își duse o mână la față, cu ochii strâns închiși într-o strâmbătură. Apoi se izbi brusc de el, agățându-se strâns.

— Unde sunt? întrebă, uluită.

— Pe punte. Cred că ești somnambulă. M-am trezit și nu erai lângă mine. Să mergem înăuntru.

Ploaia i se revărsa pe spatele gol și îi lipea de trup pantalonii de bumbac. Părul Altheei atârna în șuvițe subțiate și ascuțite, iar apa îi șiroia pe față. Se agăța de el tremurând, fără să-ncerce să scape de potop.

— Am avut un vis, spuse, năucită. A părut atât de real, dar numai pentru o clipă, și acum a dispărut. Nu-mi amintesc absolut nimic.

— Așa sunt visele. Vin și pleacă. Nu înseamnă nimic.

Brashen se temea c-o spune din proprie experiență.

Cu un vuiet, furtuna își reînnoi furia. Ploaia răpăia pe apa fluviului scoțând un soi de șuierat care ajungea până la ei.

Althea nu se clinti. Își ridică privirea spre el, clipind ca să scape de apa din ochi.

— Brashen, eu...

— Eu mă înec aici, spuse el cu nerăbdare, săltând-o pe neașteptate în brațe.

Ea se lăsă purtată sprijinindu-și tâmpla pe umărul lui. Nici măcar nu protestă când, pe scara îngustă de tambuchi, o lovi cu capul de perete. Odată intrat în cabina sa, Brashen închise ușa cu o lovitură de picior și o lăsă pe Althea jos, pe picioarele ei. Îndepărtă părul de pe fața ei și simți pe spatele lui o nouă șiroire de apă. Althea clipea des, uitându-se la el. Cămașa de noapte udă i se lipea de toate rotunjimile trupului, ispitindu-l. Părea atât de năucă, încât el își dorea s-o ia în brațe și s-o țină așa îndelung. Dar ea n-ar fi vrut. Îi întoarse spatele cu greutate.

— E aproape dimineață. Îmi pun haine uscate, spuse el morocănos.

Auzi cămașa ei de noapte căzând pe podea cu un plesnet umed și zgomotele mărunte care-i spuneau că ea caută prin cufărul cu haine. Nu se întoarse. Nu voia să se chinuie singur. Învățase să se țină în frâu.

Tocmai își găsise în dulap o cămașă curată când ea îl luă în brațe din spate. Îi simți pielea încă udă în locurile unde îl atingea.

— Nu-mi găsesc haine curate, spuse lângă urechea lui.

El stătea neclintit, șocat. Răsuflarea ei era caldă.

— Mă tem că va trebui să iau din hainele tale.

Sărutul pe gât îl făcu să se înfioare, iar cuvintele ei deveniră minciună când îi luă cămaşa din mâini şi o aruncă pe podea, lângă ei.

Se răsuci încet în braţele Altheei şi se uită în jos, la chipul ei zâmbitor. Privirea ei jucăuşă îl ului. Aproape uitase că poate fi aşa. Îndrăzneala cu care-şi arăta dorinţa îi făcu inima să bată nebuneşte. Sânii ei îi atinseră pieptul. Îşi puse o mână pe obrazul ei şi văzu nesiguranţa traversându-i faţa ca o umbră. Îşi retrase imediat mâna.

Panica luă locul zâmbetului ei. Din ochi îi izvorâră brusc lacrimi.

— Oh, nu, îl imploră. Te rog, nu mă părăsi.

Păru să ia o hotărâre. Îi prinse mâna şi i-o puse pe faţa ei. Cuvintele răbufniră din ea.

— M-a siluit, Brashen. Kennit. Am încercat să trec peste asta. În tot timpul când... te-am vrut pe tine, spuse cu vocea frântă. Numai pe tine. Oh, Brashen.

Emoţia o lăsă pe neaşteptate fără cuvinte. Se lipi de el, ascunzându-şi faţa la pieptul lui.

— Te rog, spune-mi că încă mai poate fi totul bine între noi.

El ştiuse. Într-un anumit fel, ştiuse.

— Ar fi trebuit să-mi spui. Cuvintele lui sunau a învinuire. Ar fi trebuit să-mi dau seama, se învinui singur.

Ea clătină din cap.

— Putem s-o luăm de la început? îl întrebă ea. Şi de data asta mai încet?

El simţea o mie de lucruri. Furie ucigaşă împotriva lui Kennit. Mânie stârnită de el însuşi, fiindcă n-o apărase. Suferinţă, fiindcă ea nu-i spusese mai demult. Cum le putea face faţă tuturor? Pe urmă ştiu ce voise ea să spună. Despre a o lua de la început. Răsuflă adânc. Cu un efort, împinse totul deoparte.

— Cred că trebuie, răspunse cu gravitate.

Se resemnă să aibă răbdare. Cercetă faţa Altheei.

— Ți-ar plăcea să ai o vreme cabina asta doar pentru tine? Până când o te simți altfel... în toate privințele? Știu că trebuie s-o luăm încet.

Ea își șterse lacrimile. Zâmbetul cu care îl privi păru acum mai sincer.

— Oh, Brashen, nu chiar atât de încet! Voiam să spun că acum trebuie s-o luăm de la început. Cu asta.

Își înălță buzele spre el. Brashen o sărută cu multă delicatețe. Apoi, uluit, simți vârful cutezător al limbii ei. Răsuflarea Altheei tremură.

— Ar trebui să scapi de pantalonii ăștia uzi, îi spuse, dojenitoare.

Încă înghețate de ploaie, degetele ei bâjbâiră pe talia lui.

*

Paragon își îndreptă fața spre cer. Ploaia i se prelingea peste ochii închiși și îi pătrundea în gură. Răceala iernii se împuțină când soarele atinse ziua cu deplină hotărâre. Galionul clipi, deschise ochii și zâmbi. Ploaia încetă brusc și o pasăre din depărtare scoase un tril întrebător. Mai aproape de el, o alta îi răspunse. Viața era frumoasă.

Nu peste mult timp, o simți pe Amber punând o mână pe copastia lui. Alături de ea stătea o cană cu ceva fierbinte.

— Te-ai trezit devreme, o întâmpină el.

Se uită peste umăr și o văzu cercetându-l cu atenție. Zâmbea.

— M-am trezit inundată de o bizară și încântătoare senzație de bine.

— Adevărat? El zâmbi cu îngâmfare, apoi își reîntoarse privirea către tabloul zilei. Cred că senzația mi-e cunoscută. Amber, cred că norocul meu se schimbă.

— Și al tuturor celorlalți odată cu el.

— Cred că da. El chibzui preț de o clipă. Ții minte discuția noastră de aseară?

— Da.

Ea rămase în așteptare.

— M-am răzgândit. Ai dreptate să vrei să te reîntorci în teritoriile dinspre miazănoapte. *Paragon* se uită în jur, sorbind din ochi minunea adusă în lume de primăvară. Te simți bine când pui oamenii pe calea dreaptă. Îi zâmbi din nou lui Amber: Pornește spre miazănoapte.

EPILOG

PRESCHIMBAREA

Shreever se odihnea. Gata cu strădaniile, gata cu lupta. Până și din durerea ei nu mai rămăsese decât o zvâcnire sâcâitoare. Plutea suspendată între ceva și altceva, în întunericul în care nu era nici șarpe, nici dragon. În acea certitudine de neocolit era împăcare. La sosirea verii, Tintaglia avea să îndepărteze stratul gros de frunze care o apăra. Când lumina fierbinte a soarelui avea să-i atingă coconul, ea avea să-l părăsească în chip de dragon.

Călătoria chinuitoare se încheiase în sfârșit. Când *Paragon* și Cea Care Își Amintește îi aduseseră la gura fluviului, șerpilor nu le venise să creadă. Niciunul dintre ei nu recunoscuse apa aia nestăvilită și lăptoasă drept străvechiul Fluviu al Șerpilor. Îi urmaseră pe cei doi cu adânci presimțiri sumbre. Mulți muriseră. Numai îndemnurile frenetice ale Tintagliei îi dăduseră lui Shreever curajul să continue. Când ajunseseră la construcția stângace din bușteni, făcută de oameni ca să le vină în ajutor, o cuprinsese disperarea. Apa nu era destul de adâncă, coturile erau prea strânse ca să treci lejer de ele. Era clar că oamenii nu știau nimic despre șerpi, că ea nu putea să se încreadă în ei. Tocmai când era gata să renunțe, apăruse un Străbun foarte tânăr. Fără să se teamă de periculoasa apă vijelioasă și de atingerea pielii veninoase a șerpilor, pășise pe construcția de lemn și o

îndemnase să meargă înainte. Cu vorbe dulci ca atingerea vântului pe aripi, le reamintise tuturor ce îi aştepta la ieşirea din coconi. Le îndreptase tuturor gândurile spre viitor. Shreever îi văzuse şi pe alţii prinzând inimă şi nemailuând în seamă durerea, în timp ce se străduiau să străbată labirintul.

Ieşirea din apă fusese un chin. Ar fi trebuit să se petreacă pe vreme blândă, nu în toiul frigului aspru al iernii. Pielea începuse să i se usuce prea repede. Nu putea avea încredere în oamenii care se apropiaseră în grabă şi care, fără îndoială, se temeau de coama ei. Aruncaseră lângă ea mormane de mâl brăzdat de dâre argintii. Se scăldase în el, străduindu-se să-l întrebuinţeze ca să-şi acopere trupul. De jur împrejur, alţii făceau acelaşi lucru. Tintaglia umbla printre ei, dându-le sfaturi. Unora nu le mai rămăsese destulă putere ca să înghită mâlul şi să-l scuipe apoi, amestecat cu secreţii care-l preschimbau în fire lungi. Shreever avusese senzaţia c-o să i se frângă spatele pe când se străduia să-şi salte capul destul de mult ca să ţească în jurul ei un cocon întreg.

Îi văzuse şi pe Sessurea, şi pe Maulkin ascunşi în coconii lor înainte de a izbuti să şi-l termine pe al ei. În timp ce ei îşi încetau orice mişcare şi coconii li se uscau, devenind de un cenuşiu fără pic de luciu, se simţise deopotrivă părăsită şi recunoscătoare. Se bucurase să-i ştie în siguranţă. Măcar ei doi aveau şanse să iasă din nou la lumină alături de ea. Zveltul Tellur, menestrelul, pierise în lupta cu corăbiile. Chalcedenii îl uciseseră pe stacojiul Sylic, dar imensul Kelaro era în cocon, nu departe de ea. N-avea să se mai ducă deloc cu gândul la cei care pieriseră, îşi spuse, ci avea s-aştepte soarele şi ieşirea din coconi a prietenilor ei care supravieţuiseră.

Îşi lăsă mintea să plutească, visând la toiul verii. În visurile ei, dragonii umpleau văzduhul. Stăpânii Celor Trei Tărâmuri se reîntorseseră.

CUPRINS

IARNA 5

20. Prizonieri 7
21. *Paragon* din familia Ludluck 27
22. Revederea rudelor 68
23. Zboruri 96
24. Negustoreasa din familia Vestrit 117
25. Reparații 132
26. Curtare 144
27. Insula Cheia 167
28. Vise de dragon 185
29. Femeile lui Kennit 200
30. Convergență 230
31. Negocieri 249
32. Ultimatum 266
33. Corabia destinului 289
34. Eliberări 313
35. Hotărâri dificile 335
36. Secrete 355
37. Voia dragonului 373

PRIMĂVARA 397

38. Orașul Jamaillia 399
39. Bingtown 418
40. Fluviul Ploilor Sălbatice 426

Epilog. Preschimbarea 451

DESCOPERĂ PLĂCEREA LECTURII ȘI ONLINE!
Urmărește-ne și pe canalele noastre de social media, ca să fii la curent cu noutățile editoriale și cu știri despre scriitorii și cărțile **NEMIRA**

Website

facebook

Instagram

NEMIRA

Audiobooks

Podcast

Postează ce mai citești și intră în comunitatea noastră:

#EdituraNemira
#PlăcereaLecturii

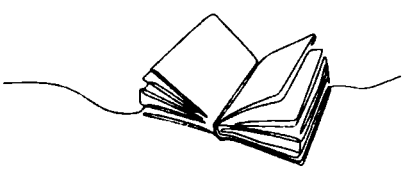

ARMADA MANIFESTO

JOIN THE ARMADA

Recrutăm vânători și devoratori de vise!
Amazoane și exploratori alături de care
să călătorim până la capătul universului!
Luptători plini de curaj și femei neînfricate
care pot să înfrunte vrăjitori malefici,
orci însetați de sânge și dragoni neîmblânziți!
Minți sclipitoare, dornice să dezlege
misterele unor crime terifiante!
Cititori și cititoare neobosite,
cărora să le aducem cele mai fascinante
romane science-fiction, fantasy și thriller!

JOIN THE ARMADA

Printre generalii noștri se numără
Frank Herbert și **Arthur C. Clarke**,
regi ne sunt **Stephen King** și **George R.R. Martin**,
iar regine, **N.K. Jemisin** și **Naomi Novik**.

În librăriile din toată țara și pe www.nemira.ro

ARMADA. IMAGINATION UNLIMITED!

POWERED BY *NEMIRA*.

AR
MA

JOIN
Recrutăm vân
Amazoane și
să călătorim p
Luptători plini
care pot să în
orci însetați de s
Minți sclipit
misterele
Cititori ș
cărora să le ac
romane science

JOIN
Printre gen
Frank Herb
regi ne sunt Stephe
iar regine, N.K.

În librăriile din to

A
IMAGINAT

POWE

ROBIN HOBB
este unul dintre pseudonimele scriitoarei americane Margaret Astrid Lindholm Ogden. Născută în 1952, în California, a crescut în Alaska, iar la optsprezece ani s-a căsătorit și s-a mutat pe insula Kodiak, unde a început să scrie. Între 1983 și 1992, a semnat exclusiv cu pseudonimul Megan Lindholm mai multe titluri de fantasy contemporan. Din 1995 a adoptat pseudonimul Robin Hobb pentru romanele sale fantasy de inspirație medievală. *Ucenicul asasinului* (*Assassin's Apprentice*, 1995), romanul de debut sub pseudonimul Robin Hobb, a fost nominalizat pentru British Fantasy Award. Romanul a apărut la Editura Nemira (2016), alături de celelalte două volume din seria FARSEER: *Asasinul regal* și *Răzbunarea asasinului*. În 2007, romanul său *Forest Mage* a obținut Premiul Endeavour. Seria THE RAIN WILD CHRONICLES (*The Dragon Keeper*, *Dragon Haven*, *City of Dragons* și *Blood of Dragons*) s-a bucurat de mare succes. Aceasta a fost precedată de trilogia OMUL ARĂMIU (THE TAWNY MAN), cu romanele *Misiunea Bufonului* (Nemira, 2014), *Bufonul de aur* (2016) și *Destinul Bufonului* (2017).

Romanul *Corabia destinului*, împărțit în două volume, este ultima parte a trilogiei CORĂBIILE ÎNSUFLEȚITE (THE LIVESHIP TRADERS), fiind precedat de *Corabia magiei* (*Ship of Magic*, 1998; Armada, 2019) și *Corabia nebună* (*The Mad Ship*, 1998; Armada, 2021).

De la câștigătoarea
PREMIULUI WORLD FANTASY
pentru întreaga carieră

Finalul spectaculos al trilogiei CORĂBIILE ÎNSUFLEȚITE ne dezvăluie destinul unui oraș în ruine, al unei specii mitice pe cale de dispariție și al clanului Vestrit.

Paragon cunoaște secretele dureroase din trecutul lui Kennit, dar piratul nu va ezita s-o folosească pe *Vivacia* împotriva lui. Mai are vreo șansă Althea să se reîntâlnească, oare, cu îndrăgita ei corabie? Își va îndeplini Wintrow visul? Va reuși Malta, acum lipsită de frumusețe, să supraviețuiască pe vasul răpitorilor și să salveze onoarea familiei sale?

În vreme ce oamenii și corăbiile își împlinesc destinele pe ape, șerpii de mare, epuizați după lunga lor călătorie, își pun speranța în dragonul Tintaglia și în Reyn pentru a le salva specia, lăsându-se călăuziți în susul fluviului.

ISBN 978-606-43-1234-1

ARMADA
powered by
NEMIRA